

[Hãn Phỉ Hệ Liệt] Cường Nữ Đích Qua Dã Điềm

Contents

[Hãn Phỉ Hệ Liệt] Cường Nữ Đích Qua Dã Điềm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	48
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	67
13. Chương 13	73
14. Chương 14	80
15. Chương 15	88
16. Chương 16	94
17. Chương 17	99
18. Chương 18	106

[Hãn Phỉ Hệ Liệt] Cường Nữ Đích Qua Dã Điềm

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, nhất công nhất thụEdit + beta: Yān WēiLý Đại Hỉ là vốn là con cháu nông gia n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-phi-he-liet-cuong-nuu-dich-qua-da-diem>

1. Chương 1

Cuối thu, gió cuốn lấy những chiếc lá khô tan hoang dưới tàng cây, thả bay tán loạn. Giữa cánh rừng rộng lớn, gió Bắc gào thét, lá vàng rơi lả tả

Đứng dậy nhìn sắc trời đã muốn tối đen, hần lộ ra nụ cười hàm hậu, khuôn mặt anh tuấn chất phác bởi vì nụ cười này mà thêm tươi sáng. Một tay gánh bó củi, tay kia xách sọt lá cây, khe khẽ ngâm một điệu hát dân gian vui tươi, hần nhanh chân trở về thôn, nghĩ đến biểu muội Lan Hoa Nhi nhất định đã chuẩn bị bánh bột ngô nóng hổi, nước miếng hần chảy cả ra, năm nay mùa màng tốt, một mẫu thu hoạch được hơn mười cân lương thực, chứ không làm gì có bánh bột ngô mà ăn.

Thôn Tam Lí nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tính ra cũng có một ngàn người, bốn phía đều là rừng xanh núi cao, tục ngữ nói sống dựa núi sẽ vững chắc, hơn nữa hiện giờ thiên hạ thái bình, quốc phú dân an, theo lí mà nói cuộc sống sẽ rất sung túc, thế nhưng dù thôn dân cần mẫn siêng năng làm việc, gạo cũng ít khi có mà ăn, tất cả đều bởi vì trong núi có một bọn thổ phỉ hung hãn.

Ai cũng không biết hang ổ bọn thổ phỉ đó chính xác ở đâu, chỉ nghe nói bọn chúng có đến mấy chục cái sào huyết khổng lồ trải dài mấy trăm dặm núi rừng. Ở đây núi cao hoang đế xa, tất cả đều do bọn thổ phỉ nắm quyền, mỗi nhà đều phải nộp đủ số những gì bọn chúng yêu cầu, tỷ như một năm phải cống bao nhiêu lương thực, bao nhiêu củi, bao nhiêu gà vịt vân vân, ngày hai mươi mỗi tháng đều phải đem mấy thứ được yêu cầu xuống núi để bọn thổ phỉ tới lấy. Nhà nhà khổ không nói nổi, đã phải nộp thuế cho triều đình, còn phải biếu cho thổ phỉ. May mà hai năm liền triều đình giảm thuế, mới còn được hấp hối, nếu không đã chết từ lâu.

Lý Đại Hỉ về đến nhà, quăng bó củi vào trong góc, nơi đó đã muốn thành một cái núi nhỏ củi khô, hần nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng. Lan Hoa Nhi không biết tới gần hồi nào, đột nhiên lên tiếng: “Đại Hỉ ca, thật tốt quá, nhiều đó củi chẳng những đủ để nộp, còn dư một ít để chúng ta dùng nữa.”

Lý Đại Hỉ gật gật đầu: “Đúng vậy. Đáng tiếc núi lớn đều bị chiếm, chỉ còn cánh rừng ở chân núi vào được, nếu không chắc chắn sẽ kiếm được nhiều củi hơn. Bọn thổ phỉ chết tiệt, nếu không lo cho người cùng Nhị Thúc, còn có mọi người trong thôn, ta đã đi liều mạng với bọn chúng, ta không muốn tiếp tục ngâm uất ức nữa.”

Lan Hoa Nhi vội vàng che miệng hần lại, trái phải nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Đại Hỉ ca, lời này ở nhà trộm nói không sao, nhưng để người ngoài nghe được là chết, ta nghe Vương đại nương ở phía đông thôn nói, nhà Hồ Nhị mặt rổ hai ngày nay rất nhộn nhịp, trong trong ngoài ngoài thu dọn, bảo là phải nghênh đón một đại nhân vật từ trên núi xuống, Đại Hỉ ca người nghĩ xem, người từ trên núi xuống, không phải thổ phỉ thì là ai? Cho nên người làm ơn có gì cứ để trong bụng, đừng có dùng ánh mắt giống như gặp kẻ thù này nhìn người ta, nếu đụng phải bọn họ sẽ rất thảm.”

Lý Đại Hỉ gật đầu, Lan Hoa Nhi lúc này mới buông tay ra: “Được rồi Đại Hỉ ca, đi ăn thôi, bánh bột ngô đang chờ người kia.” Hai người một trước một sau trở về phòng, Nhị Thúc đang ở trên giường ho khan, Lan Hoa Nhi nói: “Cha, Đại Hỉ ca có mang về một ít lá dương, đêm nay ta liền nấu cho cha uống, có thể sẽ bớt.” Vừa nói vừa bày đồ ăn lên bàn, Lý Đại Hỉ kêu lên vui vẻ: “A, có bánh khoai lang nữa, vẫn còn lớp mỡ này.” Vừa nói vừa nuốt nước miếng, bộ dáng thèm thuồng đến nỗi dải ba thước làm Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi đều bật cười.

Bất tri bất giác đã qua vài ngày, khách nhân nhà Hồ Nhị mặt rổ đã sớm tới, bọn họ trở thành chủ đề bàn tán nóng hổi, bởi vì trong bọn họ có một thiếu niên thật sự rất xuất sắc, diện mạo tuấn tú xinh đẹp như vậy thôn dân ngay cả năm mơ cũng không thấy, bất quá thiếu niên giơ tay nhắc chân, mặt mày hơi động đều mang theo một cỗ tà khí dày đặc, làm cho người ta không rét mà run, thậm chí nhường bộ lui binh.

Cho dù có một thiếu niên xinh đẹp như vậy ở thôn, mọi người vẫn hy vọng đám ôn thần này mau mau rời đi, mấy ngày nay, mọi người ở trên đường ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, e sợ mình sẽ vô ý nói bậy, đáng tiếc đám người kia căn bản không biết mình làm người ta sợ hãi thế nào, vẫn ở lì ra đó.

Hôm nay Lý Đại Hỉ theo thường lệ kiểm củi xong liền về nhà, vừa tới đầu ngõ, đã thấy một đám quần áo hoa lệ đứng thành một vòng tròn, biết là bọn thổ phỉ, trong lòng kinh thường, xoay người nghĩ tránh bọn chúng, lại bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu sợ hãi, rõ ràng là thanh âm của Lan Hoa Nhi, không khỏi

hoảng hốt, vội vàng buông bó củi, cầm lấy đòn gánh chạy qua. Quả nhiên, Lan Hoa Nhi đang bị vây ở giữa, trước mặt là một thiếu niên tuấn dật phi phàm đang giở thói lưu manh trêu ghẹo. Lý Đại Hỷ tức giận gân xanh nổi đầy, cánh tay dùng lực đẩy bọn vây xung quanh ra, hộ ở trước Lan Hoa Nhi, đối thiếu niên giận dữ hét: “Người làm gì? Cút ngay, nếu không ta đối người không khách khí.”

Thiếu niên đang lúc đắc ý, thỉnh linh nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, con người đảo qua đảo lại cao thấp đánh giá Lý Đại Hỷ, cười lạnh: “Từ chỗ nào chui ra một tên thổ bao tử, dám quản chuyện của ta. Ta coi trọng nàng là phúc khí của nàng, người lập tức cút, ta lưu lại cho người một mạng.”

Lan Hoa Nhi liếc mắt kéo Lý Đại Hỷ, nói nhỏ: “Đại Hỷ ca, đừng..... đừng đắc tội bọn họ..... Bọn họ..... là cái kia.....” Đáng tiếc Lý Đại Hỷ trong lòng một cỗ oán khí nghẹn đã lâu, làm sao nghe lọt chữ nào, mà cho dù có nghe mà nhân nhượng đi nữa, Lan Hoa Nhi cũng không thoát khỏi bọn họ.

Bởi vậy Lý Đại Hỷ hung hăng phun một ngụm nước miếng, trừng mắt nhìn thiếu niên, nói: “Phi, Lan Hoa Nhi được người coi trọng là xui xẻo của nàng mới đúng, cho dù bộ dạng người tốt, cũng không có khuê nữ nào nguyện ý lấy bọn thổ phi các người.” Hắn mới vừa nói xong, tên tùy tùng cao lớn mặt mày hung tợn đi theo bên người thiếu niên liền vén tay áo lên quát: “Hắc, mẹ nó, đồ thổ bao tử người muốn chết.”

“Mẹ nó, dám mắng Đương Gia chúng ta, chém hắn.”

Thiếu niên vung tay lên, ngăn lại đám tùy tùng đang hùng hổ, nhìn thẳng ánh mắt như muốn đốt cháy người ta của Lý Đại Hỷ, trong lòng rung động, lại cao thấp đánh giá hắn vài lần, thầm nghĩ: “Nam nhân này bộ dạng cũng được, nhưng tiếc là thổ bao tử, nếu không cũng hợp khẩu vị của ta.” Tiếp tục nhìn sang Lan Hoa Nhi sợ sệt núp sau Lý Đại Hỷ, hứng thú liền giảm.

Bất quá hiện tại nếu bỏ qua, sẽ khiến tiểu tử này nghĩ y sợ hãi. Còn đâu là mặt mũi. Chẳng những không thể, còn phải giáo huấn tiểu tử khờ này một chút, coi hắn còn dám nhìn y bằng ánh mắt đó không!? Ân, từ từ, hôm nay tạm tha, không làm khó hắn, sau này chậm rãi đùa hắn vậy.

“Hừ, tiểu tử, người sẽ vì hành động hôm nay mà hối hận.” Thiếu niên cười lạnh một tiếng, xoay người ra lệnh cho đám tùy tùng: “Chúng ta đi.”

“Cái..... Cái gì? Đương Gia, buông tha bọn họ?” Đám tùy tùng bị quyết định lạ lùng của chủ tử làm sợ đến ngây người, nửa ngày mới hồi phục, đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó liền thấy chủ tử bọn họ cong khóe miệng, lộ ra nụ cười tao nhã mà lãnh khốc: “Làm sao có thể? Yên tâm, ta đã nghĩ biện pháp, bảo đảm vài hôm nữa hắn sẽ tự đến cửa dập đầu quỳ lạy ta, ha ha.”

Mặc dù như vậy, đám ác nô hiểu rõ tính tình chủ tử cũng miễn cảm nhận thấy, chủ tử lần này thật sự rất nường tay, chỉ cần cái tên thổ bao tử đó đến cửa dập đầu là xong, nếu bình thường, không khiến hắn sống không bằng chết, điên điên dại dại, sẽ không dừng tay. Bất quá tâm tư chủ tử bọn họ nào dám hỏi, coi như tên tiểu tử kia gặp may, chỉ cần đến cửa tạ tội là có thể tránh được một kiếp.

Nhìn thấy bọn họ đi xa dần, Lan Hoa Nhi thở phào nhẹ nhõm, nén giận nói: “Đại Hỷ ca, ta đã nói với người bao nhiêu lần, phải nhẫn nhịn một chút, chúng ta đắc tội không nổi bọn họ a, người tại sao không nghe?” Lý Đại Hỷ cũng tức giận nói: “Đắc tội không nổi cũng phải đắc tội, không thấy bọn chúng làm gì người sao, ta nếu không đến, còn không biết sẽ xảy ra cái gì, không phải bảo người mấy ngày nay ở trong nhà, đừng tùy tiện ra ngoài ư? Người tại sao không nghe?”

Lan Hoa Nhi thấp đầu, nhẹ giọng: “Nương A Ngũ ca bị bệnh, ta muốn đi xem, ai ngờ trở về lại gặp bọn họ.” Cô gái nhỏ nói tới đây, mặt liền ửng đỏ, Lý Đại Hỷ không khỏi nở nụ cười, hắn biết Lan Hoa Nhi cùng A Ngũ ở phía tây thôn âm thầm thân mật, tuy rằng bởi vì hai nhà bản cùng, còn chưa chính thức cầu hôn, nhưng Nhị Thúc cùng nương A Ngũ trong lòng đều biết rõ, hai lão nhân cũng thích hôn sự này, cho nên đều không phản đối, A Ngũ cùng Lan Hoa Nhi đều coi thân nhân người kia như là thân nhân của mình mà thường xuyên lui tới chiếu cố. Khó trách cô gái nhỏ này mạo hiểm ra khỏi nhà, nguyên lai là nương A Ngũ bị bệnh.

“Vậy lão nhân gia có bệnh nặng lắm không? Nhị Thúc hôm nay ho khan có nhiều không?” Hai huynh muội vừa nói chuyện, vừa đem bó củi cùng đòn gánh trở về. Giống như biết vận mệnh Lý Đại Hỷ từ hôm nay sẽ thay đổi, ánh tà dương bỗng biến thành một màu đỏ tươi như máu.

Chạng vạng hôm sau, Lý Đại Hỉ về đến nhà, lại ngoài ý muốn thấy trong căn nhà nhỏ một vị khách không mời mà đến — tài chủ trong thôn Hồ Nhị mặt rỗ. Hẳn từ trước đến nay luôn căm ghét tên sài lang uống máu lột da người này, bởi vậy không nói tiếng nào ngoảnh mặt đi thẳng. Lại bị tên Hồ Nhị mặt rỗ gọi lại, cười tủm tỉm nói: “Làm sao vậy Đại Hỉ, thấy ta mà làm ngơ thế kia? Người cho là ta đến thu thuế à? Cũng không thèm hỏi thăm vài câu, ta hôm nay chính là vội tới nhà các người báo tin vui.”

Lý Đại Hỉ trong lòng nói: con lang nhà người cũng biết báo tin vui? Không chừng lại coi trọng cái gì của nhà chúng ta. Nhưng nhớ tới Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi, hơn nữa còn phải đụng mặt con lang này dài dài, đành áp chế lửa giận, miễn cưỡng nở nụ cười: “A, phải không? Thật sự phiền toái Hồ lão gia đến đây rồi.”

Hồ Nhị mặt rỗ hắc hắc cười: “Đại Hỉ, người nói những lời này như người xa lạ a, người còn chưa tin ta đi? Ta thật là vội tới chúc mừng các người, vị Đương Gia trên núi kia coi trọng Lan Hoa Nhi nhà các người, muốn cưới về làm thiếp, thế nào? Đây chính là phúc tám đời nhà các người tu luyện mới có đó.” Nói xong đắc ý uống một ngụm nước, lại nói tiếp: “Àn, đồ cưới qua vài ngày sẽ đưa đến, ai nha, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà. Ha ha ha.”

Lý Đại Hỉ nghe xong ngây người, nửa ngày sau mới hét to một tiếng, xông lên nắm áo Nhị Hồ mặt rỗ quát: “Người nói cái gì? Ai coi trọng Lan Hoa Nhi? Là tên hồn đản ngày hôm qua có phải không? Mẹ nó, ta đi liều mạng với hắn, hắn muốn cưới Lan Hoa Nhi làm thiếp, đừng có mơ.” Nói xong một tay kéo Hồ Nhị mặt rỗ, một tay cầm cái cuốc đặt ở góc nhà chạy đi. Khí lực hắn khá lớn, Hồ Nhị mặt rỗ ngày ngày sống an nhàn sung sướng, không phải đối thủ của hắn, bị hắn kéo thất tha thất thểu đi được vài bước, mới gân cổ hô: “Lão..... Lão Lý, người..... không..... quản cháu người..... Các người cả nhà không muốn sống nữa phải không?”

Nhị Thúc Lý Đại Hỉ cũng bị biến cố đột nhiên tới này dọa cứng ngắc, nghe thấy tiếng la của Hồ Nhị mặt rỗ, mới bừng tỉnh, vội vàng hô: “Đại Hỉ..... Khụ khụ khụ..... Người..... Người..... Khụ khụ khụ..... Dừng tay..... Khụ khụ khụ, Đại Hỉ.....” Nhị Thúc vừa nói vừa ho khan, Lý Đại Hỉ nghe thấy, trong lòng mặc dù vô cùng phẫn nộ, nhưng rốt cuộc đành phải nén giận buông Hồ Nhị mặt rỗ ra, đến gần thay Nhị Thúc vỗ lưng: “Nhị Thúc, Lan Hoa Nhi không thể gả cho thổ phỉ a, đừng nói là làm thiếp, chính thất cũng không được, Nhị Thúc, ta đi tìm tên hồn đản nói rõ.....”

“Đại Hỉ, người cầm mồm.” Lý Nhị Thúc đột nhiên hét lớn, khiến Lý Đại Hỉ cùng Hồ Nhị mặt rỗ giật nảy mình, sau lại ho khan vài tiếng, rồi mới tiếp tục nói: “Đương Gia coi trọng Lan Hoa Nhi, đây là..... nhà chúng ta..... phúc khí, Đại Hỉ, không cho người..... làm việc ngốc, chuyện này người đừng nhúng tay.” Lão nhân nói xong quay đầu đi, hiển nhiên đây đều là những lời trái lương tâm.

Nhưng Lý Đại Hỉ là người thành thật, còn tưởng Nhị Thúc hắn vì tiền mà muốn bán Lan Hoa Nhi đi.

Đang định phản bác, thỉnh linh Lý Nhị Thúc lại quát to: “Được rồi, ta đã quyết định, Đại Hỉ không cần nói thêm gì nữa, tiền Hồ lão gia trở về đi.”

Lý Đại Hỉ lòng tràn đầy phẫn nộ, lại nói không ra lời, trừng mắt nhìn Nhị Thúc hắn nửa ngày, mới dậm chân thờ phỉ đi ra ngoài.

Hồ Nhị mặt rỗ từ trong kính hách phục hồi tinh thần lại, hừ lạnh một tiếng: “Lão Lý, không phải ta nhiều chuyện, nhưng người nên quản giáo tốt cháu người, chạng vạng ngày hôm qua ở ngoài đường dám đối Đương Gia hô to gọi nhỏ, nếu không phải Đương Gia tâm tình tốt, đã cho người đánh hắn đến đầu nở hoa, hôm nay lại đối ta động thủ, hừ hừ, cứ như vậy hắn sớm muộn gì cũng có chuyện lớn.” Nói xong phẫn nộ bỏ đi.

Đi ra cửa, thấy Lý Đại Hỉ hung hăng nhìn chằm chằm, Hồ Nhị tức giận chỉ vào Lý Đại Hỉ mắng: “Nhìn xem nhìn xem, hắc, người vẫn như vậy, sao mà cho tới bây giờ vẫn không khôn ra chút nào. Ta thành thật nói với người, mọi chuyện đều do ngày hôm qua người đối Đương Gia bắt kính, người cho là ở trên núi không có con gái sao, nhìn lại Lan Hoa Nhi nhà các người đi, tuy trong thôn có thể nói là đệ nhất đệ nhị, nhưng ở sơn trại thì nha đầu nhóm lửa còn đẹp hơn nàng, Đương Gia hẳn vui vẻ nên đưa Lan Hoa Nhi nhà các người hai ba câu, người nghĩ Đương Gia sẽ thích nàng sao? Đều tại người, làm Đương Gia tức giận, mới bảo ta tới cầu hôn, hắc hắc, ta nói tiểu tử người nghe, Lan Hoa Nhi lên núi, chỉ có bị khinh rẻ, Đương Gia đâu có thật lòng muốn lấy nàng làm tiểu thiếp a, nếu hắn cao hứng, nói không chừng còn đem Lan Hoa Nhi thưởng cho huynh đệ ở địa phương xa xôi nào đó.”

Lý Đại Hỷ giận tím mặt, nắm tay mở ra lại nắm, nắm lại mở, đến mức nghe khớp xương kêu răng rắc, Hồ Nhị mặt đỏ thây tình thế không ổn, nghĩ thầm nên chuồn thôi, dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành. Thế là khụ một tiếng, ba chân bốn cẳng vọt lẹ. Lý Đại Hỷ đứng tại chỗ thở hổn hển, cố gắng áp chế lửa giận, bước trở vào nhà, nhìn thấy Lan Hoa Nhi khóc đến lê hoa đái vũ, đối cha nói: “Cha, ta chết cũng không gả cho đầu lĩnh thổ phỉ kia, cha, ta không lấy chồng a, ô ô ô.....”

Lý Nhị Thúc thở dài, nghẹn ngào khuyên nhủ: “Đứa nhỏ a, đây là số mệnh, người mà không đi, chỉ có thể chết, nếu bọn họ nổi giận..... sẽ giết sạch thôn chúng ta, bọn họ vốn không có lương tâm a, đứa nhỏ, nghe cha nói..... đem nước mắt nuốt vào..... trong bụng đi, đứa nhỏ, cha vô dụng, là cha vô dụng a, khụ khụ khụ.....”

Lý Đại Hỷ nghe đến đó, hiểu được Nhị Thúc là vì sợ liên lụy người khác nên mới đồng ý, hẳn rất cuộc nghe không nổi nữa, kêu lên: “Nhị Thúc, Lan Hoa Nhi, các người yên tâm, họa là do ta làm, ta sẽ tự mình gánh, cho dù có chết, cũng không để Lan Hoa Nhi vào hố lửa.” Nói xong xoay người bước đi, Lý Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi ở đằng sau gọi với theo nhiều lần không được, Lan Hoa Nhi bèn chạy đuổi theo, nhưng khi đến đầu ngõ, thì ngay cả bóng người cũng nhìn không thấy.

Đọc theo đường đi, Lý Đại Hỷ càng nghĩ càng giận: tên tiểu vương bát cao tử kia, nhìn cũng sáng sủa đẹp trai, nào ngờ thù dai thấy ớn, chỉ vì mấy câu nói, liền trút giận vào một khuê nữ trong sạch hiền lành, ta mà tìm được hắn, hẳn thử không đáp ứng buông tha Lan Hoa Nhi coi, ta liền đánh cược mạng này, tẩn hắn một trận cho hả giận trước đã rồi tính sau.

Hắn vừa nghĩ vừa đi, một lòng một dạ nhắm hướng nhà Hồ Nhị mặt đỏ, lại không thấy cách đó không xa, cái người bị hắn gọi là tiểu vương bát cao tử kia đang thảnh thơi đứng dựa tường, ánh tà dương cuối thu bao phủ toàn thân y, khiến y vốn đã như tiên hạ phàm giờ đây càng thêm chói mắt.

“Đại Hỷ? Ha hả, bộ dáng nổi giận đùng đùng như vậy, là muốn tới tìm ta liều mạng sao?” Gặp Lý Đại Hỷ tức giận xì khói đi lướt qua, hai mắt thẳng tắp nhìn về một hướng, Thẩm Thiên Lí cười thầm cái sự ngu ngơ của hắn, vươn một tay ra túm lấy áo hắn kéo đến trước mặt, Lý Đại Hỷ không có phòng bị, suýt nữa ngã sấp, lão đảo mấy cái, vội vàng đứng thẳng dậy, chờ thấy rõ Thẩm Thiên Lí, hai hàm răng liền nghiến chặt: “Hảo tiểu tử, ta chính là muốn đi tìm người, tên hỗn đản này.” Vừa nói, hắn vừa vung nắm tay muốn đánh Thẩm Thiên Lí.

“Sách sách, thật đúng là dễ xúc động.” Thẩm Thiên Lí thản nhiên lắc đầu, bàn tay xinh đẹp đưa ra nhẹ nhàng nắm lấy tay Lý Đại Hỷ, thế nhưng Lý Đại Hỷ dùng hết khí lực giãy dụa cũng rút tay không ra, ý tưởng tẩn y một trận thất bại, hắn kêu lên sợ hãi: “Người..... Người dùng tà thuật?”

Thẩm Thiên Lí vẫn nắm lấy bàn tay chai sần kia, cười nhạt: “Đồ ngốc, tà thuật cái gì, đây là võ công. Thổ bao tử không có kiến thức, toàn mê tín dị đoan.” Nói xong mới buông hắn ra, cười lạnh: “Bỏ đi, không vòng vo nữa, nói, có phải vì chuyện Lan Hoa Nhi nên đến tìm ta? Người dự định làm gì? Ân?”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỷ liền rống to: “Phi, tiểu vương bát cao tử người còn dám nhắc tới chuyện này, hôm nay nếu người không chịu buông tha Lan Hoa Nhi, ta liền cùng người liều mạng.” Hắn vừa định nhào tới, lại trong chớp mắt bị Thẩm Thiên Lí bắt lấy cằm, toàn thân nháy mắt đều không thể động đậy, đành phải dùng đôi mắt trừng đối phương.

Thẩm Thiên Lí nhìn cặp mắt trong suốt quật cường kia liên tục chuyển từ kinh ngạc qua sợ hãi đến phẫn hận, không cam lòng đủ loại biểu tình, trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ ánh mắt nhiệt tình như vậy, không biết khi nào thì mới có thể tối tăm, thời điểm trên giường bị người ta áp có trở nên trống rỗng hay không?

Trong đầu nghĩ tới hình ảnh kia, tay nắm cằm Lý Đại Hỷ cũng không yên, nhẹ nhàng vuốt ve, ha hả cười nói: “Nha, nơi này chỉ có một chút lông tơ, còn không có râu, ân, không tồi, vẫn là không cần dài ra là tốt nhất, nếu dài ra, nên lập tức cạo hết.” Lý Đại Hỷ tức giận đến muốn giết người, nhưng ý có mà lực không đủ, hắn tức giận há mồm vừa định mắng, thì Thẩm Thiên Lí đã thu tay, lạnh lùng nói: “Được rồi, không đùa với đồ thổ bao tử người nữa, nói, có muốn cứu Lan Hoa Nhi?”

Thái độ y trước sau không đồng nhất khiến Lý Đại Hỷ sửng sốt hồi lâu, nửa ngày mới ngơ ngác gật đầu, nhưng nhớ tới chính người trước mắt là thủ phạm muốn đẩy Lan Hoa Nhi vào hố lửa, đôi mắt lại đề phòng nhìn Thẩm Thiên Lí, thầm nghĩ không biết y đang giữ trò gì? Cũng không thể thỏa hiệp.

Ai ngờ Thẩm Thiên Lí lại hòa ái nở nụ cười: “Ngoan, nghĩ muốn cứu là tốt rồi.” Y vòng quanh Lý Đại Hỉ vài vòng, từ từ nói: “Kỳ thật, ta cũng không phải người keo kiệt, bất quá hành động hôm trước của người thật sự làm ta khó chịu, nếu ta không nghĩ biện pháp trừng phạt người một chút, về sau còn như thế nào quản giáo huynh đệ dưới tay, người nói có đúng không? Hiện giờ ta cũng nói thật cho người biết, ta đây, cũng không phải thực lòng muốn cưới nữ nhân kia, người nếu quỳ xuống dập đầu lạy ta ba cái, thành thành thật thật nhận sai, chuyện này coi như bỏ qua, người thấy thế nào?”

“Phi, người muốn ta dập đầu nhận sai với người hả, kiếp sau đi.” Lý Đại Hỉ tức giận chộp lấy một cục ở chân tường, Thẩm Thiên Lí cười lạnh: “Ngu ngốc chính là ngu ngốc, đến bây giờ còn không biết tốt xấu.” Y cũng không khách khí. Một tay chụp lấy cục ở chân tường, cổ tay dùng một chút lực, cục đá liền biến thành tám khúc. Tay kia nắm thành quyền, “Phanh” một tiếng, dấm vào bụng Lý Đại Hỉ, làm hắn đau đến quỳ rạp xuống đất, thống khổ ôm bụng, nhưng vẫn mạnh mẽ không chịu hô đau ra tiếng.

“Ta không có thời gian cùng người dây dưa. Người suy nghĩ đi, quỳ xuống nhận sai hay mặc cho mọi người bị ta chà đạp, ta đếm ba tiếng, nếu còn không dập đầu, ta lập tức sai người đi tống lễ vật, đến lúc đó, đừng nói người quỳ xuống dập đầu, cho dù tổ tông ta sống lại, người cũng đừng mơ còn có cơ hội. Một..... Hai.....”

Không chờ đếm tới “Ba”, Lý Đại Hỉ đang bò trên mặt đất đột nhiên quỳ thẳng dậy, sau đó “Bang bang bang” đối y dập đầu ba cái, rầu rĩ nói: “Thẩm..... Đương Gia, ngày hôm trước..... Đều là..... ta sai, ta..... chịu tội....., cầu ngài..... buông tha Lan Hoa Nhi.”

Lý Đại Hỉ vô cùng quật cường, ngay đến Nhị Thúc cũng nói không được hắn, lúc này vì Lan Hoa Nhi, không thể không hướng Thẩm Thiên Lí cúi đầu, trong lòng cũng phi thường khổ sở, nếu không cố gắng áp chế, cho dù chết cũng không chịu nhục thế này.

Thẩm Thiên Lí thấy hắn không do dự dập đầu nhận sai, thật ra cũng khá bất ngờ, thầm nghĩ: tiểu tử này ngày thường bướng bỉnh ngang ngược, thời khắc mấu chốt cũng hiểu được lý lẽ. Vừa lòng gật đầu: “Àn, không tội, người nếu thành tâm nhận sai, gia ta liền đại nhân đại lượng, không chấp nhặt thổ bào tử như người, đứng lên đi.”

Lý Đại Hỉ khó khăn đứng dậy, oán hận trừng mắt nhìn y một cái, quay đầu bước đi, chợt nghe Thẩm Thiên Lí quát: “Quay lại đây.” Hắn đứng lại, hít sâu vài hơi, mới miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức, nhẹ giọng hỏi: “Còn có chuyện gì sao?” Vừa dứt lời, cảm giác phía sau một cỗ lực mạnh mẽ lôi hắn trở về, đối diện ánh mắt Thẩm Thiên Lí.

“Hảo tiểu tử, đây là thái độ người nhận sai đó hả? Dập đầu xong còn dám nhìn ta như thế!” Thẩm Thiên Lí bắt lấy cằm hắn, không biết vì sao, y cảm thấy vô cùng thích dùng động tác ám muội này để chế trụ người thoát nhìn thuần phác có chút bồn bồn trước mắt: “Nói, về sau nhìn thấy gia nên dùng ánh mắt thế nào?”

“Ta không biết, ta nhìn ai cũng như vậy.” Lý Đại Hỉ không chút yếu thế, Thẩm Thiên Lí cười lạnh: “Ha hả, hảo tiểu tử, còn dám già mồm cãi cố, người nhìn Nhị Thúc người với loại ánh mắt phần hận không cam lòng này sao? Tâm tư của người, toàn bộ đều viết ra mặt. Tiểu tử, người nghe đây, ta không ép người dùng ánh mắt sùng bái tôn kính nhìn ta, dù sao người cũng làm không được, nhưng về sau thấy ta, phải vâng lời một chút biết không? Nếu lại dùng loại ánh mắt này nhìn gia, làm lòng ta ngứa ngáy, muốn khi dễ người, hậu quả người tự mình gánh vác.”

“Ta sinh ra mi mắt đã như vậy, không thấp xuống được.” Lý Đại Hỉ không phục, tiểu vương bát cao tử này khó chiều quá đi. Thẩm Thiên Lí mặt trầm xuống: “Tiểu tử, người muốn đùa giỡn ta?” Hắn sốt ruột rống to: “Thấp không được là thấp không được, nếu người có thể đem mi mắt hạ thấp xuống, ta liền theo người học.”

Thẩm Thiên Lí mắt giật giật, nhìn đám tùy tùng phía sau đều là một bộ muốn cười không dám cười, ghen đến biểu tình trên mặt như bị nội thương, y nghiêng răng vài cái, triệt để đầu hàng: “Quên đi quên đi, nói không được với đồ ngang ngược nhà người, tóm lại người về sau thấy ta thì cung kính một chút, mi mắt thấp hay không thấp gì cũng được, hiểu chưa? Nếu ta còn thấy người bất kính, chẳng những Nhị Thúc người gặp họa, trong thôn một người cũng chạy không thoát.” Hung tợn nói xong, y buông Lý Đại Hỉ ra, đối tùy tùng tiêu sái vung tay: “Tốt lắm, giáo huấn xong rồi, chúng ta trở về.”

Lý Đại Hỷ trừng mắt nhìn theo bóng dáng bọn họ, bỗng nhiên nhớ tới lời Thẩm Thiên Lí, lại vội vàng xoay người sang chỗ khác, sợ bị y thấy biểu tình không phục của mình, ngẫm nghĩ một chút, hôm nay thật sự rất không có cốt khí, thế nhưng lại quỳ gối dập đầu trước vương bát đản kia, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, mình dập đầu mấy cái có mất mát gì, Lan Hoa Nhi cuối cùng an toàn rồi, điểm ấy mới là tối trọng yếu. Nghĩ đến đây, lại thoải mái đứng lên, nhìn xem sắc trời đã muốn đen, Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi ở nhà chắc là đang sốt ruột chờ, hẳn vội vàng dẹp hết tâm tư mà trở về.

2. Chương 2

Ở nhà, Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi sốt ruột đến muốn điên, cũng không quản bệnh tật, Lý Nhị Thúc khoác thêm áo, một lòng thầm nghĩ đi cầu Hồ Nhị mặt rỗ, ở trước mặt Thẩm Thiên Lí nói tốt vài câu, để y buông tha Lý Đại Hỷ. Ai ngờ bỗng dưng thấy hắn trở về, vui sướng không thể tả, nhưng vẫn lo lắng hắn đã xảy ra chuyện, ân cần hỏi han, Lý Đại Hỷ cười đáp: “Nhị Thúc, tên hỗn đản thổ phỉ không cưới Lan Hoa Nhi nhà chúng ta nữa.”

Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi nghe tin vui từ trên trời giáng xuống, vẫn không thể tin nổi, lôi kéo tay hắn hỏi: “Đại Hỷ, người..... người nói cái gì? Nhị Thúc..... nghe lầm chẳng? Đám thổ phỉ kia, bọn họ đồng ý bỏ qua?”

Lý Đại Hỷ gạt đầu: “Nhị Thúc, tên hỗn đản đó vốn đầu thích Lan Hoa Nhi, chính là bởi vì ngày hôm trước ta đây muốn đánh y, cho nên ghi hận, lấy Lan Hoa Nhi đến áp chế ta, vừa rồi ta đi tìm y, cùng y thương lượng, y đáp ứng sẽ không cưới Lan Hoa Nhi.”

Lý Nhị Thúc kích động đến rơi nước mắt, kéo tay hắn lắc lắc, nghẹn ngào nói: “Hảo, hảo, hảo hài tử, ân tình người đối Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi, chúng ta cả đời cũng không quên. Đến, mau để Nhị Thúc nhìn xem, bọn họ đánh người chỗ nào, trong nhà còn ít tiền, ta bảo Lan Hoa Nhi đến chỗ Lâm đại phu mua chút rượu thuốc về xoa, để lâu sẽ khó lành.” Nói xong cởi bỏ áo choàng bên ngoài của Lý Đại Hỷ xem xét thương thế.

“Nhị Thúc, bọn họ không đánh ta, chỉ bắt ta nói vài câu hạ mình, người yên tâm đi.” Lý Đại Hỷ đương nhiên không đề cập tới chuyện bị buộc dập đầu, thấy vẻ mặt lão nhân vẫn lo lắng khôn xiết, đơn giản tự mình cởi quần áo, lộ ra thân thể màu mật ong gầy gò.

“Người xem, thật sự không có thương tổn.” Hắn chân thành nói. Lan Hoa Nhi từ nhỏ cùng hắn lớn lên, thường xuyên nhìn thấy qua, huống hồ ở nông thôn cũng không có quy củ rườm rà, vì thế vội vàng cầm ngọn đèn đến soi kỹ, sau đó thở phào nhẹ nhõm cười nói: “Cha, thật sự không có thương tổn, Đại Hỷ ca vận khí thật tốt.” Nói xong bỗng nhiên phát hiện cầm hắn tựa hồ đổ một khối, vội di ngọn đèn tới gần, cả kính kêu lên: “Đại Hỷ ca, cầm người làm sao vậy? Sao đỏ ửng thế này, giống như bị ong mật đốt?”

Đại Hỷ cuống quýt quay đầu, lảng tránh: “Không, không có gì, giờ là mùa thu, làm gì có ong mật a, ha ha ha, ta..... ta vừa nãy đi đường, cao hứng quá nên trượt té, cầm đập xuống đất, không có việc gì.” Hắn nói xong, Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi đều bán tín bán nghi, nhưng nghĩ lại, thổ phỉ tựa hồ không có khả năng chỉ đá cầm Đại Hỷ mà không đánh chỗ khác, hơn nữa, nếu thật sự bọn thổ phỉ đó làm, đâu chỉ đổ một mảng thế này, có lẽ đã sớm trật khớp, bởi vậy cũng tin tưởng.

Ngày kế tiếp thật cũng bình an vô sự, Lý Đại Hỷ vẫn như cũ mỗi ngày lên núi đốn củi cắt cỏ, rảnh rỗi nhìn bó củi nhà mình càng ngày càng cao mà ngậy ngô cười, nghĩ thầm năm nay mùa đông có đủ củi sưởi ấm, không lo bệnh suyễn của Nhị Thúc trở nặng, còn có thể bán một ít lấy tiền, mua thuốc cho Nhị Thúc, được trị bệnh suyễn của Lâm đại phu vô cùng linh nghiệm nha, uống một thang liền khỏe, có điều giá hơi đắt, bất quá năm nay mùa màng thật tốt, đại khái có thể đủ tiền mua được.

Hôm nay là ngày kết hôn của Đại Ngưu cùng thôn, Lý Đại Hỉ sáng sớm lên núi đốn củi, dự định xế trưa sẽ về, Đại Ngưu là hảo bằng hữu của hắn, chính mình đã đáp ứng cùng đi đón tân nương với người ta, đầu thế nuốt lời. Lúc về nhà thì thấy trên đầu giường gần lò sưởi bày một bộ quần áo mới tinh bằng vải thô màu xám, Lan Hoa Nhi cùng Nhị Thúc đã sớm qua bên nhà Đại Ngưu hỗ trợ, hắn vội vàng buông bó củi, đun một nồi nước ấm thông khoái xối từ đầu đến chân, thay bộ đồ mới, thần thanh khí爽 tiêu sái xuất môn, thẳng đến nhà Đại Ngưu mà đi.

Người xưa nói oan gia ngõ hẹp quả không sai, thật xa một đám người đối diện đi tới, Lý Đại Hỉ mắt tốt, nhận ra ngay là đám người Thẩm Thiên Lí, hắn cắn chặt răng, vẫn là lựa chọn tránh ở một bên, cúi đầu chờ bọn họ đi qua. Bởi vậy cũng không phát hiện lúc đối phương đi ngang hắn, ánh mắt rõ ràng sáng ngời, do dự vài bước, cuối cùng vẫn là đi luôn. Đến khi trước mắt không còn người nào, hắn mới ngẩng đầu lên, nghĩ nghĩ, vẫn là không cam lòng, rốt cuộc quay đầu lại hung hăng trừng mắt một cái. Nghĩ thầm ta không được giáp mặt trừng người, ta ở sau lưng trừng, người nhìn không thấy người làm được gì.

Ai ngờ Thẩm Thiên Lí này giờ vẫn nhìn chăm chăm hắn, giống như đang chờ đợi hắn liếc mắt liến bất quá tang, vừa nhìn thấy ánh mắt không cam lòng kia, khoe môi Thẩm Thiên Lí liền nhếch lên lộ ra nụ cười hồ ly.

Lý Đại Hỉ sững sờ tại chỗ, nghe y khụ hai tiếng cười nói: “Ngu ngốc chính là ngu ngốc, ta nghĩ với tính cách của người, giáp mặt mặc dù không dám đối ta vô lễ, nhưng sau lưng nhất định sẽ hung hăng nhìn ta, sách sách, quả thật là đoán không sai.”

Y nhẹ nhàng hướng Lý Đại Hỉ đi tới, một bên thản nhiên hỏi: “Đại Hỉ, còn nhớ rõ ta từng nói với người cái gì không? Ta nói người đừng lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta, nếu không bị khi dễ, người phải chính mình gánh vác hậu quả. Xem ra người căn bản không biết ta nhấn nạt vất vả bao nhiêu, quên đi, người đã cho ta cơ hội, ta không cần giữ đạo lý nữa, đúng không nào?”

Lời Thẩm Thiên Lí nói, Lý Đại Hỉ có hơn phân nửa nghe không hiểu, nhưng từ khí thế trong mắt đối phương nhìn ra, hắn mơ hồ biết mình gặp phải đại họa, nhớ tới thân thủ Thẩm Thiên Lí so với quý còn muốn đáng sợ hơn, hắn nuốt hai ngụm nước bọt, lui về phía sau hai bước, bất chợt quay người lại, nhanh chân bỏ chạy.

Thẩm Thiên Lí không dự đoán được hắn sẽ dùng đến chiêu này, trong lúc sững sốt đã để cho hắn chạy ra xa vài chục bước, y lạnh lùng cười, lẩm bẩm: “Xem ra người thật biết thời cơ, còn người được mùi nguy hiểm.” Nói xong nhanh như chớp ra tay, một đạo hồng quang thẳng tắp bay đi, ở trên cổ Lý Đại Hỉ quấn hai vòng, nguyên lai là một cái roi da màu đỏ sáng bóng, tay y dùng chút lực, nhẹ nhàng kéo người trở về, sau đó thân hình nhoáng lên một cái, Lý Đại Hỉ đã dựa lưng vào tường, cả người bị giới hạn trong lòng ngực y.

“Người..... Người còn muốn làm gì? Ta..... ta vừa rồi chỉ..... nhìn thoáng qua, ta..... ta không phải nhìn người.....” Không biết vì cái gì, Lý Đại Hỉ từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, lúc này đối mặt Thẩm Thiên Lí cả người cao thấp tràn ngập khí thế tà mị, lại sinh ra điểm khiếp ý, hắn chợt dạ nhìn xuống đất, gian nan nói dối, lại bởi vì không quen nói dối mà hai má đỏ bừng.

“Đại Hỉ, kỳ thật người thực anh tuấn, có biết hay không? Sách sách, hôm nay đổi quần áo mới a, tuy rằng thợ may không được tốt lắm, bất quá mặc trên người người càng đẹp mắt.” Thẩm Thiên Lí một tay nâng lên cằm hắn, buộc hắn cùng mình bốn mắt đối nhau, tay kia thì ve vuốt đôi mày kiếm dày rậm của hắn, sau đó là mắt, mũi, cuối cùng đi đến đôi môi mà cọ cọ, có chút mê loạn nói: “Hơn nữa người căn bản không biết nói dối, vì thế lúc nói dối mặt ửng đỏ thật động lòng người.” Y nói xong, bỗng nhiên dùng hai tay cổ trụ Lý Đại Hỉ, cúi đầu, hôn lên hai phiến môi đỏ mọng.

Lý Đại Hỉ bị tập kích bất thành linh hoàn toàn không có chuẩn bị, thẳng đến khi một cái đầu lưỡi thừa dịp tiến vào trong miệng hắn, hắn mới phát hiện ra hành động này giống như hôn môi mà huynh đệ bình thường hay nói đến.

Chính là..... hắn là nam nhân a, Thẩm Thiên Lí cũng là nam nhân, y vì cái gì muốn mình, hắn cảm thấy suy nghĩ lẫn lộn, càng nghĩ càng cảm thấy sai trái, nhưng Thẩm Thiên Lí đáng người so với hắn cao lớn hơn, khí lực lại đại, mặc hắn giãy dựa thế nào, đều không chút suy suyễn, hắn trong lòng sốt ruột, liền theo bản năng phản ứng, hướng đầu lưỡi đang day dưa trong khoang miệng hung hăng cắn xuống.

Một tiếng sói tru kinh thiên động địa, Thẩm Thiên Lí đang cao hứng chặt vật mang theo đầu lưỡi bị cắn

phá lui ra, ngấm lại bản thân từ nhỏ, trừ bỏ luyện công chịu chút khổ, nào có ai dám đối y làm càn, chứ đừng nói tới phản kháng, mà thứ thổ bao tử thoát nhìn bốn bốn trước mắt lại dám cự tuyệt được y sủng ái, phi, coi trọng hẳn là cho hẳn vinh quang, hẳn cũng dám cần mình.

Thẩm Thiên Lí giận không kiềm chế được, hai mắt đều phun ra lửa, y âm trầm nhìn Lý Đại Hỉ, Lý Đại Hỉ cũng không chịu thua mà oán hận nhìn y, ngay sau đó, Lý Đại Hỉ trên mặt trúng một quyền thật mạnh, thiếu chút nữa bị đánh bay ra ngoài, mà mọi người đứng xem, không một ai thấy Thẩm Thiên Lí là như thế nào ra tay.

Lúc này Thẩm Thiên Lí đích thật bị chọc giận, đầu lưỡi chảy máu tươi, y xử lí xong, tiến lên dựng dậy Lý Đại Hỉ bị y đánh ngã trên mặt đất, lại đưa hẳn đến trên tường, không nói hai lời lại hôn lên. Lý Đại Hỉ cũng bị chọc tức, trên mặt một mảng ửng thanh, đầu đón tận xương, hẳn quyết tâm không lùi bước, chiếu đầu lưỡi bị thương, lại hung hăng cắn xuống.

Bất quá lúc này Thẩm Thiên Lí sớm có phòng bị, vừa cảm giác cái miệng của hẳn động, liền rời khỏi, bởi vậy làm cho Lý Đại Hỉ cắn vào khoảng không. Bị đầu đất kịch liệt phản kháng, y tức giận đến ánh mắt đỏ rực. Vừa lúc thấy bên kia có một sân vườn bỏ hoang, hạ quyết tâm tại bụng đối phương đánh một quyền, sau đó y túm lấy Lý Đại Hỉ tha vào trong.

Đám nô tài đều xem ngây người, nếu nói bọn họ lúc trước nghĩ chủ tử nhà mình chính là lấy việc khi dễ tên thổ bao tử thành thật quật cường này làm vui mà ở bên cạnh xem náo nhiệt, lần này bọn họ thật không hiểu ra sao rồi, ai nấy đều thấy được, chủ tử đem Lý Đại Hỉ kéo vào trong kia đơn giản là vì làm cái loại sự tình nọ, nhưng mà..... Bộ dáng thổ bao tử này, thấy thế nào cũng không xứng với Thẩm Thiên Lí, hai người đó khác nhau như mây cao với đất nứt, chủ tử sao có thể bởi vì nhất thời xúc động mà đối nam nhân vừa già vừa nát này xuống tay? Nếu truyền đến tai mấy Đường Gia khác, chắc chắn bị cười đến rụng răng.

Nhưng không ai dám nhắc nhở, Thẩm Thiên Lí ngoan lệ có tiếng, không ai nghĩ muốn bởi vì chuyện này mà chịu chết, trung thành cũng xếp sau, huống chi bọn họ căn bản không phải người thân cận của Thẩm Thiên Lí, muốn giết bọn họ, tiểu ma vương này ngay cả do dự cũng không cần mà thủ tiêu luôn. Bởi vậy tất cả nô tài đều lựa chọn yên lặng lưu tại bên ngoài, bọn họ cách một bức tường nghe tiếng động bên trong, Lý Đại Hỉ sống chết giãy dụa la lối um sùm, trong lòng âm thầm đoán chủ nhân hẳn là sẽ không tiến hành đến bước cuối cùng đi.

“Người..... Không cho người xé..... quần áo của ta, đây là mới làm.” Lý Đại Hỉ sốt ruột đến muốn khóc, hẳn bản chất thuần phát, trước giờ vẫn sinh hoạt trong thôn nhỏ, căn bản không biết nam nhân cũng sẽ gặp phải tình cảnh trình tiết bị đe dọa, không để ý chính mình bởi vì quần áo bị kéo xuống mà lộ ra cái cổ thon dài cùng một vùng lớn da thịt màu mật ong, ngược lại vì bộ đồ bị xé rách mà ruột gan đứt từng khúc.

Kỳ thật cũng khó trách hẳn, đây chính là bộ đồ mới đầu tiên trong năm nay, vì làm nó, Lan Hoa Nhi đã phải dệt bao nhiêu vải bố, bên trong còn có một tầng bông hơi mỏng, mặc ở trên người ấm áp vô cùng, thế mà ngày đầu tiên mặc đã bị Thẩm Thiên Lí xé rách rồi. Hẳn phần nộ liếc mắt: “Vương bát dẫn, người cho là ta sợ người phải không? Ta cùng người liều mạng.” Hẳn dùng hết khí lực tay dẫm chân đá, một thân giấy dựa làm cho Thẩm Thiên Lí một phen rối loạn.

“Người tốt nhất nằm ngoan ngoan cho ta, nếu không ta vặn gãy tay chân người, nhìn người còn phản kháng được không.” Thẩm Thiên Lí trên mặt ra một tầng mồ hôi mỏng, dục hỏa tăng vọt đem một chút nhẫn nại cuối cùng của y bóp nát, rống đến gân xanh hiện lên: “Không phải là một bộ quần áo thôi sao? Người thuận theo ta, ngày mai ta tặng người mười bộ thượng đẳng.” Nói xong tùy tiện vung tay lên, chỉ thấy trong sân một gốc cây cổ thụ bật rễ ngã xuống.

Lý Đại Hỉ mới vừa rống ra một câu: “Phi, ta mới không cần mấy thứ đồ của người.” Liền thấy kết cục của cây cổ thụ kia. Thẩm Thiên Lí nhếch môi hỏi hẳn: “Như thế nào, ta chỉ mới dùng ba phần khí lực, người nếu cảm thấy cánh tay cùng chân của mình so với cái cây này rắn chắc hơn, chúng ta có thể thử xem.”

Y nói xong, vừa lòng nhìn Lý Đại Hỉ ánh mắt lộ ra sợ hãi, cười lạnh nói: “Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Nói xong vươn ngón trở nhẹ nhàng vờ, vạt áo của người dưới thân hướng hai bên tách ra, lộ ra bộ ngực gầy yếu, y còn nhẹ nhàng vuốt ve một chút, nơi kia bởi vì hàng năm lao động nặng nề mà rèn luyện ra da thịt có tính co giãn tốt, xúc cảm khiến cho y yêu thích không muốn buông tay.

“Người..... Người rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Đại Hỉ hoảng sợ, hần không dám cao giọng, tuy rằng không biết Thẩm Thiên Lí muốn làm cái gì, nhưng trực giác nhận thức được bộ dáng lúc này không thể để người ta nhìn đến. Hơn nữa hai móng vuốt kia ở trên da thịt lướt tới lướt lui, làm hần ngứa muốn chết, hần lắc lắc thân mình trốn tránh đôi tay kia: mẹ nó, đừng nói là vương bát cao tử này muốn đông chết mình nha, trời thì lạnh muốn chết, y còn đem mình lột sạch, trừ bỏ muốn đông chết mình còn có thể có mục đích gì, Lý Đại Hỉ càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

“Khụ khụ” thanh âm ngoài tường đem Thẩm Thiên Lí đang hăm sâu trong đục vọng kéo lại, y chau mày, sẵn giọng quát: “Hồ Nhị mặt rỗ, ngươi muốn chết sao?” Sau đó một thanh âm nịnh nọt cười bầm: “Gia, không phải tiểu nhân to gan lớn mật dám quấy nhiễu hưng phần của ngài, thật sự là hôm nay gió Bắc quá lớn, gia muốn tận hứng cũng nên tìm nơi ấm áp, nếu cứ làm tới trong thời tiết thế này, thằng nghèo kia sống hay chết không quan trọng, nhưng nếu gia bị bệnh thì tiểu nhân không gánh nổi.”

Một câu này nhắc nhở Thẩm Thiên Lí, nhìn về phía Lý Đại Hỉ, thấy hần rét lạnh đến cả người run rẩy, môi đều thâm tím. Đột nhiên cảm thấy lòng đầy thương tiếc, y suy nghĩ một lát, rốt cuộc đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, hôm nay tạm thời buông tha ngươi.” Nói xong vỗ vỗ tay, nghênh ngang mà đi.

Còn lại Lý Đại Hỉ trở mình đứng lên, luống cuống tay chân kéo lại quần áo bị xé mở, đáng tiếc quần áo trên người đã bị xé rách một mảng lớn, ngay cả sợi bông đều lộ ra, hai nút thắt cũng đứt rời, không sử dụng được nữa. Một hồi sau, phát hiện quần áo này tuyệt đối không thể mặc, hần đau lòng đến suýt rơi nước mắt, một bên thì thảo mắng, một bên chạy nhanh về nhà thay đổi một bộ đồ khác sạch sẽ.

Ra khỏi cửa, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, giúp đỡ đón tân nương coi như vô vọng, Lý Đại Hỉ thầm nghĩ Đại Ngưu chắc đang rửa thềm mình đây, bởi vậy không dám chậm chạp, ba chân bốn cẳng phóng như bay đến, quả nhiên tân nương cùng tân lang đang bái thiên địa.

Hần trà trộn vào đám người xem náo nhiệt, lúc này đám trẻ con đã bắt đầu ồn ào, không biết đứa nào bôn cọt đem mạng che của tân nương tử xốc lên, mọi người phát ra một tràng âm thanh tán thưởng, bởi vì tân nương tử này thực xinh đẹp, Lý Đại Hỉ trong lòng hâm mộ, tự nhủ không biết chính mình khi nào thì có thể lấy được một người vợ, tốt nhất có thể xinh đẹp giống vị tân nương tử này.

Đang lúc nghĩ ngợi, tân nương tử xấu hổ đã được đưa vào phòng hoa chúc, Đại Ngưu trở lại cùng một đám hảo hữu đùa giỡn, liếc mắt thấy hần, vội vàng tiến lên, dấm nhẹ một quyền vào ngực hần, lớn tiếng mắng: “Tiểu tử ngươi dám nuốt lời, đã hứa bồi ta đi tiếp tân nương, vậy mà bây giờ mới tới?”

Lý Đại Hỉ nhức đầu, thầm nghĩ không biết nên giải thích như thế nào. Không thể nói bị vương bát cao tử nửa đường chặn lại, làm chuyện quái lạ gì đó mà chính hần cũng không biết. Đang âm ừ không biết nên như thế nào mở miệng, Lan Hoa Nhi đến gần, kinh ngạc kêu: “Di, Đại Hỉ ca, mặt ngươi làm sao vậy? Như thế nào có một khối xanh đen như thế, cùng ai đánh nhau?” Nghe nàng hô, Đại Ngưu cũng nhìn lại: “Người tiểu tử này rất không biết cân nhắc, một ngày như hôm nay, tức giận cái gì mà không thể nhẫn nại, lại chạy tới cùng người ta đánh nhau?”

Lý Đại Hỉ ấp úng biện giải: “Không phải..... Không phải đánh nhau, phải..... là ở trên đường..... trượt chân ngã, ừ, là ngã.” Nghe xong Lan Hoa Nhi bĩu môi: “Ngã? Vậy còn quần áo mới đâu? Ta đặt ở đâu giường gần lò sưởi, ngươi không thấy sao? Lại mặc bộ này đi ra.”

Lý Đại Hỉ cúi thấp đầu, nói nhỏ: “Cũng không phải, quần áo mới..... cũng..... cũng bị rách.” Nói xong tất cả mọi người đều cười vang, xôn xao ồn ào. Tiểu tử này khẳng định là nhìn thấy cô nương nhà ai, ánh mắt chằm chằm nhìn người ta, dẫn đến đi đường không chú ý, mới có thể ngã thành như vậy. Cứ như thế, cuối cùng sự việc được che lấp, Lý Đại Hỉ nhẹ nhàng thở ra, tìm một vị trí ngồi xuống, cùng mấy tiểu tử ăn uống thả cửa.

Còn tiếp

3. Chương 3

Buổi tối lại náo loạn lúc người ta động phòng, nháo xong rồi, hai mươi mấy người trẻ tuổi liền nằm ngủ sắp lớp lung tung ở nhà Đại Ngưu. Đến hừng đông mới chạy về nhà mình rửa mặt chải đầu, xong xuôi cũng là lúc mặt trời lên cao, Lý Đại Hỉ ngay cả cơm cũng không kịp ăn, cắn vội hai củ khoai lang liền vào rừng.

Mùa đông vừa tới, tất cả mọi người đều vội vàng đón thật nhiều củ, như vậy sau khi cống đủ số cho bọn thổ phỉ mới còn dư mà sưởi ấm, bởi vậy rừng cây dưới chân núi chật ních người. Lý Đại Hỉ đưa mắt nhìn, trong lòng khó chịu, thầm nghĩ củ ở nhà chắc cũng không thiếu, sẽ không ở đây tranh, nhưng cũng nên đi nơi khác nhìn xem, kiếm thêm càng nhiều thì càng tốt mà.

Lý Đại Hỉ liền ra khỏi rừng cây nhỏ, dọc theo đường mòn hướng lên núi, đi một hồi, bỗng nhiên nhìn thấy mấy cây đại thụ ở khu rừng lớn tại sườn núi có rất nhiều nhánh cây gãy, trong lòng cao hứng, nhưng nghĩ lại, hấn lang thang ở khu vực cấm này lỡ như xui xẻo bị thổ phỉ thấy là tiêu, nhưng mấy cây đại thụ kia mê người quá đi, vì thế cẩn thận nhìn bốn phía, không thấy bóng thổ phỉ nào đi tuần, mới an tâm, rón rén như con mèo phóng vào trong.

Đại thụ trong rừng quả thật không ít, Lý Đại Hỉ rất nhanh liền gom được hai bó lớn, con người vốn tham lam, hấn cũng không ngoại lệ, mắt thấy bên trong còn nhiều cành lớn hơn, liền quyết tâm mà đi, bắt giác đã đi vào sâu thật sâu.

Khi Lý Đại Hỉ vác hai bó củ nghĩ muốn trở về, hấn phát hiện mình ra không được, tìm hoài cũng không thấy mấy cây đại thụ lúc đầu, trong lòng lộn bộn, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đi sâu quá nên lạc đường? Mắt thấy sắc trời dần tối, hấn sốt ruột vô cùng, chạy khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng vẫn quay về chỗ cũ.

Mùa đông lạnh thấu xương, nhưng Lý Đại Hỉ lưng áo lại ướt đầm, hấn biết, lạc đường trong rừng già thì đừng mong có cơ hội thoát ra, giống hấn lúc này ở tại chỗ đảo quanh, cứ như mê cung.

Một ngày không có ăn gì, hấn vừa mệt vừa đói, không khỏi suy sụp ngã ngồi trên đất, âm thầm hối hận mình tham lam, thêm nhiều nhánh củ làm chi để cuối cùng bị vây chết ở chỗ này. Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phương xa truyền đến một âm thanh mỏng manh. Thanh âm phi thường nhỏ, nhưng núi rừng yên tĩnh, bởi vậy thật rành mạch truyền lại đây.

Lý Đại Hỉ kinh hãi đứng dậy, tự hỏi còn có người bị lạc giống mình sao?

Thanh âm lại vang lên, Lý Đại Hỉ vội vàng hướng thanh âm phát ra lần mò đi, mặt trời dần khuất núi, nương theo chút ánh hoàng hôn le lói, cuối cùng nhìn đến ở một gốc cây lớn đến hai người ôm không hết, có một đồng lá cây cao cao, nhìn kỹ, thật giống một người đang ngồi nhưng bị lá cây vùi lấp, cho nên này giờ hấn chạy vài vòng đều không thấy.

Chạy nhanh tiến lên phủi phủi đồng lá, Lý Đại Hỉ vui vẻ nói: “Xem ra đại ca cũng là lạc đường bị nhốt ở đây, ai, cũng không biết chúng ta hai người một đời này có thể đi ra ngoài không, làm sao bây giờ, ta trên người cũng không có gì ăn được.....” Chưa dứt lời, hấn đã hóa thạch, sững sờ nhìn cái người vừa mới bị hấn đào từ trong đồng lá ra kia.

Nguyên lai là Thẩm Thiên Lí. Khủng bố hơn chính là, lúc này trên người y còn có bốn năm con rắn độc vằn đen trắng, Lý Đại Hỉ chưa thấy qua loại rắn này, nhưng hấn nghe Nhị Thúc nói, loại rắn này tên là rắn cạp nong (tham khảo thêm ở đây: [Link](#)), thập phần lợi hại. Quả thật là Nhị Thúc hiểu biết không nhiều mà, dám khẳng định loại rắn này chỉ có ở phương Nam, phương Bắc bọn hấn rắn đều không có độc, vậy mấy con hấn đang thấy là con gì? Còn tới bốn năm con.

Thấy chết mà không cứu không phải Lý Đại Hỉ, cho dù đối phương là Thẩm Thiên Lí hấn hận thấu xương, cũng không thể tùy ý để y chết như vậy. Lý Đại Hỉ nghĩ nghĩ, lập tức nhanh như chớp chụp một con rắn trên người Thẩm Thiên Lí, phải chụp thật nhanh tại nơi cách đầu rắn bẩy thốn (1 thốn = 10 phân = 3,33 cm. Trong YHCT thì 3 thốn = 4 ngón tay xếp khít nhau, trừ ngón cái) thì rắn sẽ không cắn được. (cách bắt rắn mình không biết à)

Nói tới chuyện bắt rắn này, Lý Đại Hỉ đã tinh thông từ nhỏ, trong nhà nghèo khó, căn bản không có thịt ăn, lên núi tìm thức ăn thường có thể nhìn thấy các loại rắn màu mè không độc, lúc đầu còn có chút sợ hãi, sau lại vì đói quá mà liều mạng, cuối cùng thì rèn luyện ra một tay cao thủ bắt rắn. Lúc này hấn dựa theo

cách thường ngày mà bắt, cố không để sơ hở, bóp chết hết đám rắn cạp nong kia, sau đó thở dài: “Thẩm Thiên Lí a Thẩm Thiên Lí, người uy phong một đời, phút cuối cùng lại kết cục thế này, có ý nghĩa gì chứ, ác giả ác báo a.”

Nói xong hắn liền thấy kỳ quái, đám rắn này thực ngốc a, sao lại không chạy trốn, đợi hắn lần lượt giết sạch, hắn thăm dò hơi thở Thẩm Thiên Lí, còn thực ổn, có thể cứu chữa, vì thế vội vàng ngồi xổm xuống, tại mấy nơi rắn cắn liền mạng hút độc, bởi vì rất chuyên chú, cho nên hắn không chú ý tới hai mắt Thẩm Thiên Lí mang theo thanh minh thần sắc nhìn hắn.

Kỳ thật Thẩm Thiên Lí cũng không nghĩ sẽ gặp Lý Đại Hỉ ở chỗ này, y đến đây là để luyện công.

Đúng, chính là luyện công, bởi vì Ngũ Phái truyền nhân đều là người thiên tư thập phần thông minh, cũng bởi vậy đối với công phu tiến cảnh yêu cầu thập phần nghiêm khắc, vô luận là bất cứ loại công phu nào đều phải đọc qua, còn phải luyện cho giỏi. Thẩm Thiên Lí chính là cảm thấy độc công của mình kém xa Hạm Phương Tiên Tử, cho nên lúc trước đã bắt mấy con rắn cạp nong to lớn kịch độc, còn dùng độc dược quý hiếm nuôi chúng, đem thả ở gốc cây đại thụ này, đợi sau hai năm chúng giúp mình luyện độc công.

Hiện giờ hạ sơn vô sự, liền nhớ tới, vì thế thừa dịp nhàn hạ đi vào nơi này, tìm được hang ổ nằm con rắn ngũ đông, y vốn đã thiết lập một trận pháp phức tạp ở đây, hơn nữa luyện độc công cũng không cần phải chuyên tâm đến nỗi không thể đối phó với địch tập kích bất ngờ, nên y cũng không mang người theo hộ pháp.

Ai biết đang luyện thì nghe thấy người tiến vào, không ngờ là Lý Đại Hỉ, y cũng nhin không được bật cười, thăm nghĩ mình với hắn thật là hữu duyên, nơi này sớm là phong sơn khu (là vùng núi được vua ban hay khu tự trị), hắn lại dám xông tới. Vì thế liền khẽ nghe ngóng, chỉ thấy hơn nửa ngày sau, Lý Đại Hỉ bắt đầu đi vòng quanh, nghĩ đến người kia chắc đang tìm đường ra.

Thẩm Thiên Lí lúc này công phu đã luyện xong, đơn giản tĩnh hạ tâm thần, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, nghe người kia thở dài thở ngắn, không khỏi cảm thấy buồn cười, liền cố ý phát ra một thanh âm dẫn hắn đến, cố tình muốn dọa Lý Đại Hỉ, mặc cho ai thấy một người bị bốn năm con rắn độc quấn quanh cắn cũng không thể nào bình tĩnh được đi.

Nhưng mà y trăm triệu không ngờ tới, Lý Đại Hỉ thấy y bị rắn độc cắn, chẳng những không sợ tới mức chạy trốn chết, ngược lại bóp chết hết đám rắn cạp nong, khiến y đau lòng không thôi, suýt nữa nhảy dựng lên. Đám rắn này tuy không đẹp, nhưng đều do y ở núi rừng phía Nam tự mình chọn trong mấy vua rắn, chộp tới nơi này nuôi bằng các loại độc vật quý hiếm, ai ngờ chưa tới hai năm, toàn bộ chết trong tay Lý Đại Hỉ.

Vốn nghĩ lên tiếng ngăn lại đối phương, nhưng ai tưởng được Lý Đại Hỉ đối chính mình hận thấu xương, lại vì mình mạo hiểm giết rắn, thật sự làm cho người ta kinh ngạc cảm thán, y lại nhin không được muốn nhìn người kia sẽ làm gì kế tiếp, bởi vậy chịu đựng đau lòng mà im lặng, thăm nghĩ dù sao rắn chết cũng đã chết rồi, độc công trận bị phá cũng đã phá rồi, còn không bằng đơn giản ngồi xem kịch.

Nhưng mà Lý Đại Hỉ này thật sự là một người không bao giờ có thể đoán trước được, tối thiểu cũng là Thẩm Thiên Lí cho rằng như thế, y nhìn Lý Đại Hỉ hút độc cho mình, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị, nếu hút độc, thuyết minh Lý Đại Hỉ biết đây là rắn độc, vết cắn rất nhiều a, nếu thực sự hút hết độc đi, chỉ sợ chính hắn cũng sẽ trúng độc, hắn..... hắn không có khả năng không biết đi.

Trong nháy mắt, Thẩm Thiên Lí trong lòng xẹt qua muôn vàn tư vị, từ nhỏ đã là trung tâm của thế giới, được người đau được người thương y đã quen, sau lớn lên bởi vì quyền thế to lớn, được người truy phủng ái mộ cũng đã quen, chính là..... Chính là Lý Đại Hỉ, hắn không giống với a, hắn không phải thúc thúc bá bá sư phụ sư bá sư thúc của mình, vì huyết thống mới phủng mình trong lòng bàn tay, cũng không phải là bọn người có tư tâm, vì lợi ích vô hạn mới đến lấy lòng bảo vệ, lại càng không phải là đám thủ hạ cần dựa vào mình mới có thể thoải mái tự tại, hoặc bởi vì năng lực của mình mà kính ngưỡng hoặc vì địa vị của mình cúng bái kính sợ, hắn, hắn chính là một thổ bào tử cùng mình không có nửa điểm quan hệ, thậm chí là một thổ bào tử bị mình khi dễ hận mình tới tận xương a.

Hắn vì sao cứu mình, nhìn mình bị rắn độc cắn chết, hắn không phải vừa lòng đẹp ý mới đúng sao? Nếu ác hơn, hắn có thể vào lúc trước khi mình chết hung hăng cười nhạo mắng một phen, chứ tại sao lại hút độc cho mình? Mạo hiểm không chút do dự, vì mình mà bất chấp bản thân có thể sẽ trúng độc.

Thẩm Thiên Lí trong lòng rối bời, những câu hỏi không có lời giải đáp thi nhau xuất hiện, nhưng trên hết là một loại tư vị âm áp nói không nên lời, đồ ngốc này, vì cái gì y lại muốn đem hân ôm vào trong lòng hảo hảo vuốt ve, hảo hảo hôn môi hân, nói cho hân biết mình chỉ đang luyện công, không có chuyện gì, hân không cần lo lắng.

Suy nghĩ một hồi, dục hỏa bỗng dưng nổi lên, nếu lúc trước là bởi vì quật cường của Lý Đại Hỉ mà muốn chinh phục, hiện tại lại là một loại tình cảm nói không rõ, nhìn đến người bởi vì dùng sức hút độc mà hai phiến môi có chút đỏ lên, dục hỏa trong lòng y lại càng cháy lớn, hảo nghĩ muốn, hảo nghĩ muốn ngay tại nơi này ôm hân a.

Chính là không được a, độc trong người mình còn chưa hoàn toàn chuyển hóa, còn Lý Đại Hỉ chắc cũng đã trúng độc, thật sự nếu không giải độc cho hân hoặc là cùng hân mập hợp, hân lập tức bị độc chết, hơn nữa trời đông giá rét, Lý Đại Hỉ sức khỏe mặc dù hảo, nhưng trong thời tiết thế này, khó tránh khỏi không bị bệnh, bởi vậy Thẩm Thiên Lí chỉ phải lưu luyện buồng tha cho ý nghĩ này, ôm lấy tay người kia, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Lý Đại Hỉ, liền nhét một viên linh đan giải độc vào miệng hân.

“Người? Thẩm Thiên Lí, người không chết? Không đúng, phải..... Người không trúng độc?” Lý Đại Hỉ không hề phòng bị, lập tức đem linh đan nuốt xuống, sau đó kinh ngạc kêu to, Thẩm Thiên Lí gật đầu giận dữ nói: “Ta đương nhiên không trúng độc, người thổ bao tử ngốc, ta là đang luyện công, người giỏi lắm, đám rắn độc ta hao tổn tâm cơ tìm đến bị người giết sạch, trên người một chút độc tố khó khăn lắm mới chuyển hóa được cũng bị người hút ra hơn phân nửa, ta..... Ta sao lại xui xẻo đến vậy a? Chẳng lẽ ta trời sinh không phải mệnh luyện độc công?”

Lý Đại Hỉ hút khẩu lãnh khí, lấy tay áo lau miệng, tức giận mắng to: “Người không phải bị điên? Lấy rắn độc luyện công? Người chán sống a? Không có việc gì luyện cái gì độc công? Người một thân tà thuật kia còn chưa đủ lợi hại? Thật sự là đoán không ra suy nghĩ của người.” Hân một bên mắng một bên gỡ tay Thẩm Thiên Lí ra, quay trở về chỗ hai bó củ của mình.

Thẩm Thiên Lí một phen giữ chặt hân, lại cười nói: “Ngu ngốc, theo ta đi, đừng nói là người, cho dù mười mấy cao thủ đến, cũng đừng mơ tưởng thoát được pháp trận này của ta, người a người a, phong sơn địa phương cũng dám xông loạn, cũng may gặp được ta, nếu không sẽ chết khô ở trong này, mà chuyện này cũng thật là kỳ quái, không lẽ chúng ta có duyên sao?”

“Phi phi phi, ai có duyên với người, thật không hay ho.” Lý Đại Hỉ phun nước bọt, nhưng hành vi vô lễ này không làm Thẩm Thiên Lí tức giận, ngược lại chỉ cảm thấy hân thẳng thắn đáng yêu, không chịu buông tay người kia, cứ như vậy lôi kéo hân ra khỏi trận pháp, làm y cảm thấy buồn cười chính là, Lý Đại Hỉ đến lúc này còn không quên hai bó củ kia của hân.

Đoạt lấy hai bó củ vác lên lưng, Thẩm Thiên Lí dọc theo đường đi không hề nói chuyện, chính là ánh mắt nhu tình như nước kia lại làm cho Lý Đại Hỉ lông tóc dựng đứng, tuy là buổi tối, nhưng nhờ ánh trăng nên hân có thể thấy rất rõ.

Khó khăn tới được chân núi, nghe thấy thanh âm của những thôn dân ở xa xa phía trước, tựa hồ là muốn vào rừng tìm mình, hân vội đoạt lấy hai bó củ trên người Thẩm Thiên Lí, cũng không dám liếc y một cái, bỏ chạy thục mạng cứ như đằng sau có ma đuổi, một bên hô lớn: “Nhị Thúc, đừng lo lắng, ta ở trong này.”

Thẩm Thiên Lí dừng bước, nhìn thân ảnh cao gầy của hân biến mất trong bóng đêm, bất giác cảm thấy mất mát, trong lòng y kiên định: “Lý Đại Hỉ, ta muốn người, nhất định phải có bằng được người.”

Hai ba ngày sau, Lý Đại Hỉ không hề thấy Thẩm Thiên Lí, hân cũng dần dần quên chuyện đã xảy ra trong rừng.

Một ngày nọ cùng băng hữu vào rừng, trên đường nghe họ nói bọn thổ phi ở nhà Hồ Nhị mặt rỏ rớt cuộc sắp đi rồi, sáng sớm hôm nay thấy tới một nhóm người, mang theo mấy chục xe ngựa, không biết cướp ở đâu tới, cũng không biết trong xe ngựa có cái gì, chỉ nghe nhóm người hầu trong nhà Hồ Nhị mặt rỏ nói bọn thổ phi vừa thấy đồng lõa đến, đều nói hôm nay là ngày cuối trụ ở thôn này, mai phải về núi ăn chơi thôi, sau đó Thẩm Thiên Lí bước ra, nói cho Hồ Nhị mặt rỏ y ở đây còn có chút chuyện, giải quyết xong rồi thì ba ngày sau liền rời đi.

Lý Đại Hỉ sau khi nghe tin này, liền giống nắng hạn gặp mưa rào, gánh nặng trong lòng toàn bộ trở thành hư không, cả người sung mãn. Trong lúc hấn đang ở nơi này tinh thần chấn hưng, ở nhà hấn, tên Hồ Nhị mặt rỗ chán ghét lại vác mặt tới.

Lúc đó Lý Nhị Thúc đang đan giỏ, thấy gã đến, vội cười mời gã vào nhà, bảo Lan Hoa Nhi ngã chén nước. Hồ Nhị mặt rỗ uống một hơi, sau đó liền vào thẳng vấn đề, cười ha hả nói: “Lão Lý a, nhà các người đời trước không biết đốt cao hương gì, lại được Đương Gia chúng ta để mắt, Đương Gia chúng ta sắp rời đi, còn nhớ nhưng người nhà các người, bảo ta tới đề thân, ba ngày sau muốn dẫn kiệu hoa rước dâu trở về.”

Lý Nhị Thúc tay run rẩy, chén nước trong tay rớt xuống đất, vỡ nát, thanh âm cũng run rẩy: “Ồ..... Hồ lão gia, không phải nói Đương Gia không thú Lan Hoa Nhi nhà ta nữa sao? Sao... sao giờ lại sửa chủ ý? Hồ lão gia.....” Chưa dứt lời đã bị Hồ Nhị mặt rỗ đánh gãy, gã lắc đầu nói: “Ai nói muốn thú Lan Hoa Nhi nhà các người? Không phải ta nói ngoa, nhìn Lan Hoa Nhi nhà các người, ngay cả tên chẻ củi chỗ Đương Gia nhà chúng ta cũng không thêm..... Đương Gia chúng ta là coi trọng Đại Hỉ kia, tuy chuyện này hơi kỳ quái, ta cũng không rõ lắm, nhưng là lời nói của Đương Gia chính là thánh chỉ a, ta cũng chỉ đến truyền lời lại thôi, tốt lắm, ta không cùng các người nhiều lời nữa, trong nhà còn nhiều việc, ngày mai sẽ có người đem sinh lễ cùng hỉ phục và mọi thứ đến đây, người sẽ không phải tốn đồng nào, người đêm nay nói chuyện này với Đại Hỉ đi nga.” Hồ Nhị mặt rỗ nói xong đứng dậy bỏ đi thẳng, mặc kệ Lý Nhị Thúc kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Mắt thấy Hồ Nhị mặt rỗ sắp đi ra đại môn, Lý Nhị Thúc mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cấp tốc đuổi theo, quỳ rạp xuống đất, mãnh dập đầu cầu xin: “Hồ lão gia, cầu ngài nói với Đương Gia, đừng đem Đại Hỉ đi a, Lý gia chỉ còn độc một mình Đại Hỉ là nam đinh, còn trông cậy vào hấn kéo dài hương hỏa, Đại Hỉ nếu bị gả cho một nam nhân, ta có chết cũng không còn mặt mũi đi gặp đại ca đại tẩu số khổ dưới cửa tuyền a, Hồ lão gia, van cầu ngài khai ân.”

Lão nhân gia thật sự bị tin này khiến kinh hãi không thôi, lão lệ rơi đầy mặt, đáng tiếc không khơi dậy nổi chút đồng tình nào của Hồ Nhị mặt rỗ, mà cho dù gã có đồng tình, căn bản cũng không dám đi nói với Thẩm Thiên Lí.

Cho nên gã mặt âm trầm, tựa hồ tức giận, nói: “Lão Lý, đừng có được sủng mà kiêu, Đương Gia coi trọng Đại Hỉ nhà các người, đó là phúc khí của hấn, đi theo Đương Gia hảo gấp trăm ngàn lần so với ở nhà các người cả đời chịu cảnh khốn cùng, được rồi được rồi, chuyện này liền như vậy định, ta khuyên người ngoan ngoãn nghe lời, nếu không theo tính cách Đương Gia, người dám ngỗ nghịch hấn, hấn có thể giết sạch toàn bộ thôn chúng ta, chó gà cũng không tha.” Gã làm tư thế cắt cổ, thành công hù dọa Lý Nhị Thúc thành thật.

“Kia..... Hồ lão gia, ta..... ta thà cho Lan Hoa Nhi lên núi hầu hạ Đương Gia, cầu ngài cho Lý gia chúng ta lưu lại hương hỏa đi.” Lý Nhị Thúc tâm đau như cắt, thiên hạ nào có chuyện cha mẹ nguyện ý đẩy nữ nhi của mình vào hố lửa, nhưng thật sự lão nhân không còn cách nào khác: Lan Hoa Nhi a, phụ thân thực xin lỗi người, đừng..... Người đừng trách phụ thân a.

“Lão Lý, người cho là chuyện này người có thể quyết định được sao, đừng nằm mộng. Bảo người gả Đại Hỉ thì người gả đi, dong dài cái gì, dù sao ngày một kiệu hoa sẽ đến.” Hồ Nhị mặt rỗ không kiên nhẫn, một cước đá văng Lý Nhị Thúc, xoay người bước đi.

Đến đầu thôn, vừa lúc thấy Lý Đại Hỉ vội vàng chạy trở về, trong tay không biết đang cầm cái gì có vẻ rất quý trọng, thấy gã, ánh mắt liền hiện lên mặt chán ghét, nhưng vẫn miễn cưỡng chào hỏi: “Hồ lão gia.” Gã cao thấp đánh giá thanh niên trước mặt nhiều nhất chỉ có thể tính là anh tuấn chính trực hàm hậu, một bên tự nói một bên lắc đầu: “Thật không hiểu Đương Gia coi trọng người chỗ nào, người a, không biết che dấu tâm tư, tới chỗ Đương Gia ắt hấn sẽ rất khổ sở, những người bên cạnh Đương Gia đều không phải đơn giản.”

Lý Đại Hỉ nghe xong vô cùng mặc danh kỳ diệu, nhưng hấn cũng không rảnh quản, hưng phấn bưng bưng vọt vào nhà, hô lớn: “Nhị Thúc, Nhị Thúc, người xem ta tìm được cái gì?” Nói xong tay giơ cao một khóa nhân sâm.

Lý Nhị Thúc mau chóng lau đi nước mắt, ngẩng đầu nhìn khóa nhân sâm lưỡng chỉ thô tế trong tay Lý Đại Hỉ, ít nhất cũng đã trăm năm, nếu là bình thường, nhất định đã vô cùng cao hứng, chính là hiện giờ, Lý

Đại Hỉ cho dù nhặt được một rương vàng ròng, lão nhân cũng không vui nổi. Chăm chú nhìn chất nhi của mình, đâu có chỗ nào đặc biệt, tính tình lại thẳng thắn quật cường mà khờ dại, sao lại được Dương Gia để mắt, đứa nhỏ như vậy, đến chỗ người ta còn không phải sẽ chịu khi dễ sao? Đó là hang ổ thổ phỉ a, nào có người tốt?

Nhưng mà..... Không đi cũng không được, còn tính mạng già trẻ lớn nhỏ trong thôn a, nếu cả nhà bọn họ trốn đi, chưa kể đến việc trốn không thoát, Dương Gia tìm không thấy bọn họ, không chừng thật có thể giết hại toàn bộ thôn làng.

“Đại Hỉ a.....” Lý Nhị Thúc muốn nói lại thôi, nhìn khuôn mặt vui mừng hớn hở của Lý Đại Hỉ, lão nhân thật sự không đành lòng nói ra sự thật tàn khốc ấy.

“Sao vậy Nhị Thúc?” Lý Đại Hỉ xoay người nhìn, lão nhân thở dài: “Người trở về rừng đi, ở ngoài ngoại nhiều thêm một chút.”

Để cho đứa nhỏ này vui vẻ thêm một hồi. Thiên ba, đợi buổi tối nói đi, đây là cố gắng còn lại duy nhất lão nhân có thể làm cho hắn. Lý Nhị Thúc đốt tẩu thuốc, Lý Đại Hỉ không nghi ngờ gì, nhanh nhẹn đáp ứng, đem nhân sâm đặt lên bàn, dặn dò: “Nhị Thúc, chờ Lan Hoa Nhi về, nói nàng mang đi phơi khô, đợi năm mới đem bán, để tiền mua đồ tết.” Nói xong hắn đặng đặng chạy đi, tiếp tục vào rừng đốn củi.

Tin tức Dương Gia thổ phỉ muốn thú Đại Hỉ lan đi khắp thôn, tức khắc nhắc lên phong ba. Nam nhân thú nam nhân cho tới bây giờ đều chỉ nghe nói chưa từng thấy qua, thế là có mấy người đã từng đến thành lớn liền bắt đầu khoe khoang, nói trong thành có những nam hài tử chuyên hầu hạ nam nhân, gọi là tiểu quan. Bọn họ vô cùng xinh đẹp, lại vô cùng yêu mị, so với nữ nhân còn câu hồn hơn ba phần. Nói đến mọi người trong thôn mắt đều tròn tròn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lý Đại Hỉ tựa hồ căn bản không phải loại hình đó, vì sao Dương Gia tiêu sái suất khí kia lại kiên quyết thú hắn.

Lý Đại Hỉ không hề biết hiện giờ mình đã trở thành nhân vật tiêu điểm, lúc ôm củi về nhà, phát giác dọc theo đường đi mọi người đối hắn chỉ tỏ, trong lòng kỳ quái, vội vàng đi đến bên cạnh ao, soi thật kỹ, đâu có gì khác thường ngày, trên mặt cũng không dính bẩn, mọi người rốt cuộc làm sao vậy?

Ôm một bụng nghi vấn về nhà, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng Lan Hoa Nhi âm ỉ cùng tiếng khóc của Nhị Thúc, hoảng hốt vừa muốn vọt vào xem đã xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên nghe thấy Nhị Thúc nghẹn ngào: “Được rồi, đừng nói nữa, đầu lĩnh thổ phỉ muốn thú Đại Hỉ, người cho là ta nguyện ý sao? Nếu từ chối thì làm sao bây giờ? Tính mạng cả nhà chúng ta cùng toàn bộ người trong thôn đều bị người ta nắm trong tay, người bảo ta phải làm sao?”

Lý Đại Hỉ sửng sốt, ngây người, hắn nhớ tới buổi sáng gặp Hồ Nhị mặt đỏ nói mấy câu vô nghĩa kia, hắn lại nhớ tới bộ dáng mọi người hoa tay múa chân cùng ánh mắt khác lạ khi nhìn thấy hắn, hắn còn nhớ ngày hôn lễ Đại Ngưu, Thẩm Thiên Lí đối hắn hành động kỳ quái, cuối cùng thì hắn cũng đã rõ ràng, nhưng mà hắn vẫn không thể tin nổi: điều này sao có thể là thật, hắn là nam nhân a, tương lai muốn thú lão bà sinh hài tử, Thẩm Thiên Lí cũng là nam nhân, cũng là tương lai sẽ thú lão bà sinh hài tử, bọn họ hai nam nhân sao có thể đàm hôn luận, tên hỗn đản kia điên rồi sao?

Trong phòng Lan Hoa Nhi cũng khóc lên, liên tiếp lặp lại: “Cha, không thể để Đại Hỉ ca đi, không thể để hắn đi a, Lý gia chúng ta chỉ có hắn là nam đỉnh độc nhất, cha, người đi van cầu Hồ lão gia, van cầu Dương Gia, nói bọn họ buông tha Đại Hỉ ca đi.”

Sau đó là thanh âm thống khổ của Lý Nhị Thúc: “Ta sao lại chưa từng đi, nhưng mà Dương Gia thiếu gia kia không hề để ý tới ta, hắn..... Hắn tựa như quý, phát tay một cái đại thụ trong viện liền bị đốn ngã, hắn..... Hắn còn nói cái này chém đứt đầu cũng rất dễ dàng, nếu ta không muốn đem tính mạng toàn bộ người trong thôn ra đặt cược, thì đừng nói lời vô nghĩa nữa, Lan Hoa Nhi, chúng ta..... Chúng ta không thể trêu vào hắn a.....”

Trong phòng Lan Hoa Nhi cùng Nhị Thúc còn nói gì đó, Lý Đại Hỉ đã muốn nghe không thấy, hắn tử thất xích như hắn, từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên vô lực ngồi xổm ở góc tường: làm sao bây giờ? Hắn nên làm cái gì bây giờ? Phản ứng đầu tiên là trốn, rất rõ ràng Thẩm Thiên Lí đáng sợ cỡ nào, hắn biết cho dù đi cùng y liều mạng cũng vô dụng, tên kia là ngay cả cơ hội tự sát cũng sẽ không cho hắn, cho nên hắn chỉ

có trốn, nhưng mà sau khi hấn chạy thoát thì sao? Mọi người trong thôn làm sao đây? Hấn có thể mang theo mọi người cùng nhau trốn sao? Hấn không phải thần tiên, tất nhiên làm không được.

Nếu không trốn, vậy thì thẳng thắn cự tuyệt, đứng, ngay trước mặt Thẩm Thiên Lí, để mọi người làm chứng cho hấn, hấn chết cũng không muốn giống nữ nhân bị gả cho một thổ phỉ, cho dù y ngay lập tức giết hấn, cũng không thể buộc hấn làm loại sự tình này.

Chính là cũng không được, nếu thổ phỉ kia lấy tính mạng mọi người đến uy hiếp hấn? Hơn nữa hấn làm như thế sẽ khiến Thẩm Thiên Lí tức giận, tên kia có thể chẳng thêm uy hiếp, trực tiếp phân phó người trói hấn lại nhét vào kiệu hoa. Lý Đại Hỉ tả nghĩ hữu nghĩ, hiện tại hấn bắt đầu hận sao mình lại bõn như vậy, suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Chẳng lẽ hấn chỉ có thể nhận mệnh gả cho thổ phỉ kia? Ý nghĩ này như tia chớp xẹt qua trong lòng hấn, làm cho hấn toàn thân đều run rẩy bầy: “Không, ta tuyệt không thể giống nữ nhân bị đem gả cho hấn.” Hấn ôm đầu rống to. Thanh âm trong phòng lập tức ngừng, nửa ngày mới nghe được Lý Nhị Thúc ngập ngừng gọi hấn: “Đại Hỉ.....” Chỉ như vậy, không nói thêm gì nữa.

Ba người cứ nhìn nhau như thế, mãi cho đến khi trời sụp tối, gió Bắc mạnh mẽ thổi tới, cuốn đi cát bụi lá cây mù mịt, tiếng gió gào thét như tiếng nước vỡ của quỷ hồn. Lý Đại Hỉ lạnh đến toàn thân phát run, Lan Hoa Nhi vọt ra, kéo hấn vào nhà, cả ba người lại im lặng trong ánh nến lập lòe, mỗi khắc trôi đi kéo dài cứ như một năm, Lý Đại Hỉ bỗng nhiên đứng dậy, đối Lý Nhị Thúc nói một câu: “Nhị Thúc, đừng khổ sở, ta..... ta đáp ứng.” Hấn nói xong, không đành lòng nhìn gương mặt còn lưu lại nước mắt của Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi, trở lại chỗ ngủ của mình, lảo đảo ngã lên giường.

Thẩm Thiên Lí, người này vương bát đản, tại sao ở trong rừng cây ta còn cứu người, tại sao ta không nhân cơ hội mà cho người mấy quyền, tuy rằng người đang luyện công, nhưng ta xét cho cùng cũng là hảo tâm a, ta là vì cứu người a, tại sao người có thể đối ta như vậy? Hấn càng nghĩ lại càng tức.

Hảo, người hãy chống mắt lên mà coi. Người muốn thú ta, được, nhà ta nghèo, cũng không có mấy thứ tà thuật kia, ta không đấu lại người, còn có hơn một ngàn mạng người trong tay người, hảo, ta đáp ứng, ta gả cho người, nhưng mà người cứ chờ đó, ta sẽ nháo cho sơn trại người gà bay chó sủa, ta sẽ âm thầm theo dõi các người, sau đó báo triều đình tiêu diệt, ta Lý Đại Hỉ là ai chứ? Bất quá là một hán tử nghèo, trừ bỏ sinh mạng cái khác đều không có, ta liền cùng người đấu, nếu thua thì cùng lắm cho người chém đầu, đợi cho triều đình tiêu diệt hết các người, mọi người liền an toàn, sẽ không còn cảnh thống khổ, ân, quyết định như vậy.

Hiển nhiên, Lý Đại Hỉ không biết ý nghĩ lúc này của mình có bao nhiêu khờ dại, kỳ thật hấn chỉ muốn tự an ủi việc mình không thể không gả cho Thẩm Thiên Lí, nếu không nghĩ như vậy, hấn nhất định đã lao đầu vào tường tự sát, nói gì đến chuyện xuất giá. Nhưng mà nếu chết thật, hấn lại sợ Thẩm Thiên Lí trả thù.

4. Chương 4

Trần trọc một đêm không ngủ, tới khi trời gần sáng mới thật sự nhện không được mệt mỏi mà thiếp đi, Lý Đại Hỉ vốn là loại người không hay để chuyện phiền não ở trong lòng, thậm chí trời có sập xuống thì vẫn có thể trùm chăn mà đánh cờ với Chu Công, chứ nếu như người khác mà gặp phải chuyện này, uống mê dược cũng chưa chắc ngủ được đi.

Mặt trời mới vén mây ló mặt ra ngoài, đội ngũ thổ phỉ tới đưa sính lễ cùng giá y đã ồn ào ngoài đại môn nhà Lý Nhị Thúc, Lan Hoa Nhi mở cửa, không khỏi bị hoảng sợ, hơn mười xe xếp thành hàng dài vô cùng hoành tráng, chung quanh tụ tập gần như toàn bộ thôn dân chỉ trở tán thưởng.

Đoàn thổ phỉ chào một tiếng, sau đó bắt đầu khiêng đồ đạc vào trong sân, có gạo có mì, đủ thứ khô thịt, hoa quả, lạng la tơ lụa, bạc trắng, nông cụ vân vân, cuối cùng, một nữ tử giống như tiên nữ từ trong tranh

bước ra tiến đến, chỉ vào một cái rương lớn hai thổ phỉ đang nâng phía sau, đối Lan Hoa Nhi lạnh lùng nói: “Đây là giá y, công tử phân phó, bảo ca ca người mặc xuất giá, tiệc rượu sẽ tổ chức ở nhà Hồ Nhị mặt rổ, chúng ta sẽ không ở đây lâu, còn phải nhanh chóng trở về có việc, nên người cùng cha người và Hồ Nhị mặt rổ tiếp đón tân khách đi. Bảo ca ca người ngày mai chuẩn bị sớm một chút, đầu giờ Mão kiệu hoa sẽ tới đón đi.”

“Này..... Nhanh như vậy?” Lan Hoa Nhi trong lòng đau xót, mắt ngập nước: “Có thể tái thứ thả mấy ngày hay không, này..... Cũng quá nhanh..... Đại Hỉ ca.....” Không đợi Lan Hoa Nhi nói xong, nữ tử liền hồ hững đánh gãy lời nàng: “Không được.” Nói xong xoay người rời đi, Lan Hoa Nhi không cam lòng, đuổi theo cầu xin: “Đại Hỉ ca của ta.....” Chỉ mới nói năm chữ, chợt nghe mặt sau truyền đến thanh âm quen thuộc: “Lan Hoa Nhi, không cần cầu nàng, chúng ta tuy rằng là người nghèo, nhưng cũng có tự trọng.”

Nữ tử nghe thấy giọng nói của nam nhân, chậm rãi quay đầu, cao thấp đánh giá, đôi mắt phượng hẹp dài cùng lông mi cong vút tinh tế khẽ nhíu: “Người chính là Lý Đại Hỉ?” Nữ tử nghi hoặc hỏi, thấy Lý Đại Hỉ gật đầu, mi nhíu càng sâu: “Chủ nhân đang làm gì? Người thế này làm sao mang về gặp lão thái gia? Hắn mấy ngày nay ở nông thôn bị ngốc sao, ngay cả phẩm vị cũng ngốc đi.”

Vừa nghe mấy lời đó, Lý Đại Hỉ lập tức nhân tình sáng lên, nhìn chăm chú nữ tử xinh đẹp tựa tiên nữ trước mắt, suy đoán có lẽ địa vị ở hàng ổ thổ phỉ cũng không thấp, bởi vì nữ tử này dám nói Thẩm Thiên Lí ngốc, nói không chừng nữ tử này là đại lão bà của Thẩm Thiên Lí, ân, ít nhất cũng là sủng thiếp, cơ hội này phải hảo hảo lợi dụng nha. Tục ngữ nói chó cùng dứt giậu, Lý Đại Hỉ bị ép đến chân tường, đầu óc luôn chân chất cũng thông minh một chút.

Hắn sải từng bước đến, đối với nữ tử gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, cô nương, nga, không, là phu nhân, tiểu hôn dẫn nhà các người..... Nga, không phải, là Dương Gia, hắn rất khi dễ người, ta..... Ta chỉ nhìn thẳng hai mắt hắn, liền buộc ta dập đầu nhận sai, lời hắn nói ta đều làm theo, hắn vẫn là không chịu buông tha ta, phu nhân, người xem người xinh đẹp tựa tiên nữ hạ phạm, cái kia..... Dương Gia hắn rất không nên thú ta, vô luận là thân phận gì, đều là tôi nợ phu nhân, người nói đúng hay không? Không bằng phu nhân nói với Dương Gia, bảo hắn đại nhân đại lượng, buông tha ta đi.”

Lý Đại Hỉ đây là lần thứ hai yếu thế, trong lòng tuy rằng ghen khuấy vô cùng, nhưng ngẫm nghĩ lại, chỉ cần Thẩm Thiên Lí không bắt mình dùng thân phận nữ nhân gả cho y, có quý xuống lấy cũng được a.

Nữ tử nhìn hắn, bất chợt bật cười: “Người bảo ta nói với hắn? Chờ ta sống đủ rồi hẵng tính, hiện tại ta còn yêu đời lắm. Còn nữa, ta không phải phu nhân, ta chỉ là người hầu của công tử, về sau còn phải gọi người một tiếng phu nhân.” Nàng lại dùng ánh mắt thất vọng nhìn Lý Đại Hỉ vài lần nữa, rồi mới nhanh chóng xoay người rời đi, một bên lẩm bẩm: “Ông trời, về sau ta sẽ gọi một người như vậy là phu nhân sao? Công tử ngoạ cũng thái quá rồi, hy vọng trở về lúc bái đường không hù chết người ta.”

Lý Đại Hỉ nhìn nữ tử tựa như khói rất nhanh biến mất, hắn trong lòng vừa mới dâng lên một tia hy vọng liền bị dập tắt. Đoàn thổ phỉ đã rút đi hết. Nhất thời, chỉ còn lại đồ đạc tràn ngập sân nhà, hắn mơ hồ nhìn xung quanh, lửa giận trong lòng lại bùng phát, nghĩ thầm, bọn thổ phỉ trời đánh, đưa đến nhiều đồ như thế làm gì, còn không bằng đem chia cho dân chúng, vương bát đản, hôn dẫn thổ phỉ, phi, một đám tán tận lương tâm.

Hắn trong lòng mắng không ngừng, thôn dân vây xem thấy thổ phỉ đã đi, thế là tất cả đều chen vào trong, hâm mộ những thứ bọn họ có nằm mơ cũng không thấy, một bên an ủi Lý Nhị Thúc đang đứng thất thần: “Thôi tốt xấu gì cũng không còn phải chịu cảnh túng quẫn nữa.”

Lý Nhị Thúc cười thắm: “Ông trời không có mắt, chúng ta như thế nào lại sinh trưởng ở cái địa phương không phân rõ phải trái..... Mấy thứ này chính là dùng nửa đời còn lại của Đại Hỉ chúng ta mà đổi lấy, nếu không cần mấy thứ này có thể giúp Đại Hỉ không bị gả đi, ta thà rằng ăn trấu cả đời, bọn thổ phỉ này có bị chém ngàn đao ta cũng không hả giận.” Lão nhân nắm ngực dậm chân, Lý Đại Hỉ nhìn, trong lòng vô cùng khổ sở, Lan Hoa Nhi miễn cưỡng đối mọi người nói: “Thực xin lỗi các hương thân, nhà chúng ta còn có việc, không thể tiếp đãi các người.” Mọi người nhìn nhìn ba người, cũng cảm thấy xót xa, dần dần đều ly khai.

Lan Hoa Nhi cùng Lý Nhị Thúc mang rương đựng giá y vào nhà, Lý Đại Hỉ cũng không nguyện ý xem, đối Nhị Thúc nói: “Nhị Thúc, chờ ta đi rồi, mấy thứ kia chia cho mọi người đi, chúng ta nghèo, một năm cũng

không ăn được gạo trắng mấy lần, hơn nữa bởi vì phong sơn, khô thối rừng cũng ít. Còn nữa, Nhị Thúc, hiện giờ có bạc, bệnh của người cũng có thể trị dứt, có được nào tốt, bảo Lan Hoa Nhi mua cho người.” Lại đối Lan Hoa Nhi nói: “Người cùng A Ngũ dùng mấy thứ này thành thân đi, nhưng đừng quên chăm sóc cho Nhị Thúc, ta không ở cạnh người, người nhất định phải thay cả phần ta hiểu thuận, A Ngũ là hảo tiểu tử, Nhị Thúc giao cho các người, ta..... ta cũng yên tâm.....”

Nói tới đây, Lý Nhị Thúc cùng Lan Hoa Nhi sớm khóc không thành tiếng, chính hắn cũng thấy mắt toan sắp, vội tự trấn an: không cần thương tâm, mình cùng thổ phỉ đầu lĩnh kia cũng từng tiếp xúc, y tuy rằng lợi hại, tâm địa cũng ngoan, nhưng mà cũng có thể nói chuyện được, lên núi vài năm, chờ y không còn hứng thú, thấy mình ở chỗ y vô dụng, không chừng còn tiễn mình xuống núi nữa. Đáng thương Lý Đại Hỉ không hiểu sự đời, chỉ nghĩ sau khi thành thân cứ mặc Thẩm Thiên Lí nhìn cho đã mắt, chán chê rồi sẽ thả hắn đi, tự đáy lòng hắn vô cùng hy vọng như thế.

Lý Đại Hỉ một đêm không ngủ, ngày hôm sau trời vừa sáng, liền nghe xa xa tiếng kèn đồng náo nhiệt, hắn trở mình, nghĩ thầm, nhà ai mà đón dâu sớm vậy. Lấy chăn trùm kín đầu, lại đột nhiên nhớ đến hôm nay là ngày thành thân của mình.

Đại môn bất chợt bị gõ ầm ầm, hắn thở dài, thầm nghĩ đại môn này mà là cửa thành thì thật tốt nha, mình có thể tránh ở bên trong. Còn đang mơ màng, môn tựa hồ đã bị phá khai, trong viện vang lên một thanh âm, hắn đứng dậy nhìn qua cửa sổ, thiếu chút nữa té xỉu, đó không phải là hỉ bà kiêm bà mai trong vòng tám trăm dặm người người đều ghét sao, người được Thẩm Thiên Lí vừa ý quả đều không phải người bình thường nha, Lý Đại Hỉ tin chắc là mất y có vấn đề.

“Ai nha nhà các người sao còn chưa dậy nữa, Đại Đường Gia hôm nay phải về sơn trại rồi, nhanh nhanh nào.” Hỉ bà khoa trương dọa tới dọa lui đi vào, khiến Lý Đại Hỉ thập phần lo lắng cho thất lưng của nàng. Hắn vợ đại một cái áo khoác vào, hỉ bà vừa nhìn thấy hắn đã hét lên the thé: “Người sao còn chưa thay giá y? Một chút cũng không biết nôn nóng.” Nói xong liền kêu Lan Hoa Nhi đang không tình nguyện bước tới: “Còn thất thần làm gì, giúp hắn sửa soạn nhanh lên a. Đầu tóc rối bởi thế kia, tối hôm qua có gội không? Tắm rửa rồi chưa?”

“Không có.” Lý Đại Hỉ chán ghét đáp, lại nghe thấy một tiếng thét chói tai: “Người..... Người..... Người, có tân nương tử nào buổi tối không tắm rửa.....” Không đợi nàng nói xong, Lý Đại Hỉ liền phẫn nộ quát: “Nếu nhờ vậy mà tiểu tử vương bát đản kia không buộc ta gả cho hắn, ta tình nguyện cả đời cũng không tắm rửa.”

Hỉ bà thấy vẻ mặt hắn như hung thần ác sát, sợ tới mức không dám hé răng, Lý Đại Hỉ thấy nàng sợ, bắt đầu tính toán, tiểu vương bát đản kia ắt hẳn là vì trong sơn trại có việc nên chờ không được mà đi trước, tốt lắm, kéo dài được khắc nào hay khắc đó. Đang suy nghĩ, chợt nghe trong phòng có thanh âm lạnh lùng quen thuộc: “Nếu người đang có chủ ý muốn kéo dài thời gian, ta khuyên người sớm dẹp bỏ đi.”

Hắn hoảng hồn quay đầu nhìn lại, Thẩm Thiên Lí không biết từ khi nào mà thần không biết, quỷ không hay đã đứng chình ình trong phòng, một bàn tay còn đang kháp cổ Lý Nhị Thúc, y âm thầm nhìn về phía nam nhân không chịu thay giá y kia, chậm rãi nói: “Tính tình của ta không được tốt lắm, ghét nhất chính là phải chờ đợi người khác, nếu tâm tình không vui, giết người sẽ giúp ta thoải mái hơn. Người muốn ta lưu lại cho lão già này một mạng, tốt nhất trong một khắc chung xong hết tất cả cho ta, ngoan ngoan tiến vào kiệu hoa.” Y vừa nói vừa tăng lực đạo, Lý Nhị Thúc liền phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Lý Đại Hỉ sợ tới mức hồn phi phách tán, lắp ba lắp bắp: “Người..... Người thả Nhị Thúc, ta..... ta sẽ thay giá y ngay.” Hắn cả người đều phát run, e sợ Thẩm Thiên Lí sẽ thực giết chết Nhị Thúc: “Người..... Người buông Nhị Thúc, đi ra ngoài chờ ta một chút.....” Không đợi hắn nói xong, Thẩm Thiên Lí đã đem Lý Nhị Thúc ném qua một bên, nhú mày nói: “Các người..... Tất cả đều đi ra ngoài.”

Y phát tay đuổi hỉ bà và Lan Hoa Nhi đi, lại chỉ vào Lý Đại Hỉ: “Ta ở lại đây, người đừng nghĩ lè mè kéo dài thời gian.”

Lý Đại Hỉ nhìn ma đầu tàn khốc ngoan lạt trước mặt mà sợ hãi, lập tức nhanh chóng thay giá y, ngay cả thời gian thẹn thùng cũng không có, thậm chí lúc thay tiết khổ, hắn có thể rõ ràng cảm giác được ánh mắt nóng rực của tiểu vương bát đản ở phía sau, nhưng hắn một chút chần chừ cũng không dám, e sợ chậm trễ thời gian, tính mạng của Nhị Thúc sẽ không còn.

Thẩm Thiên Lí đối biểu hiện của Lý Đại Hỉ coi như cơ bản vừa lòng, duy nhất có chút bất mãn chính là Lý Đại Hỉ thay tiết khổ quá nhanh, y nghĩ đến tiểu tử kia ít ra cũng sẽ có điểm ngưng ngưng, tay sẽ run rẩy vài cái, tốc độ sẽ chậm chút ít, như vậy y có thể hảo hảo thưởng thức tiểu mông không xinh đẹp nhưng rắn chắc vừa thấy đã biết là co dãn mười phần của hắn. Y sợ dĩ không lên tiếng tỏ vẻ bất mãn, là bởi vì y có chút cảm tạ tốc độ nhanh như sét đánh của tiểu tử đơn thuần này, nếu không y có thể nhịn không được mà ngay tại đây động phòng, vậy thì chắc không về được sơn trại mất.

Mặc một thân gấm đỏ tinh xảo Lý Đại Hỉ cả người rục rờ hẳn lên, Thẩm Thiên Lí vừa lòng xem xét, nhớ tới ngày đó hắn cũng là mặc y phục mới ở trước mặt y cúi đầu, sau lưng thì hung hăng trừng mắt, thời khắc đó thật sự khiến y tâm động, bất quá hiển nhiên, hôm nay hắn còn hơn ngày đó, càng làm cho y tâm dương khó nhịn. Quả nhiên là người đẹp nhờ lụa, sau khi trở về sẽ hảo hảo thưởng cho gã thợ may, chỉ trong hai ngày mà may được giá y vừa vặn xinh đẹp như vậy. Thẩm Thiên Lí âm thầm nghĩ, cuối cùng thì tối hôm nay có thể tận tình hưởng dụng thân thể này, y cảm thấy được cả người nóng ran.

Cố nén dòng nhiệt lưu đang dần hướng xuống hạ phúc, y nhìn thấy Lý Đại Hỉ đang do dự không biết có nên đội khăn, trong lòng kỳ quái y vì sao lại để ý mấy thứ của nữ nhân, nhưng chợt liền hiểu được, cười lạnh: “Không được đội, ta muốn người quang minh chính đại đi ra ngoài, trước mặt tất cả hương thân phụ lão trong thôn, bước lên kiệu hoa của Thẩm Thiên Lí ta.” Đúng vậy, chính là như vậy, y tuyệt không cho phép Lý Đại Hỉ trốn tránh sự thật, y muốn cho hắn nhìn thấy ánh mắt hèn mọn cười nhạo của những người thân quen mà chậm rãi tuyệt vọng, từ nay về sau chặt đứt ý niệm trốn về nhà.

Mãi cho đến trên đường đi đến sơn trại, Lý Đại Hỉ trong kiệu hoa vẫn một mực không thể tin được hết thấy đều là sự thật, hắn giả cho một người nam nhân, dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu, hoặc đồng tình hoặc hèn mọn của mọi người trong thôn bước vào kiệu hoa, bị không biết bốn hay là tám thổ phỉ nâng đi.

Hắn rất bội phục thần kinh của tiểu vương bát đản, vì sao y có thể vững vàng ngồi ở trên ngựa mà không ngã xuống a, y rất cục cựa biết người ngồi trong kiệu là một nam nhân không, nam nhân cùng nam nhân làm sao thành thân sinh hài tử, chẳng lẽ thế giới bên ngoài cổ quái như vậy? Nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm phu thê?

Hắn đang trầm mồi tơ vò, bỗng nhiên cỗ kiệu ngừng lại, Thẩm Thiên Lí vén màn kiệu, đưa cho hắn một bao điểm tâm: “Mau ăn đi, trên đường không có nhiều đồ dùng, chúng ta lại vội vàng trở về, không tiện làm cơm.” Lý Đại Hỉ chần chừ không chịu tiếp bao điểm tâm, ôm một tia hy vọng cuối cùng nói: “Hỗn..... Đương Gia, người thả ta đi, nếu bởi vì ta đối với người không tôn trọng, làm hỏng chuyện luyện công của người, cũng là ta hảo tâm, lúc trước ta cũng đã dập đầu, cho dù lúc ấy người chưa hết giận, hiện tại làm ta mất mặt trước nhiều người như vậy, cũng nên người ngoại, người xem đại đội nhân mã của người có bao nhiêu thanh tú khuê nữ, so với ta không biết hơn bao nhiêu lần, ta muốn thú một nữ tử như vậy nằm mơ cũng không thấy.....”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thiên Lí mặt liền đen: “Nói khùng điên cái gì? Người là nương tử của ta, còn muốn thú lão bà, về sau ta còn nghe thấy, liền đánh gãy chân người.” Y nói xong, đột nhiên nghĩ đến Lý Đại Hỉ tính cách quật cường, uy hiếp thế này e rằng hắn không sợ, vì thế lại bổ thêm một câu: “Không chỉ như thế, về sau ta mà biết người nhìn nữ nhân nào ngậy người, cùng nữ nhân nào trong trại nói chuyện, ta liền móc mắt ả, hủy dung mạo ả, ném cho các huynh đệ thay nhau thưởng ả thẳng đến ả chết.”

Nghe mấy câu ngoan độc này, khiến Lý Đại Hỉ lập tức nhớ tới thiếu niên trước mắt mặc dù nhìn suất khí hiên lành nhưng lại có bản tính của sài lang, liền co đầu rụt cổ, không dám nói nữa.

Thẩm Thiên Lí đối uy hiếp thành công phi thường vừa lòng, buông màn kiệu xuống, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, một lần nữa trở lại nói: “Còn có, phu quân của người tên là Thẩm Thiên Lí, từ giờ trở đi, không được ở trong lòng trộm gọi ta vương bát, hỗn đản hay gì đó, nghe hiểu không? Về sau trước mặt người khác phải bảo ta phu quân, chỉ có hai chúng ta thì, ta đặc biệt cho phép người có thể gọi ta Thiên Lí.”

Lý Đại Hỉ buồn nôn không chịu được, đợi Thẩm Thiên Lí buông màn liền nôn khan, Thiên Lí? Bảo mình, một người hơn y gần mười tuổi, gọi y phu quân? Hắn lại nôn khan lần nữa, cũng may tối hôm qua bởi vì sâu muộn không có ăn cơm, nếu không sẽ nôn hết đồ ăn đêm qua. Lý Đại Hỉ thầm mắng: phi, người không cho ta kêu ta sẽ không kêu sao, ta kêu thầm trong lòng sao người biết? Hỗn đản vương bát đản tiểu vương bát cao tử.....

Hắn đang mắng thống khoái, Thẩm Thiên Lí lại bỗng nhiên thò đầu vào, vừa thấy ánh mắt hắn là biết ngay y đoán trúng rồi. Bất quá không biết vì sao không hề tức giận, ngược lại bỗng đứng tim lại đập thành thịch: “Người a, không biết che dấu tâm tư, chờ xem, ta sẽ hảo hảo bắt được sơ hở của người.”

Lý Đại Hỉ bị Thẩm Thiên Lí thò ra thụt vào làm cho sinh khí, con người một khi tức giận, liền quên mất u sầu, không còn tăng đá đè nặng, hai mắt một ngày một đêm không ngủ liền bắt đầu khép lại, hắn lớn lên ở nông gia, cho tới bây giờ đều là làm việc xong, ăn no liền ngủ, bởi vậy cơn buồn ngủ ập tới, liền không khách khí nằm xuống, ngủ ngon lành.

Cũng không biết qua bao lâu, cổ kiệu ngừng, Lý Đại Hỉ trong mơ mơ màng màng bị người túm dậy, nhìn bộ dáng mơ màng phân không rõ phương hướng kia, tiểu phúc của Thẩm Thiên Lí lại căng thẳng, y thăm mắng: con mẹ nó, đêm nay không đem yêu tinh này gây sức ép tới sáng, khả ghen tử ta.

Không đợi Lý Đại Hỉ tỉnh táo, thổ phỉ từ hơn mười xe ngựa đợi sẵn trên vách núi cao cao đã bắt đầu động thủ đi khiêng đồ trở về xe, vừa định đem Lý Đại Hỉ cũng nhét vào, chợt nghe Thẩm Thiên Lí lạnh lùng nói: “Không cần các người.” Nói xong Lý Đại Hỉ liền bị ôm lấy, y tuy là thiếu niên, nhưng cao hơn Lý Đại Hỉ cả cái đầu, hiện giờ ôm người ta, còn thoải mái hơn so với cả ôm bông vải.

Lý Đại Hỉ đầu tiên là ngây người, tiếp theo liền giãy dụa, Thẩm Thiên Lí ôm hắn như công chúa thể này cũng không sợ dọa người sao. Nhưng giãy dụa không được bao nhiêu, Thẩm Thiên Lí liền trầm giọng nói một câu: “Đừng nhúc nhích.” Nói xong phóng người lên, đạp mấy cái đã lên tới đỉnh núi, tốc độ còn nhanh hơn cả xe ngựa.

Y vừa đặt chân xuống, chung quanh liền vang lên tiếng vỗ tay rung trời, tiếng hoan hô dậy sóng: “Hảo a, công phu của Đường Gia càng ngày càng phiêu lượng. Ha ha ha, hôm nào giáo chúng ta chiêu thức đó đi.”

Lại có ai nói: “Bộ dạng như gấu ngốc nhà người, cả đời học cũng không xong. Đi? Trại chủ hình như đang ôm một người? Đại cô nương nhà ai có phúc khí như vậy a?” Mọi người bàn tán xôn xao.

Thẩm Thiên Lí buông Lý Đại Hỉ đã thạch hóa, nói với chúng thổ phỉ: “Sao? Làm gì tụ tập đông như vậy? Có người báo hôm nay ta trở về sao? Hảo, cũng đúng lúc, thuận tiện tới gặp tân phu nhân của ta một chút.” Lý Đại Hỉ vừa mới lấy lại tinh thần, nghe thấy lời này, liền thẹn đỏ mặt, hận không thể đâm đầu vào tảng đá chết quách đi.

Chúng thổ phỉ sau khi nhìn rõ bộ dáng Lý Đại Hỉ liền ồn ào chỉ trỏ, nhiều người ngạc nhiên tới mức miệng há to đủ để nhét quả trứng chim, khiến Lý Đại Hỉ muốn đi kiếm chỗ đào một cái lỗ mà chui xuống. Thẩm Thiên Lí nhanh chóng kéo hắn lại: “Được rồi, đừng ồn ào nữa, đừng để áp trại phu nhân của các người mất mặt.”

Nói xong nhìn chúng thổ phỉ toàn bộ biểu tình kinh hãi, y cười nhạt: “Sao? Khó tin như vậy? Các người chưa từng ngoạn qua thổ tử (tiểu quan) sao? Hiện tại trước mặt ta trang thuần khiết.” Thẩm Thiên Lí vô cùng thân thiết thay Lý Đại Hỉ vén lọn tóc bị gió thổi loạn, hành động này có thể giúp hắn từ nay về sau ở sơn trại thuận lợi yên ổn, sẽ không có ai dám có ý định khi dễ hắn. (nhờ mới vừa đọc “Quý súc, đấng ngược ba” mới biết thổ tử là chỉ tiểu quan. Minh thật cùi bắp TT_TT)

Trong đám thổ phỉ có người lên tiếng, là một thanh niên cao lớn mặt mũi chính trực: “Sư đệ a, chúng ta đúng là đều ngoạn qua thổ tử, nhưng mà vị tân phu nhân này, hắn rõ ràng không phải là thổ tử nha, hắn..... Hắn chính là... hắc hùng (gấu), hai người các người đứng cạnh nhau, sẽ khiến người khác hiểu lầm, nghi ngờ không biết rốt cục ai áp ai a?” Thanh niên vừa dứt lời, phần đông thổ phỉ liền lộ vẻ đồng ý, sư huynh của trại chủ đã thay bọn họ nói lên nghi hoặc trong lòng, vấn đề đại bất kính này mà để bọn họ tự hỏi a, nhất định chết một ngàn lần cũng không đủ.

“Thẩm Đức, người đối vấn đề này có hoài nghi sao?” Thẩm Thiên Lí khẩu khí bất thiện, nhân thân âm ngoan nhìn sư huynh y, đáng sợ tới mức làm Thẩm Đức lạnh cả người, vội vàng nịnh nọt cười cười: “Không..... Không có, ta chỉ muốn hỏi một chút, thổ nhân gia này là từ tiểu quan quán nào dạy dỗ ra a? Ta nghi hoài cũng không được.....” Lời còn chưa dứt, Thẩm Thiên Lí liền cười lạnh: “Người cho là mấy tên thổ tử đáng để ta liếc mắt sao? Hắn là do ta cưỡng thưởng dưới chân núi, vốn là một thổ bao tử bình thường, bất quá từ hôm nay trở đi, chính là áp trại phu nhân của các người.”

“Cường..... cường thương?” Khóe miệng Thẩm Đức co rút mãnh liệt. Thẩm Đức thường nghe cổ sự thổ phỉ xuống núi cường thương dân nữ, vẫn luôn nghĩ đó là chuyện của đám ô hợp không xứng danh thổ phỉ làm ra, không thể tưởng được..... Không thể tưởng được sự đệ lãnh khốc âm ngoan, không gì làm không được, phong lưu cơ trí, tóm lại là vô cùng hoàn mỹ của y cũng có thể cường thương, hơn nữa còn không phải dân nữ, mà là dân nam.

Cố gắng nhìn kỹ Lý Đại Hỉ ở bên cạnh Thẩm Thiên Lí này giờ bị làm cho choáng vàng, Thẩm Đức bỗng đứng bưng tỉnh đại ngộ: “Sự đệ, trách không được mỗi lần vào thành, thổ tử xinh đẹp nửa con mắt người cũng không thèm nhìn, nguyên lai người thích gấu a, thật là, sao không nói sớm, ta có biết vài người.....” Nhìn mặt Thẩm Thiên Lí lạnh như băng, Thẩm Đức đành phải nuốt xuống mấy chữ cuối, cười nói: “Cái kia, cái kia ta là nói, hắc hắc, xuân tiêu khổ đoản, trời đã sắp tối, sự đệ cũng nên động phòng hoa chúc.”

“Lộng Ngọc, phân phó trừ phòng chuẩn bị tửu yến, đêm mai ta cùng phu nhân kính rượu các vị huynh đệ.” Thẩm Thiên Lí vừa dứt lời, một đại mỹ nhân khiến Lý Đại Hỉ nhìn ngậy người bước ra, tiếng cười trong vắt đáp lại: “Trại chủ, ngày mai lão thái gia sẽ trở về, còn phải đến yết kiến, nhưng mà, hấn sẽ không cho phép người thú người này ni, Hạm Phương Tiên Tử.....”

Nàng không nói thêm gì nữa, nhưng Thẩm Thiên Lí đã hiểu, nhíu mày: “Không quan hệ, Đại Hỉ chính là nương tử của ta, sự phó sẽ không để ý. Hừ, ta đã cường thương đem Đại Hỉ về đây, sự phó cho dù không đồng ý cũng vô dụng.”

Nghe y nói như vậy, Lộng Ngọc lập tức minh bạch, cúi chào: “Là, nô tỳ hiểu được.” Rồi xoay người gọi: “Hoa Nhị, người đừng nghĩ trốn việc, đi, giúp ta chuẩn bị.”

Sau đó cho hai nha hoàn đưa Lý Đại Hỉ đến dục trì, Thẩm Thiên Lí cùng chúng thổ phỉ nhàn liêu (tán gẫu) vài câu, hỏi qua tình hình trong sơn trại. Bất kỳ ai ở đây cũng có thể nhìn ra được trại chủ lúc này tâm bất tại yên (lo ra), nhân thần dường như dán chặt vào người Lý Đại Hỉ, cho đến khi hai nha hoàn dẫn người đi không thấy bóng dáng nữa, y mới lưu luyến thu hồi lại ánh mắt.

Chúng thổ phỉ đều là nam nhân huyết khí phương cương (tinh lực sung mãn), đương nhiên hiểu nam nhân nếu coi trọng một người, lúc nào cũng hận không thể lập tức áp người kia cật kiên mật tịnh, ngay cả xương cũng không nả, làm gì còn tâm tình để ý chuyện gì. Vì thế chúng thổ phỉ giới sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) đều liếc nhìn nhau, liền không hẹn mà cùng cáo lui, dù sao trong sơn trại gần đây cũng không có việc quan trọng, không đáng để ngay tại thời điểm nhạy cảm này mà thể hiện lòng trung thành đối với sơn trại, trêu chọc đầu lang đói cao cao tại thượng kia tức giận, kết cục là sống không bằng chết nha.

Thẩm Thiên Lí nhìn chúng thổ phỉ biến mất ở cửa đại sảnh, hưng phấn nghĩ đến Lý Đại Hỉ lúc này nhất định là đang bất lực chờ y trong phòng ngủ, dục hỏa của y đã nhen từ ngày Đại Ngưu thành thân đến bây giờ, không còn khống chế được nữa, y thậm chí dùng cả khinh công, chỉ mấy bước đã đến trước cửa phòng ngủ, bất động thanh sắc nhìn vào bên trong, vốn nghĩ Lý Đại Hỉ đang ngồi trên giường lo lắng, thế nhưng chỉ thấy hấn đi vòng quanh phòng, một đôi mắt to trong suốt lấp lánh nhìn hết thứ này đến thứ khác, còn nhìn không được mà vươn tay sờ sờ, rồi nhanh chóng rút tay về, cùng với gương mặt giống như con mèo nhỏ thấy cuộn len liền vui vẻ. Khiến Thẩm Thiên Lí trước giờ luôn chú trọng hình tượng cũng chảy nước miếng ròng ròng, y than nhẹ một câu: “Lý Đại Hỉ, người đúng là yêu tinh”, lập tức nhào tới.

“Người làm gì? Vương bát.....” Chữ “đản” được nuốt vào kịp thời khi nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Thẩm Thiên Lí, Lý Đại Hỉ bị đặt ở trên giường, sợ hãi nghiêng đầu, cuối cùng bị người kia bóp chặt cằm mới không cam lòng nhìn thẳng: “Thẩm..... Thẩm Thiên Lí, người..... Người muốn làm gì?” Hấn phóng thấp ngữ khí, tự thấy thế này đã là phi thường cung kính.

Bất quá Thẩm Thiên Lí hiển nhiên không cho rằng như vậy, nhưng là..... Quên đi, loại thời điểm này mà truy cứu vấn đề cung kính vô lễ sẽ khiến thiên nộ nhân oán (=)), cùng lắm thì về sau hảo hảo giáo huấn cách nói chuyện với y là được. Y xé rách y phục trên người Lý Đại Hỉ, ba ba ba một trận thanh thúy tiếng vang.

Lý Đại Hỉ nóng nảy, liều mạng nắm vạt áo hét lớn: “Người..... Người lại xé y phục ta, đều là y phục mới, người không thể từ từ cởi sao? Móng vuốt của người được sinh ra để xé y phục người khác hả? Đây là tơ lụa, từ nhỏ tới giờ ta chỉ mới thấy, ngay cả sờ cũng chưa sờ qua a.....” Mặc Lý Đại Hỉ mắng mỏ, một thân

xiêm y mới tinh đã bị xé thành mảnh nhỏ ném xuống đất, Thẩm Thiên Lí lúc này cũng không có tâm tư cùng hấn so đo chuyện hấn đem tay mình nói thành móng vuốt. Hai mắt Thẩm Thiên Lí phát ra quang mang của loài lang, nồng cháy chăm chú nhìn màu da mạch sắc của người dưới thân.

Lý Đại Hỉ còn đang nhìn y phục bị xé nát mà thương tâm, đột nhiên phát giác mắt bị che trụ, một cái đầu lưỡi ẩm ướt nhiệt nhiệt phủ lên khiến hấn vô cùng khó chịu, không mở mắt ra được, hấn vội vàng luống cuống tay chân giãy dụa, hoàn hảo, lại có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng tiếp tới cái mũi bị cắn.

“Thẩm Thiên Lí, người..... Đói bụng đi?” Hấn thử hỏi, người kia liếm mắt cắn mũi mình cứ như đang thưởng thức món ngon, hấn là đói bụng lắm: “Kỳ thật..... Kỳ thật ta cũng đói bụng, chúng ta trước..... ăn một chút gì đi.” Hấn đôi mắt trông mong. Là đói bụng thật đó, hai ngày không có tâm tư ăn cái gì ra hồn, ở trong trại chắc là có bánh bột ngô.

“Ta hiện tại muốn ăn người.” Thẩm Thiên Lí rống to, bây giờ y thập phần xác định, thổ bao tử này do trời phái xuống tra tấn y: “Muốn ăn cơm ngày mai ăn, đến lúc đó còn uống rượu giao bôi.”

Mặc kệ, y nhìn không nổi nữa, một phen kéo quần Lý Đại Hỉ xuống, y phát hiện thiên hạ dưới thân mình có một đôi chân dụ nhân, thon dài đều đều, hơn nữa còn rắn chắc, không phải cái loại thô thiển, là loại tràn đầy sức sống, co dãn vô cùng tốt.

Y nhìn lại ái nhân toàn thân cao thấp bị y lột sạch chỉ còn lại mỗi tiết khớp đỏ, có thể là bởi vì cuộc sống quá nghèo khổ, Lý Đại Hỉ thực gầy, không phải loại gầy yếu suy nhược, là gầy dẻo dai, da thịt co dãn mười phần tràn ngập sức sống cùng sức bật, chỉ cần chạm vào, sẽ cảm thấy toàn thân đều lâm vào hưng phấn sôi trào.

“Ăn..... Ăn ta.....” Lý Đại Hỉ rốt cục có chút sợ hãi, hấn biết Thẩm Thiên Lí không phải thật sự muốn ăn mình, chính là..... Chính là ánh mắt người kia tràn đầy sắc thái *** trắng trợn thiêu đốt, làm cho Lý Đại Hỉ dù không hiểu *** là gì cũng biết nguy hiểm đã tới gần, gian nan nuốt nước miếng, không đợi hấn lên tiếng, một bàn tay mạnh mẽ đột nhiên lòn vào trong đoãn khớp của hấn, cầm lấy thứ tối trọng yếu của nam nhân cùng với hai quả cầu phía dưới.

Có chút đau, nhưng càng nhiều chính là cảm giác lạ lẫm trước giờ chưa từng có theo ma sát mà nóng dần lên, Lý Đại Hỉ cũng không dám liếc nhìn xem nam nhân đến tột cùng đang làm cái gì, chỉ sợ sẽ khiến hấn không để ý hậu quả mà phản kháng, tính mạng của Nhị Thúc cùng toàn bộ người trong thôn đang ở trong tay hấn. Phải cố gắng nghĩ tới mọi người, hấn mới có thể liều mạng ức chế xúc động muốn một cước đạp tiểu hồn đản kia xuống giường. Cẩn thận quay đầu đi chỗ khác, Lý Đại Hỉ toàn thân bởi vì khắc chế quá độ cùng nhục nhã mà run rẩy.

“Thực sắc tính dã, loại sự tình này, người khổng chế không được đâu.” Thẩm Thiên Lí thản nhiên cười, tay kia cởi đoãn khớp chướng mắt ra, trước mắt y là tình cảnh hương diễm mà lại *** mĩ: ngọc trụ nhỏ bé phấn nộn hồng sắc ngoan ngoan nằm trong tay y đang dần dần nóng lên, bên dưới là hai tiểu cầu đáng yêu đang gắt gao co rút lại, theo động tác ngày càng nhanh của y, ngọc trụ kia càng ngày càng lớn, trên đỉnh bắt đầu chảy ra dịch trong suốt, y biết Lý Đại Hỉ đã muốn bắn ra.

Quả nhiên nghe thấy người dưới thân rên rỉ một tiếng, toàn thân kịch liệt rung động vài cái. Ngay sau đó một cỗ bạch dịch nồng đậm phun ra, đại đa số đều bắn vào tay Thẩm Thiên Lí, một ít dính trên y phục y.

Bất quá Thẩm Thiên Lí cũng không cảm thấy kinh hãi, dùng sức kéo đầu người dưới thân nhìn thẳng mình, không ngoài dự đoán phát hiện hai cánh môi làm cho y yêu quý không thôi kia đã bị cắn đến loang lổ vết máu, y vừa sinh khí lại vừa đau lòng, liền mắng: “Ngu ngốc, loại sự tình này thực bình thường, là nam nhân thì đều có nhu cầu, bắn ra cũng không có gì phải cảm thấy thẹn, người làm gì đem môi cắn thành như vậy, về sau cùng một chỗ với ta, mỗi buổi tối đều phải làm việc này, nếu còn để ta thấy bất kì chỗ nào trên người của người bị thương, ta sẽ khiến cho xung quanh ba dặm biến thành biển máu, nghe hiểu không? Cả người lẫn súc vật, một mạng cũng không lưu. Cho người phản kháng ta, ta cho người phản kháng ta.” Y một bên rống, một bên đột nhiên tách hai chân Lý Đại Hỉ ra, nương theo dịch thể niêm hoạt trên tay, hướng tiểu huyệt e thẹn ẩn nấp kia cho vào một ngón tay.

Lý Đại Hỉ rên một tiếng, quật cường trừng Thẩm Thiên Lí: “Phi, người trừ bỏ dùng tính mạng của người trong thôn áp chế ta, còn có thể làm gì khác?” Hấn thổ hỗn hển, tại sao cái địa phương kia mà hồn đản này

cũng không buông tha? Chẳng lẽ lúc tắm rửa mấy người đó bất chấp việc mình phản kháng, cường ngạnh dùng một cái ống đem địa phương kia rửa đến ba lần nước là vì loại sự tình hỗn đản này hiện tại đang làm sao?

Lý Đại Hỉ rất cục cộ chút hiểu được, liền bởi vì hiểu được, cho nên sắc mặt hần trắng bệch, cả người cũng bắt đầu run run, cái ống nhỏ như vậy nhét vào địa phương kia mà còn khiến hần đau đến thiếu chút nữa ngất xỉu, nếu Thẩm Thiên Lí cho vào thêm mấy ngón tay nữa..... Hần không dám tưởng tượng tiếp, liền cầm lấy cánh tay người kia, tuy căn bản nói không nên lời, nhưng vì để cho Thẩm Thiên Lí buông tha hần, Lý Đại Hỉ cố gắng kiên cường nói: “Nói cho người, người..... Người không thể tiếp tục cho tay vào..... Hảo..... Đau quá, người..... Cũng..... Không chê bẩn.....”.

Thẩm Thiên Lí ngừng lại một chút, chợt hiểu được ý tứ của hần, y cười ha ha, rút ra ngón tay, cởi y phục, vật thô to nơi khó hạ dăng trào như muốn nói là đã vận sức chờ phát động, ngay cả gân xanh đều nổi lên, Lý Đại Hỉ nhìn thấy mà mắt tròn, bình thường cùng bằng hữu tắm rửa thượng xỉ cũng từng xem thấy hết, chính là..... Chính là cái thứ kia của Thẩm Thiên Lí, nó gấp hai bọn họ a. (khiếp, lớn dữ vậy =))

Gia hỏa này tuy rằng thoát nhìn cao lớn anh tuấn, nhưng nói như thế nào y cũng là một bộ dáng công tử sống an nhàn sung sướng a, làm sao có thể dương ra như vậy. Lý Đại Hỉ ngẩng đầu không dám tin nhìn người kia vẻ mặt đắc ý.

Thẩm Thiên Lí đem hai chân Lý Đại Hỉ ép đến trước ngực, xấu xa cười nói: “Đại Hỉ, người thật sự là rất đơn thuần, địa phương kia có tiềm lực như vậy, làm sao ngón tay có thể thỏa mãn được?” Y đưa cự vật đến huyết khẩu phần hồng của thiên hạ dưới thân mà cọ xát, tay dính bạch dịch cẩn thận vẽ loạn lên phân thân.

Lý Đại Hỉ bị dọa đến ngây người, như thế nào..... Như thế nào có thể, địa phương kia ngay cả cho vào một ngón tay đều đau muốn chết, như thế nào có thể dung nạp được cự vật này, hần liều mạng giãy dụa, nhưng mà lúc này hần mới phát hiện, lực lượng của mình cùng Thẩm Thiên Lí thật sự chênh lệch rất xa, y chỉ cần dùng một bàn tay liền thoải mái chế trụ hần.

Hần tuyệt vọng nhìn tên hỗn đản nào đó đem bạch dịch hần bắn ra thoa hết lên vật khủng bố dữ tợn kia, sau đó nhẹ nhàng đẩy vào, đau đớn khủng khiếp như thủy triều ập tới lan tỏa khắp người hần. Lý Đại Hỉ kêu thảm thiết một tiếng, toàn thân căng thẳng, trong đầu chỉ có một ý niệm: theo cái địa phương nhỏ hẹp kia, cả người mình cũng sắp bị tê thành hai nửa.

“Thả lỏng.” Thẩm Thiên Lí cũng hấp một ngụm lãnh khí, vật nơi khó hạ ngạnh như sắt thép bị giáp hảo đau, giống như bị chặt đứt, y hít sâu một hơi, dùng sức đẩy mạnh vào, mãi cho đến khi toàn bộ nam cái đều được vách nội bích mềm mại lửa nóng bao phủ, mới thở hào hển dừng động tác, mà lúc này, tiếng kêu thảm thiết của Lý Đại Hỉ cơ hồ muốn đem phòng phá sập.

Y có chút kỳ quái, nhớ tới một bằng hữu, nghe nói đêm động phòng hoa chúc đối nam thiếp là Thư Đại Nhân dụng cường thì, vị đại nhân mỹ mạo đau đến cả thân mình giống như bị ép ra nước, nhưng trước lúc hôn mê, vẫn chỉ dùng đôi mắt đần phượng phần hận trừng, vô luận bị gây sức ép như thế nào, nửa tiếng cũng không kêu. Thế mà Lý Đại Hỉ, rõ ràng cũng là một người quật cường, sao mà chút cốt khí đó cũng không có, kêu so với heo bị chọc tiết còn thảm hơn. Hơn nữa với chất giọng khỏe mạnh của hần, tiếng kêu này thật sự là trong vòng mười dặm còn nghe được đi, phỏng chừng chim chóc trên núi đêm nay khỏi ngủ, tất cả đều bay đi tìm chỗ nấp.

Y chậm rãi động, lại động, tràng đạo chảy huyết giúp bôi trơn thêm cho y thuận tiện ra vào, luật động hơn trăm hạ, Lý Đại Hỉ kêu thảm thiết biến thành rên rỉ, thân mình cũng nhũn ra, Thẩm Thiên Lí tràn đầy ý nghĩ yêu thương, nhưng tiếng rên rỉ kia lại làm cho dục vọng của y càng lớn. Y cúi đầu hung hăng khăng cấn anh quả tử sắc đã dựng thẳng trước ngực của thiên hạ dưới thân, một bên suyễn trứ thô khí nói: “Người này yêu tình, ta cho người tái câu dẫn ta, cho người tái câu dẫn ta.”

Miệng nói, tay cũng không nhàn rãi, ở ngọc trụ mới quen tư vị *** của Lý Đại Hỉ xảo diệu vuốt ve, làm cho vật đáng thương kia ngốc hồ hồ bắn một lần lại một lần, nhìn thấy trên bụng Lý Đại Hỉ dính đầy bạch dịch, y vừa lòng nở nụ cười: tốt lắm, hần là của mình, hần phía trước cùng mặt sau lần đầu tiên đều kính dâng cho mình, không có ai có thể từ trong tay mình cướp đi hần.

Lão thiên gia a, tên hồn dẫn này không nói đạo lý. Lý Đại Hỷ ý nghĩ thủy chung thanh tỉnh, nghe đến câu yêu tình cùng câu dẫn thì, cơ hồ ủy khuất muốn khóc: “Rõ ràng là người tên hồn dẫn này một lần lại một lần tìm ta gây sự, cuối cùng còn đem tính mạng của Nhị Thúc ta cùng toàn thân dân bực ta gả cho người, ta khi nào thì câu dẫn người?” Hắn không phục mắng, bởi vì quá mức kích động, toàn thân cao thấp mỗi tế bào đều đang kêu gào đòi lấy lại công đạo từ Thảm Thiên Lí, dưới tình huống như vậy, tràng đạo bất chợt co rút mãnh liệt, Thảm Thiên Lí bị tập kích bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy trong đầu “Oanh” một tiếng, một trận khoái cảm dâng lên khiến đầu óc y mê muội, sau đó hội tụ đến vật nơi khổ hạ kia, sau đó nữa, y bần.

Cùng lúc đó, Lý Đại Hỷ, người có lực nhấn nại phi phạm cho tới bây giờ cũng không ngắt xi, cũng cảm giác được mặt sau nơi địa phương cảm thấy thẹn kia có gì đó khác thường, vì cái gì bên trong vừa nhiệt vừa đau, dường như có cái gì phun vào, hắn kinh ngạc cố gắng nâng người, lần đầu tiên nhìn về phía chỗ hai người kết hợp, lại nhìn đến trên bụng mình đầy bạch dịch, rớt cục, hắn biết cái thứ phun vào bên trong mình là cái gì. “A” một tiếng, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, sau đó liền như vậy thẳng tắp ngã về giường, cứ như vậy..... Hôn mê bất tỉnh.

Còn tiếp

5. Chương 5

Cuối thu trời thật đẹp, khi dương quang ban trưa rực rỡ chiếu vào gian phòng ngủ trắng lệt trên đỉnh núi, Lý Đại Hỷ từ trong ác mộng đêm qua từ từ chuyển tỉnh, yên lặng nhìn sàng trưởng (màn) thêu thùy liễu phi yến (liễu rũ chim én bay liệng) tinh xảo, cảm nhận chần gấm mềm mại đang phủ trên thân mình quang lỏa, hắn thống khổ trừng mắt, rồi lại trừng: mẹ nó, nguyên lai nam nhân cùng nam nhân làm, cũng không phải cần cần sờ sờ vài cái là xong, còn..... Còn đau như vậy!!! Sau khi bị cật kiến mặt tịnh, hắn rớt cục hiểu được hai nam nhân ân ái là như thế nào.

Cả người đau kinh khủng, giống như không ngủ hơn mười ngày để đi cày, toàn thân xương cốt đều lỏng lẻo, bực mình nhất là sau khi bị hung hăng áp bức đến kiệt sức, tên địa chủ vô lương ngay cả chút cơm thừa canh cặn cũng không chừa cho hắn.

Đều là tên trời đánh Thảm Thiên Lí làm hại, bất quá ngủ trên giường này hảo ấm áp a, dưới thân là đệm êm nằm thật thoải mái, trên người là chăn vừa mềm vừa dày, chắc là bên trong đều là bông đi, sách sách, mặt ngoài còn là gấm nữa nha, hắn nhịn không được vươn tay sờ sờ cái chăn màu hồng đào thêu hai con rồng quần quýt cùng hoa mẫu đơn kiều diễm kia, không ngừng tán thưởng.

Thứ xê dịch thân mình, tuy rằng đau, nhưng mà rất nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn nhớ lại nguyên nhân đêm qua ngắt đi, là bởi vì tiểu vương bát đản kia dám bắn toàn bộ thứ của y vào địa phương đó của hắn, vừa nóng vừa đau làm hắn thẹn đến muốn chui xuống đất, hơn nữa trên bụng cũng toàn là bạch dịch của hắn bị y ép bắn ra, khiến cả người nhớp nhúa buồn nôn muốn chết, cùng sạch sẽ hiện tại chính là nghiêm trọng bất đồng, hắn nghi hoặc nhăn mày, không tin hồn dẫn lãnh khốc cao ngạo kia vậy mà tẩy sạch cho hắn.

Thảm Thiên Lí sau khi thương nghị cùng chúng thổ phi ở đại sảnh, trở về phòng ngủ liền nhìn thấy tình cảnh như vậy: Lý Đại Hỷ một cánh tay nằm góc chăn, lộ ra ngoài một bên bả vai trần khiến người ta liên tưởng sâu xa, hai hàng lông mày nhíu chặt, tựa hồ đang suy nghĩ sự tình gì.

Về mặt này..... Thảm Thiên Lí liếm liếm môi, phi thường phi thường muốn nhào tới ôm hắn ân ái một phen, chính là..... Y đen mặt, không được a, sư phó còn tại tiền thính chờ nương tử của đồ đệ kính trà ni, nghĩ đến đây, y liền muốn đại nghịch bất đạo mà đem sư phó đánh bay về động của lão ở Vạn Cung Sơn.

“Đại Hỷ, người không phải đang tự hỏi y phục ở đâu chứ?” Cố nhịn xuống dục vọng, Thảm Thiên Lí lặng lẽ đi vào, bất thành linh lên tiếng, quả nhiên thấy Lý Đại Hỷ sợ tới mức lập tức bật dậy, phát hiện chắn trượt xuống eo liền luống cuống tay chân kéo lên, sau đại khái cảm thấy động tác này rất giống nữ nhân, liền

nhanh chóng buông tay, kết quả chẵn kia lại trượt xuống. Hắn buồn bực nhìn cái chẵn, bỗng nhiên sực nhớ tới cái gì, vội vàng ngẩng đầu đề phòng nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Lí.

Chuỗi động tác liên tiếp này làm cho Thẩm Thiên Lí nhin không được cất tiếng cười to, yêu thương từ tận đáy lòng trào dâng, dục hỏa cũng bị dập tắt hơn phân nửa. Y bước tới đem Lý Đại Hỉ ôm vào trong ngực, sủng nịch nói: “Tốt lắm, không nháo nữa, rời giường đi báỉ kiến sư phó, sau đó chúng ta ăn cơm trưa, tối hôm qua không phải người nói đói bụng sao?”

Vừa nghe đến ăn cơm, Lý Đại Hỉ hai mắt sáng rực, hắn là một người đơn thuần, không phải là sĩ phu trình thao tiết liệt (giữ gìn trình tiết), hắn chỉ biết là chuyện này hắn có trốn cũng trốn không thoát, hơn một nghìn tính mạng ở quê nhà ni, không còn cách nào khác, mặc kệ hắn có chấp nhận được hay không, cũng chỉ có thể tiếp tục như vậy cùng Thẩm Thiên Lí. Cho nên hắn không khóc nháo, cũng không có trầm mặc phản kháng, càng không có tìm cái chết, mà là rất nhanh liền khôi phục tinh thần, đói bụng thì ăn cơm, mệt thì ngủ, hảo hảo quay về cuộc sống trước kia.

Thẩm Thiên Lí nhìn vào đôi mắt trong veo của ái nhân, trong lòng có một loại cảm giác hạnh phúc ấm áp len lỏi qua từng góc ngách, y thích người kia cứ như vậy đơn thuần, có đôi khi quật cường nhưng luôn có thể thích ứng trong mọi tình cảnh. Từ trong tú y phục lấy ra một bộ nội y màu đỏ cho hắn thay (trước giờ tưởng nội y chỉ có màu trắng chứ =()), thêm trường bào màu xanh ngọc, cuối cùng là áo khoác mỏng đỏ thắm, nhìn ngắm cẩn thận, y hài lòng gật đầu: “Rất tuyệt, bảo bối nhi của ta mặc cái gì cũng đẹp, khó có được thợ may y phục vừa người thể này, mai mốt bảo hắn may thêm nhiều nữa, còn có y phục mùa đông cùng áo lông.”

Bên ngoài có người nhẹ nhàng thưa, Lý Đại Hỉ tò mò ló đầu nhìn, nguyên lai là nha hoàn hôm trước kêu cái gì Lộng Ngọc. Phía sau nàng đứng mười mấy nữ tử như hoa như ngọc, đều đang trộm nhìn hắn, mặt hắn liền đỏ lên, rụt đầu về, nghe Thẩm Thiên Lí thản nhiên nói: “Từ hôm nay trở đi, Lộng Ngọc Nhị Hoa mang theo ba mươi nha hoàn mỗi ngày chia lượt hầu hạ người, có yêu cầu gì đều có thể nói với các nàng, người là chủ tử của các nàng, đừng úy úy súc súc (sợ hãi rụt rè) như hồi là thổ bao tử nữa. Nếu các nàng chọc giận người sinh khí thì cứ đánh cho tàn phế hoặc là giết, tùy người.”

Nói tới đây, thấy Lý Đại Hỉ ánh mắt chợt lóe lên, y lắc đầu cười: “Hảo hảo, biết người là người hiền lành, không nói nữa, đi, đến tiền sảnh.”

Không thể tưởng được a, hai nam nhân kết hôn, sáng hôm sau còn phải đi báỉ kiến công bà (cha mẹ chồng), Thẩm Thiên Lí nói y không có cha mẹ, vậy chắc trưởng bối là sư phó của y. Lý Đại Hỉ ai oán thở dài, dọc đường đi không cam lòng bị Thẩm Thiên Lí lôi theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng thổ phỉ xuyên qua viên tử (vườn) lớn thật lớn đến trước phòng nghị sự, sớm đã có rất nhiều người chờ ở nơi đó, trộm giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận ngồi ngay ngắn ở đại ỷ (ghế dựa lớn) uy phong giữa phòng, đang đánh giá hắn, sau đó thanh thanh giọng nói: “Thiên Lí a, đây là nương tử của người? Nga, là thiếp sao?”

“Đúng vậy sư phó.” Không biết có phải là lỗi giác của Lý Đại Hỉ không, hắn phát hiện Thẩm Thiên Lí khẩu khí tựa hồ cũng không phải thực tôn kính sợ hãi sư phó của y. Hắn không rõ tại sao có thể như vậy, hài tử nông gia bọn họ nếu có thể nhận thức sư phó học môn thủ nghệ, đó thực sự không dễ dàng, phải hiểu kính sư phó đồng tâm, phải làm không công cho sư phó, hơi chút không thuận ý sẽ bị đánh mắng, mà như vậy còn không nhất định có thể học được đâu.

Hắn cảm giác Thẩm Thiên Lí thật sự là quá kiêu ngạo, đối sư phó mình cũng dám dùng loại khẩu khí bình thần thờ ơ này, hanh hanh, ngay cả hắn đều có thể nghe ra, có thể thấy được người kia là cỡ nào không đem sư phó để vào mắt.

“Đại Hỉ, khẩu đầu lạ sư phó.” Hồi lâu không có nghe Lý Đại Hỉ ừ hử gì, Thẩm Thiên Lí liếc liếc hắn, liền phát hiện thiên hạ bên người không biết đang suy nghĩ cái gì mà như đi vào cõi thần tiên, nhin không được nhắc nhở một câu, mới làm cho hắn hoàn hồn, bất mãn lắm bầm mấy tiếng không ai nghe rõ, nhưng vẫn đứng y nguyên chỗ cũ.

Hôm nay mới tân hôn ngày đầu tiên, hắn đã dám chống đối y. Thẩm Thiên Lí thiếu chút nữa phun lửa, tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng âm ngoan: “Tính mạng Nhị Thúc người cùng toàn bộ thôn dân.” Lời này

quả nhiên là uy lực mười phần, Lý Đại Hỷ lập tức quỳ xuống đông đông đông cấp lão gia tử dập đầu ba cái, sau đó quật cường đứng lên.

Lão gia tử lắc đầu: “Quên đi, không cần kính trà. Thiên Lí a, ta nói người, ai.....”

Nhìn thoáng qua Lý Đại Hỷ, lão gia tử sắc cảm thấy mình giáo dục ái đồ thất bại: “Không phải sư phó khó khăn với người, nhưng nếu người này là mỹ nhân, hoặc là nhu thuận hiểu chuyện, tâm tư linh xảo thì tốt rồi, ta có thể nói được với sư bá sư thúc người, khả người xem hẩn đi, không hề có chút nào khiến người ta gặp mà thích, là nam nhân, hơn nữa còn lớn hơn người mười tuổi, ánh mắt quật cường, phản ứng trì độn, giống hệt đầu gỗ, người nghe sư phó, mau mau hưu hẩn đi, chuyện này ta coi như chưa từng phát sinh, Hạm Phương chất nữ có biết cũng sẽ không so đo, lần trước ta nghe Hồng Y Lão Thái Bà nói nữ đồ đệ đó của nàng đối với người ẩn tượng không tồi, ta và các sư bá sư thúc người tất cả đều hi vọng vào người.”

Lão nhân uống một ngụm trà, lại nói: “Người không phải không biết, chúng ta Thanh Sơn Phái cùng Tam Gia là thế bất lưỡng lập (không đội trời chung), vì mượn sức Hồng Y Phái, chúng ta bốn người mười mấy năm qua có thể nói là ra hết kì chiêu diệu kế, nghiêm khắc giáo truyền nhân, chỉ cần người có thể cùng Hạm Phương Tiên Tử lập gia đình, Thanh Sơn Phái cùng Hồng Y Phái tự nhiên tự thành người một nhà, thiên hạ vô lâm sẽ là của chúng ta, người hiện tại vì nam nhân này khiến Lão Thái Bà cùng Hạm Phương Tiên Tử không thoải mái, các sư bá sư thúc người cũng sẽ không đáp ứng a, mau, nghe sư phó, hưu hẩn, dù sao cũng chỉ là một nông dân đúng không? Bất quá cho hẩn chút bạc là được chứ gì.”

Lý Đại Hỷ không nghe thấy cái khác, chỉ nghe lão nhân bảo Thảm Thiên Lý hưu hẩn, đuổi hẩn về nhà, hẩn liền đem vị sư phó này trở thành thần tiên hạ phàm đến giải cứu hẩn, là người tốt nhất trên đời, sợ lão nhân đổi ý, góp phần làm đối phương thêm quyết tâm, hẩn liền bước lên phía trước, đông đông đông cấp lão nhân dập đầu ba cái, phi thường thành khẩn nói: “Thanh Thiên Đại Lão Gia, ta nằm mộng cũng muốn về nhà, người cấp cho ta làm chủ a, ta không trách Trầm Đương Gia cố chấp thú ta, chỉ cần hẩn có thể phóng ta trở về, ta một phen tiền cũng không cần, toàn bộ sinh lễ cũng nguyện ý trả lại. Đại Lão Gia, ta nói người nghe, ta một chữ bẻ đôi không biết, trừ bỏ làm nông cái gì cũng không làm được, ta đã sắp ba mươi, có thể tính là trưởng bối của Đương Gia, bộ dạng thì xấu, tính tình thì ngang bướng...”

Hẩn thao thao bất tuyệt tự bêu xấu, trong lòng khẳng định vị sư phó này có thể cứu hẩn thoát ly khổ hải. Đang nói hăng say, thình lình cổ áo bị nắm kéo lên, Thảm Thiên Lý không tốn chút sức lực ném hẩn qua cho Lộng Ngọc ở một bên, tiến lên hai bước lạnh lùng nói với sư phó: “Ta sẽ không thay đổi chủ ý, người trở về nói cho lão Tạp Thác, để Đại Hỷ làm thiếp đã là nhượng bộ lớn nhất của ta, chuyện Hạm Phương Tiên Tử ta sẽ giải quyết, nếu các người có ý định đụng đến Đại Hỷ, đừng trách ta trở mặt, Thanh Sơn Phái đồ đệ đông đảo, tìm người khác gánh vác trọng trách này của ta cũng được lắm, ta vô năng.”

Y vừa nói xong, sư phó sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội đi xuống chỗ ngồi vỗ vai đồ đệ cương: “Hảo hảo hảo, tất cả nghe theo người, đồ đệ ngoan, sư phó nói này giờ cũng chỉ là vì lo lắng cho người thôi. Kỳ thực đứa nhỏ này cũng không tồi, thành thật không giả dối, chỉ cần hảo hảo theo đuổi Hạm Phương Tiên Tử, Thanh Sơn Phái cùng Hồng Y Phái có thể làm thông gia, sư phó cùng các sư bá sư thúc đều thuận theo người.”

Sư phó cười híp mắt, khiến Lý Đại Hỷ nháy mắt thất sắc: “Đại... Đại Lão Gia, người... Người không phải là sư phó của tiểu vương... ách... của Trầm Đương Gia sao?”

Hẩn hoảng sợ rống to, ngay lập tức, Thảm Thiên Lý mặt mày âm trầm đến gần, cười như ma quỷ, lộ ra hàm răng trắng sắc bén: “Nói nữa đi, sao lại lấp bấp thế kia? Tiếp tục câu sư phó của ta làm chủ cho người a!!! Bây giờ đã biết chưa, hai người chúng ta ai mới là chủ nhân của người!?”

Y nắm cằm Lý Đại Hỷ: “Nhớ kỹ, chuyện của ta, không ai có quyền xen vào, lần sau còn muốn cầu cứu, dùng mọi cách để ta thả người đi, hoặc chọc giận ta thì hậu quả thế nào người có tự hiểu?” Ánh mắt của y âm ngoan: “Chuyện lúc này, ta phải phạt người như thế nào đây?”

“Ta, ta không có ý định trở về.” Lý Đại Hỷ co rúm, Thảm Thiên Lý không phải muốn giết Nhị Thúc chứ!?

Trong lòng hẩn hối hận muốn chết, ai mà tưởng được sư phó phải nghe lời đồ đệ chứ, đều tự trách mình không hiểu tình hình đã nói lung tung: “Thảm, Thảm Thiên Lý, ta thật không có ý định trở về, người... Người đừng giết Nhị Thúc, ta cam đoan, sau này tuyệt đối tuyệt đối không dám.”

“Hừ, Nhị Thúc người? Yên tâm, chỉ cần người không có chủ ý chạy trốn hay tự sát, ta cũng lười quan tâm đến Nhị Thúc kia.” Thẩm Thiên Lý đối biểu hiện của hắn rất hài lòng, kéo tay hắn đi ra khỏi đại thính: “Quên đi, phạt người chỉ được ăn hai chén cơm, tối nay phải chuẩn bị sẵn sàng chờ ta.” Hắn chẳng biết chuẩn bị cái gì, nhưng nhân thần tà tà kia cũng đủ khiến Lý Đại Hỉ sợ hãi.

Ra cửa sau đại thính là một khu vườn, mượn thế núi kiến thành, diện tích rất lớn, có cây cầu bắc ngang suối, đủ loại hoa cỏ chim chóc. Mặc dù là cuối mùa thu, cũng không mất vẻ đẹp, nhất là nhìn đâu cũng thấy hoa cúc đua nhau khoe sắc, mỗi hoa mỗi vẻ, Lý Đại Hỉ ngắm đến ngây ngẩn, quay đầu ngó lung tung.

Thẩm Thiên Lý nhin không được cười ra tiếng, kéo hắn nói: “Hôm nào có thời gian, ta dẫn người đi tham quan nhiều nơi đẹp hơn, cái vườn này cũng chỉ là một khu vườn nhỏ thôi.”

Lý Đại Hỉ tán thưởng: “Ta giống như là đang ở trong tranh, không đúng, tranh cũng không đẹp bằng, Thẩm Thiên Lý, người thật là lãng phí, chỗ này chỉ toàn trồng hoa có ích lợi gì đâu, nếu trồng lúa ngô khoai sắn, đủ cho toàn bộ thôn của ta ăn no vài ngày luôn.”

Thẩm Thiên Lý mắt tròn trắng, thầm nghĩ nói chuyện với thổ bao tử thì còn hơn là đàn gảy tai trâu. Vì thế lời Lý Đại Hỉ đi đến một căn phòng u nhã tinh mịch, nơi đó sớm bày một cái bàn lớn, trên bàn đầy những đĩa thức ăn, tinh tế nhìn thì, mọi sắc hương vị đều có đủ.

Y gạt đầu, đối nha hoàn đứng hầu bên cạnh bảo: “Tốt lắm, phân phó bọn họ hâm nóng thức ăn đi. Làm tổ yến cùng canh gà trước.” Nói xong nhìn về phía Lý Đại Hỉ, vừa muốn nói chuyện, đã thấy trông mắt hắn gần như lọt ra ngoài, nước miếng suýt nữa chảy ra khoe miệng. Y nhin không được mắt giật giật, đẩy Lý Đại Hỉ ngồi xuống ghế, nói nhỏ: “Đừng gấp gáp như vậy, mới có vài món đã lộ ra bộ dáng tham ăn rồi.”

“Này đó... Những thứ này đều là cho... chúng ta ăn?” Lý Đại Hỉ thanh âm đều thay đổi, hắn cả đời cũng chưa từng nhìn thấy món ăn nào công phu như thế, duy nhất đáng tiếc, là không có một khối thịt nạc lớn, bất quá vẫn rất thỏa mãn. Hắn đang ở tư thế sẵn sàng, cầm lấy đũa chuẩn bị gấp thức ăn, lại bị Thẩm Thiên Lý giữ chặt: “Chờ một chút, còn có mấy món đang được hâm nóng, ăn chén canh này trước đi.”

Vừa dứt lời, hai nha hoàn tiến vào, ở giữa bàn đặt một chén sứ lớn, sau đó đặt trước mặt Lý Đại Hỉ một tiểu đôn chung** (nồi hấp, nhớ trong phim cổ trang hình như nó bằng sứ, giống cái bình?), Thẩm Thiên Lý thay hắn mở nắp, bên trong là một chén canh tổ yến đầy tràn, y gạt đầu: “Ăn, đúng là tổ yến thượng đẳng, đôn (hầm) không sai, Đại Hỉ, người đêm qua hao tổn thể lực không ít, mau ăn canh tổ yến bồi bổ.”

Lý Đại Hỉ đối với thứ trước mắt thờ ơ, nghe Thẩm Thiên Lý nói mới bưng lên múc một muỗng thử, sau đó chặc lưỡi, thiệt là, không có hương vị gì, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm chén sứ lớn ở giữa bàn, đừng khi dễ hắn không biết gì, hắn chắc chắn đó là canh gà, nguyên một con gà trong đó nha, nuốt nuốt nước miếng, Thẩm Thiên Lý ít ra cũng phải cho hắn một cái chân gà.

“Gà hầm từ tối hôm qua, hầm suốt sáu canh giờ, còn có nhiều vị thuốc.” Nha hoàn mở miệng tranh công, Thẩm Thiên Lý cũng rất hài lòng, thuận miệng nói: “Tốt lắm, mỗi người trong phòng bếp đều được thưởng hai lượng bạc.” Vừa nói vừa hồng Lý Đại Hỉ: “Đến, ăn cho hết chén canh tổ yến này, đừng nhìn canh gà nữa, trong đây có ba loại nấm cùng năm vị thuốc, đối với thân thể người có lợi.” Y tỏ vẻ sẵn sóc khiến tất cả mọi người trong phòng đều thiếu chút nữa té xỉu, đương gia trở nên ôn nhu từ khi nào vậy, còn dành ôn nhu cho một thổ bao tử trong mắt toàn thấy đồ ăn, đáng giá sao?

Nhưng Lý Đại Hỉ lại chẳng hề cảm kích, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm canh gà, phi thường bất mãn một hơi uống sạch chén canh tổ yến, cảm thấy mùi vị cũng được, nhưng ít quá, làm sao đủ. Trong lòng hắn âm thầm đánh giá. Vẫn đang trông ngóng chùng nào mới có thể ăn được canh gà kia.

Thẩm Thiên Lý nào biết tâm tư của hắn, y mặc dù là thổ phỉ, nhưng sống đại phú đại quý từ nhỏ, đối ẩm thực tự nhiên giăng cừu, gà kia trong mắt y căn bản chính là đồ bỏ, tổ yến mới là thứ tốt.

Uống tới chén canh tổ yến thứ ba, Lý Đại Hỉ rốt cuộc phát hỏa: “Thẩm Thiên Lý, người luôn miệng nói thích ta, kết quả ngay cả một cái đùi gà cũng không cho ta nếm, người là đồ nhỏ mọn, người ôm cả con gà, coi chừng vỡ bụng chết.” Trong lòng hắn tức giận vô cùng, nghĩ rằng bị ép buộc đến đây, đêm qua còn bị tiểu hõn đản này chiếm tiện nghi, vừa mệt vừa đau, nói gì thì nói con gà kia cũng phải chia cho hắn một nửa, vậy mà hắn chỉ cần một cái chân gà bé xíu thôi cũng không có, thiên lý ở đâu nha!?

Bọn nha hoàn vây quanh ban đầu chả hiểu hần nói gì, đến khi hiểu được thì ôm bụng nhin cười đến suýt nội thương. Thắm Thiên Lý mặt đen thui, triết để giờ cờ trắng đầu hàng, quên cái gì không quên lại quên tên này là thổ bao tử, làm sao biết cái gì là cao lương mỹ vị, hần tức giận thành như vậy, không chừng một năm ăn thịt gà không được một lần.

Cố nén tiếng thở dài bất lực, Thắm Thiên Lý đem nguyên con gà để trước mặt Lý Đại Hỉ: “Đây, người ăn hết đi.” Dù hơi ngốc, nhưng cũng thật đáng yêu, Thắm Thiên Lý nhìn về mặt Lý Đại Hỉ chuyển một trăm tám mươi độ từ bất mãn sang kinh hãi, thoải mái cười ra tiếng, trước giờ y cười đều là giả tạo, nhưng từ khi nhận thức Lý Đại Hỉ, lại hết lần này đến lần khác thay đổi bản thân.

Những món ăn khác cũng nhanh chóng được bung lên, có thịt kho tàu, giò heo Đông Pha, nắm hương xào và vân vân. Lý Đại Hỉ ăn được một nửa con gà liền quẳng qua một bên, mừng rỡ tấn công sang các loại thịt khác. Thắm Thiên Lý lại cau mày, hỏi nha hoàn đứng một bên: “Không phải bảo các người làm cá chép chưng, tôm hấp sao? Còn có chân gấu, vi cá nữa, đâu hết rồi?”

Nha Tần cười bảm báo: “Hồi đương gia, cá chép với tôm hiện giờ là đồ thừa từ hôm qua, Tứ đương gia buổi chiều mới mang đồ tươi về. Con chân gấu, vi cá, thịt hươu cùng các sơn hào hải vị khác, các sư bá, sư thúc của ngài lúc trước tới bảo chỗ chúng ta nhiều thứ tốt như vậy, ăn sao hết, nên gom đem đi cả rồi, còn bảo ngài mai mốt có đi săn nhớ mang về nhiều một chút.” Vừa dứt lời, Thắm Thiên Lý liền hừ lạnh: “Mấy lão già còn không nên nét, tới đồ ăn cũng không tha. Hồi đó sao ta lại vào Thanh Sơn Phái chứ, rõ ràng là mất mù mà!?”

“Cá tôm không có cũng được, ta cũng chả thích ăn.” Lý Đại Hỉ ngậm một họng toàn là chân giò Đông Pha, nói: “Mấy món này ăn ngon không thể tả, nếu mỗi ngày đều được ăn thế này, nhường ngôi Hoàng Đế cho ta, ta cũng không thèm.” Không nghĩ tới tiểu hõn đản này có cuộc sống tốt đẹp như vậy, mẹ nó, đây đều là cướp đoạt tài sản của dân chúng mà có, thay vì để y lãng phí, cứ đưa hần ăn hết cho, dù sao hần cũng là dân nghèo nha – Lý Đại Hỉ nghĩ thầm.

Người chỉ cần ban đêm ngoan ngoãn cho ta làm là được – Thắm Thiên Lý cũng rất vui vẻ mà nghĩ. Nhớ lời lúc này y đã hứa, Thắm Thiên Lý gọi một nha hoàn tới, thấp giọng phân phó: “Đi xới cơm cho Đại Hỉ, phải lấy một cái tô lớn thiệt lớn, biết không?” Nha Tông nhìn hần ngần ngại, sau đó lại nhìn qua Lý Đại Hỉ, cuối cùng hiểu được gật đầu rời đi.

Đợi bạn trẻ trước mặt ăn xong tô cơm lớn thứ ba, mắt Thắm Thiên Lý đã trợn trắng, nghi ngờ người y cưới về là heo thành tinh a!!!

“Còn... còn muốn nữa không?” Thanh âm Thắm Thiên Lý đã bắt đầu run rẩy, y sai lầm rồi, không phải là heo thành tinh, mà là quỷ đói T_T Lý Đại Hỉ do dự một lúc lâu, sau đó thèm thuồng nhìn mấy miếng thịt nướng còn sót lại trên bàn, cuối cùng lắc lắc đầu. Thấy vậy, Thắm Thiên Lý thật to thở ra nhẹ nhõm, may quá, hần ăn xong rồi, nếu không thì y sẽ lập tức xiu ngay tại chỗ.

“Thiệt là, sớm biết đã không uống thứ canh này.” Lý Đại Hỉ thở dài tiếc nuối, tại thứ canh đó làm hần lãng phí mấy miếng thịt, hần còn muốn ăn thêm chén nữa, cơm trắng a, cả năm nay hần thậm chí một hột cũng chưa được ăn. Hần lưu luyến nhìn theo bọn nha hoàn đem đồ ăn dọn đi.

Thắm Thiên Lý khước miệng co giật: “Đại Hỉ, người có biết là ba chén canh kia đủ mua ba bàn thức ăn thế này không?” Bảo bối của y không phải ngọc bình thường nha, uống phí y hảo tâm bồi bổ cho hần. Thắm Thiên Lý ra sức lặp đi lặp lại trong lòng: “Ta không tức giận, ta thật sự không tức giận, ta tuyệt đối không có tức giận, đúng vậy, ta không tức giận...”

“Ba bàn?” Lý Đại Hỉ kinh ngạc kêu to: “Mấy... mấy chén canh đỡ ẹc đó mà mua... mua được ba bàn ăn?” Hần lấy đũa gõ lên trên đĩa sứ: “Người phải biết rằng, đây là thịt kho tàu, thịt kho tàu đó, còn nữa, đây gọi là gì ta không biết, nhưng là giò heo nha, còn có...”

Không đợi hần nói xong, Thắm Thiên Lý liền thở dài cầm tay hần: “Ta đương nhiên biết, Đại Hỉ, người không cần báo danh món ăn. Kỳ quái, hiện tại là thời bình, sao nhà các người lại khổ như vậy? Người là người siêng năng chịu khó, đáng lý nhà các người đâu có nghèo thế, để người chút xíu món ngon cũng chưa từng thấy qua a.”

Lý Đại Hỉ hừ một tiếng, liếc xéo y: “Ngươi là thật không biết hay là giả vờ không biết? Cuộc sống của chúng ta trở thành như vậy, còn không phải do đám thổ phỉ các ngươi ban tặng sao?”

Hắn thấy Thẩm Thiên Lý mở to hai mắt, lớn giọng: “Chúng ta? Chúng ta làm sao?”

Lửa giận trong lòng hắn lập tức bùng lên, giả bộ cái gì, dám làm mà không dám thừa nhận, giận dữ át đi lý trí, cũng không để ý tôn ti gì nữa, phun nước bọt mắng: “Thổ phỉ các ngươi cướp hết lương thực của chúng ta, hàng năm còn bắt chúng ta cống nạp cho các ngươi, hanh hanh, các ngươi a, chỉ thiếu việc hút máu với gặm xương chúng ta nữa thôi!”

Hắn càng nói càng giận, Thẩm Thiên Lý cũng càng nghe càng kinh: “Cái gì? Ngươi nói sơn trại chúng ta cướp lương thực các ngươi? Còn bắt các ngươi cống nạp? Ngươi nói các ngươi lâm vào đường cùng cũng đều do sơn trại chúng ta tạo thành? Làm sao có thể?”

Lý Đại Hỉ như lửa bị đổ thêm dầu, gân cổ rống: “Ngươi làm mà không dám nhận sao? Giết người trong mắt ngươi cũng như giết kiến, thế thì chỉ cướp vài thứ mắc gì lại chối?”

Thẩm Thiên Lý dùng sức vỗ bàn, gân xanh trên trán đều đã nổi đầy: “Vô nghĩa, ta làm ta sẽ thừa nhận, thiên hạ này còn có cái gì khiến ta sợ chứ!” Y quay đầu sang chỗ khác: “A Quyển, gọi tất cả Đầu Lĩnh hiện có trong sơn trại đến đại thính gặp ta, ta có chuyện muốn hỏi bọn họ.” Nói xong hướng Lý Đại Hỉ nhẹ giọng an ủi: “Ngươi ăn xong rồi thì đi nghỉ đi, chuyện này ta nhất định sẽ tra ra chân tướng.”

6. Chương 6

Vào đại thính, đã thấy toàn bộ Đầu Lĩnh tập trung ở đó, quần áo đều không chỉnh tề cho lắm, đủ thấy đã chạy vội đến đây, nghe nói Đại Thủ Lĩnh nổi giận, ai mà không sợ, ngay cả Thẩm Đức cũng không kịp khoác áo ngoài, Thẩm Đức tuy là sư huynh Thẩm Thiên Lý, nhưng cũng không dám chọc đến sự đệ nóng nảy kia, ở Thanh Sơn Phái ai mà không biết người đứng đầu chính là sư đệ nhỏ tuổi nhất nhưng tâm cơ lại ngoan độc nhất ấy.

Sau khi nghe xong lý do khiến Thẩm Thiên Lý nổi cơn tam bành, mọi thổ phỉ ở đây cũng sững sốt. Thẩm Đức đại diện nói: “Đương Gia, chuyện này có chút kỳ quái, chi tiêu trong sơn trại chúng ta, nếu đều dựa vào cướp đoạt lương thực và chờ cống phẩm của những thôn dân nghèo khó kia thì mấy vạn người có húp cháo qua ngày cũng không đủ, tuy rằng trong phạm vi vài ngàn dặm xung quanh đây đều là địa bàn của sơn trại, vì nhắc nhở bọn họ địa vị của chúng ta mà cũng có quy định bọn họ hàng năm giao nộp một ít thứ, nhưng tuyệt đối không đụng đến thổ bao tử kia...”

Thấy hai mắt Thẩm Thiên Lý sắp biến thành hình viên đạn, Thẩm Đức nhanh chóng sửa miệng: “Nga, ta là nói việc thiên oán nhân nợ kia chúng ta không có làm, còn những người tiền cống hàng năm thì không bao gồm trại chủ phu nhân a.” Mẹ nó, bốn chữ “trại chủ phu nhân” nói ra thật ngọt miệng.

“Sau này cứ gọi hắn Đại Hỉ ca, không cần gọi phu nhân.” Hiểu rõ tính tình Lý Đại Hỉ, Thẩm Thiên Lý thân nhiên dặn dò, một bàn tay nhẹ nhàng gõ đầu gối, lâm vào trầm tư, nửa ngày sau mới mở miệng nói: “Thẩm Đức, ngươi phụ trách phái mấy huynh đệ tin cậy xuống núi tra xét, xem phải có kẻ lợi dụng danh nghĩa chúng ta mà hoành hành ngang ngược, hanh hanh, ta tuy rằng không bận tâm chuyện sống chết của thôn dân, nhưng là tuyệt không cho phép có người sau lưng ta giở trò, dám không đem sơn trại chúng ta để vào mắt sao?”

Thanh âm của y lãnh khốc tựa băng hàn, ai nghe thấy cũng đều rùng mình, thậm chí kẻ nào dám lén lút tư lợi kì này chết chắc rồi, Lý Đại Hỉ quả thực giống như tai tinh của bọn họ a.

Sắp xếp xong xuôi, Thẩm Thiên Lý ngẫm lại cũng đã đến mùa đông, tổng kết sổ sách đi là vừa, sinh ý của sơn trại phải nói là khổng lồ, sau khi dặn dò các huynh đệ kiểm tra kĩ càng thu chi nợ rồi báo cáo đầy đủ,

y ra sân sau định thăm sư phó, chỉ thấy lão nhân kia đang cùng mấy tiểu tư chơi đồ xí ngầu, y cũng không muốn chen ngang quấy rầy lúc lão nhân đang cao hứng, nghĩ nghĩ, vẫn là về phòng với Lý Đại Hỉ thôi.

Chưa bước qua được bậc cửa, đã nghe thấy âm thanh “đông đông” vang dội, y ló đầu nhìn, thấy Lý Đại Hỉ chỉ mặc một lớp y phục, nhảy tới nhảy lui, mồ hôi đầm đìa khắp người, y hoảng sợ, vội hỏi bọn nha hoàn chuyện gì xảy ra. Không hiểu sao mấy cô bé đều che miệng cười khúc khích.

Một lúc lâu sau, Lộng Ngọc mới ngưng cười, bầm báo: “Đương gia, phu nhân ăn xong cơm trưa thì nói đau bụng, chắc là do bội thực, đến mức ngủ không được nên đứng lên nhảy tới nhảy lui, còn oán hận chỗ chúng ta đồ ăn thừa mứa, hại phu nhân lãng phí thể lực. Cũng đã nhảy nửa ngày, không biết bụng đã khỏe hơn chưa!?” Nàng vừa dứt câu, mọi người lại bắt đầu cười.

Thẩm Thiên Lý cũng không nhịn được mà cười lớn, Đại Hỉ của y thật khả ái nha, lớn như vậy rồi còn ăn tham như trẻ con, nhưng lại mơ hồ đau lòng, nhớ tới dáng vẻ liêu mạng càn quét cả bàn cơm của ái nhân, hiển nhiên là ngày trước thường xuyên chịu đói, lưu lại ám ảnh, cho nên vừa nhìn thấy đồ ăn phong phú liền không muốn để dư, rốt cuộc no căng. Nghĩ đến đây, sắc mặt y trầm xuống, liếc đám nha hoàn đứng quanh: “Cười đã chưa? Lá gan các người càng lúc càng lớn nhỉ, phu nhân của ta cũng dám cười cợt, còn việc gì các người không dám nữa?”

Bọn nha hoàn đều sợ tới mức lập tức ngưng cười, một đám câm như hến, trong lòng ai oán nghĩ: công tử không biết lại nghĩ tới chuyện gì, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Lý Đại Hỉ nghe thấy thanh âm của Thẩm Thiên Lý, dừng nhảy nhót, khoác áo bông đi ra hỏi: “Di, người đã trở lại? Sự tình điều tra ra sao? Có phải thôn chúng ta sau này không cần cực khổ nữa?”

Thẩm Thiên Lý gật đầu, nhìn hấn ngốc ngốc cài nút áo, mà nửa ngày cũng không được một cái, y vội nắm tay Lý Đại Hỉ kéo ra, thay hấn cài cẩn thận, khiến Lý Đại Hỉ ngượng ngùng, nhỏ giọng: “Nút... nút thật này thật phiền phức.”

Thẩm Thiên Lý cười khê: “Àn, ta sai người đi thăm dò rồi, nhất định là có kẻ lợi dụng danh nghĩa sơn trại chúng ta để kiếm lợi, chờ ta điều tra ra, nhất định xử phạt chúng thích đáng, Nhị Thúc người có thể sống tốt rồi.”

“Vậy sơn trại của người làm sao bây giờ?” Lý Đại Hỉ cảm động, không ngờ Thẩm Thiên Lý vì một câu nói của hấn mà miễn cống nạp cho thôn dân. Nhưng không thu đồ cống nạp, sơn trại này ra sao đây? Thẩm Thiên Lý có thể hảo tâm cấp Nhị Thúc cùng mọi người trong thôn cuộc sống tốt đẹp mà để cho người trong sơn trại ăn không khí sao?

“Sơn trại? Người đang lo lắng cho ta sao Đại Hỉ?” Cảm thấy Lý Đại Hỉ đáng yêu vô cùng, Thẩm Thiên Lý không nhịn được hôn một cái lên gương mặt không tính là mịn màng kia: “Yên tâm, sơn trại có sinh ý khắp cả nước, không hề sống dựa vào cướp đoạt hay bắt người ta cống nạp này nọ.”

“Thẩm Thiên Lý, người... Người... Người đứng ở trước mặt người khác động tay động chân với ta.” Người này có biết xấu hổ hay không nha, cảm động một khắc trước của Lý Đại Hỉ không còn sót lại chút gì, hấn đã bị chọc tức.

“Nói như vậy, lúc không có ai ta có thể đối với người động tay động chân sao?” Luận tài ăn nói, mười Lý Đại Hỉ cũng không bằng một Thẩm Thiên Lý, nghe được câu đó, Lý Đại Hỉ mặt mũi đỏ bừng, vung nắm tay định đánh, nhưng đối phương lại nhanh nhẹn tránh thoát, cứ như vậy một người trốn một người truy, trong phòng tràn ngập tiếng cười sáng khoái của Thẩm Thiên Lý.

Sơn trại tổ chức hoạt động lễ hội gì cũng vào buổi tối, nên vừa chạng vạng, Thẩm Thiên Lý đã chuẩn bị cho Lý Đại Hỉ một thân y phục đồ rực, bảo muốn đưa hấn đi mời các huynh đệ uống rượu mừng.

Lý Đại Hỉ tâm không cam lòng không nguyện, nam nhân mặc đồ đồ đã khó coi, huống chi còn bắt hấn lấy thân phận tân nương đi mời rượu, nhớ tới lúc mới lên núi bị đùa giỡn trêu ghẹo, trong lòng hấn còn rất sợ, hơn nữa tối qua cũng đã động phòng hoa chúc cùng Thẩm Thiên Lý, nghe nói thổ phỉ đều là ăn ngay nói thẳng, không giống mấy người trí thức, nếu bọn họ tiếp tục châm chọc, nói tới mấy chuyện mây mưa, hấn chỉ có nước trốn xuống gầm bàn. Nhưng mà hôn đản chết tiệt kia không cho hấn cơ hội cự tuyệt, hấn chỉ vừa mới hỏi “Ta có thể không đi không?”, liền bị y trừng cứ như hấn là kẻ tạo phản, không nói hai lời lôi hấn đi, theo sau là đội ngũ nha hoàn kéo dài thiệt dài.

Bắt quá tiệc cưới này thiệt là xa hoa, mười bảy mười tám bàn lớn đầy đồ ăn, nhưng vẫn còn rất nhiều nha hoàn nôi đuôi nhau bung thức ăn lên nữa, Lý Đại Hỉ nhìn không chớp mắt, thầm nghĩ tuy mình là tân nương, nhưng hôn lễ so với Đại Ngưu là tân lang còn long trọng gấp mấy lần.

“Đại Hỉ, đây là Nhị Đương Gia của sơn trại chúng ta – Dương Thiệu, còn lại đều là huynh đệ trong trại, người cũng không cần nhận thức hết, dù sao cũng không nhớ nổi, bọn họ biết người là ai được rồi.” Thẩm Thiên Lý mặt mày rạng rỡ chỉ vào một người ở bàn thứ nhất giới thiệu với Lý Đại Hỉ, nhưng không thấy ai đáp lại, bèn thoáng cau mày, không lẽ Lưu Sương với Sấn Nguyệt còn chưa mang rượu lại đây? Lưu Sương và Sấn Nguyệt là người hầu thiếp thân của y, bởi vì được phái ra ngoài làm nhiệm vụ, cho nên thời gian ở Thôn Tam Lý, bọn họ không có đi theo, sáng hôm nay mọi việc xong xuôi trở lại sơn trại, mới biết chuyện trại chủ cường thường phu nhân, kinh ngạc không thôi, còn bị Thẩm Thiên Lý sai mang rượu mừng đến.

Lập tức quay đầu lại, đã thấy Lưu Sương cùng Sấn Nguyệt sớm bung khay rượu đứng thẳng tắp, chẳng qua sắc mặt cả hai lúc trắng lúc xanh, Thẩm Thiên Lý thầm nghĩ không lẽ Đại Hỉ làm gì dọa hai người này. Theo ánh mắt của bọn họ nhìn lại, sắc mặt y cũng tái rồi, ái nhân của y đang nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, nước miếng cũng sắp chảy xuống luôn, nhiệm vụ mời rượu đã sớm bị hấn ném lên chín tầng mây.

Ánh mắt như bị bỏ đói mấy ngàn năm này, đừng nói Lưu Sương với Sấn Nguyệt, ngay cả các huynh đệ đang ăn uống thả cửa cũng chột dạ mà dừng tay, Dương Thiệu cố nặn ra một nụ cười: “Tẩu tử, nga, không, Đại Hỉ ca, ... ăn chút gì nha?”

Dương Thiệu do dự đứng dậy nhường chỗ, nếu đã mời người ta, cũng nên ý tứ một chút. Nhưng Dương Thiệu thề tuyệt đối không nghĩ tới Lý Đại Hỉ thật sự sẽ vừa mừng vừa sợ ngồi xuống, còn lau nước miếng đã chảy bên khóe miệng mà cảm ơn: “Đa tạ Nhị Đương Gia, ta đây sẽ...”

“Lý Đại Hỉ, người lại đây.” Thẩm Thiên Lý thấy mình sắp đứng không vững rồi, bảo bối của y vẫn chứng nào tật này a, vốn định chờ hấn tự tỉnh ngộ, ai ngờ hấn ngồi xuống thật, Dương Thiệu đã bị dọa tới mặt trắng bệch rồi, hành động này rõ ràng là muốn y mất sạch mặt mũi trước mặt huynh đệ mà.

Lý Đại Hỉ cũng không thèm nhìn tới Thẩm Thiên Lý: “Ta đói bụng, ta ăn lót dạ đã, để Nhị Đương Gia đi mời rượu với người.” Ha ha, hấn ngấm giò heo quấy rầy kia đã lâu rồi nha.

“Mời rượu xong hết sẽ được ăn, người nhẫn đi.” Thẩm Thiên Lý siết chặt đôi đũa hấn đang cầm, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng khuyên nhủ, trời biết lực nhẫn nại của y đã muốn vượt qua giới hạn.

“Đợi chút đi, ta ăn một miếng thôi...” Lý Đại Hỉ vừa nói vừa nhìn chòng chọc giò heo, hành vi rõ ràng không đem phu quân để trong lòng này hoàn toàn chọc giận Thẩm Thiên Lý: “Tính mạng của Nhị Thúc người cùng toàn bộ thôn dân...”

Đòn sát thủ xuất ra liền có tác dụng, Lý Đại Hỉ cơ hồ là từ trên ghế nhảy dựng lên: “Chỉ là mời rượu thôi mà. Ta đi với người, có gì ghê gớm chứ?” Hấn lau miệng, ánh mắt lưu luyến giò heo không rời, lết bước đi theo Thẩm Thiên Lý.

Dương Thiệu lau mồ hôi lạnh đầy đầu: má ơi, Đại Hỉ ca thật sự rất giỏi nha, bảo mình cùng Đại Đương Gia đi mời rượu, có phải hấn thấy món ngon đầy bàn nên đã quên luôn ai là tân nương tử rồi không!? Bên tai nghe được các huynh đệ bàn bên cạnh đã bắt đầu sôi nổi nghị luận: “Uy, thấy không? Đương Gia ở trong mắt trại chủ phu nhân, còn không bằng một cái giò heo!!!”

“Đúng đúng, phu nhân nói chuyện với Đương Gia mà toàn nhìn giò heo, chúng ta ai dám làm như thế a?”

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa Đương Gia cũng không tức nhận nha, Đương Gia sau khi thú phu nhân, tính tình quả nhiên tốt hơn nhiều ni.”

“Tốt hơn nhiều? Cũng phải xem là đối với ai à, hôm qua triệu tập các vị Đương Gia, bảo cần điều tra kẻ lợi dụng danh nghĩa sơn trại kiếm lợi, người không thấy sắc mặt Đương Gia lúc đó, kẻ xui xẻo kia nếu bị tra ra, chắc chắn sẽ bị lột đến hai tầng da.”

Dương Thiệu quay đầu lại nhìn bóng lưng Đại Đương Gia cùng Lý Đại Hỉ, trong lòng yên lặng cầu nguyện: Đại Đương Gia, chỉ mong hình tượng ngài sẽ không bởi vì phu nhân mà bị hủy a.

“Chúng ta khi nào mới có thể ăn cơm?” Mời xong ba bàn rượu, Lý Đại Hỉ nhện không được, hỏi nhỏ Thẩm Thiên Lý: “Ta đói bụng.”

“Người là heo sao? Chỉ biết có ăn. Yên tâm, rất nhiều đồ ăn đang chờ người, nhưng trước tiên phải mời rượu xong cho ta.” Thẩm Thiên Lý sắp bị bảo bối thổ bao tử suốt ngày chỉ nghĩ tới đồ ăn của y chọc giận điên, nhưng trước mặt huynh đệ đông đủ, vừa phải tỏ vẻ trang nghiêm bức người vừa không được mất đi nụ cười thân thiết, thật sự là kỹ thuật đòi hỏi độ khó cao, so với lúc y luyện Long Tâm Đại Pháp tầng thứ bảy còn muốn khó hơn.

Lý Đại Hỉ lẩm bẩm vài câu gì đó, Thẩm Thiên Lý không có nghe thấy, y cũng không còn khí lực đi tính toán, biết chắc cũng chẳng phải lời gì hay ho. Nhưng Lưu Sương cùng Sấn Nguyệt thì nghe rất rõ ràng, đưa mắt nhìn nhau: Đại Hỉ ca nói cái gì giống như sớm biết vậy buổi trưa sẽ không nhảy lầu như vậy, hại hiện tại chịu đói!?

Rốt cuộc cũng mời rượu xong, Thẩm Thiên Lý cau mày nhìn Lý Đại Hỉ đã hữu khí vô lực đến sắp xỉu: “Tốt lắm, xong cả rồi, hai chúng ta đến cái bàn trên cùng ăn cơm đi.” Y vừa nói vừa muốn dìu Lý Đại Hỉ, nhưng Đại Hỉ lại giống như trúng tên con thỏ, đột nhiên chạy vọt đi, đến cái bàn lớn nhất đồ ăn phong phú nhất ngồi xuống, còn hưng phấn lớn tiếng kêu: “Thật tốt quá, rốt cuộc đến phiên ta ăn cơm rồi.”

Tự tác nghiệt không thể sống. Thẩm Thiên Lý ngẫm nghĩ câu này tựa hồ vì ngày hôm nay của y mà đặc biệt chuẩn bị, phu nhân của y ở trước mắt bao người đem y ném qua một bên, một mình chạy đến bàn ăn, coi đồ ăn còn quan trọng hơn y nữa.

Nhìn các huynh đệ trong đại thính đều hóa thạch, không khí vốn náo nhiệt nháy mắt tĩnh lặng tới mức cây kim rơi xuống đất cũng nghe được, y thật muốn bóp chết yêu tinh gây rắc rối này.

Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, trải qua chuyện này, hình tượng của y, hình tượng lãnh khốc bức người sợ hãi của y, đã triệt để cùng y nói tái kiến. Vừa nghĩ đến đây, trong lòng y liền dâng lên một cỗ sát khí, còn thật sự suy nghĩ có nên giết chết bảo bối nửa điểm quy củ cũng không có của y, không đúng, là nam thiếp nửa điểm quy củ cũng không có này, để củng cố hình tượng cao cao tại thượng của y không!?

“Thẩm Thiên Lý, người mau đến đây a, người không đói bụng sao? Còn chờ cái gì?” May mắn Lý Đại Hỉ còn nhớ rõ người cùng hắn đi mời rượu này giờ, Thẩm Thiên Lý, tới giờ cũng chưa ăn cơm. Hắn đầu thế không biết xấu hổ độc chiếm cả bàn món ngon, mặc kệ thế nào, cũng là đồ ăn nhà người ta, làm gì có khách nhân nào động đũa trước chủ nhân đâu!!

Chỉ một câu của Đại Hỉ, nhân thần Thẩm Thiên Lý tràn đầy sát khí trong nháy mắt hóa thành vô hạn sùng nịch, khoe miệng của y thậm chí còn cong lên. Lưu Sương cùng Sấn Nguyệt khựng bố nhìn nụ cười vô cùng chân thật trên gương mặt chủ tử mà hai người bọn họ chưa từng nhìn thấy qua. “Đến đây, người gấp cái gì?” Lời này là của chủ nhân nói sao, ngữ khí đầy dịu dàng yêu thương. Lưu Sương và Sấn Nguyệt sợ ngây người: Lý Đại Hỉ... Hắn là thần thánh phương nào a?.

“Chủ nhân sau khi gặp Lý Đại Hỉ thì biến thành thế này.” Một thanh âm lạnh như băng từ phía sau vang lên, không cần hao tâm tổn sức đoán cũng biết là Mị Dung, thiếp thân thị nữ của chủ nhân, hai người quay lại nhìn, quả nhiên, tuyệt sắc mỹ nữ như băng sơn ngàn dặm xa xôi đang oán hận nhìn Thẩm Thiên Lý cùng Lý Đại Hỉ ngồi cùng nhau, nàng chính là nữ tử đi đưa sính lễ ngày đó.

“Rất hận hắn đi?” Lưu Sương cười cười: “Nếu như là Hạm Phương Tiên Tử thì đành thôi, ai ngờ là chà y gỗ quê mùa bỏ đi, Mị Dung cô nương sao có thể cam tâm?” Chuyện Mị Dung thích công tử toàn bộ sơn trại đều biết, nói vậy công tử cũng biết, tuy rằng hai người không có quan hệ xác thật, nhưng y cũng thập phần dung túng Mị Dung, nàng là thiếp thân thị nữ duy nhất của y, từ điểm này cũng có thể thấy được tình ý giữa hai người, vốn tất cả đều nghĩ đến nàng sớm hay muộn gì cũng trở thành thê tử hoặc thiếp của Thẩm Thiên Lý, ai biết nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim.

“Hận?” Mị Dung chán ghét cười: “Hắn đáng giá ta hận sao? Cũng không nhìn lại mình, chủ nhân bắt quá là thấy mới mẻ nên chơi vui thôi.” Nàng lạnh lùng nói, nhưng ngữ khí cứ như đang tự thuyết phục bản thân.

“Thực sự đơn giản vậy sao?” Sấn Nguyệt nhìn cả đại thính đều dửng dưng đưa hứng thú nhìn chằm chằm hai người trên kia, không tin không có ai không nhận ra: tuy rằng lời nói và hành vi của Lý Đại Hỉ đều vượt

qua khả năng dự đoán của nhân loại, nhưng không hề nghi ngờ, hắn đã bắt tri bắt giác hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của người trong sơn trại, hơn nữa đang dần thay đổi không khí u ám thường ngày trên núi.

“Người đừng chỉ lo ăn thịt.” Thẩm Thiên Lý dè dặt đôi đũa của Lý Đại Hỉ, hắn đã ăn hai cái chân gà, ba cái móng heo, một cái giò heo: “Nếu nói về bổ dưỡng, thì thịt là thấp nhất...”

Chưa dứt câu đã bị Lý Đại Hỉ đẩy tay ra, đúng lý hợp tình nói: “Ta là nông dân, không câu nệ nhiều thứ như người, ta chỉ biết có thịt ngon thì phải ăn.” Hắn nhìn tô thịt kho tàu to to, tốt lắm, Thẩm Thiên Lý không thích ăn thịt, bàn này lại không có ai khác, tô thịt heo này hắn độc chiếm chắc rồi.

“Cá tôm cũng ngon lắm, người ném thử a.” Thẩm Thiên Lý bưng chén canh cá để trước mặt gia hỏa không biết nhìn hàng kia, thiệt là, y cũng chỉ là lo lắng cho hắn thôi mà. Bảo bối lạc hậu này chỉ biết có thịt, cao lương mỹ vị còn không thèm liếc mắt một cái, cũng không nghĩ đến y làm mọi thứ là vì ai: “Xem, canh cá này mùi vị thật là thơm, còn có nhiều loại thảo dược, uống thật ngọt...”

Không đợi người ta nói xong, Lý Đại Hỉ đã hét lớn: “Không uống canh, ta không nghe người dụ nữa, nói cho người biết, ta một muống canh cũng không uống, người thấy nó tốt thì người uống đi.”

Các thổ phỉ đang chờ xem kịch vui đồng loạt cười vang, ai mà không biết Đại Đường Gia đối ẩm thực đặc biệt coi trọng, thích nhất là canh. Không ngờ lại thú một phu nhân món ngon nào cũng không biết. Ha ha ha ha... Dát, dưới nhãn quang như phóng dao của Thẩm Thiên Lý, tiếng cười đồng loạt dừng lại. Toàn bộ thổ phỉ không hện mà cùng cúi đầu dùng bữa, động tác thập phần nhịp nhàng, sợ là trong quân đội cũng không nghiêm túc được như vậy đâu.

Thẩm Thiên Lý lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, hình tượng y thật sự sẽ sụp đổ, liếc nhìn đám thuộc hạ mặc dù rất chăm chú gấp thức ăn nhưng lỗ tai đều nhất nhất động lên nghe ngóng, y tức giận nói: “Không phải bảo người ăn canh, ta bảo người ăn cá, ăn cá ni.” Thổ bao tử này a, thiệt là hết cách với hắn, y âm thầm thở dài.

“Cá? Người nói đây là cá?” Lý Đại Hỉ kêu to lại khiến cho mọi người chú ý, hắn không dám tin chỉ vào trong chén canh cá: “Thẩm Thiên Lý, này... này làm sao là cá được? Người đừng tưởng rằng ta chưa thấy qua, hình dạng của cá... ân, nhỏ nhỏ dài dài trắng trắng, ăn không ngon tí nào, hơn nữa một đũa có thể gấp đến mười con, tuy rằng ta chỉ mới ném qua một lần, nhưng ta không bao giờ quên.”

“Hắn nói tới con gì vậy?” Thẩm Thiên Lý hỏi Lưu Sương và Sấn Nguyệt bên cạnh, hai người cũng mờ mịt lắc đầu, tiếp tục nhìn sang các huynh đệ, thấy mọi người đang thì thầm với nhau: “A, các người biết Đại Hỉ ca nói tới con gì không? Đoán được ta cho mười văn tiền.”

“Phi, người thật nhỏ mọn, câu đố khó như vậy mà có mười văn, các vị huynh đệ, ai đoán được ta cho mười một văn tiền.”

“Ta ra hai mươi văn, không yêu cầu đáp án cụ thể, chỉ cần nói cho ta biết nó có phải con cá không.”

Thẩm Thiên Lý bắt đắc dĩ lắc đầu, Lý Đại Hỉ quả là có tài năng hấp dẫn chú ý của người khác, rằm tháng giêng lần trước chơi đồ đèn** cũng không thấy mọi người hào hứng như vậy. Lộng Ngọc từ đâu đi tới, cười bảnbáo: “Hồi đương gia, Đại Hỉ nói tới đích xác là con cá, phân hai loại, loại lớn ở phương bắc tên là diện điều ngư, giống như là một sợi mì to cắt thành từng đoạn, cho nên kêu tên này, ăn cũng khá ngon, nhưng chúng ta chưa ai từng ném qua, còn có một loại nhỏ hơn, chính là loại Đại Hỉ nói, tên là la bạc ti ngư, nhỏ vô cùng, giống y như cây cải củ ti bé, vì vậy gọi tên thế, nhưng hương vị so với diện điều ngư thì kém xa lắm.”

** đồ đèn: một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên ***g đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường

Thôn Tam Lý bốn phía đều là rừng núi, làm gì có ao sông hồ biển, có mấy khe suối thì cũng ở nơi hẻo lánh không ai dám tới, bọn họ sống lam lũ, gạo còn không có mà ăn huống chi cá tôm, cũng chẳng có ai lặn lội đường xá xa xôi đem thủy hải sản bán cho mấy người không có đồng xu dính túi này, đường núi gập ghềnh, thôn dân chắc cũng chẳng mấy khi ra ngoài, nên Đại Hỉ mới không biết hình thù con cá ra làm sao. La bạc ti ngư hắn từng ăn có thể do người nào lỡ đường nương nhờ nhà thôn dân mà tặng cho, sợ là cũng đã ương nên hương vị vốn đã kém càng thêm biến chất.

Thẩm Thiên Lý gật đầu, nghĩ thầm thứ đó cũng có thể kêu là cá? Ngoài miệng lại nói: “Thì ra là thế, thật sự có loại cá này a.”

Nhớ tới buổi cơm trưa Lý Đại Hỷ nói hẳn không thích ăn cá, ra là vì nguyên nhân này, thở dài, y đối Lưu Sương nói: “Phân phó xuống, sau này đặc biệt an bài vài người mang thủy hải sản trong Liên Châu Thành đến bán ở Thôn Tam Lý cùng các thôn ở vùng sâu vùng xa khác, giá phải thật thấp, biết không?”

Nói xong tự mình gấp lấy một khối cá to, lừa hết xương, sau đó dẽ ra từng miếng thật nhỏ, bỏ một miếng vào trong chén Lý Đại Hỷ: “Đến, người nếm thử xem thế nào?” Thấy Lý Đại Hỷ hoài nghi chớp mắt nhìn, y gắt: “Yên tâm, ta không lừa người, miếng cá nhỏ như vậy, người ăn hết cũng không mất mát gì, cũng không chậm trễ việc ăn thịt của người.”

Lý Đại Hỷ cười hắc hắc: “Ta không có nghĩ như vậy.” Nhưng kỳ thực trong lòng rất muốn quay lại với thịt tươi ngon của hẳn a. Gấp lấy miếng cá thấm vị thảo dược: ân, thứ này nhìn có vẻ ngon, cũng rất thơm, ắt hẳn ăn cũng không tởi. Một ngụm bỏ vào trong miệng, chỉ nhai hai cái, hẳn liền hưng phấn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Lý, kích động la to: “Thẩm Thiên Lý, đây là cái gì? Sao mà... sao mà ăn ngon như vậy?” Hẳn quay đầu lại, lấy đũa dùng sức gấp cái đầu cá lớn đưa đến miệng.

Nhóm thổ phỉ vừa khó khăn ngừng người, bởi vì câu này mà lại không nhịn được cười sặc sụa. Thẩm Thiên Lý không tâm trí để ý bọn họ, vừa lấy tay vôi vàng ngăn cản Lý Đại Hỷ, vừa nói: “Bảo bối ngọc của ta a, đây là đầu cá. Mặc dù cá ăn ngon, nhưng không phải phần nào cũng ăn được, đến, ăn mấy miếng thịt cá này.” Nói xong bỏ hết mấy miếng cá nhỏ lúc nãy vào trong chén Lý Đại Hỷ, rồi lại gấp một khối to, dạy hẳn cách lừa xương, bảo rằng xương cá là không thể ăn, nếu lỡ nuốt nó sẽ đâm vào cổ họng rất khó chịu.

Vừa nói vừa làm mẫu, Lý Đại Hỷ ăn hết mấy miếng cá kia, cũng học cách lừa xương, hai người đầu kê vai chạm vô cùng thân mật, đại thính bỗng chốc lặng ngắt như tờ, tất cả góc góc nhìn Đại Đường Gia ôn nhu sùng nịch so với ngày thường cứ như hai người khác nhau.

Nhìn Lý Đại Hỷ ăn xong một bên cá, Thẩm Thiên Lý thay hẳn lật qua bên kia. Rồi cầm lấy một con tôm lớn nặng chừng hai lạng bóc vỏ đưa cho hẳn ăn. Thổ bao tử ăn rất vui vẻ, liên tục khen ngon. Y bắt đắc dĩ thở dài, nhìn sang các huynh đệ đây bàn món ngon không thềm ăn mà cứ chăm chăm nhìn bọn hẳn, tức giận nói: “Xem ra các người ăn no cả rồi, tốt lắm, người đâu đem dọn hết đi”.

Vừa dứt lời, mấy gia hỏa chết tiệt kia liền cúi đầu ăn lấy ăn để, y tức giận đến muốn hôn mê, nhìn về phía Lý Đại Hỷ bên người đang ăn một cách say sưa: xong rồi, hình tượng của y a, đều bị thổ bao tử này phá hủy rồi, hiện tại bọn thuộc hạ cũng dám trắng trợn nhìn y chờ xem kịch vui, bình thường có khi nào bọn hẳn to gan như thế a.

Lý Đại Hỷ đang vụng về bóc vỏ một con tôm. Thẩm Thiên Lý nãy giờ nửa chén cơm cũng chưa ăn được, chỉ nghĩ chiếu cố hẳn, lúc này thấy hẳn mở thật to đôi mắt không lớn lắm, gương mặt vô cùng nghiêm túc, động tác tay ngây ngô, ra sức cùn lớp vỏ dán chặt thân tôm mà chiến đấu, bụng dưới của y lại có một cỗ nhiệt lưu tụ tập, cảm thấy Lý Đại Hỷ như thế này thật sự thật sự quá đáng yêu!!

Định lợi dụng tấm khăn trải bàn che đậy mà giở trò ăn đậu hủ, thì thấy Lý Đại Hỷ đã bóc vỏ tôm xong, thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu nhìn y thật thà hàm hậu cười, sau đó bỏ con tôm đã lột sạch vào chén y, chân thành nói: “Thẩm Thiên Lý, người cũng đừng chỉ lo giáo ta, bản thân cũng nên ăn một ít a.”

Nhị Thúc đã dạy, người ta đối tốt với người, người phải đối tốt lại với người ta mười lần. Mặc dù hẳn hận Thẩm Thiên Lý bắt hẳn lên núi, nhưng mà chuyện nào ra chuyện đó, hôm nay y cho hẳn ăn nhiều đồ ngon như vậy, giúp người ta bóc vỏ một con tôm cũng còn chưa đủ đi.

Thẩm Thiên Lý nhìn con tôm, lại nhìn ánh mắt tha thiết giống như trẻ con đang chờ được khen ngợi của Lý Đại Hỷ, y đột nhiên cảm thấy đối với Hạm Phương Tiên Tử thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia một chút hứng thú cũng không có.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, vị Tiên Tử lạnh lùng kia, nào có được một phần của Đại Hỷ vừa đáng yêu vừa dễ gần; nụ cười của nàng vĩnh viễn cao cao tại thượng, không mang theo một tia tình cảm lại còn có toan tính, nào có được một phần nụ cười của Đại Hỷ thuần khiết mộc mạc, làm cho người ta yêu đến tận xương tủy; nàng mắt cao hơn đầu, tuyệt không cho phép bất kỳ người nào đắc tội nàng, chỉ cần mạo phạm một chút cũng sẽ không giữ được tính mạng, nào có được một phần như Đại Hỷ khoan dung thiện lương, bị y cưỡng bức

mang về sơn trại, động bất động liền mang tính mạng của người thân và thôn dân ra dọa, nhưng một chút cũng không có hận, còn bóc vỏ một con tôm cho y, rõ ràng rất thích ăn, bóc vỏ tôm cũng gần như hao hết khí lực, thế nhưng lại đem cho y.

Thẩm Thiên Lý si ngốc ngĩ, càng ngĩ càng không nhịn được, hai ba ngụm ăn hết con tôm, hướng Mị Dung phía sau phân phó một câu: “Bảo phòng bếp làm chút bánh trôi ăn khuya.”

Nói xong liền bế Lý Đại Hỉ lên, nghe hần kinh hãi giãy dụa: “Thẩm Thiên Lý, ngươi làm gì? Ta còn chưa ăn hết ni.” Sau đó liền mạng duỗi tay, rút cuộc chop được một cái giò heo cách hần gần nhất.

Y không thềm để ý các huynh đệ đang nhìn đến ngậy người rồi sau bật ra một tràng tiếng cười vang, chỉ ném lại một câu: “Các ngươi chậm rãi cười đi.” Liền ôm Lý Đại Hỉ đang không cam lòng đá đập lung tung, vội vàng rời đi.

Còn tiếp

7. Chương 7

Trở về phòng, hai người lại bắt đầu đấu khẩu, nguyên nhân là Lý Đại Hỉ bảo Thẩm Thiên Lý đã hứa nếu hần có thể ăn hết hai tô cơm lớn, buổi tối không cần làm. Mà Thẩm Thiên Lý lại kiên quyết phủ nhận, bảo y nói vậy có nghĩa là hần không ăn hết hai tô cơm lớn thì sẽ làm tới sáng, còn nếu ăn hết thì chỉ làm tới khuya, chứ không phải là không cần làm.

Hai người hai ý, mãi mà không thể thống nhất, bèn dùng đến vũ lực để giải quyết, nha hoàn đứng bên ngoài mặt ai cũng biến sắc, tân hôn chưa được hai ngày, tân nương bị cường thường tới bắt đầu dám phản kháng, thế mà trại chủ không đánh hần bất tỉnh trời lên giường cường gian, còn dung túng hần đánh y. Má ơi, thế đạo thay đổi rồi nha.

Bất quá cuối cùng Lý Đại Hỉ vẫn bị Thẩm Thiên Lý quăng lên giường, hần thực hối hận vì hành vi bạo lực của hần đã khơi dậy nhiệt huyết của con lang này, theo sau nhiệt huyết bị khơi dậy chính là dục vọng tăng vọt, cho nên khi Thẩm Thiên Lý đặt hần dưới thân mà cười đắc thắng: “Không thể trách ta, đều tại người phản kháng khiến ta nhiệt huyết sôi trào, muốn ngừng mà ngừng không được.” thì hần rất nghiêm túc mà hỏi rằng: “Vậy nếu sau này ta không động thủ, ngươi cũng không nhiệt huyết gì gì đó, à, là sôi trào, và chúng ta cũng không cần làm đúng kh...?” Hần còn chưa dứt lời, đã bị Thẩm Thiên Lý chặn lại miệng, điên cuồng hôn môi, sau đó rất thuận lợi lột sạch quần áo của hần, y biết Đại Hỉ không thích y phục bị xé nát.

Bôi dầu trơn lên phân thân nóng như lửa, đẩy vào trong thông đạo nhỏ hẹp kia, Thẩm Thiên Lý cảm thấy thực ấm áp, ôm thật chặt người dưới thân đang giãy dụa lên án y là đồ hung ác, thỏa mãn ngĩ: Đại Hỉ là của y, hoàn toàn thuộc về y, tuyệt không cho phép ai cướp lấy bảo bối của y, ai cũng không được phép. Kiên định này khiến y toàn thân nóng rực, dục vọng vừa vào sâu đến tận cùng đột nhiên trưởng lớn thêm vài phần.

Vì thế y nghe thấy bảo bối nhi dưới thân hốt hoảng la to: “A a a a... Chết tiệt, Thẩm Thiên Lý, ngươi không thể bắt nó nhỏ lại sao? Nó... Nó sao lớn nhanh như vậy? A a a a... Đờng... Ngó, ngươi... ngươi đờng nhúc nhích a! Ân ân ân! A a a, đau quá... Thẩm Thiên Lý... Ngươi... Ngươi có phải người không a? Cây ngô được tưới cho nhiều nước cũng không lớn nhanh như vậy... A...”

Thẩm Thiên Lý không quan tâm đến so sánh kỳ quái này, dù sao từ miệng Lý Đại Hỉ nghe thấy chuyện lạ lùng không thiếu. Nhưng mấy nha đầu đứng hầu bên ngoài đều tò mò, cả đám đỏ mặt nhỏ giọng hỏi Lộng Ngọc: “Tỷ tỷ, vật kia... của nam nhân... cùng cây ngô có quan hệ gì a?”

“Tỷ tỷ, là nói nơi đó của đương gia chúng ta to bằng cây ngô sao? Rất dọa người nha, trước kia coi lên đồng cung đồ, thấy cũng chỉ cỡ một bàn tay, chỉ có điều thô giống như mọc cón thoi mà...”

Lộng Ngọc cũng đỏ mặt, trợn mắt liếc đám nha hoàn đang mơ mộng kia: “Các người có biết xấu hổ không, con gái con đưa đi bàn chuyện về nơi đó của nam nhân, biết thân biết phận làm tốt nhiệm vụ của mình đi, chưa nghe thánh nhân nói qua việc phi lễ thì không nên nghe không nên nhìn hay sao?”

Vừa dứt lời, có một tiểu nha hoàn cười hì hì nói: “Tỷ tỷ, chúng ta cũng không phải muốn nghe, nhưng Đại Hỉ ca kêu lớn tiếng như vậy, không nghe cũng không được nha.” Bị Lộng Ngọc gõ đầu, tiểu nha hoàn le lưỡi chạy mất.

Lộng Ngọc nhìn thoáng qua trong phòng, mặt lại đỏ, thầm nghĩ nên tìm một cơ hội ám chỉ với Đại Hỉ: trong chuyện phòng the nên nhường nhịn một chút. Còn đương gia nữa, người không thể nhẹ nhàng chậm rãi sao? Lúc nào cũng làm hấn kêu kinh thiên động địa, người ta không biết còn tưởng rằng trong sơn trại giết heo ni.

Tới nửa đêm, tình hình chiến đấu trong phòng thắng bại đã định, chỉ còn lại tiếng rên rĩ *** mờ cùng tiếng thở dốc. Một nha hoàn tiến đến, xách một cái hộp đựng thức ăn, đối Lộng Ngọc nói: “Tỷ tỷ, đây là đồ ăn khuya của đương gia, ta mang vào hay là tỷ tỷ?” Nàng vừa nói vừa liếc nhìn vào phòng, hai mắt lóe sáng, Lộng Ngọc hiểu nha đầu này là hiếu kỳ muốn đi vào xem đây, nên ho khan một tiếng: “Tốt lắm, người trở về đi, ta mang vào cho.” Quả nhiên, vừa dứt lời, gương mặt nha hoàn nọ liền lộ ra thần sắc cực kỳ thất vọng: “Nghe, như vậy a, tỷ tỷ, ta đi trước.”

“Khụ khụ, công tử, đồ ăn khuya đã làm xong, hiện tại mang vào luôn hay chờ chút nữa mới ăn?” Lộng Ngọc nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó chỉ nghe thấy trong phòng Lý Đại Hỉ “Má ơi” một tiếng, đoán chắc là chui vào trong chăn rồi. Ngay sau đó Thẩm Thiên Lý vừa cười vừa bảo: “Bưng vào đi.”

Nàng khẽ khàng bước vào, nhìn thấy Thẩm Thiên Lý khí định thần nhàn ngồi trên giường, bên hông tùy tiện quần một cái khăn, Lý Đại Hỉ thì trùm chăn kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt trông mong nhìn hộp thức ăn, nàng cảm thấy buồn cười: người này là quỷ chết đói đầu thai sao?

Đợi Lộng Ngọc đóng cửa đi ra ngoài rồi, Lý Đại Hỉ nhảy từ trong chăn ra, bay tới bên chén trôi nước, Thẩm Thiên Lý vội ôm hấn kéo về nhét vào chăn, ôn nhu nói: “Coi chừng bị lạnh.” Sau đó mang hộp thức ăn tới bên giường.

Lý Đại Hỉ bất mãn nhìn y, bĩu môi: “Người coi thường ta, trong phòng có ấm lò, làm sao lạnh cho được!? Hơn nữa nhìn người trắng trắng nộn nộn thế kia, rõ ràng đâu có cường tráng bằng ta, người còn không sợ, ta sợ cái gì?”

Đúng vậy, tên hấn dẫn này chỉ cao hơn hấn có một chút, tiểu thân mình của y vừa trắng vừa nộn, làm sao bì được với thân thể được rèn luyện trong gió sương của hấn a. Lý Đại Hỉ rất đắc ý về điểm này, nam nhân ai cũng thích được khen cường tráng nha.

Thẩm Thiên Lý cười khẩy: “Đúng vậy, ta nhìn qua không rắn chắc bằng người, nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi, trên thực tế, thân thể của ta như hế nào, người không phải rõ ràng nhất sao?” Y ngả ngón nâng cằm Lý Đại Hỉ: “Bằng không, chúng ta lại dùng sự thật chứng minh thêm một lần?” Y kéo khăn xuống, huynh đệ dưới khổ cũng không chịu thua kém, đã sớm ngẩng đầu hùng phong lẫm lẫm.

Lý Đại Hỉ sợ tới mức im thín thít, động cũng không dám động, thầm hận mình không uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, đến khi thấy Thẩm Thiên Lý muốn xáp tới, hấn đành miễn cưỡng cười thật tươi: “Không, không cần, ta... Ta biết người cường hơn ta rồi.”

“Không được, lời người nói không có chút thành ý nào.” Dẽ dàng đem Lý Đại Hỉ áp đảo, Thẩm Thiên Lý cười gian cứ như một con lang đang đói bắt được con mồi: “Đại Hỉ, ta hôm nay muốn dùng hành động giáo người đạo lý: họa là từ miệng mà ra.” Thật tốt quá, vốn y đang vất óc tìm lý do làm thêm một lần, Lý Đại Hỉ lại tự động dâng tới cửa. Đầu lửa nóng chạm vào cửa huyết vẫn không ngừng co rút, nương theo dịch thể xuất ra trước đó, nhẹ nhàng trượt vào. Sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Lý Đại Hỉ: “Ta không cần... Ta muốn ăn. Ta muốn ăn.”

Toàn thân Lý Đại Hỉ run rẩy sau từng cú thúc, miệng lại không chịu thua: “Ta hiện tại rất đói, ta chưa có ăn no, ta hiện tại muốn ăn...”

Người dưới thân không hiểu phong tình tiếp tục đại sát phong cảnh, đổi lại Thẩm Thiên Lý thêm điên cuồng

luật động, cứ vật đâm vào sâu đến tận gốc rồi rút ra đến tận ngọn, lại đâm vào thật sâu, tiếng nước *** mi vang lên không ngừng, Lý Đại Hỉ không còn mạnh miệng “Ta hiện tại muốn ăn cơm” nổi nữa, hẳn đã bị thao đến khóc.

Cũng không biết đã là cú thúc thứ mấy trăm, hai người mồ hôi tuôn ra như suối, Lý Đại Hỉ thầm nghĩ: “Má ơi, cầm thú này khi nào mới xong đây!?”. Bỗng dưng Thẩm Thiên Lý dừng lại những va chạm mãnh liệt, vật thô cứng kia bên trong tràng đạo vừa ẩm ướt vừa dính vừa trơn của hắn xoay vòng cọ cọ.

Lý Đại Hỉ trong lòng sốt ruột, không chỉ vì phía sau đột nhiên có cảm giác hư không, mà còn vì bữa ăn khuya nóng sốt của hắn: “Thẩm Thiên Lý, người... người nhanh lên một chút...” Hắn đỏ mặt nói, khiến Thẩm Thiên Lý nhất thời lộ vẻ vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên: “Đại Hỉ, như thế nào? Khó chịu sao? Muốn vi phu nhanh một chút? Ha ha, nguyên lai gia hỏa người cũng tham ăn a...” Thẩm Thiên Lý cười rất vui vẻ, xem ra Đại Hỉ đã bị y chinh phục, thân thể đã cảm nhận được khoái cảm trong ân ái, quá tuyệt vời, xem sau này trên giường hắn còn gào khóc giãy dụa không? Y dường như thấy tương lai tràn ngập ánh sáng, nhân sinh thật sự là tốt đẹp a.

“Ta... Ta đương nhiên tham ăn. Bánh trôi đằng kia cứ bay mùi đến đây làm ta không chịu nổi, ta vốn chưa ăn no, người không nhanh lên nó sẽ nguội mất.” Lý Đại Hỉ tha thiết chờ mong nhìn chén bánh trôi thơm ngon trên bàn, hẳn muốn ăn hẳn muốn ăn hẳn muốn ăn a...

“Đầu óc ta nhất định là bị nước vào mới cảm thấy người đáng yêu.” Thẩm Thiên Lý tức giận, nửa thân dưới dùng sức đâm mạnh, bởi vì lực quá lớn, Lý Đại Hỉ hét thảm một tiếng, cơ thể không tự kiểm chế được mà co rút, niêm mạc bên trong tràng đạo thít chặt hỏa nhiệt đang cố gắng khống chế, sự việc xảy ra quá nhanh khiến Thẩm Thiên Lý hoàn toàn phá công, gầm lên một tiếng bắn ra toàn bộ.

“Thẩm Thiên Lý, vương bát đản, người bắn bên trong.” Lý Đại Hỉ tức giận đến nổi gân xanh: “Người đã đáp ứng ta sẽ không bắn vào trong.” Hắn phẫn nộ ngược nhìn cái người không giữ lời nọ, nếu không phải toàn thân mềm nhũn, hẳn nhất định sẽ đánh đối phương mấy quyền để trút giận.

Thẩm Thiên Lý cũng tự biết đuối lý, chột dạ cười cười: “Đã biết, chờ chút nữa ta rửa sạch cho người.” Sau đó y bưng chén trôi nước còn âm ẩm đến giường, lấy một viên bỏ vào miệng, tiến đến gần Lý Đại Hỉ, ra dấu bảo hắn há miệng.

Lý Đại Hỉ nhú mày: “Ta không cần, dính nước miếng của người rồi, để ta tự ăn.” Một câu này khiến mặt Thẩm Thiên Lý đen như đáy nồi: phản rồi phản rồi, quả thực phản rồi, tiểu thiếp dám ghét bỏ nước miếng của phu quân, xem ra y đã quá sủng hắn, con mèo nhỏ này đã muốn ngồi lên đầu y luôn rồi. Nhai vài cái rồi nuốt viên bánh trôi trong miệng, y giơ cao chén gần giọng: “Đại Hỉ, nếu người muốn ăn, phải để ta uy người, còn không một giọt nước người cũng đừng mong được nếm.”

“Ta, ta không uống.” Lý Đại Hỉ khát vọng nhìn cái chén: “Ta ăn bánh trôi được rồi.” Bánh trôi thơm quá a, lúc trước ở nhà, nếu mùa màng hảo, ngày tết cũng có thể đến nhà Hồ Nhị mặt rõ đối hai cân bột, một ít bánh chéo, còn có thể thêm mười mấy bánh trôi, bên trong dùng đường trắng làm nhân, đương nhiên, một thứ quý giá như đường trắng thì đâu dám bỏ nhiều, còn chưa bằng cái móng tay, nhưng ăn vẫn là ngon ngọt đến mất lòng.

Hắn vừa nuốt nước miếng, lại nghe Thẩm Thiên Lý quát lên như sấm: “Muốn ăn bánh trôi, phải để ta uy người.” Tức chết y, Lý Đại Hỉ có phải ông trời đặc biệt phái xuống để chọc y tức chết không a, lời nào vừa ra khỏi miệng của y, hắn cũng xuyên tạc được. Y ngậm một viên trong miệng, trừng mắt thị uy với Lý Đại Hỉ, biểu hiện ý tứ rất rõ ràng: muốn ăn thì há mồm, không thì nhịn!!!

Lý Đại Hỉ vạ phần ủy khuất hé miệng: không hiểu trong đầu Thẩm Thiên Lý chứa cái gì, sao lúc nào cũng nghĩ ra những việc kì lạ? Có điều bánh trôi này ngon quá đi. Cắn qua lớp vỏ mỏng, hỗn hợp nhân mè, đậu phộng và đường trắng tan trong miệng đầy ngọt ngào, bất mãn của hắn liền hóa thành mây khói.

Hai mắt tỏa sáng nhai nhai, bỗng thấy Thẩm Thiên Lý múc một viên trực tiếp bỏ vào trong miệng hắn, đang mừng thầm nghĩ Thẩm Thiên Lý chắc ngoạn đủ rồi thì lại nghe thanh âm trầm thấp muốn nổi da gà: “Đại Hỉ, này, người tới uy ta.”

Lý Đại Hỉ hoài nghi: y có bệnh à, thích ăn nước miếng của người khác, ghê tởm muốn chết. Nhưng vì bánh trôi trước mắt, hẳn tình nguyện hi sinh. Mồi chạm môi, mồi vừa đưa bánh trôi qua miệng Thẩm Thiên Lý,

y liền nắm tóc kéo Lý Đại Hỷ sát vào hôn thật sâu, miệng lưỡi hai người quyến luyến, viên bánh trôi bị dây đưa đến hơn một khắc mới được nuốt xuống, cuối cùng vào bụng ai cũng không biết.

Giờ khắc này, Thẩm Thiên Lý cảm thấy thập phần thỏa mãn, đời này chỉ cần có Đại Hỷ là đủ rồi. Trên mặt Thẩm Thiên Lý tràn ngập ý cười, làm Lý Đại Hỷ kinh ngạc tới mức những lời chửi vừa định thốt ra phải nuốt trở về. Bất chợt bên ngoài vang lên thanh âm của Lộng Ngọc: “Công tử, có thư từ Giang Nam.”

Thẩm Thiên Lý liền trầm mặc, buông Lý Đại Hỷ ra, Lý Đại Hỷ nghĩ y định đích thân mở cửa lấy thư, ai ngờ y chỉ nằm xuống cạnh hắn, thản nhiên bảo: “Đem vào đây.” Lý Đại Hỷ hốt hoảng luống cuống đắp chăn, nghe tiếng cửa vang, Lộng Ngọc bước vào, nhìn thấy công tử cùng phu nhân nằm cùng một chỗ, Lý Đại Hỷ nằm trong chăn mặt đỏ bừng như tôm chín, chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên nghĩ: sơn trại này cuối cùng cũng có sinh khí, công tử cũng càng ngày càng giống người.

“Người là đến đưa thư hay là đến xem chúng ta đã ăn hết bánh trôi chưa?” Câu hỏi của Thẩm Thiên Lý đem nàng từ trong cõi thần tiên kéo về. Nhưng Lộng Ngọc đâu phải Lý Đại Hỷ, mắt nàng cũng không nháy một chút, chỉ thản nhiên cười, đưa thư cho Thẩm Thiên Lý, vừa nhìn thoáng qua chén trôi nước: “Thuận tiện đến xem có thể thu dọn chén bát được chưa.”

Nói xong liền bị Thẩm Thiên Lý liếc mắt, y hừ lạnh: “Được rồi, dọn đi.” Vừa nói vừa bóc thư ra xem. Lý Đại Hỷ thấy y đang hết sức chăm chú đọc thư, vội vàng hướng Lộng Ngọc khoa tay múa chân, còn dùng khẩu hình ý bảo “Ta còn chưa ăn no”, hắn biết Thẩm Thiên Lý không muốn hắn ăn nhiều, nhưng ngay cả no bụng cũng không cho thì thật quá đáng. Bất quá cũng không thể lấy đá chọi đá, dù sao cũng là nhà người ta, ông bà xưa có nói: người ở dưới mái hiên phải cúi đầu.

Lộng Ngọc không thấy rõ khẩu hình của hắn, cũng chẳng hiểu mấy động tác tay kia có ý gì. Ngón trỏ chìa chìa miệng, muốn hỏi mai ăn món gì sao? Nhưng nàng cũng đâu biết a. Không có biện pháp, nàng đành tiến thêm vài bước, nhưng cũng không hiểu nổi, bỗng nhiên nghe Thẩm Thiên Lý hừ một tiếng, mắt vẫn không dời khỏi bức thư, thản nhiên nói: “Hắn nói hắn còn chưa ăn no, bảo người đừng dọn bàn.”

“Nga...” Lộng Ngọc hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, cười nói: “Trại chủ cùng Đại Hỷ ca thật đúng là tâm linh tương thông a.” Nói xong lại nghe Thẩm Thiên Lý hừ lạnh: “Ai cùng hắn tâm linh tương thông, người nhìn lại hắn đi, hắn có tâm linh sao?” Vừa dứt lời, Lý Đại Hỷ hiếu kỳ hỏi: “Tâm linh là cái gì? Ta hắn là không có, từ nhỏ đến lớn chưa ai nói ta có thứ này.”

Câu này khiến Lộng Ngọc bật cười, xuýt xoa: “Công tử, người thật sự là thú về được một bảo bối a.”

Thẩm Thiên Lý lại hừ một tiếng, vẻ mặt tỏ ý “không đúng tí nào”, bất quá đối với người giỏi về nhìn mặt lựa lời như Lộng Ngọc, ý cười thỏa mãn sâu trong đáy mắt của y không thoát khỏi mắt nàng. Công tử thật sự thay đổi. Nàng thực vui mừng, tuy rằng công tử trước kia cũng biết cười, cũng sẽ phát hỏa, cũng hết sức tà nịnh, nhưng tựa như kẻ vô tâm, bàng quang với mọi sự trên đời, hết thấy mọi người đều không in được dấu trong lòng y, nhưng công tử bây giờ, y có tâm, có tình, chỉ cần nhìn các huynh đệ sơn trại trong vòng một đêm liền lớn gan hắn lên là có thể biết, công tử hiện tại, hắn đã giống người, mặc kệ vĩ đại hay bình thường gì cũng tốt, tối thiểu, hắn là một con người.

“Người hình như rất thích đi vào cõi thần tiên.” Thẩm Thiên Lý đưa lại thư cho nàng: “Nếu vậy, đi, đưa thư cho Mị Dung với Lưu Sương, cùng bọn họ suy nghĩ cách thích hợp, truyền nhân của Ngũ Đại Hắc Ám Phái Hệ đã đến lúc cần họp lại rồi, mấy chuyện xích mích với nhau này không thể tránh được, thời gian cùng nơi ở đều phải an bài tốt, người thích suy nghĩ lắm mà, thay vì suy nghĩ lung tung thì suy nghĩ vấn đề này đi, ngoài Mị Dung và Lưu Sương, gọi cả Hoa Nhị nữa, chọn thêm mấy nha hoàn đắc lực, nhớ phải cân nhắc cẩn thận, mặc dù ở Giang Nam chúng ta cũng có vài thôn trang, nhưng người ở đó không quen thuộc tính khí chúng ta, dùng không tiện.”

Lộng Ngọc vâng dạ rồi rời đi. Trong phòng Lý Đại Hỷ cao hứng vội vàng nhào tới: “Thẩm Thiên Lý, người cần xuống núi sao?”

Thẩm Thiên Lý nhìn thoáng qua biểu tình hưng phấn không thôi kia, nháy mắt liền đoán được tâm ý đơn giản của hắn. Vươn một cánh tay ôm hắn vào lòng: “Àn, đúng vậy a, Giang Nam có một số việc cần xử lý, mùa xuân năm sau, chờ ăn tết cùng các huynh đệ trong sơn trại xong, khi hoa đào nở sẽ hạ sơn.”

Y nhìn chăm chú Lý Đại Hỷ, con người này nghĩ gì liền hiện ra hết trên mặt, bỗng nhiên nói: “Đại Hỷ, người biết Giang Nam không? Nơi đó vừa đến tháng hai đầu xuân, chính là cảnh tượng non xanh nước biếc, yển oanh dập dìu vô cùng xinh đẹp, Lý Bạch có bài thơ “Lầu Hoàng Hạc tiền Mạnh Hạo Nhiên về Quảng Lăng” (Hoàng hạc lầu tổng Mạnh Hạo nhiên chi Quảng lăng):

“Lầu tây Hoàng Hạc tạ từ nhau,
Tháng ba hoa khói phủ Dương Châu...
Buồm xa vọng bóng xanh xanh thăm
Lặng ngắm Trường Giang chở nổi sầu.”

(Hoàng Dung dịch thơ. Nguồn: [Link](#))

Còn có “Lâm An xuân vũ sơ tễ” thơ của Lục Du:

“Mưa xuân nghe vắng đêm lâu nhỏ,
Hoa hạnh rao đồn sớm ngõ xa.”

(Nguyễn Bích Ngô dịch thơ. Nguồn: [Link](#))

Thời Đường thì có Bạch Cư Dị với “Nhớ Giang Nam” (Ức Giang Nam):

“Giang Nam đẹp
Phong cảnh vốn thật quen.
Nắng lên hoa sóng hồng tựa lửa,
Xuân về sông nước lặng xanh trong”

(Thiên Thanh dịch thơ. Nguồn: [Link](#))

Này đó câu thơ đủ để thấy Giang Nam đẹp thế nào, Đại Hỷ, người không muốn đi cho biết sao? Giang Nam mùa xuân là đẹp nhất.” Chính bản thân Thẩm Thiên Lý còn đắm chìm vào những câu thơ miêu tả Giang Nam, y không tin Lý Đại Hỷ sẽ không động tâm.

“Ta không muốn đi.” Lý Đại Hỷ không cần suy nghĩ liền kiên định lắc đầu, nơi nào có Thẩm Thiên Lý, có đẹp đến thế nào cũng vô dụng, cứ như hấn trước kia ăn no rồi ngủ, tối tối không cần bị ai đặt dưới thân là thoải mái nhất: “Đúng rồi, người nói mấy bài thơ người mới đọc là của ai? Là của các huynh đệ trong sơn trại sao? Ta không biết chữ, cũng chưa từng đọc qua sách, nên ta rất bội phục những người biết đọc sách viết chữ, phía đông thôn của ta có thầy tướng số mù họ Vương biết viết chữ, nhưng cũng chỉ viết được canh giờ sinh nhật, còn có một vài người khác không biết viết, nhưng nhận được một số mặt chữ, Thẩm Thiên Lý, không lẽ các huynh đệ trong sơn trại người đều giỏi đọc giỏi viết?”

Thẩm Thiên Lý tức giận nằm xuống, y sai lầm rồi, tại sao y lại khờ dại tới mức nghĩ Đại Hỷ có thể biết Lý Bạch, Lục Du, Bạch Cư Dị chứ, này giờ y có khác nào đàn gảy tai trâu, thật là một việc làm ngu ngốc: “Tốt lắm, ngủ.” Y một chường tắt nến, dẫn đến người bên cạnh lại một trận sách sách tán thưởng, sau đó y cảm giác được đối phương không được tự nhiên dịch sát vào trong góc giường, đến khi cách y đủ một khoảng mới dừng lại.

Thẩm Thiên Lý không hề động, quả nhiên chỉ chốc lát sau đã nghe tiếng hít thở đều đều của Lý Đại Hỷ, y âm thầm buồn cười: bảo bối đơn thuần, nghĩ cách xa y liền an toàn nên dễ dàng ngủ thế sao!? Y tự tay kéo người nào đó ngủ say vào trong lòng, Lý Đại Hỷ chỉ lầm bầm một tiếng, lại chìm vào giấc ngủ, bị Thẩm Thiên Lý gây sức ép cả đêm, nên hiện tại ngủ say như chết, bị người trói lại đem quăng ra sân chưa chắc hấn đã hay.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Lý Đại Hỷ đã ở sơn trại hơn ba tháng, trong ba tháng này, cuộc sống hấn coi như tạm hài lòng, mà kẻ lợi dụng danh nghĩa sơn trại kiếm lợi cũng đã điều tra xong.

Nguyên lai từ ngày Thảm Thiên Lý phân phó xuống, rất nhanh liền có hồi âm, quả nhiên là bọn thổ phỉ cấp thấp dưới tay y cấu kết cùng bọn quan lại địa chủ vô lương, mượn danh nghĩa sơn trại ra oai, khiến thôn dân khổ không thể tả.

Thư báo vừa tới tay, Thảm Thiên Lý giận đến thiếu chút nữa muốn giết người, ra lệnh sung công toàn bộ tài sản của bọn chúng, đem cấp cho thôn dân, mặt khác ban thưởng cho những người đã tham dự điều tra, kẻ nào hung ác tham lam quá mức, trực tiếp xử tử, nếu xét thấy ai còn tồn tại một chút lương tâm, đuổi ngay ra khỏi phạm vi cai quản của sơn trại, tự sinh tự diệt.

Vụ việc gây tiếng vang khắp chốn khiến những kẻ lòng dạ lang sói đều chột dạ sợ hãi, nhưng thôn dân ai nấy đều vui mừng khôn xiết, đối sơn trại cũng không còn cảm hận như trước.

Sau khi mọi việc êm xuôi, Thảm Thiên Lý vin vào cơ này bắt hấn mang ơn, sinh hoạt buổi tối cường độ tăng đến chóng mặt. Độc chiếm dục của Thảm Thiên Lý đối với hấn cũng càng ngày càng lớn, đi đâu cũng bắt hấn đi theo. Ngay cả lúc y cùng Nhị đương gia, Tam đương gia thương lượng công sự cũng bắt hấn ngồi cạnh, dù trong đó mười câu hấn một câu cũng nghe không hiểu. Ngồi không nhìn quanh quất, có đôi khi ánh mắt chạm đến bình hoa lớn trong góc phòng, đột nhiên nghĩ hấn và bình hoa kia sao mà giống nhau đến thế, đều cùng là vật trang trí, bất đồng chính là, bình hoa kia so với hấn xinh đẹp hơn.

Hôm nay sư phụ Thảm Thiên Lý lại tới, nói cái gì quả duy nhất của cây Ngọc Long quý hiếm phía sau núi đã chín, lôi kéo y đi hái. Lý Đại Hỉ lúc này mới được thả cho nửa ngày rảnh rỗi, vừa hay thời tiết không tồi, ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp, hấn và Lộng Ngọc tán chuyện một hồi, sau đó một mình đi dạo lòng vòng, bất tri bất giác đã đi tới sườn núi ngày đó lần đầu tiên hấn đặt chân lên sơn trại, nhìn dáo dác tìm một tảng đá lớn, miễn cưỡng nằm xuống, nghĩ tới quãng thời gian ở đây, hấn bỗng dưng cảm thấy thật bị thương.

“Nhị thúc a, ta vốn nghĩ lên núi, tên hỗn đản, ách, là Thảm Thiên Lý, ta nghĩ hấn rất nhanh sẽ thấy phiền chán mà đem ta đuổi trở về. Ta nhìn thấy trong sơn trại khắp nơi đều có các cô nương xinh đẹp như tiên nữ, đến đầu ngón tay còn đẹp hơn ta, ai biết tên hỗn đản Thảm Thiên Lý uống lộn thuốc, cứ bám dính lấy ta, không cho ta trở về, ô ô ô, Nhị thúc, hấn mỗi lúc trời tối còn bắt ta làm loại chuyện đau chết người kia, tuy rằng... tuy rằng hiện tại không quá đau đớn nữa, nhưng... nhưng ta là nam nhân a, tối nào cũng bị hấn đặt dưới thân, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta cũng sợ ngày nào đó ta sinh được em bé a. Hiện tại hấn ngay cả đi làm việc cũng mang ta theo, mỗi khi ta chứng kiến đám đương gia mặt vụn vẹo, ta liền cảm thấy ta thật xui xẻo, bọn hấn thì có chuyện gì khó chịu cơ chứ, ta mới là khó chịu đây nè, mặt ta còn chưa biến dạng, thế mà cả đám bọn hấn cứ mặt nhăn mày nhíu...”

Lý Đại Hỉ đọc thoại, nhìn về phía chân trời xa xa hướng Nhị thúc báo cáo tình hình, càng nói hấn càng cảm thấy muốn nhảy vực, vì thế vội vàng thay đổi đề tài: “Bất quá Nhị thúc, đồ ăn trong sơn trại rất ngon, cá không phải loại biến dạng biến chất chúng ta năm ấy ăn trúng đâu, là cái loại cá chép to to mập mập, còn có cá nheo, ta mới biết được nguyên lai cá được phân ra rất nhiều loại, bất quá bộ dáng của bọn nó cũng không khác biệt lắm...”

Cứ như vậy lầm bầm lâu bầu không biết qua bao lâu, Lý Đại Hỉ cảm giác có chút đói bụng, nhưng nằm phơi nắng thật thoải mái nha, làm hấn buồn ngủ: quên đi, ngủ một tí vậy, trở về vừa lúc ăn cơm chiều. Nghĩ vậy, hấn vươn người giãn tứ chi trên tảng đá lớn có vẻ bằng phẳng, thiếp đi mất.

8. Chương 8

Lý Đại Hỉ trên tảng đá lớn ngủ say như chết, không biết sơn trại vì hấn mà loạn thành một đoàn. Thảm Thiên Lý với sư phó hái quả xong, lòng đầy vui mừng trở về. Tiên phẩm này sư phó năm mươi năm trước ngẫu nhiên phát hiện, sinh trưởng trên vách núi cao, đúng năm mươi năm mới chín. Hai sư đồ võ công dù bất phạm cũng mất thật lớn sức lực mới hái được.

Thẩm Thiên Lí thầm nghĩ: luyện Long Tâm Đại Pháp là công phu kéo dài tuổi thọ, nhìn các sư bá sư thúc trong môn phái đã hơn một trăm tuổi vẫn còn trẻ khỏe, thậm chí thêm một trăm tuổi nữa vẫn không ăn nhằm gì, đủ biết đây là công phu tà môn rồi, trên thực tế, Hắc Ám Hệ Ngũ Phái bọn họ đang âm thầm nắm trong tay cả Võ Lâm, người giang hồ đều nghĩ bọn họ là nửa người nửa thần. Nhưng Lý Đại Hỉ là phạm phu tục tử, không có khả năng bồi y năm tháng dài lâu, hiện giờ có Ngọc Long Quả, hấn ăn vào sẽ trú nham trường thọ. Sư phó rất yêu thương y, đối việc y an bài từ trước đến nay đều không có ý kiến, nên Thẩm Thiên Lí thập phần tin chắc sẽ không ai phản đối việc y cho Lý Đại Hỉ ăn quả này, nên vô cùng cao hứng.

Ai ngờ khi trở về, tìm cả sơn trại, bóng dáng Lý Đại Hỉ cũng không thấy, lòng y nặng trĩu, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là: Lý Đại Hỉ bỏ trốn. Gọi Lộng Ngọc với Hoa Nhị hỏi, hai nha đầu chỉ biết Lý Đại Hỉ muốn ra ngoài đi dạo, căn bản không nghĩ Đại Hỉ ca thiện lương hàm hậu sẽ chạy trốn, đều lo chuyện của mình, không ai đi theo hấn.

Thẩm Thiên Lí đem hai người cùng những nha hoàn khác hung hăng mắng, tính cách ngoan lạt tàn khốc của y lại lộ đến ra, đem Lộng Ngọc với Hoa Nhị hơn ba mươi nha hoàn xử phạt, nếu tìm không ra Lý Đại Hỉ, một người cũng đừng nghĩ sống. Sư phó của y chưa từng nhìn thấy ái đồ tàn nhẫn như vậy, sợ tới mức không nói nên lời.

Bấy giờ sơn trại với sau núi đều đã lật tung, mọi người đều xác nhận Lý Đại Hỉ chạy trốn. Dương Thiệu với Tam Dương Gia cùng Tứ Dương Gia được Thẩm Thiên Lí phân phó, tập hợp hơn một ngàn thổ phỉ hảo thủ, đứng tại đại thánh lăng lắng chờ lệnh.

Nhóm thổ phỉ đã hơn ba tháng không được gia của mình ngoan độc như vậy, ba tháng này, Thẩm Thiên Lí thay đổi quả thực khiến người ta khó có thể tin, y đối Lý Đại Hỉ sủng nịch khiến y càng lúc càng giống một con người bình thường, thậm chí có khi y cùng các huynh đệ đùa vui. Đối với mọi người, đoạn ngày tốt đẹp hài hòa này quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức bọn họ quên mất, Đại Dương Gia bản tính kỳ thực có bao nhiêu vô tình tàn nhẫn.

Bất quá hiện tại mọi người tỉnh ngộ, nhìn Đại Dương Giacao cao tại thượng diện vô biểu tình không nói một lời, không còn ai dám như ngày xưa xì xào bàn tán, cả đại thánh yên tĩnh không một tiếng động. Thật lâu sau, Thẩm Thiên Lí khoanh tay, lãnh đạm hỏi: “Đội ngũ đông đủ rồi sao?”

“Đông đủ.” Dương Thiệu tiến lên báo cáo, nghĩ nghĩ vẫn đánh bạo hỏi: “Đương gia, chúng ta đi đâu tìm? Hiện giờ trời đã tối...”

Chưa nói xong, đã bị Thẩm Thiên Lí phất tay đánh gãy, y nở nụ cười như hàn băng: “Đi đâu? Đương nhiên là đi Thôn Tam Lý.”

Tiểu dung lãnh lệ chẳng khác Tu La khiến cho Dương Thiệu thân mình không tự chủ run rẩy, nhưng vẫn kiên trì hỏi: “Đương gia, dù đi tìm Đại Hỉ, tựa hồ cũng không cần mang nhiều người như vậy, Thôn Tam Lý bất quá hơn một ngàn hộ, mười mấy xã...”

“Tìm hấn, đương nhiên không cần nhiều người.” Thẩm Thiên Lí lại không kiên nhẫn đánh gãy lời Dương Thiệu, ánh mắt tỏa sát khí dày đặc: “Nhưng mà lần này chúng ta đi, không chỉ tìm hấn, mà còn tàn sát thôn.”

Y từ trong kẽ răng rít ra ba chữ “tàn sát thôn”, đúng vậy, tàn sát thôn. Từ lúc ban đầu y đã nói với Lý Đại Hỉ, nếu hấn dám chạy trốn, y sẽ giết sạch Thôn Tam Lý, gà vịt cũng không tha. Hiện giờ hấn quả nhiên chạy trốn, vậy hấn đương nhiên đã chuẩn bị tốt tinh thần gánh chịu cơn thịnh nộ của y.

Dương Thiệu hoảng sợ, bọn họ tuy là thổ phỉ, Thẩm Thiên Lí cá tính tuy cũng tàn khốc, nhưng đối với lão bách tính cuộc sống như con sâu cái kiến, bọn họ chẳng bao giờ quan tâm, nên nhiều năm qua, bọn họ cũng chưa từng làm gì thương tổn lão bách tính, lần này Thẩm Thiên Lí lại muốn tàn sát cả Thôn Tam Lý, tới mấy ngàn tính mạng a. Dương Thiệu không đành lòng, nhưng nhìn thần sắc Thẩm Thiên Lí vân đạm phong thanh cũng không dám nhiều lời, cung kính lui xuống. Hơn một ngàn thổ phỉ dưới hiệu lệnh của Thẩm Thiên Lí, chính tề phân thành mười đại đội, nối gót y đi ra đại thánh.

“Đương Gia, mấy cô gái này làm sao đây?” Thổ phỉ phụ trách trông coi hình thái thấy Thẩm Thiên Lí đi, vội vàng đến hỏi, hiện giờ đang đông, nếu mấy cô bé này bị treo một đêm ngoài này, trừ Lộng Ngọc với Hoa

Nhị có công phu may ra chịu được, còn lại chắc chắn đông chết. Đều là nữ nhi mười sáu xuân xanh, gã thực không nhẫn tâm, hỏi cũng là để nhắc Thẩm Thiên Lí thả mấy cô bé này.

Ai ngờ Thẩm Thiên Lí chỉ lãnh đạm nhìn thoáng qua, lạnh lùng bảo: “Bọn họ phạm tội không làm tròn bổn phận, tại đây treo luôn, ngày mai giờ mao phóng, sống tiếp tục lưu sơn trại, chết ném sau núi uy lang.” Chung quy y đối hai tâm phúc Lộng Ngọc với Hoa Nhị còn có tí xíu cảm tình, lưu bọn họ cơ hội sống, nếu không theo tính tình y, đã lập tức xử tử bọn ngu ngốc chết tiệt ngay cả Đại Hỉ cũng trông chừng không xong này.

Các cô bé khóc lớn cầu xin tha thứ. Chỉ có Lộng Ngọc với Hoa Nhị, bị ai nhìn Thẩm Thiên Lí, nhìn công tử đã trở lại bộ dạng không có một tia sinh khí, bọn họ biết, sáng mai trên núi sẽ xuất hiện hơn ba mươi thi thể, mà hai người bọn họ, dù biết công phu, có thể chịu được một đêm băng giá hay không còn chưa biết, nhìn bầu trời đêm, không trăng, cũng không sao, chẳng lẽ cả chúng nó cũng không đành lòng nhìn màn thảm kịch nhân gian này?

“Thẩm Thiên Lí...” Phía trước bỗng nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc: “Hắt xì... Hắt xì... Ai nha, may mà người điếm được nhiều, bằng không ta tìm sơn trại đến mai cũng chưa ra.” Giữa hoàng hôn thâm trầm, Lý Đại Hỉ bước thấp bước cao khó khăn chạy đến: “Hắt xì... Người... Người... Hắt xì, người về hồi nào? Ta tưởng người đến mai mới về ni, ôi...”

Tiếng kêu đau phía sau là vì hắn bị vấp bậc thang, té nhào.

Thẩm Thiên Lí giật nảy người, sau đó dùng tốc độ nhanh còn hơn sét đánh phóng tới đem hắn nâng dậy, khẩn trương xem kỹ hắn có bị thương hay không. Lý Đại Hỉ phủi áo, hắc hắc cười: “Không việc gì, chỉ là vấp chân, đừng xem ta như đại cô nương.” Hắn nhìn Thẩm Thiên Lí: “Các người điếm được nhiều như vậy làm gì? Ở xa nhìn giống như sơn trại đang cháy, làm ta gấp đến độ chạy một mạch về, đến chân thêm mới nhìn rõ, nguyên lai là điếm.”

“Người đã đi đâu?” Thẩm Thiên Lí không đáp hắn, đem Lý Đại Hỉ gắt gao ôm vào trong ngực, y nghiêm giọng hỏi, lại sợ dọa hắn, vội vàng nhỏ nhẹ: “Người có biết ta lo lắng người bao nhiêu không? Người đã đi đâu?” Sát khí ngút trời vừa rồi đã sớm ném đến đảo Java (Indonesia).

Nói dối, tuyệt đối là nói dối, trại chủ là đại phiến tử. Mọi người trong lòng không phục kêu gào: lo lắng cái gì, rõ ràng là nhận định người ta chạy trốn, vừa rồi cái người còn muốn bắt Đại Hỉ ca rồi tàn sát thôn không biết là ai, vậy mà bây giờ không biết xấu hổ, còn mặt mũi nói lo lắng Đại Hỉ ca. Thật không hổ là Đại Đường Gia, da mặt dày kinh người.

“Ta thấy người đi ra ngoài, vừa vặn trời đẹp, đến vách núi lần trước chúng ta đi lên dạo một lát, nơi đó có tảng đá lớn, khi ta lần đầu tiên tới đã thấy, oa, nằm trên đó thật thoải mái ni, hắc hắc, bởi vì rất thoải mái, nên nhịn không được ngủ mất... Hắt xì... Lúc tỉnh, liền thấy cả người lạnh run, hơn nữa trời đã tối, ta đang không biết làm sao trở về, thì thấy ở phương hướng sơn trại có ánh sáng, còn tưởng cháy ni, liền chạy thực mạng... Hắt xì...”

Hắn vừa nói vừa nhìn đội ngũ đứng sau Thẩm Thiên Lí: “Di, người tập hợp nhiều người như vậy làm gì a? Vừa dứt lời, chợt nghe bên kia vang lên đông đảo tiếng khóc cầu cứu: “Đại Hỉ ca, người mau cứu cứu chúng ta a, Đường Gia nghĩ người chạy trốn, muốn đông chết chúng ta a... Ô ô ô...”

Lý Đại Hỉ xoay người, quả nhiên trong bóng đêm, hơn chục người bị treo lên, mặt mày hết hoảng, đều đang liều mạng giãy dụa, hắn cẩn thận nhận định một chút, lập tức liền nhận ra Lộng Ngọc Hoa Nhị với các nha đầu khác đang sợ hãi. Hắn giận run người, quay đầu lại nhìn Thẩm Thiên Lí mặt không đổi sắc: “Thẩm Thiên Lí, chuyện gì đây?”

Tiếng rống giận khiến tâm can nhóm hổ phỉ đứng sau Thẩm Thiên Lí đều muốn nhảy ra ngoài: ai ô, Đại Hỉ ca muốn làm rối loạn thêm tình hình hiện tại sao, tiêu thất nửa buổi chiều không thấy bóng dáng, Đường Gia không trách đã rất may mắn, lẽ ra hắn nên đốt cao hương, vậy mà còn dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với Đường Gia.

“Không có gì, bọn nha đầu này thậm chí ngay cả người đi đâu cũng không biết, hại ta tưởng người chạy trốn, tội không làm tròn bổn phận này nếu không trừng phạt...” Còn chưa dứt lời, hai mắt Lý Đại Hỉ đã đỏ ngầu, ôm lấy cổ y một đầu đánh tới, hai cái trán đụng nhau, phát ra âm thanh vang dội.

Trong một khoảng thời gian không ngắn, trừ tiếng gió lạnh gào thét, trên núi không có bất kỳ âm thanh gì, nhóm thổ phỉ hỗn phách gần như đều bay mất, ngay sau đó đều trong tư thế sẵn sàng chờ Thẩm Thiên Lí hạ lệnh giết người, tuy bọn họ đều thích Đại Hỉ ca, nhưng không có biện pháp, mệnh lệnh của Đường Gia không thể làm trái. Đang lúc bọn họ ngốc lảng, Lý Đại Hỉ đã vừa xoa trán vừa tháo dây thừng cho mười mấy nha đầu, miệng còn thì thào oán hận: “Mẹ nó, tên khốn kia sinh từ đá sao? Hắt xì... So với... Hắt xì, so với tảng đá còn cứng hơn...”

Thẩm Thiên Lí cuồng nộ, Lý Đại Hỉ rất quá phận, dám trước mặt mọi người đối y lớn tiếng, sau đó còn dám đánh y, cuối cùng còn chửi y hỗn đản, tuy thanh âm không lớn, nhưng y có thể khẳng định toàn bộ thuộc hạ đứng phía sau đang ngậy người như phỗng nhất định nghe nhất thanh nhị sở, thực sự phản rồi, mới lên núi chưa tới nửa năm, hần đã không đem phu quân hần để vào mắt, thậm chí còn dám ngang nhiên khiêu chiến quyền uy của y, chuyện này khiến Thẩm Thiên Lí không thể nhẫn được nữa.

Y trầm mặt tiến tới một bước, một phen túm lấy cánh tay đang vội giải dây thừng của Lý Đại Hỉ, kéo hần lại gần: “Người nghe cho rõ đây...”

Y từng chữ nói, lời còn chưa dứt đã thấy trán người ta có một cục u, thậm chí có chút tia máu, hít sâu một hơi: “Ngốc, nếu giận có thể lấy mộc bồng chẳng hạn đánh ta, ngàn vạn lần đừng đem đầu mình làm vũ khí, ta toàn thân như sắt thép a, người đồ ngốc này...” Y nhẹ nhàng thay Lý Đại Hỉ xoa trán, thực là đau lòng muốn chết.

“Rầm rầm rầm” thanh âm kỳ dị phía sau kéo dài một lúc lâu, phỏng chừng số huynh đệ còn có thể đứng vững không đến một nửa. Thẩm Thiên Lí âm thầm bĩu môi: đám gia hỏa không có định lực. Chợt nghe bên cạnh vang lên thanh âm run rẩy của Dương Thiệu: “Đương... Đương Gia, ngài muốn Đại Hỉ ca nghe rõ... Là việc này sao?” Trước khi chưa khẳng định, không thể đánh mất hình tượng Nhị Đường Gia.

“Đúng vậy, chính là chuyện này, còn có chuyện gì khác sao?” Thẩm Thiên Lí tại nơi sưng đỏ trên trán Đại Hỉ nhẹ nhàng thổi hơi, cả ánh mắt cũng không chớp một cái, vừa dứt lời, bên người “Rầm” một tiếng, Dương Thiệu sau khi xác nhận xong, rốt cuộc cũng oanh liệt ngã xuống.

Thổ phỉ trông coi hình thái thấy sự tình bất ngờ chuyển biến, Đường Gia đối Lý Đại Hỉ quả thực là dung túng tới bầu trời, thế nào còn để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, vì thế lập tức bắt đầu giải dây thừng cho mấy nha hoàn còn lại. Thẩm Thiên Lí nhìn thoáng qua, trong lòng thở dài: hình tượng của mình a.

Chưa cảm thán xong, chợt nghe Lý Đại Hỉ ghen ngào: “Thẩm Thiên Lí, người không phải người, chưa gì đã nói ta chạy trốn, người cũng không thèm đi tìm ta. Người nói ta chạy trốn còn chưa tính, người vì sao phải đồng chết nha hoàn của ta? Ta trốn thì phạt ta, cho dù có lảng trì ta cũng không nữa lời oán hận, có sao lại xử phạt bọn họ? Bọn họ mỗi ngày vất vả chiếu cố ta, đâu dễ dàng gì, thế mà người nói giết liền giết, bọn họ cũng là nha hoàn của người đó! Người còn có lương tâm sao?” Hần nói xong, nghĩ đến nếu mình tối nay lạc đường không về, mấy nha hoàn ôn nhu khả ái này đều đã chết hết, không kiếm được mà rơi nước mắt.

Lộng Ngọc nghĩ thầm: Đại Hỉ ca a, người sống đã nhiều năm, vậy mà so với Đường Gia, cứ như con thỏ đơn thuần nhất với loài lang sói giảo hoạt tàn nhẫn nhất ấy, sống với y thời gian dài như thế, người còn chưa hiểu tính y ư, y vốn không có lương tâm a, bất quá nói đi cũng phải nói lại, võ quyết dày có móng tay nhọn, tựa hồ tại trước mặt người, y còn có chút nhân tính.

Lộng Ngọc bên này suy nghĩ miên man, bên kia Hoa Nhị khi thấy chủ nhân nhẹ nhàng ôm Lý Đại Hỉ, vừa thay hần lau lệ, vừa ôn nhu nói: “Được rồi, ta biết người yêu thương họ, sau này ta sẽ không động tới họ, người yên tâm đi.”, trong lòng không khỏi cảm động, buột miệng: “Đại Hỉ ca, chúng ta chết có gì to tát, hơn một ngàn tính mạng ở Thôn Tam Lý người mới đáng nói, chúng ta chỉ có hơn ba mươi tính mạng...”

Chưa dứt câu, Lý Đại Hỉ cả người run rẩy, không dám tin nhìn Thẩm Thiên Lí: “Người... Người đem các hương thân... Giết cả rồi?” Giọng hần cũng run run, sợ tới mức Thẩm Thiên Lí tim đập trật mấy nhịp, vội vàng định giải thích, nhưng chưa kịp thì Lý Đại Hỉ đã liều mạng đánh tới: “Vương bát đản, ma quỷ, người giết toàn bộ người thôn ta, ta liều mạng với người... Ta chém chết người xong, ta cũng không sống nữa... A a a a a...”

Thẩm Thiên Lí ôm cổ ái nhân, cố nói thật nhanh: “Không có, Đại Hỉ, người hãy nghe ta nói...” Đáng tiếc y

giải thích thế nào cũng vô dụng, Lý Đại Hỉ ra sức giãy dụa: “Ta không nghe, ta không nghe, Hoa Nhị nói hơn một ngàn tính mạng thôn ta kia, người còn biện minh gì nữa...” Mặt hần nổi tơ máu, bộ dạng thê phải huyết chiến với Thẩm Thiên Lí.

“Hoa Nhị, cái đồ nhà người toàn làm hỏng việc, mẹ nó người không nói không ai bảo người cầm đầu, người... Người còn không giải thích cho ta, nói rõ ràng người sẽ chết sao.” Thẩm Thiên Lí vừa vội giữ chặt á nhân, vừa mắng, Hoa Nhị tỉnh ngộ, vội vàng kêu: “Đại Hỉ ca, đừng nóng, không chết, các hương thân của người chưa chết.” Nàng thấy Lý Đại Hỉ ngừng giãy dụa, mới thở phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng cười: “Thực xin lỗi, ta vừa nãy không nói rõ ràng, các hương thân của người đều hảo hảo ni, chẳng qua nếu như người đến chậm một bước, bọn họ hiện tại quả thật đã mất mạng.”

“Ta làm chứng, Dương Gia còn chưa kịp đi tàn sát thôn, Đại Hỉ ca người đã trở về.” Dương Thiệu run rẩy nhắc tay: “Ta lấy danh nghĩa sơn trại Nhị Dương Gia làm chứng, tuy Dương Gia quả thật đặng đặng sát khí muốn đi tàn sát thôn, nhưng Đại Hỉ ca người đứng lúc trở về, ngăn cản sự kiện huyết tinh này phát sinh.”

Thẩm Thiên Lí một cước đem Dương Thiệu đá qua một bên: “Mẹ nó các người không nói không ai bảo các người cầm.” Hần hiện tại thực buồn bực, hai người này có phải nhận định hẳn muốn bị Lý Đại Hỉ thu phục, nói chuyện cũng mạnh miệng, tả một câu muốn tàn sát thôn hữu một câu muốn tàn sát thôn. Bọn họ nhìn mình bị Lý Đại Hỉ chính trát thủ trát cước rất thú vị có phải?

“Ta làm chứng, Dương Gia còn chưa kịp đi, Đại Hỉ ca người đã trở về.” Dương Thiệu run run giơ tay: “Ta lấy danh nghĩa Nhị Dương Gia làm chứng, tuy Dương Gia quả thật đặng đặng sát khí muốn đi tàn sát thôn, nhưng Đại Hỉ ca người đứng lúc trở về, kịp thời ngăn cản sự kiện đẫm máu này phát sinh.”

Thẩm Thiên Lí đạp Dương Thiệu đá qua một bên: “Mẹ nó, các người không nói không ai bảo các người cầm.” Y hiện tại thực buồn bực, hai đứa này thấy y sợ vợ nên nói chuyện cũng mạnh miệng hẳn ra, tả một câu muốn tàn sát thôn hữu một câu muốn tàn sát thôn. Chúng nó nhìn y bị Lý Đại Hỉ mắng xối xả cảm thấy rất thú vị có phải không?

Y lạnh lùng tặng cho Dương Thiệu với Hoa Nhị ánh mắt hình viên đạn, ý tứ rất rõ ràng: Đại Hỉ đúng là điểm yếu của ta, nhưng các người không phải, hãy đợi đấy, sau này thời gian còn dài, xem ta chính các người thế nào.

Dương Thiệu với Hoa Nhị run lấy bẫy, không tự chủ nhích lại gần Lý Đại Hỉ. Mà Lý Đại Hỉ nghe nói mọi người còn sống, không còn kích động như hồi nãy nữa, hần liếc xéo Thẩm Thiên Lí: “Vì sao người muốn tàn sát thôn? Vì sao không tìm ta? Lúc trước người đã nói qua nếu ta dám chạy, người sẽ đem toàn bộ người thôn ta giết sạch, bởi vậy, mặc dù ta không nguyện ý, nhưng vẫn an phận ở yên trên núi, chỉ vì người thấy ta không có ở trong phòng mà đi tàn sát thôn sao, ta đâu phải heo mà suốt ngày ở trong chuồng chờ người cho ăn!”

Thẩm Thiên Lí nhìn Lý Đại Hỉ đầy yêu thương, nắm chặt hai bàn tay lạnh như băng của Lý Đại Hỉ giúp hần ủ ấm, nói: “Ta có đi tìm người, ta lật tung cả ngọn núi hai lần, sao ngài được người lại chạy tới vách núi dựng đứng đó chứ, chỗ đó là đường đi lên sơn trại, đâu có cảnh đẹp hay cái gì thú vị.”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ liền hừ một tiếng: “Người cũng biết chỗ đó là vách đá dựng đứng a, Lộng Ngọc nói, bốn phía sơn trại đều là nơi hiểm yếu, một thương dân như ta, làm gì có công phu bay được như người, nghĩ ta chạy trốn được sao? Người ngày thường thông minh lắm mà, sao tự dưng nguốc như vậy?”

Thẩm Thiên Lí cười khở: “Quan tâm nhiều quá lòng sẽ loạn, ta vừa nghĩ tới việc người có thể chạy trốn, cái gì cũng đều quên. Hảo hảo hảo, đều là lỗi của ta, lần sau ta cam đoan không đoán bừa như vậy nữa, chịu không?” Y nói xong thì thấy Lý Đại Hỉ hất xì mấy cái, vội ôm hần nói: “Trên núi gió lớn lạnh lắm, chúng ta trở về phòng nha?” Y có chút hối hận vì đã không khoác thêm cái áo lông cừu, nếu không hiện tại có thể choàng cho bảo bối giữ ấm.

Thẩm Thiên Lí cảm tức nhìn các huynh đệ đang nằm đầy đất: “Các người nằm còn chưa đủ sao? Vậy đêm nay ngủ ngoài này luôn đi, trời lạnh sẽ giúp nội công các người tiến bộ.” Nghe nói vậy, mọi người lồm cồm bò dậy với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, hắc hắc hắc xấu hổ cười. Lộng Ngọc sớm đã trở về phòng mang ra áo khoác lông phủ thêm cho Lý Đại Hỉ.

Vừa trở lại phòng, Thẩm Thiên Lí lập tức liền cho gọi đại phu tới bắt mạch cho Lý Đại Hỉ, đại phu cấp tốc chạy tới, cười bảo không có gì đáng ngại, chỉ bị nhiễm chút phong hàn, uống vài thang thuốc sẽ khỏi. Ai ngờ Thẩm Thiên Lí vừa nghe hai chữ “phong hàn”, liền lo lắng gọi Lộng Ngọc: “Đi, mau kêu Lão Ngũ đến đây, phong hàn đâu thể coi thường, để nặng là chuyện lớn chứ chẳng đùa.”

Đại phu nghe xong ngây người, thầm nghĩ tí xíu phong hàn này mà đánh động tới cả Ngũ Đường Gia, nếu bị Ngũ Đường Gia truy hỏi ta như thế nào phong hàn cũng trị không được, cái mạng già này làm sao mà chống đỡ nổi a. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, lão cũng không dám nói thẳng với Thẩm Thiên Lí, quả nhiên, Lộng Ngọc không bao lâu sau đã quay về, dẫn theo một thanh niên tuấn tú vô song.

Ngũ Đường Gia tên Phượng Vũ, trong năm phần lớn thời gian đều lang thang khắp nơi hái dược vật quý hiếm, cuối năm mới trở về sơn trại, cũng là đệ tử Thanh Sơn Phái, y thuật cùng chế dược vô cùng cao minh, nên được phong Ngũ Đường Gia, nhưng không có hứng thú tham dự công việc trong sơn trại, mọi người cũng cực ít khi đến phiên nhiều, trừ phi trong sơn trại có người trọng thương hay bệnh trị không hết, bởi vì mười mấy đại phu ở đây cũng toàn là người tài. Hiện giờ Thẩm Thiên Lí sủng Lý Đại Hỉ lên trời, nắm trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, bệnh tí xíu cũng không dám coi thường, phóng đại mọi thứ mà sợ tới sợ lui, nhờ vậy Lý Đại Hỉ mới có dịp diện kiến Ngũ Đường Gia ngàn năm giấu mặt danh bất hư truyền.

Phượng Vũ nghe nói đại tẩu “Bệnh nặng”, nhanh như chớp chạy theo Lộng Ngọc, Phượng Vũ sớm nghe người trong sơn trại nói tẩu tử là một nam nhân, còn là một nam nhân đầu đất quê mùa, bởi vậy khi nhìn thấy Lý Đại Hỉ cũng không kinh ngạc, vội vàng bắt mạch tượng, sắc mặt Phượng Vũ trở nên vô cùng khó coi, nhìn nhìn Đại Ca luôn lãnh khốc vô tình hiện tại khẩn trương dí mặt sát vào mình hỏi: “Thế nào thế nào?” Một bụng khí không có chỗ phát tác, Phượng Vũ nghẹn nửa ngày mới cắn răng phun ra một câu: “Không việc gì, hấn so với lão hồ còn khỏe hơn, cho hấn ăn mấy món dễ tiêu, uống thêm hai thang thuốc là ổn.”

Nói xong đứng lên, vừa rời đi vừa hung tợn nghĩ: xem ra ta phải giáo huấn lại đám đại phu nhàn hạ kia mới được, tí xíu phong hàn mà cũng phải tới lượt ta.

Thẩm Thiên Lí lúc này mới yên lòng, bảo Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị đi lấy thuốc.

Mấy ngày kế tiếp bận tới mảy mòi mắt, tới mức tới phải ngủ lại thư phòng cùng với chưởng quỹ và các Đường Gia khác, thời điểm cuối năm lúc nào cũng như muốn đè bẹp người ta, đã ba ngày ba đêm Thẩm Thiên Lí không được ngủ ngon giấc, nhưng vẫn không quên bảo Lưu Sương hoặc Sấn Nguyệt chăm sóc Lý Đại Hỉ, biết hấn khỏe mạnh mới yên lòng.

Như thế thẳng đến tối ngày thứ ba, mọi việc gần như đã đầu vào đấy, y đã nhớ Lý Đại Hỉ đến không chịu được, vì thế quyết định đi về ngủ, bỏ mặc đám người Đường Thiệu tiếp tục chiến đấu tại thư phòng.

Bất quá lá gan của bọn họ đã lớn hơn trước nhiều, từng đợt sóng oán hận dâng lên, Thẩm Thiên Lí bực bội trừng mắt: “Các ngươi lấy vợ đi, rồi sẽ được như ta.” Nhị Tam Tứ Đường Gia tiu nghỉu, cụp đuôi quay lại làm việc.

Trở lại phòng, Lý Đại Hỉ đang nằm trên giường nhàm chán tới mức đếm hoa mai trên màn, liếc thấy Thẩm Thiên Lí liền vội vã bật dậy, hai mắt tỏa sáng chạy đến. Thẩm Thiên Lí đón lấy, ôm chặt Lý Đại Hỉ, dịu dàng bảo: “Mới khỏe hơn một tí đã coi thường, chỉ mặc mỗi một lớp áo thế này.”

Kỳ thực trong phòng ấm áp như xuân, nào có nửa điểm hàn khí. Lý Đại Hỉ cười hắc hắc, nắm cánh tay y không chịu buông, khiến y không khỏi mở cờ trong bụng, thậm chí ba ngày không gặp Đại Hỉ, hấn đã nhớ ta như thế, chắc chắn là đã bắt đầu nảy sinh tình ý với ta rồi, nhớ tới hấn mỗi lần bị y trêu đùa thì vừa ngượng vừa giận đến mặt đỏ bừng, trong lòng ngứa ngáy, cố ý đùa: “Làm sao vậy? Mới ba ngày không gặp vì phu mà đã bệnh tương tư rồi sao?”

Lý Đại Hỉ ngẩn ra: “Bệnh tương tư là gì?” Sau đó đầu lắc như trống bỏi: “Không bệnh, ta đã khỏe rồi, Thẩm Thiên Lí, ta hiện tại một chút bệnh đều không có, không tin ngươi xem a, ta có thể chạy nhảy...” Hấn giẫy ra khỏi vòng tay Thẩm Thiên Lí, bật mấy cái về phía trước.

Thẩm Thiên Lí ngửa đầu thở dài: “Tốt tốt, ta biết ngươi không bệnh, bệnh tương tư ý là muốn hỏi ngươi có nhớ ta không?” Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ lớn tiếng nói: “Nhớ, Thẩm Thiên Lí, ta nhớ ngươi muốn chết, tại sao tới giờ ngươi mới trở lại?”

Câu trả lời này khiến Thẩm Thiên Lí thạch hóa, nghĩ thầm Đại Hỉ trở nên như vậy từ lúc nào, hẳn trước kia còn muốn tránh y càng xa càng tốt. Thẩm Thiên Lí đang mừng thầm, chợt nghe Lý Đại Hỉ ủy khuất nói tiếp: “Bọn họ không chịu cho ta ăn thịt, mỗi bữa chỉ có một chén cháo, ta muốn ăn thịt với cơm tẻ, bọn họ nói đây là mệnh lệnh của người, đang bệnh phải ăn đồ dễ tiêu, không được ăn quá no, còn nói chờ người về kiểm tra sức khỏe của ta, xóa bỏ lệnh cấm rồi ta mới có thể ăn thịt. Ta hai ngày nay đều ngóng trông người từng phút từng giây, nhưng ngay cả sợi tóc của người cũng không thấy.”

Hắn ngẩng đầu chân thành hỏi Thẩm Thiên Lí: “Mấy ngày nay người đi đâu?”

Thẩm Thiên Lí muốn đứng không vững rồi: “Lý Đại Hỉ, người bởi vì muốn ăn thịt, ăn cơm tẻ, nên ngóng ta mau trở lại sao? Người... Người không còn nguyên nhân nào khác sao? Ví dụ, không có ta ở bên, trong lòng người liền khó chịu?”

Còn chưa nói hết, Lý Đại Hỉ đã mãnh liệt gật đầu: “Đúng đúng, ta vừa nghĩ tới người, liền thấy bụng khó chịu, đói bụng đến mức nó sôi rột rột, hiện tại người đã trở lại thì tốt rồi, ta rốt cuộc có thể ăn no, rốt cuộc có thịt ba chỉ, có giò heo ăn.”

“Kiếp trước người nhất định là heo, hơn nữa còn là heo bị chết đói!!!” Thẩm Thiên Lí vô lực rống to, gọi Lộng Ngọc đến: “Hắn hai ngày qua thế nào?”

Lộng Ngọc cố gắng nhịn cười: “Àn, ngoài việc âm ỉ đòi ăn thịt ăn no ra, còn lại đều rất tốt.” Nàng nói xong, thấy Lý Đại Hỉ cảm kích nhìn mình: “Bất quá để cho yên tâm, nô tì đề nghị công tử thỉnh đại phu đến xem, không cần Ngũ Đường Gia, Tướng đại phu lần trước y thuật cũng rất giỏi.”

Nàng buồn cười nhìn ánh mắt cảm kích của Lý Đại Hỉ biến thành tràn ngập ai oán, Lý Đại Hỉ thật đáng yêu a, rõ ràng là lớn tuổi hơn mình và công tử nhiều, tâm tư lại rất đơn thuần, không biết che giấu cả suy nghĩ của bản thân, may mắn hẳn là một nông dân, nếu là phần tử trí thức vào quan trường, chỉ sợ giờ phút này đã sớm thịt nát xương tan.

“Àn, hảo, cho mời đại phu đi.” Thẩm Thiên Lí gật đầu, lãnh đạm phân phó, lại nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, quần áo Tết của Đại Hỉ đã chuẩn bị chưa? Da của hai hồ ly lông trắng ta sẵn được lần trước, nhất định phải lấy làm áo lông cho hắn, để khi nào tuyết rơi ta dẫn hắn đi ngắm cảnh.”

Lộng Ngọc vâng dạ, chỉ chốc lát sau đại phu tiến vào, bắt mạch xong cười bảm: “Đương Gia, đã không có gì đáng ngại, có thể ngưng uống thuốc được rồi, ăn uống cũng không cần kiêng cử nữa, Đại Hỉ tuy gầy nhưng mà rất khỏe.”

Nghe xong Thẩm Thiên Lí cười: “Vậy thì tốt rồi, nếu tiếp tục ăn cháo chỉ sợ hắn thềm thịt tới sinh bệnh.” Sau đó phân phó Lộng Ngọc mang đại phu đi xuống lĩnh thưởng, lại bảo Hoa Nhị đến phòng bếp dọn đồ, đến khi cơm trưa bưng lên, Lý Đại Hỉ vừa thấy đĩa thịt bò, lập tức hình ảnh Thẩm Thiên Lí hần tâm tâm niệm niệm suốt ba ngày nay bị ném lên chín tầng mây.

Thẩm Thiên Lí nhìn hắn ăn ngon lành, trong lòng cũng thoải mái. Lộng Ngọc đi tới, lặng lẽ gọi y, hai người đi ra ngoài, Lộng Ngọc lúc này mới bảm báo: “Công tử, người nếu thật tâm thích Đại Hỉ ca, cũng nên vì hắn suy nghĩ, năm mới sắp đến, mấy ngày nay ta để ý, hắn tựa hồ có chút nhớ nhà, người không đưa hắn về, cũng nên chuẩn bị quà Tết cho thúc thúc hắn, nhất định Đại Hỉ ca sẽ rất vui...”

Chưa dứt câu, Thẩm Thiên Lí đã vỗ trán nói: “Phải a, ta quên mất, may mà người nhắc, lúc trước chỉ quan tâm đến việc tìm cho ra con chuột tham ăn, để thôn dân không phải khổ sở nữa, cũng là để hắn vui vẻ, rồi quên mất là hắn có Nhị thúc, ông ấy cũng coi như là một nửa nhạc phụ của ta.” Sau đó vội vàng kêu Lưu Sương Sấn Nguyệt chuẩn bị một xe lớn chất đầy đồ, trở về phòng thì Lý Đại Hỉ đã ăn xong rồi, bởi vì ba ngày toàn ăn cháo, cả bàn thịt hắn cần quét sạch bách, no suốt vỡ bụng, đang nhảy tới nhảy lui cho tiêu.

Thẩm Thiên Lí bật cười: “Đại Hỉ, ta chuẩn bị một ít đồ Tết cho Nhị Thúc người, người xem còn thiếu gì không, còn nữa, người viết thêm mấy chữ, ngày mai Lưu Sương Sấn Nguyệt sẽ mang đi, cho lão nhân gia yên tâm, đỡ phải mỗi ngày lo lắng ta ăn hiếp người.”

Lý Đại Hỉ nghe xong kích động hét lớn: “Ta cũng muốn đi, ta muốn về nhà ăn tết, Thẩm Thiên Lí, người cho ta về nhà được không? Tết xong ta trở lại liền.”

“Đừng có được một tắc lẩn một thước, cho chút phẩm màu đã đòi mở phờng nhuộm, người ngoan ngoan viết thư cho ta, Tết này phải ở trên núi.” Thẩm Thiên Lí mặt lạnh tanh, lúc này không được dễ dãi với Lý Đại Hỉ dù chỉ là một chút, bằng không chính mình sẽ là kẻ bại trận. Quả nhiên, Lý Đại Hỉ thấy nhu hay cương đều không có hiệu quả, không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn ngồi vào trước bàn, hần không biết chữ, nhưng hần cũng có cách viết được thư.

Lộng Ngọc bưng tới giấy và bút mực, nhìn hần lựa ra tờ giấy Tuyên Thành tốt nhất, bút lông chấm đầy mực, trước tiên vẽ một tiểu lão đầu nhí, sau đó bên dưới vẽ một tiểu nhân nhí tuổi còn nhỏ cười rất tươi, phía dưới tiểu nhân nhí vẽ một trái tim, tiếp đó vẽ một cái ***g, rồi một tiểu hoa nhí đang cúi đầu, bên trong tiểu hoa nhí còn có một người, tiếp nữa là một cái sọt không, sau đó là một ngọn núi, cuối cùng là một hàng người mặc cùng một kiểu trang phục mà trên đó đều là sọt không, nàng xem thấy kỳ quái, Thẩm Thiên Lí cũng không hiểu bức tranh ám chỉ gì, không nhận được cười, hỏi: “Người đang viết thư đó sao? Như vậy là ý gì a? Nhị Thúc người xem hiểu không đó?”

Lý Đại Hỉ liếc mắt, hừ một tiếng: “Không hiểu kẻ người, Nhị Thúc ta hiểu là được.” Nói xong đem thư gấp lại, giao cho Lưu Sương.

Hôm sau, Lưu Sương và Sấn Nguyệt trên đường đi có mở thư ra xem, nhưng mãi cho đến Thôn Tam Lý, cũng chưa nghiên cứu ra cái gì, lúc đến nhà Nhị Thúc Đại Hỉ, lão nhân gia và Lan Hoa Nhi đang lột bắp, thấy họ đến, nghe xưng là thiếp thân tùy tùng của Đường Gia trên núi, không khỏi vừa kinh vừa sợ, vội vàng mời vào nhà, Lưu Sương mang thư ra đưa, lão nhân gia một bên xem một bên lau lão lệ, xong xuôi nở nụ cười, đối hai người nói: “Không ngờ Đường Gia đối xử tốt với Đại Hỉ như vậy, lão có thể an tâm rồi.”

Lưu Sương và Sấn Nguyệt liếc nhìn nhau, không ngăn nổi lòng hiếu kỳ, đánh bạo hỏi: “Lão nhân gia, người hiểu được Đại Hỉ ca vẽ gì sao?” Thấy Lý Nhị Thúc không do dự gật đầu, hai người càng thấy kỳ quái: “Hần vẽ lung tung như thế, mà người cũng hiểu được? Na... Người có thể nói cho chúng ta biết không, rốt cuộc mấy hình đó có ý gì a?”

Lý Nhị Thúc vừa nghe liền vui vẻ: “Đúng rồi, nhìn các người là biết ngay học cao hiểu rộng, làm sao hiểu được mấy bức vẽ ngoằn ngoèo này.”

Lão chỉ vào hình vẽ lão đầu giải thích: “Đây là Nhị Thúc, tiểu nhân nhí cười tươi bên dưới ý chỉ hần hiện sống rất tốt, trái tim phía dưới bảo ta hãy an tâm, cái ***g là nói hần vẫn phải ở trên núi, tạm thời chưa thể về, Tết này cũng không được, tiểu hoa nhí cúi đầu ý bảo Lan Hoa Nhi thay hần chăm sóc ta, mấy cái sọt không là ý nếu như ta và các hương thân thiếu cái gì, hãy lên núi tìm hần, nếu trên núi có, hần sẽ giúp.”

Lưu Sương và Sấn Nguyệt thở hắt ra, cùng bật cười, còn lắc đầu nói: “Đại Hỉ ca thật tuyệt, mặc dù không biết chữ, nhưng lại nghĩ ra vẽ tranh thay chữ, hàm ý thật nhiều thứ.” Cười một hồi, Lưu Sương hỏi Lý Nhị Thúc: “Thế nào? Hần nói tạm thời chưa thể về, người có nhớ hần không?”

Lý Nhị Thúc cười xòa: “Theo nhị vị, Đại Hỉ lúc nào có thể về được? Đừng nói là tới Tết năm sau nha? Hắc hắc, tuy hần là bị Đường Gia ép cưới, nhưng mà bị hưu cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, với cái tính thẳng như ruột ngựa của hần.”

Lưu Sương và Sấn Nguyệt đều cười. Sấn Nguyệt hỏi: “Đại thúc, người cảm thấy Đại Hỉ ca nhất định sẽ trở về sao?”

Lý Nhị Thúc nghiêm mặt nói: “Đó là đương nhiên, vốn ta lo lắng Đại Hỉ hay nói thẳng, tính tình cũng quật cường, chọc Đường Gia mất hứng thì không chết cũng bị thương, hiện tại xem ra, Đường Gia đối hần cũng không tệ lắm, nói vậy không đến mức mạnh tay, thấy Đại Hỉ không hợp, chắc sẽ đuổi hần về, cho dù, Đại Hỉ không chọc Đường Gia tức giận, khuê nữ xinh đẹp ngoan hiền trên đời này không thiếu, tìm một nữ hài lập gia đình sinh hài tử mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa, khi nào Đường Gia phóng Đại Hỉ về thì lão cũng tính chuyện cưới sinh cho hần.”

Lão một bên nói, Lưu Sương và Sấn Nguyệt thì ngồi một bên cười, nghe xong đứng dậy cáo từ: “Đại thúc, chúng ta còn có việc trên núi. Không làm phiền nữa. Khuyên lão nhân gia bỏ ý định đó đi, Đại Hỉ ca sẽ không trở về cưới vợ sinh con được nữa, bất quá nếu tương lai Đường Gia vui vẻ, có thể dẫn Đại Hỉ ca về thăm người thân, chuyện này thì hần là không khó.” Nói xong, hai người cũng không nhìn lại Lý Nhị Thúc đang mục trừng khẩu ngọc, cười vang đi khỏi.

9. Chương 9

Trở về núi, kể lại nội dung lá thư của Lý Đại Hỉ cho nhóm người Thẩm Thiên Lí, đại gia cũng nhin không được cuồng tiếu một trận, lúc này sắc trời đã tối, Thẩm Thiên Lí lại ngứa ngáy, giả vờ đứng đắn rời khỏi ghế, ho khan hai tiếng: “Na, Dương Thiệu, người cùng các đại gia kết toán sổ sách xong xuôi rõ ràng, ngày mai tức mồng 8 tháng chạp, tất cả tiền lãi phân phát đều cho mọi người, để mọi người ăn tân niên sung túc.”

Dương Thiệu vẻ mặt biết rõ còn giả bộ hỏi: “Đương Gia, chúng ta ở đây kết toán sổ sách, còn người đi đâu? Người sẽ không lại ném chúng ta qua một bên mà đi phong lưu khoái hoạt một mình chứ?” Vừa dứt lời đã bị Thẩm Thiên Lí trừng mắt: “Thế nào? Người có ý kiến gì sao.”

“Đâu có đâu có, hắc hắc, Đương Gia tân hôn chưa được nửa năm, đúng là nên thường xuyên bồi Đại Hỉ ca.” Dương Thiệu cười cười nịnh nọt nhìn Thẩm Thiên Lí đang chìa ngón trỏ về phía mình, không đùa nha, hắc cũng không muốn bị bị chỉ phong sắc bén của lão đại khoét vài cái lỗ trên người đâu.

Ủ rũ nhìn theo Thẩm Thiên Lí cười thỏa mãn ly khai, hắc quay lại nhìn các huynh đệ cùng một bộ ủ rũ như hắc: “Được rồi được rồi, đều phục hồi tinh thần đi, đây là thái độ làm thuộc hạ biết không? Ai bảo người ta là lão đại ni? Một bụng khí các người tích lũy, về mà trút cho bọn thuộc hạ nhà mình, hiện tại ngoan ngoãn làm việc cho ta.”

Rất nhanh, tân niên đến, dựa theo thông lệ trên núi, cơm trưa ngày giao thừa phải dự cùng chương quỹ khắp các nơi đổ về, buổi tối mới tổ chức chúc mừng tân niên cùng các huynh đệ trên núi, để phòng Lý Đại Hỉ lại ở trên bàn cơm làm trò “cá hay không phải cá”, lộng ngọc và Hoa Nhị cùng Nhị Thập Thất tiến hành dạy hắc các món ăn của bữa cơm đoàn viên, đáng tiếc Lý Đại Hỉ chỉ nhớ hoa thịt cá tôm, những thứ khác học hoài cũng không xong, Thẩm Thiên Lí nhìn hắc mỗi ngày khổ cực nhìn chăm chăm mấy bức tranh mà học thuộc lòng, thập phần yêu thương, trách Lộng Ngọc lo bò trắng răng, đổ dành Lý Đại Hỉ: “Không cần học nữa, hôm đó người chỉ cần ăn, thích cái gì nói ta gắp cho, không biết thì hỏi nhỏ ta là được.”

Cứ như vậy, cuối cùng sự kiện trừ tịch ồn ào cũng qua đi, mặc dù không khiến người ta chê cười, nhưng các chương quỹ đều không tránh khỏi nhiều chuyện, lén lút đi kể Đương Gia nam thiếp là quý đối đầu thai, bắt quá những đồn đãi này rất nhanh đã bị Thẩm Thiên Tư áp dụng chính sách tàn khốc trấn áp êm xuôi.

Tân niên nơi nơi náo nhiệt, mỗi ngày ca vũ đàn sáo, mãi cho đến qua tiết nguyên tiêu, trên núi giăng đèn kết hoa, vui chơi thêm mấy ngày, tháng giêng rất nhanh qua đi, lễ mừng tân niên như vậy là kết thúc.

Núi này nằm ngay hướng đông, nên luôn được mặt trời chiếu rọi, cây cỏ bắt đầu mọc xanh um. Lý Đại Hỉ trước giờ chưa từng thấy hưng phấn như thế, mỗi ngày đều đi dạo ở sau núi, Thẩm Thiên Lí và Lưu Sương Sấn Nguyệt, Lộng Ngọc Hoa Nhị đang vội chuẩn bị cho chuyến đi xuống phía Nam, lại còn phải tiếp hết vị sư bá này đến vị sư thúc khác của Thanh Sơn Phái tới quấy rầy, bởi vậy cũng không có thời gian trông nom hắc, dù sao mỗi ngày nhìn thấy hắc cao hứng như thế, Thẩm Thiên Lí cũng không đành lòng thúc ép hắc điều gì, chỉ cần không đem toàn bộ ngọn núi này đảo lộn là được.

Thẩm thoát đã đến tháng ba, một ngày họ Thẩm Thiên Lí cùng Lộng Ngọc Hoa Nhị bàn luận định ngày khởi hành, sau đó Lộng Ngọc Hoa Nhị liền trở lại tiếp tục chuẩn bị đồ đạc. Tối buổi trưa, Lý Đại Hỉ cả người mồ hôi đầm đìa chạy về, vừa vào cửa đã hưng phấn la to: “Lộng Ngọc, Hoa Nhị, các người đi xem, ta mới khai hoang một mảnh đất rất lớn phía sau núi ni, ha ha ha, năm nay lập xuân sớm, tháng hai đến không bao lâu thì băng tan, ta đã sớm để ý đến mảnh đất đó, mặt đất bằng phẳng, thổ những đều màu đen, tổng cộng hơn một trăm mẫu, ha ha, đất đai phì nhiêu như thế ta chưa từng thấy qua, chỉ tiếc ta chỉ có một mình, làm lụng khổ cực hơn hai mươi ngày, chỉ được mười mẫu, nếu như có thêm vài người, chắc chắn sẽ được mấy chục mẫu, sau đó trồng bắp, đậu tương, cải trắng, củ cải, a a a a, tưởng tượng đến thực khiến người ta hưng phấn a.”

Lộng Ngọc và Hoa Nhị nghe đến mông lung: “Chờ chút, Đại Hỉ ca, người nói dạo gần đây không thấy bóng dáng người, là bởi vì đi khai hoang sao? Ai... Ai cho người làm loại việc nặng nhọc này? Trời ạ, muốn tạo phản sao? Nếu công tử biết, bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong?”

Lý Đại Hỷ đang uống một ngụm lớn nước, nghe nói xong liền phun hết ra ngoài, sặc đến ho khan, một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới thay hần vớ lưng.

Hần vội vàng nói: “Không ai bắt ta làm, tự ta vừa ý mảnh đất hoang sau núi đó, các người không biết, hồi ta ở dưới chân núi, đất đều là thuê của nhà Hồ Nhị mất rồi, một hộ gia đình chỉ có thể thuê vài mẫu đất, lương thực thu hoạch đều nộp địa tô. Chỉ còn thừa có chút ít cho mình ăn, nên khi ta thấy mảnh đất lớn đến thế, thực sự rất vui, ta định bụng hỏi người trên núi, coi có ai đồng ý cùng ta trồng trọt, nếu không thì ta tự trồng, lương thực rau quả thu hoạch được đem bán cho các người, ha ha ha, như vậy ta có thể tự mình kiếm tiền, ân, cây phía sau núi cũng nhiều, củi gỗ trên núi bao la, tha hồ mà đốn. Được rồi, cũng phải nhanh gieo hạt thôi, tiền mua hạt giống trước tiên vay Thẩm Thiên Lí đã...”

Hoa Nhị cùng Lộng Ngọc nhìn hần đi lòng vòng, miệng lẩm bẩm, kinh ngạc liếc nhìn nhau, cùng bật cười, kéo hần đến ngồi trước bàn cơm: “Đại Hỷ ca, thế nào, ý của người là người muốn ở trên núi trồng trọt?”

Thấy Lý Đại Hỷ không do dự gật đầu: “Đúng vậy a đúng vậy, sắp tới tiết thanh minh rồi, đã đến lúc gieo hạt, qua tiết thanh minh nông gia bọn ta đều rất bận rộn, mãi cho đến mùa đông, lương thực và vân vân đều thu hoạch xong, mới có thể nhàn hạ.”

Lúc hần đang nói, ngọc thiện đã sớm được dọn lên, khi biết Thẩm Thiên Lí sẽ ăn sau, Lý Đại Hỷ thật cao hứng, vui sướng bưng một chén lớn cơm trắng, gấp thịt và chừa nước canh lại, ăn từng ngụm ngon lành. Có Thẩm Thiên Lí ở đây, thế nào y cũng ép mình uống canh này canh nọ, với một người luôn thực tế như Lý Đại Hỷ, ghét nhất là cái loại canh chỉ có đẹp mà không no bụng này.

“Đại Hỷ ca, người biết công tử sẽ đi xuống phía Nam phải không? Sáng hôm nay đã định ngày rồi, sáng sớm ngày mai khởi hành.” Lộng Ngọc hỏi dò, nàng thập phần lo lắng vị chủ tử thẳng thắn này, tới Giang Nam rồi, đừng nói tới gặp ai khác, chỉ cần đụng mặt vị Hạm Phương Tiên Tử kia là khổ rồi, đằng sau về ngoài thanh cao lãnh ngạo không biết ẩn giấu bao nhiêu tâm địa gian xảo, lại ngoan độc, Đại Hỷ ca tính tình này, không gặp phải thì tốt biết bao, nếu như công tử vì mối dây liên hệ giữa Thanh Sơn Phái và Hồng Y Phái mà nơi chốn nhân nhượng vị Tiên Tử kia, Lộng Ngọc không dám nghĩ tiếp nữa, xem ra đến lúc đó để bảo vệ Lý Đại Hỷ, mình và Hoa Nhị phải liều cả tính mạng.

“Ta biết a.” Lý Đại Hỷ một bên lừa cơm một bên gật đầu: “Hần đi là đúng, không còn ai ngày nào cũng bắt ta ăn canh. Mấy canh quái quỷ này một điểm cũng không no, buổi tối ta cũng có thể ngủ ngon, hôm sau có tinh thần làm việc.”

Những ngày Thẩm Thiên Lí không ở đây, ha hả, nghĩ tới liền khiến trong lòng hần nhạc khai liễu hoa, Lý Đại Hỷ mặt tươi roi rói. Chợt nghe Hoa Nhị lo lắng thở dài nói: “Lộng Ngọc, Đại Hỷ ca lại nằm mơ giữa ban ngày ni.”

Nàng nhìn Lý Đại Hỷ: “Đại Hỷ ca, ta thực sự thấy kỳ quái, công tử một ngày cũng không rời người được nửa bước, chuyện này trên núi không ai không biết, người là dựa vào cái gì mà nhận định hần sẽ để người ở lại trên núi, một mình đi Giang Nam?”

“Dựa vào cái gì?” Lý Đại Hỷ sững sốt: “Đó là hần tự nói a, hần trước tân niên nhận được thư, nói phải đi cái gì nam đúng không? Đêm đó hần và ta nói với nhau rất nhiều, sau đó hần hỏi ta có đi không, ta nói ta không đi, rồi hần cũng không nói gì, đây không phải là chứng minh hần không phản đối ta ở lại trên núi sao? Hần... Hần chưa từng nói muốn ta đi theo a.” Không phải đâu, Thẩm Thiên Lí vương bát đản này sẽ không lừa gạt mình chứ, hần... Hần rõ ràng đâu có nói gì a. Lý Đại Hỷ khẩn trương, ngay cả vị cơm ngọt lành trong miệng cũng đột nhiên trở nên nhạt nhẽo.

Lộng Ngọc đồng tình nhìn hần: “Đại Hỷ ca, tuy rằng ta không biết đêm đó các người nói cái gì, bắt quá người hiển nhiên không hiểu tâm tư của công tử, trên thực tế, sau khi hần nhận được thư, hần đã bảo ta và Hoa Nhị đi chuẩn bị, còn muốn mang theo nhiều người hầu hạ, ý là muốn chúng ta mang thêm nhân thủ cho người, bên người công tử có mấy nha đầu Lưu Sương Sấn Nguyệt và Mị Dung là đủ rồi, toàn bộ chúng ta đi theo là bởi vì người, nói cách khác, lúc hần đọc xong thư, cũng đã quyết định dẫn người theo, hôm nay đã định ngày, sáng sớm ngày mai, Đại Hỷ ca người sẽ cùng chúng ta hạ sơn, vì thế, mảnh đất người mới khai hoang sợ rằng sẽ trở lại là đất hoang.”

Lý Đại Hỷ “Đằng” một cái đứng dậy: “Cái gì... Hần... Hần tại sao có thể tự ý như vậy? Hần không hề nói

với ta a, đất của ta...” Lý Đại Hỉ tâm rỉ máu, đất của hần a, hơn mười mẫu thổ nhượng phì nhiêu a, giờ mà bắt đầu gieo bắp đậu tương cao lương, tới mùa thu là có thể thu hoạch được rồi.

“Không được, chuyện này không thể cứ để như vậy, ta lập tức phải đi tìm hần.” Thẩm Thiên Lí người quá lắm, làm ta uống công vui mừng, mấy tháng qua, chuyện nên nhẫn nhịn ta nhẫn nhịn, chuyện không nên nhẫn nhịn cũng phải nhẫn nhịn, thậm chí buổi tối người ép buộc ta đến gần sáng, ta mệt mỗi buồn ngủ cũng không nói gì, tất cả là vì chờ ngày này, hiện tại người thỏa mãn rồi, thế mà ngay cả một đoạn thời gian ngắn ngủi cũng không chịu buông tha ta, không được, chuyện này bất luận thế nào cũng không được.

“Đại Hỉ ca, người chờ một chút, chuyện này đã định rồi, người đi tìm công tử cũng vô dụng.” Lộng Ngọc chạy phía sau Lý Đại Hỉ gọi với theo, bất quá bởi vì cực độ thất vọng mà dẫn đến lửa giận ngút trời, Lý Đại Hỉ căn bản nghe không lọt lỗ tai. Chạy như điên cả trăm mét tới đại thính, thủ vệ môn thấy là hần, không ai dám ngăn cản, Lý Đại Hỉ liền linh đi vào, Thẩm Thiên Lí đang lúc phân phối công tác, tứ đương gia Sơn Lâm và sư huynh Thẩm Đức ở lại trên núi, cùng các huynh đệ trấn thủ sơn trại, Dương Thiệu và Phượng Vũ cùng Lưu Tiến đi theo y hạ sơn, Phượng Vũ chỉ cần tự lo cho bản thân là được, hai người kia thì sau khi hạ sơn sẽ có nhiệm vụ cho bọn hần.

Mới vừa phân phối xong, Lý Đại Hỉ đã tiến đến trước mặt, hỏi thẳng: “Thẩm Thiên Lí, đi nam gì đó, nghe nói người muốn dẫn ta theo?”

Nhóm Dương Thiệu vừa nhìn thấy tư thế kia, liền lật đật tìm một góc, tùm nãm tùm ba ngồi lại, ngoài cửa mấy nha hoàn nhanh nhạy thấy thế vội vã dâng hạt dưa nước trà, thuận tiện cũng nhân cơ hội lưu lại, vở kịch hay như vậy không xem rất đáng tiếc.

Qua mấy tháng, Thẩm Thiên Lí đã học được mất điếc tai ngơ đối với hành động xem kịch vui gần như tạo phản này của thuộc hạ, y đứng lên cầm chén trà trước mặt, rót đầy, cũng không nhìn Lý Đại Hỉ một cái, thản nhiên nói: “Đúng vậy a, làm sao vậy?”

Y thập phần rõ ràng mục đích Lý Đại Hỉ tới đây, cũng rõ ràng mình vô luận thế nào đều không có khả năng đáp ứng hần, mà vô số sự thực chứng minh, khi người tuyệt đối không thể thỏa mãn yêu cầu của người khác thì, nhất định phải diện vô biểu tình, quyết không thể cấp đổi phương cơ hội đập lên đầu, bằng không thắng bại rất khó đoán trước, coi như mình lòng cứng như thép, cuối cùng rất có khả năng hóa thành con người sắt đá.

“Ta không đi, người đã đáp ứng ta rồi.” Quả nhiên, thấy Thẩm Thiên Lí biến thành mặt La Sát, Lý Đại Hỉ khí thế nhất thời xui đi vài phần, bất quá vẫn biểu đạt quyết tâm kiên định không chịu hạ sơn của mình. Đang ỉu xiu chợt nghe Thẩm Thiên Lí trả lời gọn gàng dứt khoát: “Không được.”

“Vì sao?” Dáng vẻ ỉu xiu nhất thời hùng dũng hiên ngang trở lại, Lý Đại Hỉ chỉ còn thiếu nháy dựng lên, điên cuồng hét: “Trước Tết người hỏi ta, ta nói ta không đi, người rõ ràng đâu phản đối, người sao có thể đổi ý? Ta phía sau núi mới khai hoang một mảnh đất, ta còn muốn gieo hạt, sau gieo hạt công việc rất nhiều, ta không có công phu cùng người đi cái gì nam đó, mình người đi bộ không được sao? Đầu phải tiểu hài tử đại cô nương mà cần người theo.”

“Ta không phản đối, bất quá ta cũng đâu đáp ứng, ta không nói gì tức là, chuyện này ta định đoạt, người không được xen vào.” Thẩm Thiên Lí uống một ngụm trà, nhìn Lộng Ngọc đằng sau Lý Đại Hỉ, nhíu mày hỏi: “Hần nói đất hoang là sao?”

“A, là như vậy, Đại Hỉ ca mấy ngày nay vẫn đều ở phía sau núi khai khẩn hoang điền. Theo hần nói là đã làm được hơn mười mẫu đất, hần vốn đang muốn nhờ tứ đương gia bán hạt giống cho hần, bất quá trưa hôm nay nghe ta và Hoa Nhị nói hần cũng phải hạ Giang Nam, cho nên tức giận chạy đến đây, ta và Hoa Nhị khuyên không được.”

Nghe xong, Thẩm Thiên Lí lắc đầu nói: “Thực sự là đánh chết cái nét không chừa, ở đây lâu thế rồi, vẫn không thay đổi cái tính thổ bao tử.”

“Thẩm Thiên Lí, người nghe cho rõ đây, ta không đi, ta tuyệt đối không đi.” Lý Đại Hỉ dùng sức mà đập bàn, hần không được bỏ lại đất đai đang lúc màu mỡ như vậy, sẽ bị Thiên Lôi đánh chết.

Thẩm Thiên Lí mặt không đổi sắc: “Lộng Ngọc, bảo Lưu Sương Sấn Nguyệt, tới thôn Tam Lý đem Nhị

thúc và biểu muội hẳn tới đây, khi chúng ta hạ Giang Nam, cột bọn họ đằng sau xe ngựa kéo đi, chỉ cho ăn không cho uống nước, còn...” Chưa nói xong đã nghe Lý Đại Hỉ hét lớn: “Được rồi, ta đi là được, Vương bát đản, người cũng chỉ biết dùng mỗi chiêu này uy hiếp ta.”

“Ân, người vừa gọi cái gì?” Thẩm Thiên Lí nhíu mày, khiến Lý Đại Hỉ giật mình sợ hãi: “Ta, ta không có... Ta cái gì cũng chưa nói.” Hồng rồi, sao hẳn lại buột miệng gọi “Vương bát đản” chứ, sau mỗi lần nói cho đã miệng mà quên mất, y như rằng ngênh tiếp hẳn đều là vận động kịch liệt suốt một đêm, Thẩm Thiên Lí không đem hẳn làm đến hôn mê sẽ không bỏ qua. Lý Đại Hỉ nghĩ tới đó thì chân có chút run lấy bầy, lùi dần về sau, tâm không cam, lòng không nguyện nói: “Na, người còn bận nhiều việc, ta trở về phòng đây.”

“Chờ một chút.” Thẩm Thiên Lí gọi hẳn lại: “Nói, đúng ra phải gọi như thế nào?” Mấy ngày qua thật sự là dung túng Lý Đại Hỉ quá lắm, dám ở trước mặt các huynh đệ công nhiên lớn tiếng với y, Thẩm Thiên Lí quyết định buổi tối cần dùng thân thể hảo hảo giáo huấn ái nhân càng lúc càng lớn gan này.

“Ta... Ta thực sự cái gì cũng chưa nói...” Lý Đại Hỉ lùi tới cửa, xoay người định bỏ chạy, lại nghe phía sau truyền đến tiếng gió thổi, sau đó thì thấy một thanh phi đao mỏng như cánh ve cắm ngay trước chân mình, dưới ánh mặt trời lóe hàn quang khiến kẻ khác run sợ, song song, thanh âm Thẩm Thiên Lí như từ địa ngục vang tới: “Nói, đúng ra phải gọi như thế nào?”

“Thẩm Thiên Lí.” Lý Đại Hỉ quay người lại, cúi đầu, thập phần không tình nguyện hồi đáp, nghe được trong góc phòng vang lên tiếng cười trộm, mặt và cổ hẳn đều đỏ, hận không thể tiến lên bóp chết Thẩm Thiên Lí, bất quá gặp kẻ mạnh hơn mình thì phải nhân nhượng thôi a, nếu không thì phi đao này không cắm trước chân mà sẽ cắm vào chân mình, cứ ngoan ngoãn nghe lời là tốt nhất.

“Ân?” Thẩm Thiên Lí kéo dài thanh âm: “Đêm động phòng hoa chúc, ta đã nói với người thế nào, muốn giả bộ hồ đồ sao?” Ra oai phủ đầu nhất định phải triệt để, đây là kinh nghiệm rút ra được.

“Phu... Phu quân.” Lý Đại Hỉ lí nhí mấy từ. Vương bát đản này, hẳn không biết thẹn là gì sao a, từ “động phòng hoa chúc” này, cũng có thể nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Hẳn tức tối hung hăng nhìn Thẩm Thiên Lí, ánh mắt biểu đạt phần nộ bất cam trong lòng.

Lại nữa rồi. Thẩm Thiên Lí gần như muốn cười ra tiếng: lại ánh mắt này, bao nhiêu lần tưởng có thể cải biến, kết quả chẳng cho tới hôm nay, hẳn vẫn không học ngoan được.

“Được rồi, chuyện hạ Giang Nam coi như đã định, Lộng Ngọc đưa Đại Hỉ trở về đi, nhớ kỹ, chuẩn bị quần áo cho hẳn nhiều một chút, Giang Nam thời tiết âm ám khó đoán, người phải lo lắng chu toàn.” Thẩm Thiên Lí nói xong liền xoay người, ý tứ rõ ràng không cho Lý Đại Hỉ cơ hội mở miệng.

Mã xa phi nhanh như tên bắn trên quan đạo rộng lớn, phía trước là tuần mã đẹp đẽ phi phàm. Đã gần đến ranh giới Dương Châu, tháng 3 đầu xuân khí trời ẩm áp dạt dào, hoa đại hai bên đường sinh sôi nảy nở, dương liễu cũng đã ra lá non xanh mượt mà, thỉnh thoảng chim hoàng oanh hót líu lo, thanh âm thanh thúy dễ nghe, quả là một cảnh xuân tươi đẹp và tràn đầy sức sống.

“Đại Hỉ ca, đã nhiều ngày rồi, người thế nào không dậy nổi tinh thần? Sắp đến Dương Châu a, người không phục hồi tinh thần, sao có thể hảo hảo thưởng thức cảnh xuân mỹ lệ ở Giang Nam ni?” Trong mã xa, Lộng Ngọc và Hoa Nhị lo lắng nhìn Lý Đại Hỉ lác a lác ngồi trong góc như rối gỗ đứt dây, một bên ở trong lòng liễu mạng lục tìm đủ mọi vấn đề có thể khiến hẳn hứng thú.

“Có gì hảo thưởng thức? Cảnh xuân cho dù đẹp thì có ích lợi gì, đất của ta a, nếu mà gieo hạt thì hiện tại đều đã nảy mầm.” Lý Đại Hỉ tiếp tục gục đầu suy sụp, ở trên núi bởi vì câu “Vương bát đản” kia mà hẳn bị trời đánh Thẩm Thiên Lí điên cuồng ép buộc suốt hai buổi tối, làm hẳn mệt đến nỗi ngủ trên xe ngựa suốt hai ngày, biến thành bộ dạng như bây giờ, cũng không phải là hẳn mất hết sức lực, trên thực tế, hẳn đã sớm hồi phục, nhưng nghĩ tới mảnh đất bị bỏ lại của hẳn, hẳn chẳng còn tinh thần nữa.

“Đại Hỉ ca, người biết không? Từ xưa đến nay, không có địa phương nào có thể so sánh với Giang Nam, và thơ vịnh cảnh đẹp Giang Nam thì càng không đếm hết, Giang Nam là nơi mà mỗi một văn nhân mặc khách đều muốn đến, cầu nhỏ nước chảy, ngàn dặm hồ sen, Đại Hỉ ca, người chưa từng tới Giang Nam, nên không biết được cảnh trí nơi đây đẹp đến thế nào.” Nhớ trước đây mỗi lần nghe Mị Dung và Lưu Sương miêu tả Giang Nam thì đều mơ mộng, hận không thể mọc cánh lập tức bay đến để thỏa ước nguyện, Đại Hỉ ca hẳn là cũng không ngoại lệ. Lộng Ngọc phi thường tin tưởng.

Đúng vậy a đúng vậy, hoa hạnh mưa bụi Giang Nam, Đại Hỉ ca. Chỉ một câu nói kia, người chẳng lẽ không cảm thấy háo hức muốn tới?” Hoa Nhị ở một bên đệm vào. Lý Đại Hỉ vô tình nhìn các nàng, rụt lui thân thể: “Ta buồn ngủ, để ta nằm mơ thấy cánh đồng trải dài đầy ngô còn có lý hơn.”

“Đại Hỉ ca, người không phải mới tỉnh sao? Đừng ngủ nhiều như vậy, ngủ hoài bệnh đó.” Lộng Ngọc vội vã kéo hẳn, chợt thấy mã xa ngừng lại, rèm cửa bị vén lên, Thẩm Thiên Lí cúi người chui vào, nhìn Lý Đại Hỉ cười nói: “Thế nào? Không dậy nổi tinh thần sao?”

Y đến ngồi xuống bên cạnh Đại Hỉ: “Được rồi, dù sao cũng đã đến Dương Châu, người có buồn cũng chẳng làm được gì, hãy vui chơi cho thoải mái rồi hẵng tính tiếp, đừng nghĩ tới đám ngô trong mộng của người nữa, Dương Châu thế nhưng có rất nhiều đồ ăn ngon nga, tỷ như bánh bao thịt cải với bánh bao gạch cua ở Đắc Ý lâu, giò heo Đông Pha với cá Tây Hồ nấu giấm của Xuân Giang Nguyệt, còn có cá mè tùng thụ (?) với “khiêu hóa kê” (gà bọc đất nướng hay gà ăn mây (?)) ở Thi Vũ Hiên, chờ chút, nga, những món này đều là ở tửu lâu, còn ăn vặt thì Dương Châu có vô số kể, món nào cũng khiến cho người ta thèm nhỏ dãi ba thước ni, người nếu cứ suy sụp như vậy, ta sẽ không dẫn người đi ăn.” (, , ,)

Thẩm Thiên Lí không hổ là Thẩm Thiên Lí ni, vừa nói hoàn, Lý Đại Hỉ thoáng cái bật nhồm dậy, hai mắt ảm đạm giờ phút này bỗng phát sáng lờ lờ, cứ như con cá mắc cạn nửa canh giờ đang hấp hối được thả trở về nước: “Thẩm Thiên Lí, người nói thật sao? Dương Châu có nhiều đồ ăn ngon như vậy? Còn có người nói cái gì giò heo Đông Pha với bánh bao thịt cải, có ngon giống như Lỗ sư phụ trên núi làm không?”

Lộng Ngọc và Hoa Nhị đều dùng ánh mắt sùng bái không gì sánh được nhìn chủ tử nhà mình, quá lợi hại, một phát trúng ngay điểm yếu của mục tiêu, thảo nào công tử bình thường tuy rằng đều bị Đại Hỉ ca đập lên đầu, nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt không được thỏa hiệp là luôn luôn chuyển bại thành thắng, Đại Hỉ ca cuối cùng luôn phải ngoan ngoãn chịu rơi vào tay giặc.

Dương Châu thành có một kiến trúc rất hùng vĩ do con người kiến tạo, nhưng lại giống hệt như là do tự nhiên tạo thành, đó là khu vườn lớn gọi Hạnh Hoa Lâm, rộng ước tính hơn năm trăm mẫu, bên trong có rất nhiều kỳ hoa dị thụ, quái thạch giả sơn, còn có cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các. Địa phương lớn như thế nhưng chỉ có hơn mười hộ nhân gia cư trú, đủ biết cự phú hào quý cỡ nào. Người bình thường còn lâu mới vào được.

Có người nói vườn này do một số nhân vật thần bí trong chốn võ lâm hơn một trăm năm trước kiến thành, chỉ là sau đó không thấy bọn họ vào trụ, nên cũng không ai biết trong hơn mười ngôi nhà xa hoa kia thì ngôi nào là biệt viện của bọn hắn nữa.

Kỳ thực vườn này đương sơ là do chưởng môn Ngũ Phái Thanh Sơn, Lưu Thủy, Hồng Y, Bạch Tuyết, Tử Hà tự thân kiến thành, Ngũ Phái bọn họ tuy rằng từ thời sơ khai như nước với lửa, đây đó ám dấu, thế nhưng trong chốn võ lâm nếu có đại sự phát sinh, hoặc là có thể lực khác uy hiếp bất kỳ một trong Ngũ Phái, bọn họ nhất định liên hợp lại, đây là nghiêm huấn mà người sáng lập đương sơ Ngũ Phái đã nói, cũng bởi vậy, mấy trăm năm qua địa vị của Ngũ Phái mặc dù không ngừng biến hóa, nhưng bọn hắn thủy chung vẫn âm thầm nắm quyền võ lâm.

“Phương Thảo Biệt Viện” của Thẩm Thiên Lí ở phía đông Hạnh Hoa Lâm. Do hơn chục gian hoặc xa hoa hoặc tinh xảo hoặc thanh u cấu thành. Trang viên của tứ phái kia thì chia nhau chiếm khu vực nam bắc tây và trung gian, vốn ba năm trước đây các phái sau khi truyền thụ cho truyền nhân thì quy định tụ họp định kỳ ở đây, nhưng năm vị truyền nhân, ngoại trừ Hạm Phương Tiên Tử thường xuyên đi bá kiến trưởng bối, còn lại bốn người cực ít gặp, bất quá bọn hắn đều gia nhập phái từ nhỏ, luôn cùng nhau chơi đùa luyện công, lực đực với nhau cho đến lớn lên, cho nên đối với nơi đây là thập phần quen thuộc.

Thẩm Thiên Lí rất ít tới “Phương Thảo Biệt Viện” cư trú, trừ phi Ngũ Phái có chuyện trọng yếu cùng nhau thương nghị. Lần này sở dĩ cùng Lưu Sương Sấn Nguyệt Dương Thiệu thương lượng rất lâu mới quyết định tới đây, là bởi vì hai năm sau Đường Gia Ngũ Phái sẽ đến kỳ hạn luận võ, y muốn nghĩ biện pháp tìm hiểu thực lực bốn người kia, nhưng đồng thời cũng phải tìm cách tránh bốn người kia tìm hiểu thực lực mình. Sau mấy ngày lo nghĩ, cuối cùng y quyết định không ấn dấu hành tung, quang minh chính đại đến “Phương Thảo Biệt Viện”, để bốn người kia tha hồ ngó vực hoang mang.

Ai ngờ đi được nửa đường mới biết, bốn người kia chưa khởi hành đi Hạnh Hoa Lâm, y không khỏi bật cười, xem ra không dùng nghi binh chỉ kẻ được rồi, bốn nam nhân lần này đều cố tính toán biện pháp chu toàn.

Tới trước cửa biệt viện, một mùi thơm hấp dẫn bỗng nhiên xông vào mũi, Lý Đại Hỉ ngửi được, lập tức chuẩn bị tư thế nhảy xuống xe, Thẩm Thiên Lí vừa rời mắt, lại đang đúng lúc ngựa thắng lại, thế là Lý Đại Hỉ ngã sấp xuống.

Thẩm Thiên Lí đỡ hần dậy, đối Lý Đại Hỉ trầm giọng nói: “Người muốn ăn cái gì, vào trong rồi tha hồ mà ăn, mấy thứ này không ăn được.”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ đã kêu lên: “Vì sao không ăn được? Người xem, không phải trai gái khắp nơi đang bu vào mua sao?” Tiếng hần khá lớn khiến mọi người xung quanh đều nhìn lại.

Thẩm Thiên Lí đau đầu, y hiểu rõ tính Lý Đại Hỉ, cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi việc ăn là cố chấp không chịu nổi, có lẽ là từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn no, nên nảy sinh tình thương mến thương đối với đồ ăn. Sở dĩ Thẩm Thiên Lí yêu hần, cũng đều là do tính cách của hần. Nhưng lần này không thể thỏa hiệp, y không thể nói cho Lý Đại Hỉ biết, người bán hàng rong kia chính là thám tử của ba phái kia phái tới quan sát động tĩnh phe mình, mà mấy người mua kia, cũng đều là nhân viên của mình đang tiến hành phản trình sát.

Việc này thực ra trong lòng tất cả đại gia đều biết rõ ràng, chỉ là hết lần này tới lần khác không thể nói ra, âm thầm chờ xem thủ đoạn ai cao minh hơn mà thôi.

“Thẩm Thiên Lí, người đã nói sẽ cho ta ăn thỏa thích.” Lý Đại Hỉ giẫy khởi Thẩm Thiên Lí, chạy đến sạp bánh rán gần đó: “Lão bản, cho hai cái bánh rán, rán giòn giòn nha.”

Vị lão bản kia ngậy người nhìn Lý Đại Hỉ, sau đó nhìn đăm đăm Thẩm Thiên Lí ở phía sau hần lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, thẳng đến Lý Đại Hỉ nóng nảy: “Lão bản, người chưa từng thấy mỹ nam tử sao? Kỳ thực nhìn người không thể nhìn bề ngoài, người thấy hần bộ dạng tuấn tú như vậy, nhưng bụng thì đen thui à.” Lão bản mới hồi phục tinh thần lại, trầm nghĩ: người này rốt cuộc là ai, lá gan cũng khá lớn, ai mà không biết Thanh Sơn Phái truyền thụ Thẩm công tử tàn nhẫn ngoan độc thể nào a, nhưng ngoại trừ chủ tử và một số người đồng cấp, ai dám minh mục trương đấm nói ra, ân, người này rốt cuộc là ai? Vấn đề này rất trọng yếu, phải thám thính rõ ràng. Nghĩ xong lại cười tươi, nhanh chóng rán hai cái bánh gói lại đưa Lý Đại Hỉ, nhưng lại nhận được ánh mắt nghi hoặc: “Lão bản? Người là gặp phải tai họa cùng đường mới bất đắc dĩ bán bánh rán sao?”

“Không có a, ta đã bán bánh rán hơn 20 năm nay rồi.”

Lão bản cũng nghi hoặc trả lời. Nhân vật thần bí này sao tự dưng hỏi mình như vậy, ngay sau đó chợt nghe Lý Đại Hỉ cười lớn: “Ha ha ha, người khoác lác vừa thôi, bán bánh rán hơn hai mươi năm mà da của người còn trắng hơn da của ta, trên mặt ngay cả một nếp nhăn cũng không có, nói người là đi bán nhan sắc nghe còn dễ tin hơn, ha ha ha.”

Hần quay đầu lại lôi kéo Thẩm Thiên Lí: “Người Giang Nam thích khoác lác à? Bộ ở Giang Nam không có mặt trời hay sao mà da chẳng đen chút nào.”

Thật không ngờ Lý Đại Hỉ lại có tiềm năng trình sát. Thẩm Thiên Lí sắc mặt đen phân nửa, mai một cho hần dạo một vòng ở biệt viện, biết đâu bắt được mấy tên gian tế cũng hồng chừng.

Trong khi đó, trung niên đại thúc bán bánh rán xấu hổ cúi đầu, mồ hôi lạnh rịn đầy trán: công tử a, ta xin lỗi người a, không phải... tại sao ta phải xin lỗi người, là do lần này Thanh Sơn Phái phá vỡ quy tắc, các trình sát lúc trước đầu ngậm biết là cho dù minh bạch chuyện gì cũng không được nói ra, thế nhưng Thẩm công tử lại cho người như vậy đến vạch trần ta, a a a, rất quá đáng a.

“Ân, Giang Nam khí trời hảo, phong thủy cũng tốt, thích hợp nghỉ dưỡng, vậy nên người ở đây da đều đẹp.” Thẩm Thiên Lí thần nhiên thay thám tử kia tìm một lý do, thực sự là uất ức, tại sao y phải biện minh dùm cho gian tế nhà người ta vậy, không được... Đang mãi nghĩ, chưa kịp hồi thần lại, Lý Đại Hỉ đã chạy trở lại sạp bánh rán, chỉ vào lão bản: “Người nói bậy, mặt của hần toàn rỗ không, đẹp chỗ nào?”

“Lý Đại Hỉ, mua bánh rán xong rồi thì mau vào nhà ăn đi.” Trời ơi là trời, tưởng Đại Hỉ chỉ cảm thấy hứng thú đối với đồ ăn, ai ngờ đối với người bán đồ ăn cũng nghiên cứu kỹ như vậy, Thẩm Thiên Lí lao tới ôm hần: “Lưu Sương, Lộng Ngọc, gần đây bán thức ăn gì đều mua 2 phần về cho ta.” Y dặn dò xong liền mang theo Lý Đại Hỉ đang la oai oái vào Phương Thảo Biệt Viện.

Có thể tưởng tượng ra được bộ dạng kinh ngạc của ba hỗn đản kia khi được mật báo về Lý Đại Hỉ, bởi vì Hạm Phương Tiên Tử, cho nên chuyện cưới Lý Đại Hỉ ngoài các huynh đệ trong sơn trại ra thì không ai khác biết. Bây giờ thì tốt rồi, cứ để cho bọn hần đoán già đoán non đi. Hay nhất là đoán đến hao tâm tổn trí, sức tàn lực kiệt luôn, để mỗi mình y hưởng lợi được rồi.

^ _ ^

Tại Tà Dương Biệt Viện

Giang Bách Xuyên nhìn mật báo trên tay do thám tử đưa, đôi mày kiếm nhướng lên chăm chú: Lý Đại Hỉ? Là ai? Không có khả năng là người trong Thanh Sơn Phái, lão đầu nhà mình với lão đầu kia như nhau, đổi tên gọi rất chú ý, không thể nào đặt cái tên thiếu muối như vậy được.

Thế nhưng theo như trong báo cáo của thuộc hạ, Thẩm Thiên Lí đối xử với hần tựa hồ rất tốt, có thể biến một tiểu hồ ly tàn nhẫn thành người ôn nhu như vậy, ngoại trừ Hạm Phương Tiên Tử đáng lý không có người thứ hai, một tên thổ bao tử quê mùa vụng về, ngoại hình cũng bình thường thế kia mà được Thẩm Thiên Lí quyến rũ chiều cổ, thậm chí còn cho trụ ở Phương Thảo Biệt Viện, thật là kỳ lạ.

Người khôn khéo như Giang Bách Xuyên vậy mà suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra Lý Đại Hỉ rốt cuộc là ai, còn nếu như mẫu người lý tưởng của Thẩm Thiên Lí thật sự là như vậy, chắc não của y đang dần thoái hóa rồi. Cuối cùng, Giang Bách Xuyên thẳng tay xé nát báo cáo, cười lạnh lẩm bẩm: “Xem ra ta cần gặp tiểu hồ ly một chút để xem thực hư thế nào.”

^ _ ^

Tại Quan Sơn Biệt Viện

Niếp Thập Phương nhìn mật báo trên tay do thám tử đưa, hai mắt luôn không để người khác nhìn ra suy tính hiện giờ mở lớn hết cỡ thiếu điều muốn rớt tròng: “Làm sao có thể? Thẩm Thiên Lí đối tính từ hồi nào vậy? Đi giữ bên người một thổ bao tử, còn là một thổ bao tử thẳng tính, không đúng, chắc chắn trong chuyện này có bí ẩn gì đó, rốt cuộc là tại sao ni? Mà vô luận là vì nguyên nhân nào, cái kẻ so với ta còn cầu toàn hơn gấp ngàn lần sao có thể chịu được người như thế a.”

Niếp Thập Phương lắc đầu lẩm bẩm, tâm phúc thuộc hạ vội vã chạy lại, sau khi đọc xong báo cáo, trầm tư nói: “Chủ tử, theo như thám tử viết, dường như đó là người trong lòng của Thẩm công tử, sung thành...”

Chưa dứt lời, đã bị Niếp Thập Phương trách mắng: “Không được nói bậy, không có khả năng là người trong lòng của y, Thẩm Thiên Lí mà có thể thú người như vậy thì chắc ta phải đi thú một con heo, ân, người này nhất định là quân cờ bí mật của y, không sai, y đang chuẩn bị dùng quân cờ này bày ma trận, dời đi lực chú ý của ba người chúng ta, hừ, ta nhất định sẽ không để y đắc ý.”

Niếp Thập Phương cười lạnh, thuận tiện vo tròn báo cáo rồi ném đi: “Quên đi, ngày mai tự ta sẽ đi một chuyến, đến thẳng hang ổ của y xem xét thực hư mới là thượng sách.”

^ _ ^

Tại Minh Nguyệt Biệt Viện

Phượng Cửu Thiên nhìn mật báo trên tay do thám tử đưa, từ khi đọc dòng đầu đến khi hết báo cáo, miệng Phượng Cửu Thiên không tài nào khép lại được, tiểu nha hoàn bên cạnh vừa lúc đang lột trứng gà luộc chuẩn bị cho Phượng Cửu Thiên ăn, thấy thế bèn nháy mắt với nha hoàn đối diện, lặng lẽ đem một quả nhét vào trong miệng Phượng Cửu Thiên, chẳng những qua lọt mà còn dư một khoảng, hai người len lén cười, bên này Phượng Cửu Thiên nhai nhai trứng xong mới giật mình tỉnh giấc.

Phượng Cửu Thiên đứng dậy đi vài vòng, vừa đi vừa dăm chiêu: “Không đúng không đúng, nói cái gì cũng không đúng, rốt cuộc Lý Đại Hỉ là ai? Vừa nghe tên là biết nông dân rồi, tên gì quê muốn chết, Thẩm Thiên Lí thế nào hội đồng hần hảo, y đối Hạm Phương Tiên Tử còn chưa từng cười một cách thật lòng, làm sao có thể đối thổ bao tử này lộ ra biểu tình sung ái, không có khả năng, khẳng định người này không phải người y yêu thương, y không bao giờ đi thương một người như vậy. Cho dù y có bị té giếng, thực sự đi thương loại thổ bao tử này đi nữa, cũng không có khả năng mang hần đến đây, để Hạm Phương Tiên Tử biết thì làm sao y còn theo đuổi nàng được nữa a, ân, rốt cuộc Lý Đại Hỉ này là ai ni? A, Đúng rồi...”

Phượng Cửu Thiên bỗng nhiên làm ra bộ dạng “ta đây hiểu rõ”: “Được rồi, ta đã biết, hẳn nhất định là ca ca thất lạc từ nhỏ của Thẩm Thiên Lí, ân, hiện tại tìm được rồi, không sai, tiểu thuyết đều viết như vậy, a, không ngờ trong hiện thực lại có thể xảy ra. Thẩm Thiên Lí, ta thật lòng vui vẻ cho người a, người yên tâm, ta ngày mai sẽ đi chúc mừng người, ân, không biết ca ca người thích lễ vật gì.”

Hành động khoa trương của Phượng Cửu Thiên khiến toàn bộ đám nha hoàn nhìn với ánh mắt khinh thường: “Ta van người công tử, người cảm động cũng quá giả tạo đi, còn nữa, người bị lạm tiểu thuyết quá rồi, một điểm chứng cứ cũng không có mà dám nhận định người ta là huynh đệ.”

^ _ ^

“Đại Hỉ, người xem cái này, đây là ngọc bội triều Hán, trong suốt lấp lánh, tinh khiết không gì sánh được, còn là noãn ngọc, cực kỳ hiếm có, người mang ở trên người, chắc chắn sẽ tiêu tai cát tường.” Nhóm người Lý Đại Hỉ ngồi trong căn phòng nhỏ mang theo đặc điểm của Giang Nam: tinh xảo, xinh đẹp, nhỏ nhắn, bốn bề cửa sổ đều mở ra, gió thổi nhẹ, rèm cửa lụa trắng mềm mại bay bay, càng tăng thêm mấy phần không khí lãng mạn, tình thơ ý họa cho căn phòng.

“Ta không cần, sắp hè tới nơi rồi, ta vốn sợ nóng, còn mang cái gì noãn ngọc ở trên người, không phải muốn nướng ta chết a.” Lý Đại Hỉ vừa lắc đầu vừa nói, khiến Lộng Ngọc cười rộ lên. Sau đó hắn chỉ vào phú quý đồ mẫu đơn trên bàn, nói với Thẩm Thiên Lí thuyết: “Người ở đây có nhiều thứ tốt thật, nhưng ta không biết gì cả, người cho ta bức tranh này đi.”

Thẩm Thiên Lí thay hắn mang ngọc vào đai lưng, bảo: “Yên tâm, sẽ không nướng người.” Sau đó nhìn bức tranh, cười: “Đại Hỉ, người nói mình không biết gì, thế nhưng bức tranh người chọn là tuyệt phẩm a, kỳ quái, người luôn luôn đối mấy thứ tranh chữ lỗi thời không có hứng thú, sao lần này lại muốn?” Nói xong cầm lấy bức tranh phân phó Lộng Ngọc gói kĩ, này là bức tranh quý giá của y, nếu không phải Lý Đại Hỉ thì đừng hòng xin được, ngay cả người trong sư môn và Hạm Phương Tiên Tử, sợ rằng cũng không được ưu ái lớn đến thế.

Nhưng hôm nay Lý Đại Hỉ thích, Thẩm Thiên Lí liền không chút do dự cho hắn, nụ cười của ái nhân mới chính là thứ quý giá nhất của y.

Lý Đại Hỉ vui mừng tiếp nhận bức tranh: “Ta nào có biết gì, ta chỉ thấy trong tranh này toàn là hoa mẫu đơn, lúc trước ở nhà ta cũng từng dán tranh mẫu đơn vào ngày Tết, có điều nó kém xa tranh này, Tết năm nay ta sẽ dán tranh này lên tường, nhất định sẽ rất đẹp a.”

Nghe hắn nói mà Thẩm Thiên Lí mặt đen thui: “Lộng Ngọc, lấy lại bức tranh cho ta, cái gì a, đây chính là tuyệt phẩm chính gốc của Từ Hi Đức thời Nam Đường, trên đời khó tìm thấy bức thứ hai. Sao có thể dán làm tranh Tết được?”

Lộng Ngọc thấy Lý Đại Hỉ tỏ vẻ thất vọng, không khỏi cười nói: “Công tử yên tâm đi, ta và Hoa Nhị sẽ không để Đại Hỉ ca làm hư bức tranh, sau khi trở về núi chúng ta hội cẩn thận bảo vệ nó, sẽ treo lên tường, so với dán tranh Tết cũng không khác bao nhiêu đi?” Nói xong thấy Thẩm Thiên Lí gật đầu: “Ân, không khác, nếu vậy giao cho các người, hiếm khi hắn thích đồ của ta, cũng không thể để hắn thất vọng.”

Nói xong ngẩng đầu, thấy Lý Đại Hỉ cười rất tươi, y cũng không tự giác nở nụ cười: “Được rồi, các người bồi hắn đi dạo một hồi đi, hắn ăn rất nhiều rồi, đừng cho hắn ngồi mãi thế, ngày hôm qua Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương và Phượng Cửu Thiên đều gửi thư báo rằng hôm nay sẽ tới, chắc cũng sắp rồi đó, ta phải đi ứng phó một chút.”

Lộng Ngọc và Hoa Nhị liếc nhìn nhau, đều ha hả cười: “Công tử, Đại Hỉ ca cũng thật lợi hại a, có thể làm cho thủ lĩnh tam đại phái không bao giờ thấy mặt tề tụ tại Phương Thảo Biệt Viện.”

Nói xong Thẩm Thiên Lí cũng cười: “Đúng vậy a, ta bây giờ còn chưa biết có nên nói cho bọn họ thân phận thực sự của Đại Hỉ hay không, tuy các người nói là không nên, nhưng ba tên đó đều là người nắm quyền ba phái còn lại, gặp bọn họ rồi thì thân phận Đại Hỉ cũng được khẳng định, mấy lão già Thanh Sơn Phái muốn không thừa nhận cũng không được.”

Hoa Nhị nói: “Xác định thân phận ta đồng ý, chỉ là sợ mấy vị công tử kia biết người cưới một đại thúc, đồng loạt ngất xỉu, đến lúc đó các trưởng lão không tin bảo bối đồ đệ của bọn họ do thất kinh mà ngất, lại

vu hãm chúng ta bày trò thì rất phiền phức.”

Nói xong ôm bụng cười, chợt nghe Lý Đại Hỷ chen vào: “Ta bộ dạng rất đáng sợ sao? Nổi danh cái gì, ta không thêm.”

Thẩm Thiên Lí cười: “Được rồi được rồi, các người ở đây chơi đi.” Nói xong đi tới tiền thính, lúc đó vẫn chưa ai đến, qua một lúc thì trong viện tử liền truyền đến mấy thanh âm khách khí quen thuộc, y đứng lên, nói với Lưu Sương: “Mấy tên gia hỏa này không ngờ lại hòa cùng một phe, có điểm ý tứ, người nghe thử đi, mới một thời gian không gặp, bản lĩnh nghĩ một đằng nói một nẻo, khẩu Phật tâm xà, lời nói sắc bén chết người của bọn họ lại cao minh không ít a.” Lặng lặng đợi một hồi, thẳng đến trong viện không còn động tĩnh, y mới phân phó Lưu Sương: “Đi thôi, đến phiên chúng ta lên sân khấu.”

Vài câu “Đã lâu không gặp, phong thái càng ngày càng đĩnh đạc, xa cách một thời gian hiện giờ đã nhìn nhau với cặp mắt khác xưa” khách khách khí khí nói xong, bốn người quàng vai bá cổ như huynh đệ thân thiết đi vào tiền thính, Mị Dung cùng mấy nha đầu dâng trà đến, bốn người lại giả mù sa mưa nói vài lời khách sáo, Giang Bách Xuyên trầm ngâm một chút, rút cục vào thẳng trọng điểm: “Nga, nghe nói Thẩm Lí người mang theo một người có bộ dạng như nông dân đến biệt viện, rốt cuộc người kia là ai, lại có thể khiến người từ trước đến nay mắt cao hơn như người ưu ái ni?”

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa có người báo: “Hồi Đường Gia, Hạm Phương Tiên Tử đến chơi.”

Ba người kia đều vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua nhau, Thẩm Thiên Lí liền cười nhạt: “Hôm nay mọi người tụ tập thật đông đủ, còn không mau mời vào.”

Nói xong quay đầu nhìn ba người, chỉ thấy trong mắt bọn họ đều lộ ra một tia hưng phấn, hiển là muốn ngay chỗ này dùng thủ đoạn lấy lòng nữ nhân cao ngạo kia, mỉm cười, y và ba người kia đồng loạt đứng dậy, trong đầu chỉ nghĩ đến Lý Đại Hỷ, nếu như có thể, y thật sự muốn rời khỏi trận đấu tranh đoạt mỹ nhân và quyền lực gay gắt này ngay lập tức a.

Hạm Phương Tiên Tử là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, điểm ấy ai cũng không thể phủ nhận, nếu như nàng không mang mạng che mặt mà đi trên đường, phỏng chừng hầu hết nam nhân đều ngất. Một nữ tử tuổi trẻ quốc sắc thiên hương như vậy, lại có bối cảnh và thế lực thâm hậu, từ nhỏ đã bị giáo dục cao cấp, hun đúc nên khí chất ưu nhã, bình tĩnh, thông dong, hơn nữa khuôn mặt nàng luôn luôn lạnh lùng, như không màng đến nhân gian khói lửa, khiến truyền nhân tứ phái cam tâm vì nàng tranh đấu gay gắt cũng là bình thường.

Tối thiểu hiện tại ngoại trừ Thẩm Thiên Lí, còn lại ba người tuy rằng đều biết mình không thương nàng, thế nhưng nhưng đều nghĩ cưới nàng không hại mà còn có lợi, cho nên dù Hạm Phương Tiên Tử cao ngạo tới đâu, ba nam nhân vẫn đang cam tâm nỗ lực, thậm chí có lúc không tiếc bỏ đi mặt mũi cùng ngạo khí mà lấy lòng nàng.

Lúc này tiểu mỹ nhân cùng hai nha hoàn theo phía sau ung dung tiến vào đại thính, đầu tiên là dùng ngọc thủ nhỏ và dài gỡ mạng che mặt lụa trắng, sau đó đôi mắt đẹp như nước mùa thu đảo qua một vòng, cười nhẹ: “Hôm nay đâu có ai đưa thiệp mời tới, vì sao như vậy đây đủ hết?” Vừa nói ngồi xuống cạnh Niếp Thập Phương, nhưng ánh mắt lại nhìn Thẩm Thiên Lí.

Thẩm Thiên Lí mỉm cười nói: “Tiên Tử đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này. Hình như mắt ba vị Đường Gia đã dán chặt trên người Tiên Tử? Lòng thích cái đẹp, cố nhiên mọi người đều có, bất quá cũng phải thích hợp, không nên đường đột giai nhân.”

Lúc y nói những lời này, trong lòng rất do dự, cố tình ám chỉ chính mình rời khỏi cuộc chiến tranh đoạt mỹ nhân, nhưng mấy lão già Thanh Sơn Phái tất nhiên không đáp ứng, huống chi y đối vị trí Minh Chủ Ngũ Phái cũng có hứng thú.

Bởi vậy suy nghĩ rất nhiều rất lâu, nhưng cũng không thể nói lời trái lương tâm, nhất thời khiến Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên xem thường, ba người này cũng song song đang suy nghĩ: Lý Đại Hỷ khẳng định không phải người y thương, bằng không y sẽ không đối Hạm Phương Tiên Tử biểu hiện thái độ truy cầu, không biết thổ bao tử rốt cuộc lại lịch thể nào.

Vừa định thám thính thân phận Lý Đại Hỷ thì thấy một tiểu nha hoàn thanh tú tiến đến dâng trà cho Hạm Phương Tiên Tử, không biết là bởi vì tâm tình khẩn trương hay còn nguyên nhân nào khác, vừa tới đến

trước mặt nàng đã bị vấp chân, toàn bộ ly trà đều dây vào chiếc váy đỏ mỹ lệ kia.

Tiểu nha hoàn sợ đến sắc mặt tái nhợt, cô bé không quên chuyện ba năm trước đây, một nha hoàn thương chủ tử, vì đổ kị dung mạo xinh đẹp của nàng mà khi dâng trà cho vị Tiên Tử này đã cố tình đổ trà lên người nàng, vốn định muốn xem nàng hét lên, kết quả chủ tử chỉ nhướn mày một cái, sau đó đem nha hoàn kia giao nàng xử trí, nhưng vị Tiên Tử xinh đẹp như thiên tiên này lại thần nhiên tươi cười bảo chủ tử xử tử nha hoàn kia, lúc này thì mày chủ tử cũng không thềm nhướn lên một chút, nhuyển tiên đỏ rục như máu bên hông vung lên, nha hoàn kia chết ngay tại chỗ.

Tiểu nha hoàn càng nghĩ lại càng khẳng định mình khó thoát khỏi cái chết, thân thể run rẩy không ngừng.

Hạ Phương Tiên Tử nhìn nữ hài nhi hèn mọn quỳ gối dập đầu dưới chân mình, bỗng nhiên mỉm cười, ôn nhu nói: “Nha hoàn của Thẩm công tử tựa hồ đối với ta có thành kiến, xem ra mị lực của công tử thực sự rất lớn a.” Nàng nhìn Thẩm Thiên Lí, ánh mắt toát ra tiếu ý lạnh lùng.

Thẩm Thiên Lí do dự một chút, cũng chỉ là một chút mà thôi, chỉ là một nha hoàn, thực sự không đáng cái gì, hà tất vì đó mà đắc tội Hạ Phương, cũng cười nói: “Bọn hạ nhân tay chân vụng về, khiến Tiên Tử chê cười, nếu Tiên Tử có hứng thú, không ngại thay tại hạ quản giáo một chút.”

Nói xong hợp một ngụm trà, quả nhiên nghe Hạ Phương Tiên Tử cười nói: “Nếu Thẩm công tử nói vậy, ta cũng không khách khí, gần đây trong lúc rảnh rỗi, ta nghĩ ra được một nhất chiêu hoa thức. lát nữa mượn nha hoàn này biểu diễn chiêu đó cho các đại gia nhìn xem, thuận tiện thỉnh các đại gia giúp ta đánh giá, có điều phải để các người chờ đến buổi trưa, chiêu thức kia dưới ánh mặt trời ban trưa xem là hay nhất.”

Không ai đưa ra dị nghị, nhìn tiểu nha hoàn khóc kêu bị kéo ra ngoài, Phương Cửu Thiên, Niếp Thập Phương và Giang Bách Xuyên đều vô cùng bình tĩnh, đối bọn họ mà nói một người chết cùng với một con kiến chết không có gì khác nhau, mà ngay cả Thẩm Thiên Lí cũng không có biểu hiện ra bất luận bất mãn gì, bất quá là một nha hoàn mà thôi, làm cho nữ nhân này vui vẻ là trọng yếu nhất.

10. Chương 10

Lộng Ngọc và Hoa Nhị đang ở trong phòng thêu hoa, Lý Đại Hỉ ở trước cửa nhảy dây, tuy rằng Thẩm Thiên Lí để cho bọn họ đi dạo trong vườn, nhưng Lý Đại Hỉ không muốn, bảo rằng thấy vườn liền nhớ lại mảnh đất của hắn ở trên núi, tim đau đến muốn rỉ máu, cho nên hắn đành lòng vòng ở trong phòng. Bỗng nhiên thấy Mị Dung cấp tốc xông vào, nhìn thấy Lý Đại Hỉ, liền vội vã khôi phục biểu tình cao ngạo, từng bước một tiến đến, cau mày không nói câu nào.

Lộng Ngọc và Hoa Nhị thấy khác thường, vội hỏi. Mị Dung liếc nhìn Lý Đại Hỉ, tựa hồ nam nhân này cũng biết mình không thích hắn, hắn cũng chưa từng chủ động xuất hiện trước mặt mình, cho dù có tình cờ đụng mặt nhau, cũng chào rồi bỏ đi, hôm nay thấy mình đến, cũng chỉ là nhìn mình một cái rồi tiếp tục nhảy dây. Như vậy càng hay, đỡ phải để hắn biết được thật ra mình tới đây để cầu hắn.

Mị Dung nghĩ thầm, mở miệng đối Lộng Ngọc nói: “Tiểu Lan vừa dâng trà cho Hạ Phương Tiên Tử, không cẩn thận té ngã, thế là trà đổ hết lên váy bà cô kia.” Vừa dứt lời, Lộng Ngọc, Hoa Nhị và tất cả nha hoàn trong phòng đều nhất tề kêu lên sợ hãi.

Lý Đại Hỉ bị các nàng dọa hoảng, ngừng động tác, lại nghe Lộng Ngọc gấp gáp hỏi: “Nàng kia hiện tại thế nào? Chủ tử có giết nàng không? Ba năm trước đây Tiểu Hà cũng chính vì dâng trà đổ lên người Hạ Phương Tiên Tử mà bị chủ tử đánh chết.” Thân thể hắn chấn động, không dám tin nhìn Lộng Ngọc, chỉ làm đổ trà thôi mà bị đánh chết, hắn không thể tin được chuyện này do Thẩm Thiên Lí làm, tuy rằng y bình thường lãnh đạm, nhưng y đối với hắn rất tốt, y, làm sao có thể là người tàn nhẫn như thế?

Mị Dung gật đầu nói: “Không sai, bất quá hồi nãy bà cô kia bảo muốn luyện chiêu thức gì đó, đem Tiểu Lan nhốt lại, chờ trưa nay dùng nàng thử nghiệm, các người thấy đó, nữ nhân này độc ác không gì sánh

được, Tiểu Lan làm sao còn có đường sống? Bởi vậy ta tới tìm các người thương lượng, xem có biện pháp nào cứu nàng.”

Vừa dứt lời, Hoa Nhị liền nhìn Lý Đại Hỉ: “Xin Đại Hỉ ca đi cầu công tử vậy, nếu là chúng ta thì có một trăm người đi nữa cũng phí công.”

“Không được.” Nhưng không ngờ Lộng Ngọc kiên quyết cự tuyệt, ngay cả Mị Dung đều giật mình: “Lộng Ngọc, lẽ nào người đành lòng làm ngơ nhìn một tiểu cô nương còn chưa hiểu sự đời chết trong tay nữ nhân kia?”

Mị Dung nghi hoặc hỏi, Lộng Ngọc lắc đầu thở dài: “Các người đừng quên ngay từ đầu công tử đã nói với sư phụ y rằng Đại Hỉ ca chỉ là thiếp, y nhất định sẽ truy cầu Hạm Phương Tiên Tử làm vợ, huống chi Tiên Tử có thể mang lại lợi lộc cho công tử rất nhiều, công tử bình thường có thể sủng ái dung túng Đại Hỉ ca, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép Đại Hỉ ca mạo phạm Hạm Phương Tiên Tử, bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng y vốn rất rõ ràng, các người bảo Đại Hỉ ca đi cầu công tử thả Tiểu Lan, với tình tình của Đại Hỉ ca, chắc chắn sẽ khiến công tử bị mất mặt trước ba vị công tử kia, thậm chí có thể đắc tội Hạm Phương Tiên Tử, công tử vì bảo vệ vị thế của mình, tất nhiên sẽ không ngại hi sinh hẳn, các người đây là muốn hại Đại Hỉ ca sao?”

Nghe xong, Hoa Nhị cũng không lên tiếng phản bác. Mị Dung tuy sốt ruột, nhưng cũng biết Lộng Ngọc nói có đạo lý.

Đang suy nghĩ chủ ý thì chợt nghe Lý Đại Hỉ trầm giọng nói: “Ta đi, Lộng Ngọc, hẳn nếu bởi vì ta đắc tội nữ nhân hung ác kia mà giết ta, vậy cứ để hẳn giết, ta là người, cùng với lang sói ngủ còn không bằng chết quách đi.” Nói xong hẳn buông dây, muốn rời đi.

Lộng Ngọc vội vã kéo hẳn, giậm chân nói: “Đại Hỉ ca người đừng nóng, người đi như vậy chính là muốn đối nghịch đối nghịch với công tử.” Thế nhưng Lý Đại Hỉ giãy dụa nhất định phải đi, Lộng Ngọc thực sự không còn lựa chọn, chỉ phải nói: “Đại Hỉ ca người tâm ý đã quyết, ta đây cũng không có biện pháp, chỉ là chuyện này người phải nghe ta, bằng không chẳng những không thể cứu Tiểu Lan, ngay cả người cũng có thể mất mạng, ta có một chủ ý, tuy rằng hoang đường, nhưng nhất định có thể cứu Tiểu Lan, về phần sau đó, thái độ của công tử như thế nào, thực sự rất khó đoán trước, đành phải tùy cơ ứng biến, giảm thương tổn đến mức thấp nhất.”

Mị Dung vội hỏi chủ ý gì, Lộng Ngọc do dự một hồi mới nói: “Phần Đại Hỉ ca thành nữ nhân, còn là nữ nhân mang thai, bảo Tiểu Lan là nha hoàn của hẳn, như vậy công tử còn có thể cố kỵ một ít, may ra sẽ không hạ độc thủ, trước ba vị công tử kia cũng không đến nỗi mất mặt, ai cũng biết nữ nhân mang thai có chút khó chịu, Hạm Phương Tiên Tử tuy rằng độc ác, nhưng cũng không phải loại đàn bà chanh chua, với thân phận Tiên Tử, cùng thiếp thị đã mang thai của công tử tranh đôi co cũng không tốt đẹp gì.”

Lộng Ngọc vừa dứt lời, Hoa Nhị và Mị Dung choáng váng, lảo đảo lùi về sau mấy bước, Hoa Nhị vốn thẳng tính, kêu thất thanh: “Lộng Ngọc, chủ ý của người rất hay, nhưng mà phần Đại Hỉ ca thành nữ nhân?” Hoa Nhị ngấm ngang dọc khuôn mặt anh tuấn chính trực màu mặt của Lý Đại Hỉ, cuối cùng rên rỉ: “Đại Hỉ ca phần thành nữ nhân ai mà dám nhìn a?”

Lộng Ngọc phản bác: “Sao không dám nhìn? Nữ nhân mang thai da trở nên đen đúa thô ráp là chuyện bình thường, bằng không để ta đi thay, Đại Hỉ ca đối ta có ân cứu mạng, ta không thể để hẳn đi chịu chết.”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ liền kiên quyết: “Hảo, cứ làm như thế, ta tuy rằng không muốn phần nữ nhân, thế nhưng tính mạng Tiểu Lan không thể không cứu, ta tin chắc không còn chuyện gì có thể đáng sợ hơn chuyện Thấm Thiên Lí cứng rắn thú ta lên núi.” Hẳn nói xong, vẻ mặt như trắng sớ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng ngồi xuống ghế: “Được rồi, Lộng Ngọc, người tới đi.”

Tại tiền đình, Thấm Thiên Lí và Niếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên, Giang Bách Xuyên nói mấy lời bằng mặt mà không bằng lòng một hồi cũng sắp tới trưa. Y thoải mái thừa nhận Lý Đại Hỉ là thiếp thị của mình, bảo rằng nhất thời vui đùa một chút.

Ở thời đại tam thê tứ thiếp này, Hạm Phương Tiên Tử cũng hiểu rõ, nàng vốn chỉ cần quân sủng ái, sẽ không quan tâm đến một thiếp thị thổ bao tử như thế, nhưng nếu Lý Đại Hỉ xuất thân cao quý, tướng mạo

xuất chúng, chắc chắn nàng cũng sẽ thấy không thoải mái, đương nhiên, quan trọng là nàng phải là trung tâm.

Mà nhóm người Niếp Thập Phương không hề tin tưởng, thế là lại tiếp tục suy đoán thân phận thật sự của Lý Đại Hỉ.

“Được rồi, buổi trưa đã đến, không bằng chúng ta uống xong chén trà này thì dời bước ra ngoài, Tiên Tử có đồng ý không? Trà Long Tĩnh thượng đẳng, không uống hết rất đáng tiếc.” Niếp Thập Phương mỉm cười đề nghị, bốn người còn lại cũng phụ họa, nâng chén trà hớp một ngụm, chợt nghe ngoài cửa vang lên thanh âm như nghẹt mũi: “Thẩm Thiên Lí, nha hoàn Tiểu Lan của ta đâu? Người mượn dùng cũng đã nửa ngày, trả lại cho ta đi chứ.” Theo tiếng nói, một “nữ nhân” cao lớn xấu xí đồng thời rõ ràng đang mang thai lao vào như lốc xoáy.

“Phốc” một tiếng, Thẩm Thiên Lí, Niếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên, Giang Bách Xuyên đều phun hết trà ra, Hạm Phương Tiên Tử may mắn vẫn còn giữ được phong phạm thực nữ, ngay cả động tác phun trà cũng thật là khuê các.

Còn một ít trà trong miệng miễn cưỡng nuốt xuống, lại bị mắc nghẹn đến trợn trắng mắt, nhất thời, thanh âm “Khái khái khái khái” vang vọng khắp phòng, năm vị thiên chi kiêu tử cho tới bây giờ chưa từng thất thố như vậy.

“Khái khái, Đại... Đại...” Đầu óc Thẩm Thiên Lí cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, nếu gọi “Đại Hỉ” thì việc hấn giả trang nữ nhân sẽ bại lộ, một người luôn luôn quật cường như hấn mà ủy khuất phần thành nữ nhân, nhất định là có thâm ý, huống chi Lộng Ngọc Hoa Nhị ở bên cạnh hấn, sẽ không để hấn xằng bậy, cố gắng nuốt xuống nước trà còn trong cổ họng, Thẩm Thiên Lí đứng lên kinh ngạc hỏi: “Người... Người tới làm gì?”

“Ta tới tìm Tiểu Lan.” Lý Đại Hỉ nhìn thẳng Thẩm Thiên Lí, ánh mắt toát ra ngọn lửa phần nộ thiêu đốt, Thẩm Thiên Lí trong lòng “Lộp bộp”, y thế nào đã quên Lý Đại Hỉ không phải là loại người giống mình, hấn rất coi trọng tính mạng bọn nha đầu, không biết ai đã tiết lộ thông tin. Bốn người kia đang nhìn chăm chú bên này với ánh mắt không dám tin, y hấn là hung hăng tát Lý Đại Hỉ một bạt tai bảo hấn nhanh lên cút đi để bảo vệ mặt mũi, dưới loại tình huống này không giết hấn đã là phá lệ khai ân, Lộng Ngọc Hoa Nhị rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, phần Đại Hỉ thành dạng này đến chất vấn y, cho rằng “thiếp thị mang thai” có thể khiến y cố kỵ? Thế nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt của bảo bối Đại Hỉ, Thẩm Thiên Lí tự dưng chột dạ.

“Na... Nha hoàn hầu hạ người không phải đã đủ nhiều sao? Bớt 1, 2 người có đáng gì. Tiểu Lan đắc tội Tiên Tử, phải bị nghiêm phạt.” Thẩm Thiên Lí kiên trì khuyên bảo, mong muốn Lý Đại Hỉ có thể biết khó mà lui, bất quá y cũng biết, hầu như không có khả năng.

Quả nhiên, Lý Đại Hỉ nhảy dựng lên, cảm giận nói: “Nàng là nha hoàn của ta, người mượn dùng xong thì phải trả lại, bất kể nàng đắc tội với ai, nên đánh nên phạt cũng là ta định đoạt, người đem nàng trở lại là có ý gì? Lẽ nào người mượn đồ của người khác thấy dùng không tốt thì đập hư rồi mới trả lại cho người ta sao? Đây là đạo lý gì?”

Thẩm Thiên Lí không dám nhìn tới miệng ba người kia đã biến thành chữ O, nhưng bảo y dùng vũ lực nghiêm phạt Lý Đại Hỉ để lấy lại uy nghiêm, y thật sự trăm triệu luyến tiếc. Đang muốn gọi Lưu Sương Sấn Nguyệt dẫn hấn đi, chợt nghe Hạm Phương Tiên Tử cười lạnh nói: “Người nọ là ai? Dám ở trước mặt công tử lớn tiếng vô lễ, công tử đừng trách ta lắm miệng, thiếp thị như vậy, cho dù mang thai, cũng phải hảo hảo giáo huấn một chút.”

Lời nói mất thân phận thế này căn bản không nên xuất phát từ miệng nàng, nhưng nàng thấy rõ ánh mắt Thẩm Thiên Lí dung túng nam nhân giả trang thiếp thị này, trong lòng không khỏi cảnh giác, thâm nghĩ: nếu muốn gả cho Thẩm Thiên Lí, phải diệt trừ nam nhân thoát nhìn đang giữ vị trí trọng yếu trong lòng y.

Nàng không ngờ rằng, Lý Đại Hỉ vốn đang tức nàng, vừa nghe lời này, lập tức quay đầu mắng: “Người nếu biết mình lắm miệng thì câm đi, nữ hài thì phải ôn nhu thiện lương, tâm tánh tốt sẽ bộc lộ sự khả ái, giống như Lan Hoa Nhi nhà ta, không tiền không thế, luận tướng mạo, cũng không rất xinh đẹp, nhưng A Ngưu vẫn đem lòng yêu thương nàng, dù nàng không hấn thông minh lắm đâu, nhưng vì nàng tâm địa thiện

lượng, hiểu thuận lão nhân, cho nên A Ngũ đối nàng rất tốt. Nữ nhân giống như người, chỉ vì một ly trà liền muốn giết người, bộ dạng xinh đẹp có ích lợi gì, cùng với đầu trâu mặt ngựa có khác gì...”

“Đại Hỉ...” Thảm Thiên Lí quát, nhất thời cũng đã quên mất che giấu thân phận hần, Lý Đại Hỉ liền xoay đầu lại, nổi gân xanh mắt: “Người gọi ta làm gì? Ta nói không đúng sao? Ta làm trò khiến người bị mất mặt với bằng hữu có đúng hay không? Người có thể giết ta a, đối với người mà nói, giết người với giết gà đều giống nhau không phải sao? Người lúc trước đáp ứng ta thế nào, người đã nói người sau này sẽ thương yêu bọn nha hoàn, sẽ không cứ hờ một chút là đánh giết các nàng, nhưng hiện tại thì sao? Người đáp ứng ta căn bản làm không được, sao xứng là đại trượng phu?”

Hần càng nói càng giận, đem lời khuyên nhủ nhện của Lộng Ngọc ném ra sau đầu, sống chết không còn màng tới: “Người chắc đang cho rằng thái độ của ta là làm càn, đối với người lớn tiếng, có lẽ lại muốn đem các hương thân ra áp chế ta, Thảm Thiên Lí, người ngoại trừ giết người, còn có thể làm chuyện gì khác để ta bội phục người không?”

Sau đó hần chuyển hướng sang Niếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên và Giang Bách Xuyên: “Còn các người nữa, các người cũng đều cho rằng Tiểu Lan bởi vì một ly trà bị xử tử là đương nhiên có đúng không? Các người không phải căn bản đều đã quên nàng là một con người sao, cũng giống như các người là một con người sống, nha hoàn bên người các người, hơi không thuận ý là các người có thể không chút do dự giết chết sao? Lúc các người giết các nàng, có nghĩ tới các nàng làm cơm, giặt quần áo, trải giường chiếu, toàn tâm toàn ý hầu hạ các người không? Cho dù là một con ngựa, cưỡi lâu cũng sẽ có cảm tình. Các người nghĩ mình địa vị cao cao tại thượng, người nghèo bọn ta đều đáng bị vũ nhục bị chà đạp sao, nhưng nếu không có bọn ta, các người ăn cái gì mặc cái gì? Không có bọn ta, địa vị các người có cao tới đâu đi nữa cũng có ích lợi gì? Hừ, các người hiện tại phong quang vô hạn, thương thiên hại lý, cẩn thận lão thiên gia báo ứng, vài thập niên sau, mấy trăm năm sau, thậm chí ngay kiếp này, có dám cam đoan các người vẫn cao cao tại thượng như thế không? Sẽ không có lúc nghèo túng không?”

Hần một hơi nói xong, Niếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên và Giang Bách Xuyên đều mở to hai mắt nhìn, những thiên chi kiêu tử này nằm mơ cũng không ngờ sẽ có một ngày, có người chỉ thẳng mặt bọn họ mà mắng chửi, hơn nữa mắng thời gian dài như vậy mà không bị bọn họ giết chết.

Thảm Thiên Lí hít sâu một cái, tốt rồi, Lý Đại Hỉ không nổi giận thì thôi, vừa nổi thế là đắc tội cả đám. Thế nhưng nghe hần nói có thể thấy hiện tại nội tâm hần bị phân ra sao, y liền gọi Sấn Nguyệt, trầm giọng phân phó: “Cởi trói cho Tiểu Lan, để Đại Hỉ mang nàng về.” Không nhìn ánh mắt bất mãn mà âm lãnh của Hạm Phương Tiên Tử, y vỗ vỗ Lý Đại Hỉ: “Được rồi được rồi, ta biết người yêu thương các nàng, mang Tiểu Lan trở về đi.”

Lý Đại Hỉ ngậy ngẩng cả người, hần cho là mình phen này tiêu rồi, không chết thì cũng bị thương, hần vẫn không quên lúc mới gặp tiểu vương bát đản thủ đoạn lợi hại cỡ nào, ai ngờ y lại thả Tiểu Lan, còn bảo mình trở về. Hai mắt hần đỏ lên, gục đầu xuống thắp giọng nói: “Người... Người có thể bởi vì ta hôm nay đối với người không cung kính mà giết ta. Nhưng... nhưng người không thể giết Tiểu Lan, không thể giết nàng.”

Thảm Thiên Lí gật đầu: “Hảo, ta đã biết, được rồi, trở về đi, Lộng Ngọc cũng thật là, trang điểm cho người cái kiểu gì thế, tìm ta thiếu điều muốn đình công luôn.” Nói xong thì vừa hay Sấn Nguyệt trở về, nói đã thả Tiểu Lan, Lý Đại Hỉ lúc này mới yên tâm rời đi.

Thảm Thiên Lí nhìn theo bóng lưng của hần, thật sâu thở dài, quay đầu chưa kịp nói, Hạm Phương Tiên Tử đã bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng bảo: “Thảm công tử gia vụ bọn bề, còn có ái thiếp đang đợi xoa dịu, ta không quấy rầy nữa, cáo từ.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Thảm Thiên Lí liền gọi Lưu Sương tiên nàng, y hiểu nữ nhân này đã không còn cho mình bất luận cơ hội nào nữa, nhưng thần kỳ là, không hề thấy hối hận, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, còn có mừng thầm, giống như buông xuống được một bao bố ngàn cân. Chợt nghe Phương Cửu Thiên hắc hắc cười: “Uy, người không đuổi theo sao? Nếu như đuổi theo, chân thành nhận lỗi, có thể còn có cơ hội nga.”

Thảm Thiên Lí quay lại nhìn Phương Cửu Thiên: “Thế nào? Bị Đại Hỉ làm cho choáng váng? Chứ không có gì mà tốt bụng nhắc nhở ta như vậy? Ta rời khỏi cuộc chiến các người có thể ăn mừng rồi, nhớ hảo hảo nắm chặt cơ hội.” Quên đi, không phải là là vị trí Minh Chủ Ngũ Phái thôi sao? Đại Hỉ nói đúng, là nam tử hần đại trượng phu, sao lại dựa vào nữ nhân để đoạt được quyền lực ni.

“Không ngờ, Lý Đại Hỉ thật sự là vợ của ngươi.” Niếp Thập Phương bỗng nhiên mở miệng. Thẩm Thiên Lí cười khổ nói: “Đúng vậy a, không sai, ta vốn đang muốn dùng hấn bày nghi binh chi kế đối phó với các ngươi ni, ai ngờ cuối cùng thất bại.” Y nhún vai, ngồi lại ghế, cầm chén trà uống một hơi cạn sạch.

“Xem ra ngươi rất quan tâm hấn, để hấn tùy ý đối ngươi lớn tiếng như thế.” Thanh âm trầm thấp của Giang Bách Xuyên vang lên, khéo miệng cong cong.

Thẩm Thiên Lí đặt chén trà xuống, gật đầu: “Không sai, nói thật với các ngươi, ta thực sự thua trong tay hấn, hấn vốn chỉ là một nông dân bình thường, tính tình quật cường, tâm thẳng như ruột ngựa, là ta cường thú hấn lên núi, trước kia ta cứ tưởng, bất quá chỉ là món đồ chơi mới mẻ, thích nhìn nhần thần quật cường của hấn từ từ ảm đạm, chờ chơi đủ sẽ quăng hấn trở về. Ai ngờ từ lúc bắt đầu nhìn thấy hấn, tâm cũng đã thuộc về hấn rồi, luyến tiếc để hấn ủy khuất dù là một chút, chỉ cần thấy hấn đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Ai, người chưa từng yêu sẽ không biết tư vị thực sự của ái tình, từ ánh mắt các ngươi nhìn Hạm Phương Tiên Tử ta có thể biết, các ngươi ba người đều không ai thật tâm yêu nàng, cũng không biết đời này các ngươi có thể gặp gỡ người khiến các ngươi yêu thương từ tận đáy lòng hay không, nếu như có thể gặp gỡ, các ngươi liền sẽ minh bạch tâm tình hiện tại của ta.”

Đại sảnh nhất thời không một tiếng động, một lúc lâu, Giang Bách Xuyên mới cười nói: “Thiên Lí, chúng ta đã bao nhiêu năm chưa từng ngồi cùng một chỗ, thẳng thắn thành khẩn nói ra lời từ trong tâm phé?”

“A?” Thẩm Thiên Lí mờ mịt, lập tức hiểu rõ, lắc đầu than thở: “Có bao nhiêu năm? Ta đều quên ni, dường như từ khi năm tuổi, đại gia đều minh bạch ý nghĩa của Hạm Phương đối với chúng ta, sau đó cũng đều cất giấu tâm cơ vì niềm vui của nàng và thể lực phái của mình mà lục đục với nhau.”

Phượng Cửu Thiên cũng cảm khái tiếp lời: “Không sai, còn nhớ lúc chúng ta ba bốn tuổi, vô tư vô lự không suy tính điều gì, vui vẻ tụ cùng một chỗ chơi đùa, đôi khi lên sự phó trốn đi, buồn bực liền tâm sự cùng nhau, sau đó đồng loạt ngẩng mặt nhìn trời hét to, một người bị khi dễ liền đoàn kết đi đòi công đạo.” Rồi ngữ điệu ảm đạm xuống: “Rốt cuộc là từ khi nào, rốt cuộc là vì cái gì, chúng ta trở nên như hiện tại, chúng ta... vốn phải là bằng hữu chân thành nhất thân thiết nhất cùng sinh cùng tử a.”

Niếp Thập Phương bỗng nhiên đứng dậy, trầm giọng cười nói: “Hảo một câu bằng hữu chân thành nhất thân thiết nhất cùng sinh cùng tử, Cửu Thiên, từ giờ trở đi thay đổi cũng không muộn a, dù sao chúng ta vẫn còn trẻ, tình ngộ bây giờ vẫn tốt hơn nhiều so với đợi đến lúc tóc bạc trắng mới hiểu ra.”

Niếp Thập Phương nhìn Thẩm Thiên Lí: “Ta sẽ vẫn truy cầu Hạm Phương Tiên Tử, để Lục Thủy phái lớn mạnh và cùng các ngươi cạnh tranh Minh Chủ vị, bất quá, từ nay về sau ta sẽ quang minh chính đại, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt nhất của nhau.”

Phượng Cửu Thiên cũng đứng lên: “Điều Thập Phương nói, ta tán thành.” Phượng Cửu Thiên nhìn Thẩm Thiên Lí: “Được rồi, ngươi hiện tại nhất định là nóng ruột muốn trở lại với Lý Đại Hỉ, chúng ta cũng không làm lỡ ngươi, mắc công ngươi lại oán hận...” Sau đột nhiên cười ra tiếng: “Thẩm Thiên Lí, ta nói thật, ngươi sau này ngàn vạn lần đừng chớ hấn phần nữ nhân, sẽ gây tai nạn chết người đó, ha ha ha ha, một nữ nhân tay chân thô to, giọng cao vút đã vậy còn mang thai, má ơi, đó tuyệt đối là trải nghiệm kinh khủng nhất đời ta.” Vừa dứt lời, hai người kia cũng cười theo.

Giang Bách Xuyên bỗng ngưng cười, biểu tình trở nên nghiêm túc: “Bất quá ta nghĩ ngươi cưới hấn thật sự rất đáng. Hấn nói những lời đó, khiến ta cảm giác như lương tâm sớm mất đi tựa hồ đã trở về một chút, có thể chúng ta do quá đầy đủ nên vô cảm, mà hấn mặc dù chỉ là một thổ bào tử nghèo khó, nhưng hấn so với chúng ta hiểu được quý trọng. Thiên Lí, đừng cải biến hấn, ta chỉ mong hấn có thể vĩnh viễn duy trì tâm tính đó.”

Thẩm Thiên Lí cười khổ: “Cải biến hấn? Các ngươi không biết hấn, so với trâu còn cứng đầu hơn, nói ta cải biến thì còn có lý, muốn cải biến hấn sao? Quên đi, chuyện bất khả thi như thế ta không làm đâu.”

Y vừa nói vừa tiến ba người, sau đó lòng nóng như lửa đốt chạy về hậu viện, Lý Đại Hỉ lúc này rất tức giận, không biết hiện giờ ra sao ni.

Không ngờ khi tới hậu viện, nhóm người Lộng Ngọc và Hoa Nhị đều ở ngoài sân, Tiểu Lan được thả ra cũng đang ở đó. Thẩm Thiên Lí thân thể cứng đờ, trách: “Các ngươi không ở trong phòng hậu hạ, ra đây làm gì? Đại Hỉ ni? Hấn thế nào?”

Vừa dứt lời, Hoa Nhị liên tục xua tay, ý bảo y đừng lên tiếng. Lộng Ngọc tới gần, khẽ nói: “Đại Hỉ ca không biết làm sao, rõ ràng đã cứu được Tiểu Lan, công tử cũng không đánh mắng hấn, nhưng hấn sau khi về phòng lại đột nhiên khóc rống. Chúng ta cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy bộ dạng hấn như thế, nếu nói là sợ cũng không phải, hỏi hấn cái gì hấn cũng không nói, lúc này tiếng khóc mới vừa ngưng, chúng ta nghĩ chờ một hồi để hấn bình tĩnh rồi hẵng vào.”

Thẩm Thiên Lí sao có thể chờ đến lúc đó, vội vã đẩy cửa, Lộng Ngọc thay y vén màn, sau đó các nha hoàn đều lặng lẽ theo sau y thám thính động tĩnh. Bỗngưng thấy công tử vung tay về phía sau, các nàng liền minh bạch dừng lại, đứng chờ bên ngoài, cố gắng lắng nghe tình huống bên trong.

Ngoài ý muốn, bên trong thanh âm gì cũng không có. Thẩm Thiên Lí đi tới bên giường, đã thấy Lý Đại Hỉ đang ngồi nhìn ngoài cửa sổ thất thần, hấn đã khôi phục quần áo nam nhân, không thèm nhìn y một cái, ánh mắt tản ra tia đậm mạc trước nay chưa từng có.

Thẩm Thiên Lí không hiểu sao có chút hoảng hốt, đành gượng cười nói: “Lệ trên mặt còn chưa khô ni, làm sao vậy? Khóc thương tâm như thế, ta đã thả Tiểu Lan về rồi còn gì?” Vừa nói vừa thay hấn lau đi nước mắt giàn giụa. Chỉ thấy hấn nhàn nhạt liếc nhìn, cũng không thèm đẩy ra la oai oái rằng ngoài phòng có người nhìn. Thẩm Thiên Lí kinh hãi, thầm nghĩ Lộng Ngọc nói không sai, Đại Hỉ là người thẳng tính, hấn thế này thật là chưa từng thấy.

“Thế nào? Còn giận ta ni?” Thẩm Thiên Lí ngồi xuống đối diện Lý Đại Hỉ: “Không phải mọi chuyện đã giải quyết, Tiểu Lan đã thả trở về, hơn nữa ở trước bốn người kia, người khiến ta bị mất mặt còn chưa đủ? Bây giờ còn muốn ta hướng người nhận sai sao? Ta thế nhưng trước giờ chưa từng xin lỗi người khác.” Y thấy Lý Đại Hỉ không lên tiếng, do dự một chút, rốt cục cắn răng nói: “Hảo, ta thừa nhận hôm nay có chút quá phận, nhưng nhiều năm nay rồi ta vẫn sống như thế, sao có thể đơn giản nói đối là đối ni, người nói đúng không? Đại Hỉ, người dù sao cũng phải cho ta thời gian sửa đổi dần a.”

Đối với Thẩm Thiên Lí mà nói, lần này đã là nhượng bộ cực hạn, y cho rằng Lý Đại Hỉ cũng có thể hiểu được một vừa hai phải, nhưng mà hiển nhiên đối phương hoàn toàn không biết điều. Năn nỉ này giờ, hấn vẫn một bộ dạng diện vô biểu tình nhìn chằm chằm màn cửa.

Thẩm Thiên Lí hừ một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, suy nghĩ một chút, rốt cục phẩy tay áo bỏ đi; nhất định không được tái sủng Lý Đại Hỉ, tái sủng chắc sẽ lên tới trời, không ngờ một người thành thật như vậy mà cũng hiểu đạo lý “được sủng mà kiêu”. Y cảm giận nghĩ, đi tới thư phòng dùng cơm trưa, sau đó cầm một quyển sách giả vờ đọc hơn hai canh giờ, đến chạng vạng vẫn là nhịn không được chạy về. Lý Đại Hỉ đang miễn cưỡng dùng bữa, đối y vô cùng hờ hững.

Chờ đến tối thì, vốn định dùng chuyện phòng the đả động đối phương, ai ngờ dưới ánh nến yếu ớt, Lý Đại Hỉ thẳng tắp nằm trên giường, đối mọi khiêu khích của y không tránh không né, bất động như pho tượng, thần sắc quật cường trong đôi mắt cũng bị một phần đậm mạc thay thế, khiến Thẩm Thiên Lí mất hết hứng thú.

“Người cho là mình rất giỏi sao? Người nghĩ ta đối xử tệ với người?” Y tàn bạo rống to, đập bẻ đồ đạc trong phòng, chỉ vào Lý Đại Hỉ: “Hảo, người không cần ra vẻ thanh cao như vậy, không có người ta vẫn sống được người yên tâm, chờ trở về núi, ta sẽ đưa người trở lại thôn Tam Lý, phi, chỉ là một thổ bao tử, ta bất quá dung túng người một chút, người liền cho rằng mình trở thành thánh mẫu nương nương.”

Y tức giận xoay người ra ngoài phân phó Lộng Ngọc: “Từ hôm nay trở đi, không cần phái người hầu hạ hấn, để hấn dọn ra vườn ở, mẹ nó, ta có tiền nhiều như vậy, thú thêm vài vật trang trí về cũng dư sức.” Nói xong bỏ đi mất, làm Lộng Ngọc sợ đến hồn phách bay mất tiêu, vội vã vào trong quở trách Lý Đại Hỉ.

Từ trước tới giờ, ai cũng đều thấy được Thẩm Thiên Lí đối hấn thật là tốt, chuyện hôm nay ngay từ đầu là Thẩm Thiên Lí sai, nhưng sau lại là lỗi của Lý Đại Hỉ. Mặc cho bọn họ nói thế nào khuyên thế nào, đối phương vẫn là bộ dạng hờ hững, không chịu mở miệng nói bất kì tiếng nào.

11. Chương 11

Hôm sau, quả nhiên thì có tổng quản biệt viện đến, nói rằng Thảm Thiên Lí thỉnh mấy hoa khô nổi danh ở Dương Châu thành tới làm khách, bảo Lộng Ngọc phân công nha hoàn hầu hạ. Còn bảo Lý Đại Hỉ đi trông gà vịt ngỗng heo gì đó, phụ trách cho chúng ăn, quét sạch chuồng gà chuồng lợn, công việc này vừa bẩn vừa mệt, bình thường đều do một số hán tử khỏe mạnh làm.

Lộng Ngọc nói một câu: “Sao có thể để Đại Hỉ ca đi làm loại việc này?” Tổng quản liền cười lạnh: “Đây là mệnh lệnh của công tử, hạ nhân chúng ta không có tư cách xen vào, hơn nữa, Lý Đại Hỉ vốn là một nông dân, để hắn làm loại việc này thì có sao? Chuồng gà của chúng ta nhất định phải được dọn sạch hơn cả nhà bọn hắn.” Nói xong nghênh ngang rời đi, Lộng Ngọc nghe gã lẩm bẩm cái gì “Cho chút thuốc nhuộm liền muốn mở cửa hàng nhuộm” với “Không biết trời cao đất rộng” vân vân.

Lý Đại Hỉ nhưng thật ra rất bình tĩnh tiếp nhận công tác mới. Hắn dọn ra khỏi căn phòng Thảm Thiên Lí vì hắn mà tỉ mỉ lựa chọn, đi tới nơi hạ nhân trụ, bọn hạ nhân đều nhìn hắn với ánh mắt khinh thường khi hắn trong một đêm từ thiên nga biến thành quạ đen. Hắn không vui vẻ cởi mở, yêu ồn ào, thích đùa giỡn như lúc trước nữa, thỉnh thoảng thấy Lộng Ngọc, hắn vẫn giữ bộ dạng đăm đăm, khiến tất cả mọi người đều hoài nghi hắn có phải bị ai nhập rồi không.

Thảm Thiên Lí gần đây tựa hồ rất vui vẻ, y mời đông đảo tuyệt sắc hoa khô đến biệt viện cư trụ, mỗi ngày phóng đảng, uống rượu hát ca, trong biệt viện mỗi ngày đều vang lên tiếng ti trúc, tràn ngập các điệu vũ, y thường xuyên cất tiếng cười to, tiếng cười kia cao vút, truyền khắp toàn bộ biệt viện, Vì vậy mọi người trong biệt viện cũng đều vui lây, cho tới bây giờ chưa từng thấy công tử hài lòng như vậy.

Chỉ có Lộng Ngọc lo lắng đến ăn không ngon, ngủ không yên: nhờ Đại Hỉ ca, công tử khó khăn lắm mới có điểm nhân tính, bọn họ sẽ không mặc danh kỳ diệu xa nhau như thế đúng không, một ngày xa nhau, thật khó đoán trước công tử còn có thể biến thành bộ dáng gì nữa.

Đêm khuya trong hoa viên, những cánh hoa đào rơi lả tả trong ánh sáng huyền diệu của trăng, chập chờn theo gió, lãng mạn vô cùng. Nhưng mà, dù có phong tình mỹ lệ đến đâu, ngắm suốt một canh giờ cũng thấy vô vị. Thảm Thiên Lí uống xong bình rượu cuối cùng, đánh ngáp một cái thật to.

Lưu Sương nhân cơ hội tiến lên nói: “Công tử, đã sắp canh tư, người nên trở về phòng ngủ, hiện giờ vẫn chưa mãn xuân, tối trời hẳn vẫn còn hàn khí ...”

Không đợi nói xong, Thảm Thiên Lí liền cười nhạo: “Ngu ngốc, với bản lĩnh của ta mà còn sợ hàn khí sao?” Nói thì nói vậy, nhưng y cũng đứng lên: “Được rồi, các người lo lắng cho ta cũng ngủ không ngon, trở về phòng thôi.”

Gian phòng đã được nha hoàn thấp đầy nệm đỏ, trải sẵn tấm chăn sa tanh đỏ nhạt thêu uyên ương hí thủy, buông màn thêu hoa lan thanh nhã tinh xảo, đốt huân hương mùi thơm nhàn nhạt có tác dụng an thần. Thảm Thiên Lí vào phòng, nhìn quanh mọi thứ được sắp đặt tinh xảo, đứng ngốc một hồi, rồi tới bên chiếc giường rộng lớn ngồi xuống. Y tỉ mỉ vuốt ve sa tanh trơn bóng, mới mấy ngày trước thôi, y và Đại Hỉ còn trùm chăn ôm nhau ngủ trên chiếc giường này, nhưng hôm nay chỉ còn lại có mình y cô đơn chiếc bóng, mà ngay cả nguyên nhân mình bị ghét y cũng không biết.

Y vừa nghĩ đến đây, bỗng dưng nổi nóng, ùng ùng đứng dậy gọi: “Người đâu?” Vừa dứt lời, Lưu Sương và Sấn Nguyệt đã có mặt, đồng thanh hỏi: “Công tử có gì phân phó?”

“Lý Đại Hỉ đang làm gì?” Thảm Thiên Lí sắc mặt âm u hỏi. Lưu Sương và Sấn Nguyệt nhìn nhau, đều thầm nghĩ câu hỏi này thật buồn cười a, đã sắp canh tư, ngoại trừ công tử, giờ này làm gì còn ai thức, nhưng vẫn cố nén cười. Lưu Sương vội vàng khom người nói: “Hồi Đường Gia, Đại Hỉ ca chắc là đang ngủ...” Chưa dứt lời, chợt nghe Thảm Thiên Lí cười lạnh: “Hảo, để xem hắn ngủ ngon thế nào.” Nói xong phủ thêm kiện áo choàng: “Đi, các người dẫn ta đến chỗ hắn.”

Lưu Sương và Sấn Nguyệt bắt đắc dĩ nhún vai, thầm nghĩ: rốt cuộc nhện không nổi nữa sao, mấy ngày không gặp rồi, hôm nay chắc khỏi ngủ quá. Vì vậy vội vã dẫn Thảm Thiên Lí tới hậu viện nơi hạ nhân trụ, chỉ vào một gian nói: “Hồi công tử, đó là gian phòng của Đại Hỉ ca...” Chưa nói xong, đã thấy công tử vọt

vào nhanh như gió. Hai người nhìn nhau cười, thẳm nghĩ mây đen đầy trời mấy hôm nay cuối cùng cũng đến lúc tan đi.

Lưu Sương Sấn Nguyệt nói không sai, Lý Đại Hỉ chính xác đang ngủ, công việc rất nhiều, số gà vịt heo ngỗng ở Phương Thảo Biệt Viện không ít, lại hết lần này tới lần khác tổng quản làm khó hẩn, bắt hẩn làm từ sáng đến tối muộn, mệt đến mức không cử động nổi luôn, hẩn vốn xuất thân nông dân nên cũng không ngại, trở lại phòng ăn cơm xong là nằm vạt ra ngủ liền.

Thẩm Thiên Lí vào trong, thấp nền trên bàn, liếc mắt thấy một tô to, chắc là tô cơm, bên cạnh là chén nhỏ với một ít canh rau, còn có mẩu bánh ngô bằng nửa nắm tay, chắc là buổi chiều Lý Đại Hỉ ăn còn dư. Y tức khí, cứ tưởng Đại Hỉ đã ăn quen sơn hào hải vị, ăn lại mấy thứ bình thường này nhất định không nuốt nổi. Ai biết hẩn không đổi nổi bản tính nông dân, ăn loại cơm thừa canh cặn này cũng ăn được cả một tô lớn, xem ra kế hoạch dùng thức ăn bức hẩn cúi đầu đã chính thức thất bại.

Nghe giường gỗ đơn sơ truyền đến tiếng ngáy nhẹ chứng tỏ Đại Hỉ đang say giấc nồng, một bụng khí nghẹn nãy giờ lại càng không chỗ phát tiết, y tới bên giường, nương theo ánh nến thấy rõ Lý Đại Hỉ chỉ mặc một bộ quần áo ngắn bằng vải thô, trên bụng đắp một tấm vải mỏng vá chằng vá đụp, tứ chi duỗi thẳng ra chiều rất thoải mái, có thể phỏng quá oi bức mà cởi áo mở rộng, lộ ra một mảnh da thịt màu mật co dãn, nhìn qua kẽ hở, hai nhũ hoa nho nhỏ dưới vạt áo theo nhịp hô hấp lúc ẩn lúc hiện.

Thẩm Thiên Lí không nhịn được nữa, giống như lang đói nhiều ngày chưa có gì bỏ bụng bỏ nhào vào Lý Đại Hỉ, một móng vuốt vươn ra kéo áo Đại Hỉ xuống, tấm trải giường cũng bị y quăng trên mặt đất. Khi chạm đến da thịt Đại Hỉ, y hưng hăng hôn lên hai phiến môi đầy đặn, thoáng chốc sự sôi sục táo bạo tiêu thất, động tác trở nên ôn nhu cùng nâng niu. Dần dần hôn xuống phía dưới, Lý Đại Hỉ bắt đầu bất an giãy dụa, nói mơ: “Quý a, người đừng áp ta, ta ban ngày đã mệt muốn chết, người để ta nghỉ ngơi một chút.” Hẩn mộng du quơ tay, sau đó vì phân thân bỗng dưng bị cắn một cái mà giật mình tỉnh dậy, hai mắt mở to nhìn thấy người không có khả năng xuất hiện ở chỗ này, ngốc lảng nửa ngày, hẩn mới bắt đầu điên cuồng phản kháng, mắng to: “Thẩm Thiên Lí, vương bát đản, lãnh huyết hỗn đản, người buông ta ra, buông ta ra.”

“Buông người ra? Ân? Dựa vào cái gì? Người đã quên người là thiếp thị của ta sao? Tuy rằng vì người đối ta vô lễ mà trừng phạt người, nhưng cũng không có nghĩa người từ nay về sau không cần thực hiện bổn phận nam thiếp.” Thẩm Thiên Lí vừa nói vừa cởi quần, chẳng thèm dùng thứ gì bôi trơn, hưng khí nhện vài ngày hiện đã trắng to đau nhức từ lâu liền xông thẳng vào. Lý Đại Hỉ đau đến thân thể cứng đờ, y nhất thời cảm thấy thương tiếc, nhưng vừa nghĩ tới nhất định phải nhân dịp này thể hiện uy phong với Đại Hỉ, thế là bắt đầu luật động.

Địa phương hổ thẹn bị xô xuyên đến nơi sâu nhất, Lý Đại Hỉ giữ biểu tình hờ hững cũng không được. Thẩm Thiên Lí chưa từng thô bạo như vậy với hẩn, cho dù là đêm tân hôn, y cũng cho hẩn đủ thời gian giảm bớt tâm tình khẩn trương, hơn nữa bởi vì thông đạo của Lý Đại Hỉ rất chặt, mỗi một lần làm tình Thẩm Thiên Lí đều làm tiền diễn rất kĩ, dùng dầu bôi trơn rồi mới tiến nhập, nhưng ngày hôm nay y đột nhiên đến đây, ôm một bụng oán giận, làm sao còn nhớ tới cái gì bôi trơn cơ chứ.

Vừa ôm Lý Đại Hỉ, Thẩm Thiên Lí vừa cắn giận nghĩ: tất cả là tại nam nhân chết tiết dưới thân này hại y mỗi ngày miễn cưỡng cười vui với đám nữ nhân tục tằng, đau khổ biết bao nhiêu. Y làm cho ai xem, là cho hẩn xem chứ đâu, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ hẩn, ăn không ngon ngủ không yên, chỉ ngóng trông hẩn mau mau vì ghen mà chịu thua, hai người nổi lại tình xưa. Nhưng thổ bao tử không biết tốt xấu này chẳng những không thêm quan tâm hay ghen tị chuyện y tìm nữ nhân khác mà còn ăn ngon ngủ ngon, rốt cuộc hẩn coi y là cái gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng tức giận không chịu nổi, những cú thúc cũng trở nên nhanh và mạnh hơn. Lý Đại Hỉ lúc đầu còn giãy dụa chửi mắng, dần dần vì đau đớn mà rên rỉ, cuối cùng thân thể giống như vũng vầy đuối sức trong nước, động ngón tay một chút cũng không được.

Sau khi xong việc, Thẩm Thiên Lí từ trên giường ngồi dậy, nhìn một mảnh hỗn độn, trong lòng cũng có chút hối hận mình quá nóng vội, vừa định nói gì đó liền nhìn thấy nhân thân Lý Đại Hỉ tràn ngập khinh bỉ, hô hấp của y cứng lại, không thể tin được Đại Hỉ lại dùng ánh mắt này nhìn y, thế nhưng sau một khắc, y thanh thanh sở sở nghe được thanh âm hỗn hển của người kia: “Phi, người ngoại trừ động dục với sát nhân, còn có thể làm gì? Đồ sài lang.”

Vẻ mặt Thẩm Thiên Lí lập tức tối sầm lại, lạnh lùng trừng Lý Đại Hỉ một hồi rồi quay đầu bước đi. Cánh cửa gỗ bị y làm nơi trút giận, đóng ầm một cái thiếu điều muốn bung bản lề. Lưu Sương, Sấn Nguyệt vốn tưởng rằng lúc này đây hai người có thể trở về như xưa, ai ngờ nhìn thấy chủ tử về mặt muốn giết người đi ra, sợ đến hai người bọn họ cũng không dám hỏi tiếng nào, chỉ yên lặng theo ở phía sau.

Như vậy mấy ngày, Thẩm Thiên Lí ban ngày cùng mấy hoa khôi đàm thơ tác phú, ca múa mừng cảnh thái bình, buổi tối đến phòng Lý Đại Hỉ ép buộc hắn làm tình. Y không bỏ xuống được Lý Đại Hỉ, nhưng mỗi lần đến đều tức giận đến mất lý trí, sau khi cuồng phong bạo vũ qua là phẩy tay áo bỏ đi mất dạng, về phần Lý Đại Hỉ vì sao đột nhiên biến thành như vậy, trong lúc khí nộ y cũng không màng tiếp tục truy cứu.

Hôm nay trời trong nắng ấm, Thẩm Thiên Lí trong lòng buồn chán, liền một mình dạo bước trong vườn, bất tri bất giác đi tới hậu viện, y sững sốt một hồi, lắc đầu cương quyết ly khai, chợt nhìn thấy tại một góc cây hoa hải đường, lộ ra một góc áo vải thô, lòng không khỏi khẽ động, lặng lẽ tiến đến gần, trốn sau giả sơn, len lén nhìn, Lý Đại Hỉ đang ngồi chồm hổm, trên người chỉ mặc một bộ xanh nhạt, trong tay một bát to, đang lùa cơm ni.

Thẩm Thiên Lí kinh ngạc nhìn Đại Hỉ ăn như lang thôn hổ yết, tự dưng cũng thấy đói bụng, y đã bao nhiêu ngày ăn uống cái gì cũng không vô, hôm nay thấy Lý Đại Hỉ ăn ngon lành như vậy, trong lòng vừa khổ sở vừa oán hận, nghĩ một hồi, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một chủ ý ác độc, vội vã rời đi, bảo Lưu Sương mau mang bữa trưa đến đình tử trong vườn cây hải đường ở hậu viện, Sấn Nguyệt, Mị Dung nhìn nhau khó hiểu, đợi cho luống cuống tay chân mang cơm nước lên xong mới minh bạch nguyên nhân, Lý Đại Hỉ đang ngồi ăn cơm ở đối diện đình tử, nguyên lai công tử muốn cố ý chọc giận hắn ni.

Lập tức một đám oanh oanh yến yến kéo nhau đến dùng cơm trưa, lãnh thanh tiểu nữ không ngừng, Lý Đại Hỉ đang ăn say sưa, nghe thanh âm bèn ngẩng đầu lên nhìn, Thẩm Thiên Lí liền cố ý ra vẻ phóng dãng, tả hữu đều ôm một cô, há miệng cho các nàng rót rượu và gấp thức ăn đưa đến. Nhưng mắt thì liếc nhìn chăm chú phản ứng của Lý Đại Hỉ, nhưng y thất vọng rồi, đối phương chỉ là nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó như cũ cúi đầu ăn cơm, hơn nữa còn vô cùng ngon miệng.

Thẩm Thiên Lí lòng đau đớn, trong miệng toàn là vị đắng, rõ ràng tất cả đều là mỹ vị quý hiếm, nhưng sao giống như thạch tín độc dược khó nuốt, mắt thấy Lý Đại Hỉ đã ăn xong, y lại nổi nóng, lấy một cái đùi gà ném tới chỗ Đại Hỉ, cười nhạt: “Nãy giờ không phát hiện ra, hóa ra có một hạ nhân đang dùng cơm trên tầng đá đằng trước, các người ai có thể ném thức ăn lên tầng đá đó, công tử ta thưởng một hạt minh châu.” Vừa dứt lời, các nữ nhân liền giống như điên rồi, thi nhau gom thức ăn trên bàn ném ra ngoài như mưa.

Lý Đại Hỉ lập tức ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nộ trừng Thẩm Thiên Lí, sau đó khom người xuống, nhặt từng miếng từng miếng thức ăn đám nữ nhân ném ra, yên lặng bỏ vào trong tô, hành động của hắn khiến các hoa khôi cười to nhạo báng, có người còn cất giọng nũng nịu: “Thẩm công tử, Biệt Viện của người sao cũng có loại thổ bao tử này chứ, thức ăn bị ném xuống đất cũng muốn ăn, hay là lát nữa dùng cơm xong lấy thức ăn còn thừa thưởng cho hắn.” Vừa dứt lời, tiếng cười của các nữ nhân khác cũng vang lên phụ họa.

Thẩm Thiên Lí cũng cười, nhưng trong lòng y giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, cổ họng nghẹn nghẹn, thậm chí khóe mắt cũng cay cay. Y rất muốn lao ra, ôm lấy nam nhân đang cố gắng nhặt lần lượt hết đồng thức ăn trên mặt đất kia, muốn hỏi hắn rốt cuộc y đã sai ở đâu, rõ ràng Tiểu Lan đã được thả, vì sao hắn còn không chịu tha thứ cho y, vì sao thà rằng ở chỗ này hèn mọn ăn thức ăn dưới đất chứ nhất quyết không làm lành với y, lẽ nào hắn không biết, vì hắn, dù có là trăng sao trên trời y cũng có thể hái xuống cho hắn sao? Vì sao hắn phải chịu đám nữ nhân đáng ghét này cười nhạo, chỉ cần hắn nói một câu, y liền không chút do dự đuổi hết đám nữ nhân này đi a.

Ngực y kịch liệt phập phồng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, các đốt ngón tay kêu răng rắc, nếu như không làm vậy, chắc chắn y sẽ lao ra ngoài ôm lấy Lý Đại Hỉ, ở trước mặt hắn rơi lệ khóc ròng.

Rốt cục, Lý Đại Hỉ cũng rời đi, hai nắm tay của Thẩm Thiên Lí cũng dần dần thả lỏng, y buồn bã nhìn theo bóng dáng người kia tiêu thất, thật không ngờ dùng cách nhục nhã này để trừng phạt hắn, người bị tổn thương nhiều nhất lại là chính mình, gió xuân ấm áp giờ đây cũng tựa hồ hàn lãnh không gì sánh được, chỉ vì lòng này lạc lối và trống rỗng. Y sắc mặt âm u đứng dậy, không thèm liếc nhìn đám nữ nhân đang pha trò kia một cái, dứt khoát ly khai.

Buổi chiều ánh mặt trời nóng bỏng mà chói mắt, Thẩm Thiên Lí ngồi bên bờ ao nhỏ, hung ác trừng mặt

nước, hiện tại y đều mỗi ngày ngóng chờ đêm đến, bởi vì chỉ khi trời tối, y mới có thể viện lý do trừng phạt mà giữ lấy Lý Đại Hỉ, y không muốn buộc hấn làm tình, nhưng không làm thì ngay cả cơ hội tiếp xúc người kia cũng không có, mà một khi chạm vào thân thể Đại Hỉ, dục vọng và phần nộ y kiềm nén cả ngày liền tuôn trào, ào ạt mạnh mẽ đến mức ngay cả bản thân y cũng không chế không được, may mắn mấy lần hỏi tổng quản, Lý Đại Hỉ đều không bị thương tổn gì, vẫn làm việc chăm chỉ.

Trời sao còn chưa tối ni? Y thở dài đã không biết lần thứ bao nhiêu, chắc là thấy mục đích đê tiện của y nên lão Thiên cũng không thêm thông cảm. Thẩm Thiên Lí tức giận đứng lên: “Hắn là thiếp của ta, dựa vào cái gì chỉ buổi tối mới có thể đến, lúc nào ta nhớ hắn thì đến có sao, ta là phu quân hắn, ta có quyền làm như vậy.” Y một bên thì thảo tự nói, một bên bước nhanh về hướng hậu viện.

Rất xa liền thấy thân ảnh quen thuộc, hấn vẫn mặc bộ quần áo vải bố hồi trưa, ngồi trước chuồng gà, khoe miệng cong lên một nụ cười yếu ớt nhìn đám gà tranh nhau mấy hạt thóc.

Thẩm Thiên Lí dừng cước bộ, nấp đằng sau một cây đại thụ, kinh ngạc nhìn Lý Đại Hỉ, đã bao nhiêu ngày không nhìn thấy nét mặt tươi cười khả ái như thế của người kia, ban đêm vô luận mình buộc hấn lăn qua lăn lại thế nào, hấn cũng không nói không cười. Thẩm Thiên Lí cảm giác tựa hồ lệ đang chảy ra khỏi khóe mắt, y nghe Lý Đại Hỉ nói chuyện với bầy gà: “Nhanh ăn đi, để một hồi mặt trời phơi khô hết thóc là không thể ăn được nữa đâu, không cho các người bỏ mứa đâu nha, đây chính là ta tần tần khổ khổ kiếm được đó, nhất định phải ăn sạch cho ta vui, không được học theo tiểu vương bát đản với đám nữ nhân không ra gì kia, có được một bữa ăn no không dễ dàng a, vậy mà mấy người được nuông chiều từ bé kia lại lãng phí biết bao nhiêu, bọn họ đâu biết một bữa ăn như vậy chứa đựng bao nhiêu máu, mồ hôi và nước mắt của bao người, các người không được...”

Chưa nói hết, chợt nghe phía sau một thanh âm trầm thấp vang tới: “Đúng vậy, ta không hiểu những điều này, người vì sao không dạy ta? Người biết rất rõ ràng chỉ cần người nói, ta sẽ nghe mà.” Hấn nhìn lại, thấy Thẩm Thiên Lí ánh mắt phức tạp đứng nhìn hấn chăm chú.

Hấn hừ lạnh một tiếng đứng lên, xoay người muốn đi, thỉnh thoảng cánh tay bị nắm chặt, Thẩm Thiên Lí nâng cằm hấn, buộc hấn nhìn y: “Nói a, người nói chuyện với ta a, đem tất cả những điều cất giấu trong lòng người nói cho ta biết. Đại Hỉ, người biết ta vốn không muốn đối xử với người như vậy...”

Đang nói thì Lý Đại Hỉ giẫy dụa tránh đi, trong mắt mang hận ý, nhàn nhạt nói: “Ta vốn từng đối với người ô mê kỳ vọng, thế nhưng mấy ngày qua ta rốt cuộc minh bạch, người căn bản không phải người, người là loài sài lang, ta làm sao còn dám giảng đạo lý với người?”

Thẩm Thiên Lí thoáng cứng ngắc, lửa giận nháy mắt bốc lên ngập trời, y nắm ngay mạch môn của Lý Đại Hỉ, hét lớn: “Người thà rằng nói chuyện với mấy con gà này cũng không nguyện nói với ta, người tự đứng lãnh đạm mà không nói cho ta nguyên nhân, bây giờ còn bảo ta không hiểu tiếng người, người cho rằng ta không dám giết người?”

Y đẩy Lý Đại Hỉ vào thân cây, hai tai bấu chặt thắt lưng không quá rắn chắc của người kia, không nói hai tiếng đã nhét phân thân trưởng to vào trong, điên cuồng luật động, một bên gầm lớn: “Hảo, ta không phải người, là sài lang, đã như vậy, ta hà tất đối với người thương tiếc, người nhớ kỹ cho ta, người, Lý Đại Hỉ, chỉ là một thổ bào tử nghèo hèn, bất quá là công cụ tiết dục của ta mà thôi, đừng nghĩ mình là một đại nhân vật.”

Lộng Ngọc, Hoa Nhị và Lưu Sương, Sấn Nguyệt đều nghĩ, công tử nhất định là muốn điên rồi. Mấy ngày nay y điên cuồng dẫn vật Lý Đại Hỉ, ban ngày thì gọi kỹ nữ đến hầu hạ, bảo các nàng pha trò vui, đến tối thì nổi giận đùng đùng chạy tới phòng hạ nhân, không quá nửa đêm không thấy mặt, chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, Lý Đại Hỉ đã gầy đi một vòng, nhưng Thẩm Thiên Lí không chút nào quan tâm, Lộng Ngọc các nàng không rõ, lúc trước thì sùng tới trời, hôm nay tuy rằng nói thất sủng, nhưng tình cảm vẫn còn, sao có thể dẫn vật hấn nhiều như thế ni, lẽ nào công tử không nhận ra, hiện tại thân thể vốn rắn chắc của Lý Đại Hỉ thỉnh thoảng đi lao đảo sao? Sắc mặt cũng tái nhợt đến dọa người.

Các nàng không tin công tử không thấy được những điều này, không lẽ y hạ quyết tâm dẫn vật con người thành thật này đến chết sao!? Lộng Ngọc lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không có biện pháp nào.

Một ngày nọ, sáng sớm sắc trời đã âm u, một lát sau quả nhiên mưa to trút xuống. Thẩm Thiên Lí và đám

kỹ nữ ở trong đình chơi trò chơi, bắt Lý Đại Hỉ đứng ở ngoài thay các nàng hái dĩa quả cho các nàng ném, mãi cho đến buổi chiều, mưa mới dần dần tạnh. Sau cơn mưa, khí trời lạnh lẽo, Lý Đại Hỉ môi tím ngắt, nhưng vẫn quật cường không chịu tỏ ra yếu đuối, dáng người cao lớn thẳng tắp kiêu kiêu chế những cơn run rẩy.

Thẩm Thiên Lí ném một cây phi tiêu trúng ngay hồng tâm, đám kỹ nữ thay phiên nhau trầm trồ khen ngợi, quay đầu bốc điểm tâm ăn, ra về như bây giờ mới nhìn thấy Lý Đại Hỉ toàn thân ướt sũng, y hờ hững phất tay nói: “Được rồi được rồi, làm khó người dầm mưa nửa ngày, trở về đi.” Nói xong thấy hần xoay người rời đi, trong mắt ánh lên tia phiến muộn.

Chợt nghe thấy phía sau có kỹ nữ cười nói: “Nhìn hần cứ như con gà bị nhúng nước.” Y quay đầu lại hung ác trừng mắt, nhất thời khiến đám nữ nhân đó sợ tới mức im phăng phắc, y hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Đến tiền đình gọi tổng quản, bảo cho Lý Đại Hỉ nghỉ ngơi hai ngày, đồng thời hảo hảo theo dõi động tĩnh của hần, nhiễm lạnh cả ngày rồi, nếu có triệu chứng bệnh gì phải báo ngay cho y.

12. Chương 12

Nháy mắt đã ba ngày, Thẩm Thiên Lí cảm thấy đám nữ tử này thật sự quá phiền phức, vì vậy sai người đuổi bọn họ đi, một mình y đi dạo trong vườn, chán đến chết, lại nghĩ tới Lý Đại Hỉ, gút mắc giữa y và hần đã càng ngày thắt chặt, hầu như đã thành khối bê tắc, rối nùi, khó gỡ, nhưng thật không cam lòng khi ngay cả gút mắc này bắt đầu từ đâu y cũng không biết.

Càng nghĩ càng phiền muộn, bỗng nhiên nghĩ thấy mùi cháy khét, tựa hồ là có người đang đốt vàng mã, y giật dử, phiền muộn trong lòng đang cần một chỗ phát tiết, tự dưng có kẻ muốn chết dâng tới cửa, y bước nhanh qua góc tường, liền thấy ở một góc cây đằng trước, Lý Đại Hỉ đang đốt tiền giấy.

Y sững sờ, thầm nghĩ lẽ nào hôm nay là ngày giỗ thân nhân hần? Vừa định tiến lên, chợt nghe Lý Đại Hỉ lẩm bẩm: “Tiểu Hà muội tử, ta không biết người bộ dạng thế nào, cũng chưa từng gặp gỡ người, nhưng ta biết người không đáng chết, tuổi còn trẻ mà đã cô linh linh đến Hoàng Tuyền, Thanh Minh mười lăm cũng không có ai nhớ thương, ta nghe Lộng Ngọc các nàng nói người mất là ngày này ba năm trước đây, nên đốt ít tiền giấy cho người, cho người tại thế giới bên kia có thể ăn no mặc ấm, sau khi đầu thai đừng tiếp tục làm nha hoàn cho người ta. Gặp chủ tử tốt thì không khổ, nếu chẳng may gặp người xấu, ai...”

Hần không nói thêm gì nữa, chỉ là giơ tay lên mặt lau, Thẩm Thiên Lí liền biết hần là đang lau lệ. Trong nháy mắt, tất cả đều minh bạch, nguyên lai Lý Đại Hỉ bỗng nhiên biến đổi thái độ là vì cái chết của nha đầu Tiểu Hà, không sai, ba năm trước đây cũng bởi vì lấy lòng Hạm Phương Tiên Tử mà y không chút do dự đánh chết nàng, lúc đó chỉ cảm thấy là đương nhiên, thật không ngờ đến hôm nay bị báo ứng, lại là bị Lý Đại Hỉ thiện lương thành thật quật cường mà y yêu thương nhất báo ứng.

Tiểu Hà đã chết, không cách nào cứu sống lại, lẽ ra Lý Đại Hỉ không nên vì một người chết mà không để ý người sống. Thẩm Thiên Lí mơ hồ đoán ra, ngày ấy hần lạnh nhạt với mình có lẽ là tưởng cho mình một bài học, để y sau này sẽ không xem mạng người như cỏ rác, ai ngờ y đã không xoa dịu hần, còn làm rất nhiều việc không bằng cảm thú, rốt cục khiến hần đối với y thất vọng cực độ, chắc sẽ không bao giờ tâm sự điều gì với y nữa.

Nghĩ đến đây, không khỏi vừa xấu hổ vừa hối hận vừa đau lòng, đang muốn đi ra ngoài ôm Lý Đại Hỉ hảo hảo xin lỗi hần, chợt nghe hần ho nặng nề vài tiếng, sau đó thở dốc nói: “Ai, ta lúc này đây đốt giấy cho người ta, nhưng chính mình cũng sống không được bao lâu, sau này không biết có ai đốt vàng mã cho ta không ni.” Hần một bên ném một xấp giấy vào trong đồng lửa, một bên nhin không được ho một trận dữ dội.

Thẩm Thiên Lí nghe được câu “Chính mình cũng sống không được bao lâu ” thì kinh hãi vô cùng, mau chóng vọt đến, kéo Lý Đại Hỉ nhìn kỹ, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền hầu như phát điên, sắc mặt Lý Đại Hỉ xanh lè tái nhợt, thân thể vốn gầy gò càng trở nên teo tóp, y nắm lấy cánh tay ái nhân, vì mắt bình

tĩnh mà lớn tiếng: “Người làm sao vậy? Nhiễm bệnh sao? Mau nói cho ta biết.” Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ liền cố gắng giãy ra khỏi tay y, lạnh nhạt nói: “Ta không sao cả, người phát điên cái gì, ta không có bệnh.”

“Người nói bậy, người mới vừa nói cái gì sống không được bao lâu, đã cho ta không...” Thẩm Thiên Lí gấp đến độ rống to hơn, nói chưa dứt câu, bỗng nhiên thấy trên mặt đất có mấy đốm máu, y cảm thấy như đất trời sụp đổ, tay đang nắm lấy cánh tay Lý Đại Hỉ cũng nhịn không được run rẩy: “Đây là... Đây là người ho ra máu?”

Y kinh hãi nhìn Lý Đại Hỉ, cùng lúc đó, một luồng nhiệt từ cơ thể Lý Đại Hỉ cách qua một lớp áo truyền đến tay y, đưa tay muốn sờ trán Lý Đại Hỉ, hấn liền tránh né, nhưng vẫn bị y bắt được, không cho Lý Đại Hỉ cơ hội mở miệng phủ nhận nữa, Thẩm Thiên Lí như muốn điên rồi, lắp bắp “Người... Người... Người...” rồi nhanh như chớp bẻ hấn lên.

Lý Đại Hỉ bị ôm như thế thì hoa mắt chóng mặt, hấn đã bị bệnh vài ngày, hiện giờ còn sốt cao, đầu còn có thể giãy dựa, bị Thẩm Thiên Lí bẻ thẳng vào phòng, nghe y hoảng loạn rống: “Lộng Ngọc, mau, mau dẫn Lão Ngũ đến đây, nhanh lên một chút, Đại Hỉ bệnh rất nặng.”

Y vừa nói vừa cẩn thận sờ sờ trán Lý Đại Hỉ, chỉ cảm thấy nóng như khi chạm tay vào chậu than kia, sợ đến tim đều tựa hồ ngừng đập, hét gọi người mang khăn bông đến lau mồ hôi cho hấn, lạnh tĩnh mấy hôm nay lúc này vô tung vô ảnh, lòng đại loạn, chỉ cảm thấy tâm đau như bị hàng vạn cây kim đâm trúng.

Hoa Nhị, Mị Dung và Lưu Sương, Sấn Nguyệt đều tới, nhìn thấy bộ dạng Lý Đại Hỉ, cũng bị dọa đến mất hồn. Chợt bên ngoài truyền tới một thanh âm miễn cưỡng: “Thế nào, lần trước vội vàng gọi ta tới, kết quả đơn giản là bị cảm lạnh một chút, lần này không phải lại là cảm lạnh chứ?”

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Vũ vẻ mặt bất mãn tiến vào, đến khi thấy bộ dạng Lý Đại Hỉ, liền trở nên nghiêm túc, nhanh chóng bắt mạch, sau đó bực bội nhìn Thẩm Thiên Lí: “Đại ca, người xác định hiện tại phải cứu người này sao? Đừng để ta phí công phu thật lớn cứu hấn rồi lại bởi vì hấn đắc tội người mà một chương tống hấn tới Tây Thiên, nếu như vậy, còn không bằng mặc hấn đi, cũng đỡ hao bao nhiêu dược liệu quý hiếm...”

Chưa nói xong đã bị Thẩm Thiên Lí nhảy dựng lên mắng: “Hỗn trưởng, ai nói muốn giết hấn, người mau hảo hảo trị hấn cho ta, nếu có chút nào sơ suất, ta không tha cho người.”

Phượng Vũ bĩu môi: “Người gấp cái gì a? Không muốn giết hấn? Không muốn giết hấn mà người dẫn vật hấn thành như vậy sao? Ta cho người biết, với sức khỏe hấn lúc trước, sống đến chín mươi tuổi còn ít đó, nhưng này chỉ mới có vài ngày, người xem hấn thành bộ dáng gì đây? Không biết người tại sao bỗng nhiên thiện tâm tìm ta, nếu trễ hai ba ngày, thì không chết cũng bị lao, sống nhiều nhất thêm một năm rưỡi cũng mất mạng.”

Nói tới nói lui, Phượng Vũ vẫn nhanh chóng viết đơn thuốc, đưa cho Lộng Ngọc: “Người gọi người đến nói với tổng quản, toàn bộ thuốc đầu phải lấy loại tốt nhất, nếu dám gian dối, cẩn thận ta lột da hấn. Còn nữa, trong đây có một vị cam nam tử, phải phải người đến chỗ Giang Bách Xuyên lấy, phía sau núi nơi Lục Thủy phái của bọn họ cư ngụ có loại cam nam tử tốt nhất.”

Sau đó quay sang Hoa Nhị: “Người đến phòng ta, đến cái tủ đặt ở phía nam, ngăn kéo thứ hai lấy một hộp kim châm có khắc long phượng đồ án đem đến đây cho ta.” Rồi chuyển hướng Mị Dung, đưa cho nàng một tờ giấy: “Bảo trù phòng nấu canh y theo công thức này, làm nhanh lên nhé, Đại Hỉ ca thân thể quá kém, nếu không tẩm bổ chỉ sợ không chịu đựng thêm được nữa, nhưng mà cũng phải thanh đạm một tí, không thì Đại Hỉ ca cũng không dung nạp nổi.”

Phượng Vũ oán hận nhìn Thẩm Thiên Lí: “Ta nói đại ca, người không muốn hấn chết, dẫn vật ác như vậy làm gì? Nói cho người biết, hấn bệnh này không phải mới ngày một ngày hai, là do hấn miệt mài quá độ, mệt nhọc triền miên, trúng mưa nhiễm lạnh, phần nộ ưu tư, sầu đau phiền muộn, hảo ma, cái gì hấn cũng có, bản lĩnh người cũng quá lớn đi, người bình thường cùng lúc có hai bệnh đã là khó, người thật ra đã dùng phương pháp gì, có thể khiến hấn thoát cái bị cả chục bệnh.”

Thẩm Thiên Lí mặt đỏ lên, lần đầu tỏ ra yếu kém trước Ngũ đương gia, cúi đầu không nói, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Đến tột cùng thể nào? Đến lúc nào mới khỏi hấn?”. Lưu Sương và Sấn Nguyệt ở bên cạnh nhìn thoáng qua, trong lòng nghĩ: Công tử ban ngày bảo tổng quản an bài cho Đại Hỉ ca công việc vừa nhiều vừa khó,

buổi tối lại bắt người ta làm chuyện kia, không quá nửa đêm không tha, biết rõ hần yêu quý thức ăn, liền sai người lãng phí cho hần xem, thừa dịp mưa to, để hần đứng dầm mưa cả ngày, bởi vậy Đại Hỉ ca bị đủ chứng bệnh là phải rồi. Chỉ là lời này không dám nói ra. Phượng Vũ hừ một tiếng: “Cái gì? Người bây giờ còn nghĩ đến chuyện khỏi hần? Nói cho người biết, hần đây là hàn khí nhập phế, ưu tư nhập tâm, suy yếu tận xương, nhạt cái mạng trở về đã quá lắm, còn muốn khỏi hần ni, ít nhất cũng phải theo dõi mấy tháng rồi mới tính tiếp được.” Vừa nói xong, Hoa Nhị đã mang châm đến, lúc đó Lý Đại Hỉ đã sốt đến mê man nên mới tùy ý Phượng Vũ thi châm, bằng không hần mà thanh tỉnh thì còn lâu mới chịu phối hợp.

Châm xong, Lý Đại Hỉ cũng đang ngủ, Thẩm Thiên Lí trực bên cạnh hần một tắc cũng không rời, cũng không biết qua bao lâu, Lộng Ngọc và Hoa Nhị cẩn thận bưng chén thuốc và chén canh còn bốc khói tiến đến.

Vừa lúc Lý Đại Hỉ mở mắt ra, không đợi các nàng uy thuốc liền đối Thẩm Thiên Lí lạnh lùng nói: “Người còn muốn làm gì? Ta hôm nay đánh không lại người, người mau làm xong rồi đưa ta trở về, ta còn có nhiều việc, không rảnh ni.”

Chỉ một câu nói hời hợt, lại làm cho Thẩm Thiên Lí đau đến xé lòng, y gắng gượng nở nụ cười: “Đại Hỉ, ta biết người giận ta, nhưng giờ không phải là lúc để dỗi, mau uống thuốc đi.” Liền thấy Lý Đại Hỉ đưa tay về phía chén thuốc, trong lòng y khẽ động, vội vã xuất thủ, nên ngăn lại kịp ý định hất đổ chén thuốc của Đại Hỉ, y vừa sốt ruột vừa đau, vội khuyên: “Người muốn phát giận thì phát trên người ta nè, chén thuốc đó đã nấu suốt hai canh giờ, để đổ thì phải mất thời gian nấu lại, người không kịp uống bệnh sẽ nặng thêm, người uống nhanh đi.”

Ai ngờ nghe xong Lý Đại Hỉ liền trừng mắt: “Phi! Ta uống thuốc làm gì? Ta chỉ là thổ bao tử nghèo hèn, uống không nổi chén thuốc cao quý của người...” Đang nói thì lại ho một trận dữ dội, mang theo vài giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống, mọi người trong phòng sợ tới mức thất thanh kêu to.

Phượng Vũ vọt vào, xem qua xong lắc đầu nói: “Hoàn hảo ho không nhiều lắm, đừng làm cho tâm tình của hần kích động.” Nói xong nhìn Thẩm Thiên Lí: “Đại ca, hần nếu sinh giận dữ với người, người liền đi ra ngoài trước, chờ hần bình tĩnh rồi nói sau, lúc này không nên kích thích hần.” Vừa nói vừa kéo Thẩm Thiên Lí đang lưu luyến đi ra.

Đợi Thẩm Thiên Lí đi rồi, Lý Đại Hỉ liền nằm trở lại, Lộng Ngọc khuyên hần uống thuốc hần cũng không chịu, chỉ la hét muốn về hậu viện làm việc. Lộng Ngọc bắt đắc dĩ bảo mọi người đều ra ngoài, lúc này mới đi tới bên cạnh hần ngồi xuống, cũng không nói gì, chỉ nhìn hần chăm chú, Lý Đại Hỉ không biết vì sao, vốn là lẽ thẳng khí hùng, nhưng bị nhìn một hồi cũng chột dạ cúi đầu, lẩm bẩm: “Người... Người nhìn ta làm gì? Ta đâu làm gì sai.”

Vừa dứt lời, chợt nghe Lộng Ngọc trầm giọng nói: “Người không làm gì sai, người chỉ là đang làm chuyện điên rồ. Người có biết hay không mấy ngày qua cũng bởi vì giận dỗi vô lý mà suýt nữa hại luôn tính mạng của mình...”

Không đợi nói xong, Lý Đại Hỉ liền ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Mặc kệ, cũng tốt hơn cùng tiểu lang thủ đoạn độc ác kia chết cùng một chỗ.”

Lộng Ngọc tức giận hừ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Người chỉ lo cho bản thân, công tử sủng người thái quá nên người đã quên mất hơn một ngàn tính mạng ở quê nhà rồi đúng không? Người có nghĩ tới nếu người chết, những người còn sống phải làm sao bây giờ hay không? Hôm nay có người, cứu được Tiểu Lan từ tay Hạm Phương Tiên Tử, ngày mai người chết, bao nhiêu nha đầu sẽ rơi vào tay nữ nhân độc ác đó? Người chỉ vì nhất thời xúc động, không để ý tính mạng cùng công tử đối nghịch, sao không ngắm lại đạo lý nhu khắc cương?”

Lý Đại Hỉ bi phẫn nói: “Cái gì nhu khắc cương? Ta cứu được Tiểu Lan có ích lợi gì? Tiểu Hà không phải đã chết sao? Đâu có cứu được. Người chết dưới tay Thẩm Thiên Lí không biết còn bao nhiêu, Lộng Ngọc, những điều này người phải rõ chứ?” Hần rừ mắt: “Ta cứu bọn họ không được, vậy mà người còn đề cao ta.”

Lộng Ngọc lắc đầu: “Người là vì chuyện này mà cùng công tử đối nghịch?”

Lý Đại Hỉ gật đầu, ủy khuất nói: “Ta vốn tưởng dùng biện pháp mạnh sẽ khiến hần hối cải, sau này không động bất động liền muốn giết người, hồi ở trên núi, lúc hần muốn đồng chết các người, rõ ràng hần đã đáp

ứng ta sau này sẽ yêu quý thuộc hạ và nha hoàn, nhưng chưa được nửa năm, hẳn liền quên lời hứa của mình sạch sẽ. Ta làm thế này chỉ muốn hấn nhớ kỹ lời đã hứa, ai ngờ hấn chẳng những không biết sai còn đem ta đuổi đi... Sau đó... Sau đó còn đối ta làm ra sự tình cảm thú không bằng, Lộng Ngọc, ta rút cuộc triệt để nhận rõ bản chất của hấn, ta không bao giờ muốn cùng hấn ở cùng một chỗ nữa. Hấn nói thích ta, yêu ta đều là giả, Đại Ngưu thôn ta yêu vợ hấn hay A Ngũ thích Lan Hoa Nhi nhà ta, đó mới là thực sự thích, thực sự yêu, bọn họ sẽ không bao giờ để cho người mình thích chịu ủy khuất, còn Thẩm Thiên Lí, hấn căn bản không phải thích ta, lúc này nổi tâm thương hại cứu ta, lần tới có thể giết ta, mạng người đối với hấn đâu bằng cả con kiến.” Hấn nói xong, đôi mắt trông mong nhìn Lộng Ngọc, nghĩ thầm nha hoàn này nhất định sẽ đồng tình với mình. Thường ngày vẫn vậy.

Không ngờ Lộng Ngọc lại bật cười, lắc đầu nói: “Đại Hỉ ca, người a người, thật là một hài tử lương thiện, nếu như có khúc mắc trong lòng, sao không nói ra rồi cùng mọi người từ từ giải quyết? Không nên giữ trong lòng, ương bướng không chịu nghe khuyên giải rồi tự làm khổ mình như vậy.” Nói xong mang chén thuốc đến, đổ dành: “Người trước hết uống thuốc đã, xong rồi ta chậm rãi nói cho người nghe.”

Nàng ôn nhu như vậy, Lý Đại Hỉ đâu thể cự tuyệt, nhắm mắt bịt mũi ực một cái hết chén thuốc, Lộng Ngọc lại mang tới chén canh nóng, vừa uy hấn vừa chân thành mở lời: “Đại Hỉ ca, những lời người nói đều sai rồi. Người phải biết rằng, công tử và Đại Ngưu, A Ngũ nhà người không giống nhau, hai người kia với người đều là nông dân, bọn họ cùng nữ nhi bọn họ yêu thương địa vị bình đẳng, bọn họ từ nhỏ đến lớn chỉ học cần lao chất phác, mục tiêu cả đời bất quá cũng là sở hữu vài mẫu đất, một ngôi nhà, để lão bà và hài tử sống thoải mái một chút. Trong lòng bọn họ, cho tới bây giờ đều không cái gì gọi là đẳng cấp chi phân, nên bọn họ hiểu được thật lòng yêu quý che chở người mình thích.”

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp: “Thế nhưng công tử cùng bọn họ bất đồng, công tử xuất thân quý tộc, cha nương mất sớm, căn cơ lại tốt, được các trưởng lão thu làm đệ tử. Chưa bẩy tuổi đã được chỉ định là người chấp chưởng tiếp theo của Thanh Sơn Phái, có thể nói, hấn từ nhỏ đến lớn đều sống trong cảm y ngọc thực, luôn cao cao tại thượng, bằng hữu của hấn, chỉ có lục đục với nhau, âm trầm lãnh khốc, âm mưu tính kế dùng mọi thủ đoạn để đoạt được địa vị càng cao càng tốt. Hấn không hề biết cuộc sống gian khổ của chúng ta, ở trong lòng hấn, hạ nhân đều là trâu ngựa heo dê, muốn ai chết thì người đó phải chết, hấn cho rằng đây là lẽ thường.”

Nàng thấy Lý Đại Hỉ muốn mở miệng phản bác, liền nhanh chóng nói tiếp: “Đại Hỉ ca, người hãy nghe ta nói hết. Kì thực, lần này người bỗng nhiên cải biến thái độ, ta cũng thập phần khó hiểu, hôm nay người nói cho ta biết nguyên nhân, ta không ngại cũng thành thật nói cho người biết, một điểm ta cũng không ủng hộ người làm vậy, thuần túy là hại người hại mình, ta nếu sớm biết thì đã can ngăn. Người đừng không phục, người tử mĩ ngẫm lại, Tiểu Hà đã chết cách đây ba năm, lúc đó người còn chưa gặp công tử ni. Người nói cũng đúng, những năm gần đây người chết dưới tay công tử nhiều vô số kể, trước khi gặp người, ta xác định công tử căn bản không phải người, hấn căn bản là không có cảm tình, nói chi đến thương hại chi tâm. Thế nhưng từ khi hấn gặp người, mọi chuyện không còn như trước nữa, hấn bởi vì quan tâm người, thích người, mà bắt đầu giống một con người, hấn có thất tình lục đục, vì một câu nói của người mà không giết hơn ba mươi nha hoàn, thậm chí vì người, không tiếc đắc tội Hạm Phương Tiên Tử mà đem Tiểu Lan thả, nếu là trước đây, chúng ta căn bản không dám mơ đến. Có thể thấy được trong tâm hấn chỉ có người, cũng bắt đầu vì người mà thay đổi. Người tại sao có thể bởi vì nợ cũ trước đây mà đối hấn triệt để thất vọng ni? Mấy ngày nay hấn làm những chuyện không bằng cảm thú cũng chỉ vì muốn bức người cúi đầu và nói lại tình xưa, người nếu sớm nói ra, sẽ không đến nông nỗi này. Tóm lại, làm người thì phải luôn nhìn về phía trước, Tiểu Hà và mấy người kia dù sao cũng đã chết, người có làm thế nào bọn họ cũng không sống lại được. Chuyện người nên làm là hảo hảo cải tạo công tử, từ nay về sau triệt để ngăn chặn bi kịch tương tự Tiểu Hà xảy ra. Đại Hỉ ca, người tử mĩ ngẫm lại, ta nói có đúng không?” Lý Đại Hỉ do dự: “Nghe người nói tựa hồ rất có đạo lý, chỉ là ta thật sự có thể cải tạo được hấn sao? Người cũng xác định hấn căn bản không phải người a.”

Vừa dứt lời, Lộng Ngọc lắc đầu cười: “Công tử cũng tạo nghiệt nhiều lắm, nên trời phái người tới dạy dỗ lại hấn, người yên tâm, người chỉ cần đối hấn hảo hảo, đừng lạnh lùng như mấy hôm nay, ta dám cam đoan, công tử nhất định sẽ sửa đổi được, người khiến hấn cả Hạm Phương Tiên Tử và ngôi vị Minh Chủ Ngũ Phái cũng đều buông tha, còn có cái gì làm không được.” Lý Đại Hỉ thắc mắc: “Ta chỉ là một nông dân, còn lớn tuổi hơn hấn, lại là một nam nhân, sao ta có sức ảnh hưởng lớn đến vậy được?”

Nói xong lại thấy Lộng Ngọc lắc đầu: “Cái này ta cũng không biết, ta đoán ngay cả công tử cũng chưa chắc biết ni, chỉ có thể nói, do hai chữ “nhân duyên”, hai người hoàn toàn khác nhau lại ở bên nhau, bổ sung cho nhau, khiến người kia ngày càng tốt đẹp hơn, đó là sự kì diệu của định mệnh.” Nói xong gọi mọi người: “Được rồi, Đại Hỉ ca không có việc gì, mới vừa rồi Ngũ đương gia bảo buổi tối sẽ châm thêm một lần, các người nhanh đi mời.”

Các nha hoàn thở phào nhẹ nhõm, vui mừng đi thỉnh Phượng Vũ, Mị Dung ở bên cạnh nhìn, trong lòng cũng buông xuống một tảng đá lớn.

Thẩm Thiên Lí và Phượng Vũ cùng nhau tới, Phượng Vũ vừa đi vừa nói: “Đại ca, người hẳn không được sao? Đại Hỉ ca khó khăn mới ổn định một chút, người tiếp tục kích động hắn, làm ta không thi châm được, hậu quả khó có thể dự liệu.”

Nói xong Thẩm Thiên Lí nhẹ giọng: “Đừng nói lời vô ích, ta biết hắn bị gút mắc chỗ nào, giải khai thì tốt rồi.” Vừa nói, hai người vừa một trước một sau vào phòng.

Lý Đại Hỉ bị Lộng Ngọc khai đạo xong, tuy rằng quyết định nghe theo khuyến cáo của nàng, nhưng vừa thấy Thẩm Thiên Lí liền nhịn không được nhớ tới chuyện y đã làm với hắn mấy ngày nay, hắn giấu không được tâm sự, lòng nghĩ gì trên mặt đều viết ra.

Thẩm Thiên Lí tiến đến, cầm tay hắn thành khẩn nói: “Đại Hỉ, ta đã biết người vì sao giận ta, mấy ngày nay dần vặt người, đó là lỗi của ta, là ta táng tận lương tâm, cầm thú không bằng, cầu người đại nhân đại lượng, cho ta một cơ hội.” Sau đó bỗng đứng quỳ xuống, cất cao giọng: “Ta, Thẩm Thiên Lí thề với trời, từ nay về sau, tương sát khí triệt để tòng tâm trung trừ khử, bất dĩ khốc oản tri hạ, bất tòn ngoan lạt chi tâm. Thất xích nam nhi, nhất nặc thiên kim, nhược vi thử thế, nhân thần cộng khí.”

Mọi người ngây dại, giống như toàn thân đều bị đóng đinh vào cột cứng ngắc. Lý Đại Hỉ cũng ngây dại, nửa ngày sau mới kéo kéo tay áo Lộng Ngọc, nhỏ giọng hỏi: “Na... Những lời hắn mới vừa nói có nghĩa gì?”

“Rầm” một tiếng, Phượng Vũ ngã sấp xuống.

Nhưng cũng không thể trách, vụ án Đại Hỉ mất tích ở trên núi, Phượng Vũ không có ở hiện trường, bởi vậy cũng không biết đại ca đã sủng Lý Đại Hỉ tới trời. Hôm nay mắt thấy lão đại luôn luôn vô tâm vô tình xin lỗi Lý Đại Hỉ, chẳng những tự hạ thấp mình quỳ xuống, còn thề độc sẽ thay đổi bản tính, đã khiến Phượng Vũ thập phần chấn kinh rồi, vậy mà còn gặp Lý Đại Hỉ biểu hiện không giống người thường, định lực kinh người như Phượng Vũ lúc này cũng không tránh khỏi hai chân như nhũn ra, thẩm thiết hôn mặt đất.

Thẩm Thiên Lí sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, lời nói thâm tình chân thành của y thế mà Lý Đại Hỉ lại nghe không hiểu, lần thứ hai xác định: người này tuyệt đối là trời phái xuống dần vặt y.

Hắn nghe Lộng Ngọc giải thích: “Đại Hỉ ca, ý công tử là sau này sẽ không bao giờ tùy tiện giết người nữa, còn sẽ đối đãi bình đẳng với hạ nhân, nếu như vi phạm lời thề hôm nay, sẽ không chết tử tế được, bị thể nhân và cả thần tiên thóa mạ, không chốn dung thân.”

Lý Đại Hỉ kích động, nhìn thẳng Thẩm Thiên Lí, thanh âm khê run: “Người... Người thực sự sau này sẽ... không bao giờ tùy tiện giết người nữa? Nếu như Tiên Tử gì đó còn muốn người giết người thì làm sao đây? Nếu như đám hồ bồng cầu hữu kia cười nhạo khiến người mất mặt thì sao?”

Thẩm Thiên Lí nghe hắn nói vậy, thật to thở phào nhẹ nhõm, nút thắt trong lòng cuối cùng cũng giải khai, ôm hắn nói: “Đại Hỉ, tình cảm của ta đối Hạm Phương Tiên Tử, ngày ấy không phải đã biểu đạt rất rõ ràng sao? Nếu ta có ý với nàng, làm sao có thể vì người mà thả Tiểu Lan? Về phần Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương và Phượng Cửu Thiên, người còn không biết ni, bọn họ cũng bị người giáo huấn mà tỉnh ngộ, mấy người chúng ta đều rất cảm kích người, nếu không có người, chúng ta sao có thể trở về làm hảo bằng hữu thân thiết, nhưng mà người cũng không được, ghen khuất cái gì sao không nói cho ta, kết quả hại ta hiểu lầm người, hiện tại người bị dần vặt thành như vậy, người có biết tâm ta đau đến thế nào không?”

Lý Đại Hỉ bĩu môi: “Đừng nói dễ nghe, người nhất không thụ thương nhị không bị bệnh, sao bằng ta đau...” Chưa dứt câu, Phượng Vũ vừa đứng lên lại ngã xuống, mà Thẩm Thiên Lí tức giận gầm nhẹ: “Là tâm đau, tâm đau, người có biết hay không?” Hắn vừa định hỏi ta bệnh nặng thế này tâm còn không đau, người tại

sao lại đau, bắt quá để Phượng Vũ không kích động mà ngã nữa, liền cố gắng nuốt xuống, nghĩ thầm hài tử này thân thể xương cốt đơn bạc, cũng không nên hù dọa người ta hoài.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên lại nghĩ tới một việc, liền kéo áo Thẩm Thiên Lí kêu lên: “Tốt, ta suýt nữa bị người lừa, người vừa nói sau này sẽ không giết người, hảo hảo đối đãi thuộc hạ, hừ, người cho là nhiều đó đủ rồi sao? Ta muốn người phải thề sau này không được lãng phí thức ăn, còn không được động bất động... động bất động liền đối ta...” Mặt hắn bỗng nhiên đỏ: “Quên đi, chỉ cần người thề không lãng phí thức ăn là được.”

“Ân, không được lại đối với người động bất động liền làm gì?” Thẩm Thiên Lí “thành khẩn” hỏi: “Đại Hỉ, người nhất định phải nói cho rõ ràng, bằng không sau đó ta vô tình lại phạm phải, bị người không minh bạch oán hận thì rất là oan uổng đúng không, nào, nói cho ta biết, không cho ta đối với người động bất động liền làm gì?”

Y nói xong, Lý Đại Hỉ càng thêm xấu hổ, thẳng thần ngẩng đầu lên, thẹn quá thành giận mắng: “Làm gì người rõ nhất, đừng tưởng ta không biết, người đang bầy ta, ép ta nói ra chuyện xấu hổ này, phi, ta không bị mắc lừa đâu.”

Lời vừa dứt, các nha hoàn và Phượng Vũ cũng nhin không được cười ha ha, Lộng Ngọc nhân tiện nói: “Chúng ta đều đi ra ngoài đi, Đại Hỉ ca cần nói chuyện riêng với công tử mà, bọn họ đã trải qua sóng to gió lớn, chúng ta cũng không thể không biết điều.” Người nói người cười, phút chốc các nha hoàn đều đã đi khỏi.

Lời vừa dứt, các nha hoàn và Phượng Vũ cũng nhin không được cười ha ha, Lộng Ngọc nhân tiện nói: “Chúng ta đều đi ra ngoài đi, Đại Hỉ ca muốn nói chuyện riêng với công tử mà, bọn họ đã trải qua sóng to gió lớn, chúng ta cũng không thể không biết điều.” Người nói người cười, phút chốc các nha hoàn đều đã đi khỏi.

Hãn Phỉ Hệ Liệt

Cường Nữ Địch Qua Dã Điềm

(Cường ép cũng biến thành ngọt ngào)

Tác giả: Lê Hoa Yên Vũ

Thể loại: cổ trang, nhất công nhất thụ

Dịch: QT ca

Qua yêu cầu ta đã tiếp nhận làm tiếp hạ bộ Cường nữ địch qua dã điềm.

Phần thượng bộ mọi người tìm đọc ở ĐÂY nha.

THƯỢNG BỘ

Edit + beta:Yān Wēi

Văn án:

Lý Đại Hỉ —— con cháu nông gia hàm hậu chất phác, chân thực nhiệt tình —— gặp gỡ đại nhân vật địa vị tôn quý, không biết lý lẽ —— thổ phỉ Thẩm Thiên Lí.

Hắn xưa nay hiền lành, cư nhiên bị áp chế trở thành áp trại nam thiếp.

Hừ hừ, được, hắn phải làm một tiểu thiếp hung ác, không đem sơn trại tên hỗn đản này phá nát hắn không cam lòng.

Bất quá, nếu bỏ qua tên hỗn đản chết tiệt Thẩm Thiên Lí kia, bỏ qua luôn việc mỗi ngày bị đặt trên giường “làm” không ngừng nghỉ, thì nơi ở của thổ phỉ cũng thật không tồi, không chỉ áo cơm không lo, còn có nhiều vô kể món hán thích như chân heo, chân gà cùng cá tươi ngon.....

(~ ^O^ ~)

Thẩm Thiên Lí —— thân là đại đương gia danh tiếng lẫy lừng, tâm ngoan thủ lạt, phiên kiếm vô tình —— như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến chính mình lại có một ngày chịu thua một tên thổ bao tử (nhà quê aka hai lúa)

Y đối Lý Đại Hỉ mọi cách đau sủng che chở, thế nhưng tất cả đều so ra kém một mâm thịt heo mới ra lò!?

Thật sự là..... Vô cùng nhục nhã a.....

Ô ô ô, chẳng lẽ là ông trời trừng phạt y sao?

Nếu không một tên thổ bao tử cứ thấy đồ ăn là hai mắt phóng lục quang như thế nào lại lọt vào mắt y chứ?

HẠ BỘ

Edit + beta: FengYan

Văn án: (Tự biên)

Cuộc sống sau hôn nhân ngọt ngào hạnh phúc đến sâu răng, Thẩm Thiên Lý chính thức thăng cấp thê nô gánh vác trọng trách vỗ béo thổ bao tử Lý Đại Hỉ.

(~ ^O^ ~)

Những tưởng những ngày tháng êm đềm vẫn tiếp diễn nhưng lòng hận thù, âm mưu, toan tính của thế gian lại kéo họ vào vòng xoáy danh vọng một lần nữa...

Liệu họ có lấy lại được hạnh phúc vốn có và nhận ra được lòng mình hay không?

Chém hơi quá tay rồi thì phải == Thay kệ >_

13. Chương 13

Edit + Beta: Thanhnhật

Trong phòng chỉ còn lại Thẩm Thiên Lý cùng Lý Đại Hỉ. Nhất thời yên tĩnh không tiếng động, Thẩm Thiên Lý thâm tình nhìn Lý Đại Hỉ, hàm ý trong ánh mắt kia Lý Đại Hỉ mặc dù không rõ, rồi lại tỉnh tỉnh mê mê tựa hồ hiểu được một ít, bởi vì bị hắn nhìn đến xấu hổ, liền từ từ cúi đầu xuống, một bên thấp giọng quát: “Người... Người nhìn ta làm gì? Mấy đêm hôm trước, người... cũng nhìn ta như vậy, sau đó liền bỏ nhào tới... Người, người đêm nay...”

Một câu chưa xong, chợt nghe Thẩm Thiên Lý nói: ” Đại Hỉ, bây giờ không giống như vậy, mấy đêm hôm trước, ta là tương tư tận xương, ánh mắt của người khi đó mang theo phần hận không cam lòng, hết lần này đến lần khác người lại không chịu thua, cũng không chịu cùng ta nói lời giải thích, ta làm sao có thể nhìn xuống mà không hóa thân thành cầm thú đây?

Lý Đại Hỉ bĩu môi nói: “Phi, nguyên lai người cũng biết mình khi đó là cầm thú a.” Vừa dứt lời, chợt thấy Thẩm thiên Lý vươn tay, nắm lấy tay hắn tiến tới khoe miệng chính mình hôn một cái, sau đó nhìn hắn nói: “Biết như vậy là ý tứ gì không?” Thấy Lý Đại Hỉ lắc đầu, hắn cười thờ dài, từ từ nói: “Nắm tay nhau cùng nhau chung sống đến già. Đại Hỉ, hai người chúng ta, cả đời này cũng sẽ không tách ra lần nữa.”

Nói xong thấy Lý Đại Hỉ vẫn lắc đầu: “Cái kia, câu đầu nắm cái gì tay cái gì lão, ta vẫn không hiểu được có ý tứ gì.”

“Chính là, ta hôm nay dắt tay người, liền sẽ cùng người cùng nhau đầu bạc đến già, bất kể có bao nhiêu gian nan hiểm trở, quyết không phụ tâm, cũng sẽ không để cho người chịu ủy khuất.” Thẩm Thiên Lý lại thờ dài, hắn đến bây giờ vẫn không rõ, tại sao bản thân lại bị Lý Đại Hỉ câu dẫn hờn phách, rõ ràng... Rõ ràng là một người quê mùa, ngay cả muốn nói chút gì đó lãng mạn thâm tình thì từ ca phú, đều là lãng phí

cảm tình. Bất quá không có biện pháp, yêu chính là yêu, ai bảo hấn trừ bỏ Lý Đại Hỉ, trong mắt không nhìn thấy được người khác chứ?

Lý Đại Hỉ gật gật đầu, mở to mắt suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cao hứng nói: “Hảo, Thẩm Thiên Lý, ta đã minh bạch rồi, ngươi muốn cùng ta cùng nhau đầu bạc đến già đúng hay không?” Hấn thấy Thẩm Thiên Lý gật đầu, nét mặt lộ ra dáng tươi cười, đi vào bên trong nằm xuống, vỗ vỗ mép giường ý bảo hấn đến.

Việc Lý Đại Hỉ chủ động làm cho Thẩm Thiên Lý vừa mừng vừa lo, vội vàng nhảy lên giường, kích động lôi kéo tay Lý Đại Hỉ kinh hỉ hỏi: “Ngươi... Ngươi, ngươi thiết tình tha thứ cho ta sao Đại Hỉ, có thật không? Đại Hỉ, ta làm nhiều việc như thế thực có lỗi với ngươi, ngươi... Hiện tại ngươi có thể không cần tha thứ cho ta, ngươi có thể tiếp tục trừng phạt ta thêm vài ngày...” Hấn bởi vì quá mức kích động, thậm chí nói năng lộn xộn.

“Không cần. Lộng Ngọc nói ta cũng có chỗ không đúng.” Lý Đại Hỉ còn thật sự suy nghĩ nửa ngày, phi thường nghiêm túc nói: “Cho nên hai chúng ta huề nhau, ta không nên đem cái chết của Tiểu Hà tính hết lên đầu ngươi, nhưng ngươi cũng không nên đối ta như vậy, còn làm trò ngay trước nhiều như vậy ném đồ ăn trước mặt ta, ngươi có biết ta hận nhất là người lãng phí, chúng ta một năm, gieo hạt, bón phân, mong lão thiên mưa nắng, giẫy cỏ thu sơn, tâm tâm khổ khổ mong ngóng có thể chuẩn bị nhiều lương thực, kết quả đồ tốt như vậy, các ngươi lại ném đi...”

Hấn càng nói càng khí thế, Thẩm Thiên Lý vội vàng nhắc tay đầu hàng: “Sửa, ta nhất định sửa, Đại Hỉ ngươi giám sát ta, ta nếu như lại tiếp tục lãng phí thức ăn ngươi liền đánh vào cái miệng rộng này, không đúng, đánh miệng mà ngươi chưa hết giận, ngươi hãy đem ta ra làm bao cát đánh.”

Lý Đại Hỉ thấy hấn như thế, lời Lộng Ngọc nói rất đúng, hấn vì mình, thật sự chịu thay đổi. Trong lòng không khỏi... sinh ra cảm giác ngọt ngào, hấn cũng không biết sao lại thế này, nguyên bản hận Thẩm Thiên Lý hận nghiêng răng nghiêng lợi, có thể cùng hấn cùng một chỗ, vương bát đản này đối với chính mình thật không tệ, hấn là người thành thật, có ân tất báo, cho dù là cừu nhân, cũng hận không nổi, trải qua sự tình lần này, càng cảm thấy cùng Thẩm Thiên Lý cùng nhau đến già cũng không tồi, trên núi mảnh đất hoang kia vĩnh viễn đều là của mình, còn có thể ăn được thứ tốt, cuộc sống các hương thân cũng tốt hơn.

Về phần hương khói Lý gia, Lan Hoa Nhi cũng là người Lý gia, mong nàng sinh cho nhà họ Lý một đứa con trai, A Ngũ là một hán tử thấu tình đạt lý, hấn cũng không phản đối. Bởi vì nghĩ như vậy, quyết tâm ở lại bên cạnh Thẩm Thiên Lý trực lợi càng kiên định thêm vài phần.

Chợt nghe Thẩm Thiên Lý hỏi: “Đại Hỉ, ta thật không rõ, ngươi hơn nửa năm nay, mỗi ngày ăn đều là sơn hào hải vị, như thế nào vài ngày trước tới hậu viện, những thứ khó ăn như vậy mà ngươi vẫn có thể ăn hết vậy? Ta vốn nghĩ ngươi đã quen ăn đồ tốt, đột nhiên phải ăn bánh ngô canh súp, nhất định là không quen, còn mong có thể lấy việc đó uy hiếp ngươi, cho ngươi tới cầu ta trước, thế nhưng ngươi chẳng những ăn, dường như còn ăn rất thú vị, ngươi ăn uống bị dưỡng đã lâu, lại vẫn không bị kén ăn, thật sự là thiên hạ kỳ văn.”

Lý Đại Hỉ nghe thấy lời này, vội lặn lông lóc một cái bò lên, dọa Thẩm Thiên Lý sợ tới mức vội vàng đem hấn đè xuống, hấn vẫn hưng phấn không thôi, cười hắc hắc nói: “Đáng lẽ, ta cũng cảm thấy quang thời gian bất hảo đã trôi qua, mấy ngày nay mỗi ngày đều có thịt ăn, có gạo trắng ăn, bỗng nhiên quay lại ăn bánh ngô cùng canh súp không thấy mặn mà, như thế nào có thể ăn a. Nhưng ai biết được, bánh ngô canh súp đặt ở trước mặt ta, ta liền nghĩ thấy một mùi thoang thoảng, tuyệt đối không khó ăn, vừa lúc ta thịt cá cũng đã ăn nhiều, này lương thực phụ (như ngô, khoai, sắn, đậu) cùng rau dại không tồi. Bất quá ăn nhiều ... thế này, trời ạ, đúng là có chút ngán, đúng lúc này, ngươi lại đưa tới.”

Hấn cười đắc ý: “Ông trời đối đãi ta thật không tệ, muốn ăn cái gì thì có cái đó, ai, Thẩm Thiên Lý ta nói cho ngươi biết, chờ mấy ngày nữa khi rạng sáng hạt giống này mầm, ta nhổ xuống dùng rau quả phối cùng hành tây, đậu tương, làm bánh ngô cho ngươi ăn, bảo đảm ngươi ăn quen rồi thì sẽ thích vô cùng.”

Thẩm Thiên Lý ngây người hoàn toàn, qua nửa ngày, chỉ nghe “Đông” một tiếng, hấn đột nhiên ngã xuống giường, dọa Lý Đại Hỉ sợ tới mức vội vàng đỡ lấy hấn, một bên hô lớn: “Thẩm Thiên Lý, ngươi làm sao vậy? A...”

Một tiếng thét chói tai chưa hết, đã thấy đối phương chật vật bò dậy, cười hắc hắc che dấu nói: “Không...

Không có gì, ta nghe được người muốn làm đồ ăn cho ta ăn, cho nên ta rất cảm động, Đại Hỉ, ta thật sự rất cảm động.”

Nói lắm bầm, tới rạng sáng đồ ăn từ mấy hạt giống nảy mầm kia được mang ra, hần liền mời Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương cùng Phương Cửu Thiên tới, phòng khi đồ ăn của Đại Hỉ làm không ai ăn, rồi nhét hết vào miệng hần, cái kia khó ăn như vậy a, lại không thể nhỏ ra, không có đạo lý nào nói đau khổ phải tự mình chịu, hiện tại ba người kia đã thành bằng hữu của mình, cũng nên lo lắng cho mình, bằng hữu mà, chính là để lợi dụng những lúc như thế này.

Đương nhiên, nếu như bọn hần muốn cùng mình đấu đá giống như trước đây, nhân tiện có thể lợi dụng, cừu nhân mà, tuyệt đối không thể buông tha.

Qua hai ngày, bệnh tình của Lý Đại Hỉ có khởi sắc, hần là người quen làm việc, bệnh vừa hết, thân thể thư thái, liền không chịu ngồi yên, cầu khẩn Lộng Ngọc cho hần ra khỏi phòng, vừa khéo thời tiết cũng tốt, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị liền thả hần ở trong sân với một cái ghế dựa, để hần ngồi đó đung đưa, hai người sai đám tiểu nha hoàn đi chơi với mấy đứa trẻ, còn bọn họ thì vừa ở đây thêu thùa may vá vừa trò chuyện, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu nhìn Lý Đại Hỉ, thấy hần vẫn cố gắng an phận thủ thường, vì thế dần dần cũng không để ý, ai ngờ đâu, khi lại ngẩng đầu nhìn thì đã không thấy bóng dáng của người kia.

Không nói đến đám người Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị đang vội vã tìm kiếm, nói đến Lý Đại Hỉ, nhân lúc Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị không chú ý đến mình, liền lén lút chạy theo đường mòn bên trái thông với hậu viện, đi đến trước chuồng gà, gà trống và gà mái vừa nhìn thấy hần, liền khanh khách kêu lên Ác ác ác, làm hần sợ tới mức vội vàng đưa tay lên môi, liên tục phát ra thanh âm “Hư”, nhưng mà gà thì làm sao hiểu được tiếng người, Lý Đại Hỉ chăm sóc chúng một thời gian, có rau dại có ổ trú sạch sẽ, cũng đã quen rồi, hiện tại hần đi vắng, mấy con gà kia cũng đã ba ngày chưa có rau dại mới, vừa nhìn thấy hần, liền cùng nhau làm phản.

Lý Đại Hỉ liếc mắt nhìn chuồng gà, liền biết ngay nguyên nhân, cầm lấy giỏ liều hằng ngày đi lấy rau dại cùng cái xẻng sắt cười nói: ” Được rồi được rồi, đừng kêu nữa, ta đi lấy đồ ăn mới cho các người, thiệt là, người kế nhiệm quản lý chuồng gà vẫn chưa tìm được sao? Căn bản là không có chăm sóc cho đám gà vịt này, chúng nó có khả năng tự đi kiếm đồ ăn sao?

Vừa nói vừa đi đến chỗ mình lấy đồ ăn hằng ngày, chỉ mới có ba ngày, đám rau dại tươi tốt hơn rất nhiều, làm lòng hần không khỏi vui mừng, cũng không để ý bệnh tình chưa khỏi, liền ngồi chồm hổm trên đất, đang đào hăng say, chợt nghe một tiếng hét thảm nói: ” Ôi gia gia của ta, tổ tông của ta, người đang làm cái gì đó?” Hần ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là tổng quản biệt viện, trên lưng hần đang gánh một bao quần áo, chạy tới chỗ hần, một bên hô to gọi nhỏ.

Lý Đại Hỉ cười cười, cầm lấy giỏ cho tổng quản xem, một bên nói: “Rau dại này gà đã ăn quen rồi, có thể người hầu mới tới không biết, ta đến lấy cho chúng ăn. Tổng quản người muốn đi đâu?”

Vừa dứt lời, tổng quản liền vội giậm chân nói: “Đại Hỉ ông nội của ta, Đại Hỉ tổ tông, người mau về hảo hảo dưỡng bệnh đi, sao người lại chạy đến đây làm việc? Mọi người dựa vào người mới không có việc gì, ta mới có thể giữ được cái mạng già này, người nếu như ở bên ngoài một nhọc, sẽ có chuyện không hay xảy ra, kết cục của ta không phải là bị đuổi ra khỏi biệt viện sao, Đại Hỉ ông nội, người tích chút âm đức, đừng so đo với bọn tiểu nhân, mau mau đi về dưỡng bệnh đi.”

Thì ra tổng quản biệt viện Phương Thảo ở bên ngoài cũng không phải là người trong võ lâm, chỉ vì hần làm việc nhanh nhẹn, tính toán sổ sách thông minh lanh lẹ, mới bị Thẩm Thiên Lý chọn làm tổng quản, trên thực tế, đám người hầu trong biệt viện thuộc Thanh Sơn phái hần không có quản đến, những người đó đã có đại đầu lĩnh quản giáo.

Hiện tại Lý Đại Hỉ nhiễm bệnh nhẹ, hần đã bị Thẩm Thiên Lý kêu đến hung hăng mắng một trận. Hỏi hần tại sao Lý Đại Hỉ bệnh nặng như thế, lại không báo cáo cho hần một tiếng. Tổng quản ủy khuất đây mình, nghĩ thầm Lý Đại Hỉ không hề lộ ra bản thân có gì bất thường, làm việc cũng không có sa sút, chính mình làm sao có thể biết được hần nhiễm bệnh, chính là lời này như thế nào cũng không dám nói ra.

Cuối cùng Thẩm Thiên Lý bị Lý Đại Hỉ giáo dục một trận, không dám tiếp tục giết người, chỉ đem hần đuổi đi cho xong chuyện, khi hần thu dọn xong hành lý chuẩn bị đi, đúng lúc gặp Lý Đại Hỉ đào rau dại ở

trong này, dọa hấn sợ tới mức tim như muốn ngừng đập, vội vàng chạy tới đây ngăn cản, trong lòng không ngừng nghĩ hấn nếu bệnh nặng, cái mạng già này chắc chắn tiêu tùng ở đây.

Lý Đại Hỉ nghe hấn nói xong, không khỏi kỳ quái nói: “Tổng quản người làm việc rất tốt, sao lại phải đi? Là do Thẩm Thiên Lý đối đãi không tốt với người sao?” Lời này nếu như do người khác nói ra, tổng quản sẽ cho rằng hấn đang cười nhạo mình, hấn nhìn Lý Đại Hỉ trơ mắt nhìn, thần sắc kinh ngạc kia không thể nào giả vờ được, huống chi ông đã ở chung với hấn hơn mười ngày, biết rất rõ hấn thật sự thành thật, không phải là loại người ném đá xuống giếng.

Lập tức cười khổ nói: “Phu nhân đừng cười nhạo tiểu nhân, công tử là ông chủ, làm cái gì không đúng? Huống chi những năm gần đây, chỉ cần không mắc lỗi, hấn cũng không bạc đãi bọn hạ nhân, cái gì cần nói ta cũng đều nói rồi, hôm nay ta rời khỏi, là bị đuổi ra khỏi biệt viện.”

Lý Đại Hỉ càng kinh ngạc, nói: “Tổng quản người làm việc gì sai sao? Mấy ngày này ta ở bên cạnh nhìn, cảm thấy người thật sự là một người rất nhanh nhẹn, coi như đối ta có cay nghiệt một chút, đó cũng là do Thẩm Thiên Lý phân phó, bình thường ta thấy người cũng rất cố gắng a.”

Vừa dứt lời, tổng quản đã cảm động suýt nữa rơi lệ, thở dài: “Phu nhân thật sự là người độ lượng phi thường, ta trước kia đối với người như vậy, người vẫn có thể vì ta mà nói lời công đạo. Ai, tóm lại cái gì cũng không muốn nói, rơi vào kết cục ngày hôm nay, là do chính mình gây tội thì phải chịu tội, hấn nên bị đuổi ra khỏi nhà. Phu nhân nhanh đi về đi, nếu bệnh của người nặng thêm nữa, ta sẽ thật sự không thể ra khỏi cửa này.”

Lý Đại Hỉ nghe xong, đã minh bạch: “Thực sự là do ta?” Hấn nghi hoặc hỏi: “Kỳ quái, việc của ta cùng tổng quản có liên quan gì với nhau? Thẩm Thiên Lý nếu không phân rõ phải trái, thật đúng là rất vô lại.”

Hấn lôi kéo tổng quản đi tới chuồng gà, đem đám rau dại bỏ vào, đem giỏ liểu cùng xẻng sắt để ở một bên, lấy vạt áo lau tay: “Được rồi tổng quản, người cùng ta đi, đến chỗ Thẩm Thiên Lý nói chuyện của người. Mặc kệ người trước kia đối với ta cay nghiệt là do Thẩm Thiên Lý dận dò chính là lúc đó người cũng đối đãi với ta không tốt, nhưng bây giờ không phải người đã biết lỗi rồi sao? Ta tuy rằng không biết chữ, cũng biết sai lầm có thể sửa đổi thành người tốt. Tuy rằng Thẩm Thiên Lý có đôi khi không nói lý lẽ, nhưng hấn vẫn biết rõ đạo lý.”

Hấn nói xong, cũng không để ý tổng quản phản đối, kéo hấn tự đi vào tiền đình, hỏi mọi người thì nói Thẩm Thiên Lý đi vắng, sau đó lại vội vàng đi tới hậu viện, liền thấy trong hậu viện gà bay chó chạy, nha hoàn vú già đang bận rộn tìm hấn.

Lý Đại Hỉ thè lưỡi, thầm nghĩ không xong, nhanh như vậy liền bị phát hiện. Quả nhiên ngay sau đó, nghe giọng Thẩm Thiên Lý quát, vừa nhìn thấy hấn vội vàng chạy tới, một bụng lo lắng hóa thành khí, rồi lại sợ làm hấn ám ức, không dám cao giọng, đành đè nặng cơn tức hỏi: “Đại Hỉ, người đi đâu vậy? Lão Ngũ đã nói qua người cần nghỉ ngơi, có phải hay không toàn bộ đều thành gió thoảng bên tai?” Nói xong liếc mắt một cái nhìn thấy tổng quản ở phía sau hấn, một bụng bực tức liền nộ phun, hung tợn hỏi: “Người tại sao chưa lần đi? Ở lại chỗ này muốn ăn đòn sao?”

Dọa tổng quản sợ tới run rẩy nắm chặt quần áo, vội quỳ xuống nói: “Theo lời công tử, lúc tiểu nhân ra khỏi biệt biệt viện, trông thấy phu nhân ở trong vườn đào rau dại, ta sợ ảnh hưởng bệnh tình, liền vội vàng khuyên hấn trở về, ai ngờ bị hấn nhìn thấy bao quần áo, lên tiếng hỏi tiểu nhân liền nói bị đuổi đi, hấn liền kéo ta đến trước mặt công tử muốn nói hộ...”

Lời còn chưa dứt, Lý Đại Hỉ đã kêu hấn đứng lên nói: “Ông không cần cầu xin như vậy, có ta làm chủ cho ông.” Nói xong nhìn Thẩm Thiên Lý nói: “Thân thể của ta như thế nào ta là người rõ nhất, hôm nay cảm thấy khỏe hơn, cho nên mới ra ngoài giải sầu, một mình nằm dí ở trong nhà, không bệnh cũng thành bệnh. Tổng quản này, hấn phạm lỗi gì, sao người lại đuổi hấn đi?”

Thẩm Thiên Lý cảm thấy đau đầu nhức óc, nghĩ thầm chính mình lúc trước sao lại không phát hiện vợ mình có tính cách thích bênh vực kẻ yếu chứ? Ngoài mặt đành phải nhẫn nại nói: “Mắt chó của tổng quản này xem người không ra gì, ta bảo hấn phải cẩn thận quan sát người, hấn lại xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai, ngay cả khi người bệnh thành như vậy cũng không biết, cho nên ta mới đem hấn đuổi đi, Đại Hỉ, việc này người không hiểu, ngoan trở về dưỡng bệnh, đừng nhúng tay vào a.”

Lý Đại Hỷ nghe hần nói xong không phục nói: "Sao lại bảo ta đừng nhúng tay vào, chuyện này do ta mà phát sinh không phải sao? Thắm Thiên Lý, chuyện ta sinh bệnh không liên can đến Quan tổng quản, lúc đó khi ta bị bệnh, ta làm việc không có trì hoãn, ta khi đó ta rất ghét người, đã nghĩ dù cho có bệnh chết cũng chẳng sợ, cũng không được tỏ ra yếu thế, càng không muốn nhớ đến người, cho nên khi tổng quản quan sát ta thì trong vẫn rất tốt, đầu thế nào biết được ta bị bệnh, người không thể vu oan cho người ta, hơn nữa hần đã biết lỗi rồi, người cho hần ở lại đi, nếu người lại tiếp tục đuổi người đi, mắt ngang trời, chẳng phải còn không bằng người muốn sửa đổi tốt sao."

Thắm Thiên Lý xoay người nhìn Lộng Ngọc nói: "Những lời này là ai dạy cho hần, ta không biết hần còn có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy?" Nói xong ôm hần cười nói: "Hảo hảo hảo, tất cả nghe theo người, người hiện tại là yên tâm có chỗ dựa chắc, phu nhân cùng ta quản mọi việc, chuyện gì đều muốn nhún chân vào. Tốt lắm, tổng quản này lưu lại, người cũng nên hảo hảo dưỡng bệnh chứ?"

Lý Đại Hỷ toét miệng cười nói: "Này còn không sai biệt lắm."

Một câu chưa xong, bỗng nhiên Tiền viện có người đi tới đối Thắm Thiên Lý nói: "Tà Dương phái biệt viện của Giang công tử phái người đưa thiệp mời tới, nói là sư phó của hần tới, muốn cùng các vị công tử tụ tập lại. Mời công tử đến dự tiệc."

Thắm Thiên Lý cau mày nói: "Lão gia hỏa của Lục Thủy Phái đích thân đến đây? Yên hội này không thể từ chối được, thôi được." Hần nhìn về phía Lý Đại Hỷ: "Người cùng đi với ta chứ, cũng nên cho trưởng lão các phái biết đến người."

Lời còn chưa dứt, Lý Đại Hỷ bỗng nhiên che bụng kêu lên: "Ôi, ta đau bụng, đau bụng, ôi..."

Thắm Thiên Lý lâm vào chán nản, biết rõ là hần giả vờ, nhưng nghĩ lại thân thể hần quả thật chưa hồi phục, đành phải bỏ qua, nhìn Lộng Ngọc nói: "Các người hảo hảo trông chừng Đại Hỷ, không được để cho hần chạy đi lấy rau dại gì đó cho gà cho heo ăn, nếu phát sinh thêm lần nữa, ta sẽ tóm các người hỏi", rồi nhìn Lý Đại Hỷ nói: "Lời ta nói người đã nghe rõ, còn dám làm ẩu, bọn nha hoàn sẽ chịu đủ, ăn ngon uống thuốc, tối nay khi quay về ta sẽ đem thức ăn ngon cho người." Vừa nói vừa đi vào buồng thay quần áo, vội vã đi.

Tổng quản kia không nghĩ bát cơm của mình được giữ lại dễ dàng như vậy, thiên ân vạn tự không cần nói. Lý Đại Hỷ thân thể vừa mới có điểm khởi sắc, đã chạy đi hái rau dại, khó tránh có chút mệt mỏi, mới vào phòng nằm, Phượng Vũ phút chốc đã chạy vào, vừa vào cửa đã cao giọng hét: "Đại Hỷ ca, người thực cho rằng thân thể mình bằng sắt sao? Thân thể mới khỏe một chút, đã chạy đi hái rau dại."

Vừa nói vừa tiến lại bắt mạch cho hần, sau đó hướng về mặt lo lắng của Lộng Ngọc và Hoa Nhị nói: "Đại Hỷ ca thân thể khỏe như trâu, mới vừa dùng vài thang thuốc, không ngờ lại khỏe mau như vậy." Nói xong đứng lên duỗi lưng một cái nói: "Thôi, đêm nay không cần chăm chút, cuối cùng ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Các người cũng không cần lo lắng, bệnh không còn nặng, còn lại chính là phải hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng." Nói xong lại mở giấy ra viết đơn thuốc đưa cho Lộng Ngọc nói: "Thuốc mấy hôm trước không cần dùng nữa, đổi mấy thang thuốc lại đi."

Lộng Ngọc cẩn thận cầm lấy đơn thuốc, vừa muốn tiễn Phượng Vũ ra ngoài, bỗng nhiên có người chạy tới báo, Hạm Phương tiên tử đến. Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ công tử đi dự tiệc, theo lý mà nói sư phụ của Giang công tử tới đây, không thể nào không mời vị tiên tử này đến tương bồi, ngược lại nàng ta lại cố ý chọn lúc này đến.

Nghĩ lại, liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó, Hoa Nhị nói: "Ta xem nữ nhân này tới lai giả bất thiện, lần trước nàng đến, đã biết Đại Hỷ ca là nam thiếp thị, hiện giờ công tử đi vắng, Nhị đương gia cùng Tam đương gia đều bị phái đi nơi khác, Ngũ đương gia cũng là nam tử, như vậy chỉ có thể do Đại Hỷ ca đi đón nàng, Đại Hỷ ca mặc dù cũng là nam nhân, nhưng tóm lại thân phận là thiếp thị của công tử, theo lý không đến nỗi thiếu thời. Nàng chính là đoán chắc điểm này, mới chọn lúc này đến đây, đúng vậy, khẳng định chính là như vậy."

Dựa vào ý tứ của Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị, dù nói thế nào cũng không cho Lý Đại Hỷ đi, nhưng Phượng Vũ lại nói: "Lễ nghi này không thể thiếu, dù cho chúng ta cùng Hồng y phái không có quan hệ thông gia, cũng không thể đắc tội bọn họ, lão gia Thanh Sơn phái mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ không đáp ứng, lại nói

nếu hung hăng gây hấn, làm lão già kia biết được tầm quan trọng của Đại Hỉ ca đối với công tử, ngay đến người quan trọng như Hạm Phương tiên tử cũng không cần, ngộ nhỡ nhất thời tức giận dùng thủ đoạn gây bất lợi cho Đại Hỉ ca, như vậy chúng ta khó lòng phòng bị. Các người yên tâm, cứ cho Đại Hỉ ca đi, ta trốn ở trên cây lớn quan sát, Hạm Phương tiên tử kia dựa vào thân phận của nàng, cũng không thể làm trò trước mặt chúng ta gây bất lợi cho Đại Hỉ ca, chẳng hạn như dùng ám khí, mấy thứ đó ta đều đối phó được.”

Nói như vậy, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị cũng thấy có đạo lý, đành phải gật đầu nói: “Xem ra cũng chỉ có thể như thế.”

Vì thế mười mấy nha hoàn vây quanh Lý Đại Hỉ đi vào phòng trước, lúc đó Hạm Phương tiên tử đang nhàn nhã uống trà. Nhìn thấy hấn đến, mím cái miệng như tờ giấy cười nói: “Mấy ngày trước bởi vì có việc gấp, vội vàng mà đi, còn chưa đến thăm phu nhân, thật sự thất lễ vô cùng, tiểu muội nơi này bồi lễ.” Nói xong nhẹ nhàng hành lễ.

Nàng như vậy làm cho Lý Đại Hỉ lúng túng, thầm nghĩ đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười người ni, vừa muốn nâng nàng dậy, mắt thấy tay sắp chạm vào đôi tay nhỏ và dài mềm mại như cây cỏ, bỗng nhiên lại như nhớ ra cái gì đó, vội vàng dừng lại, sau đó lôi kéo tay áo của nàng nâng lên, cười nói: “Cái kia, cái kia... Ân, người nói chuyện này, người cao quý như vậy, còn muốn đến bái ta, ta không thể chịu nổi.”

Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị suýt nữa cười ra tiếng, trộm nhìn về phía Hạm phương tiên tử, thấy nàng cũng là vẻ mặt kinh ngạc lướt qua rồi biến mất, lập tức mắt tự nhiên cười nói: “Phu nhân chê cười, người đã được Thiên Lý nhìn trúng cũng được hấn sủng ái, ta cúi đầu cũng không phải chuyện gì không nên.” Nói xong lại nhìn nhìn ngoài cửa, cười duyên nói: “Ta vốn hôm nay là muốn đi dạo chơi hoa viên, mùa xuân tháng ba, xuân về hoa nở, đúng là lúc biệt viện Phương Thảo đẹp nhất, ai ngờ Thiên Lý lại đi vắng, cũng tốt, hấn đi vắng, chúng ta cũng dễ dàng nói chuyện với nhau hơn, không biết phu nhân có thể dẫn ta đi dạo hay không?”

Lý Đại Hỉ kỳ quái nói: “Người nếu biết cảnh trí mùa xuân trong vườn này đẹp nhất, có lẽ cũng đã đi bảy tám lần, không chừng còn quen thuộc nơi này hơn cả ta, làm gì cần ta dẫn người đi, ta mấy ngày này bởi vì bệnh, còn chưa đi dạo vườn này...”

Một câu chưa xong, khuôn mặt Hạm phương tiên tử đỏ bừng, cũng không biết là bị chọc tức hay là xấu hổ, nàng bộ ngực phập phồng hạo một trận, tiếp tục miễn cưỡng cười nói: “Mặc dù nói như thế, nhưng phu nhân coi như là cùng tiểu muội đi du ngoạn một phen cũng không được sao?”

Lý Đại Hỉ thành thật nói: “Thẩm Thiên Lý hôm nay đã thực mất hứng, bởi vì ta trộm chuồn đi lấy rau dại, nếu hấn buổi tối trở về, biết ta lại đi dạo chơi hoa viên, không phải sẽ phạt ta sao không được, dù thế nào đi nữa buổi tối hấn sẽ trở về, người ngày mai lại đến cũng được...”

Nói chưa xong, chỉ thấy Hạm Phương tiên tử trong mắt thế nhưng lệ đã lóng lánh, thê thanh nói: “Phu nhân không cần nhiều lời để từ chối, tiểu muội biết người không ưa ta, không muốn cùng ta đi dạo mà thôi.” Nói xong liền anh anh buồn bã khóc. Lý Đại Hỉ không thể chịu được khi nhìn thấy nữ nhân khóc, nhìn nàng như vậy, trái lại mất chủ ý, nhúc đầu nói: “Được rồi được rồi, người đừng khóc, ta cùng người đi dạo hoa viên là được?”

Nói xong, quả nhiên thấy Hạm Phương tiên tử nín khóc mỉm cười nói: “Vây đa tạ phu nhân.”

Lý Đại Hỉ tò mò nhìn nàng nói: “Sắc mặt người thay đổi nhanh như vậy thật hay, hôm nào rảnh dạy cho ta công phu này đi, đến khi Thẩm Thiên Lý bức ta uống canh tổ yến vậy cá gì đó, không cho ta ăn thịt, ta cũng khóc cho hấn xem. Ta đúng là ngay cả khóc cũng không biết, như thế nào cũng rơi không được nước mắt, nếu sớm biết công phu muốn khóc liền khóc vừa nói liền cười, ta có thể muốn ăn cái gì thì liền ăn cái đó, ha ha ha, thật tốt a.”

Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị sống chết không chế biểu cảm trên mặt, cố không đến mức cười ra tiếng. Đại Hỉ ca này thật sự có năng khiếu chọc người khác sinh khí mà không sợ bởi thường tính mạng, chỉ cần nhìn sắc mặt của Hạm Phương tiên tử khắc biết, đại khái cả đời nàng chắc chưa bao giờ bị chọc tức như vậy, Lý Đại Hỉ một mực giữ biểu tình xin thỉnh giáo với người đối diện. Đồng thời hai người cũng bắt đầu cảnh giác hơn, thầm nghĩ, nữ nhân này cao ngạo vô cùng, ngày hôm nay bị mĩa mai nhiều như vậy, làm nàng ta sinh

khí, có thể thấy được ngụ ý bên trong, khổ nỗi không biết nội tình, bằng không các nàng thà rằng đắc tội Hồng Y phái, cũng sẽ liều mạng đưa Lý Đại Hỉ đi.

Hạm Phương tiên tử rút cuộc giả vờ không ra tươi cười như hoa, miễn cưỡng cười một cái, đi đến kéo tay Lý Đại Hỉ nói: “Vây phu nhân, chúng ta đi thôi.” Ai ngờ Lý Đại Hỉ lại nhanh chóng trốn qua một bên, cười hắc hắc nói: “Việc ấy, mời người cứ đi trước, nếu không ta đi trước cũng được, nhưng là không thể cầm tay, thời gian ta ở trong thôn được biết, nam nữ cái gì không thân (nam nữ thụ thụ bất thân), do dự thành như vậy, hơn nữa Thẩm Thiên Lý cũng sẽ không thích.”

Lời này nói ra thiếu chút nữa chọc tức Hạm Phương tiên tử hít thở không thông, nàng là đệ nhất mỹ nữ trong chốn võ lâm, người bình thường có thể nắm được tay nàng sao? Đụng đến người xem không vừa mắt, một chưởng giết chết đối phương, thân phận bản thân cao quý như vậy nhưng hôm nay, Lý Đại Hỉ lại cố tình không biết điều. Hắn không biết điều thì thôi đi, chỉ là nếu như vậy, kế hoạch của chính mình không phải sẽ thất bại sao? Như vậy sao được chứ?

Nàng một mặt chậm rãi đi đến hoa viên, một bên suy nghĩ đối sách, Lý Đại Hỉ ở ngay trước mặt mình, lại không có cơ hội làm cho hắn nắm lấy tay mình, giương mắt bỗng nhiên nhìn thấy một cây đào phía dưới gốc có tảng đá, liền nảy ra một ý hay, kiêu lô nói: “A, cây đào này nở hoa thật đẹp, phu nhân mau tới đây xem a.” Thừa dịp lúc Lý Đại Hỉ xoay người, nàng cố ý lui hai bước, giả vờ ngã sắp xuống. Quả nhiên Lý Đại Hỉ liền chạy tới một bên nói: “Người đi như vậy sao không cẩn thận một chút chứ? Thẩm Thiên Lý còn nói võ công của người cao thâm không lường được gì đó, nhưng ngay cả tảng đá cũng không nhìn thấy.”

Hạm Phương tiên tử đầu thềm nghe hắn phàn nàn, tao nhã vươn một bàn tay, trên người nàng mặc chính là lụa mỏng váy lưới nghệ thuật thượng đẳng, chỉ cần vươn tay ra, tay áo mềm nhẹ sẽ trượt xuống vai, lộ ra cánh tay khi sương trại tuyết như ngọc, quả nhiên là phong tình vạn chủng, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân, cũng không nhìn được mà bị hấp dẫn.

Lý Đại Hỉ muốn kéo tay nàng, mắt thấy sắp chạm đến, bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền rút đi về, do dự một chút, hắn rút cuộc vẫn là nhịn không được, vươn tay đến vai Hạm phương tiên tử, nắm lấy cổ áo trên y phục của nàng đem nàng xách lên.

Hạm Phương tiên tử vì mỹ mạo, quanh năm không chế ẩm thực duy trì vóc dáng, nào có nặng gì, Lý Đại Hỉ lại là thổ bào tử quen với việc nhà nông, tuy rằng hiện tại bệnh chưa khỏi hẳn, nhưng nâng một nữ nhân lên vẫn dư sức, lập tức nhấc nàng lên tựa như nhấc cổ gà con, rồi cười ngậy ngô nói: “Kỳ thật chính người có thể đứng lên, sao lại cần tới ta giúp, ta lại không biết võ công như bọn Thẩm Thiên Lý, có tư thế gì đẹp...” Một câu chưa xong, Hạm phương tiên tử trên mặt biến sắc, tức giận gầm nhẹ một tiếng, năm ngón tay như vạch hướng đầu Lý Đại Hỉ chộp tới.

Bỗng nhiên một người dùng kiếm chắn ngang đầu Lý Đại Hỉ, ngăn cản năm ngón tay nàng hạ xuống. Nhìn lại, Phương Vũ mang mặt nạ hàn sương, lạnh lùng nhìn nàng nói: “Tiên tử xin tự trọng, Thanh Sơn phái không muốn đối địch cùng Hồng Y phái, nhưng Đại Hỉ ca là người đại ca ta yêu thương, tiên tử nếu không chú ý đại cuộc đả thương hắn, trước mặt đại ca ta sẽ không thể ăn nói, huống chi lại ra tay với người tay không tác sát, không biết võ công lại là người truyền nhân phái Thanh Sơn thương yêu, nói vậy trước mặt các trưởng lão Hồng Y phái, chỉ sợ người cũng không nói nên lời. Hôm nay người đến nhà làm khách, ta là người hay mềm lòng, Đại Hỉ ca lại càng không phải hạng người hẹp hòi, cho nên sẽ không tính toán với tiên tử, nếu muốn tiếp tục ở lại thì hãy dừng lại, nếu như có ý nghĩ ác độc hại người, chỉ sợ cho dù là người, đại ca của ta cũng sẽ không có nửa điểm khoan dung, nếu hắn muốn, Thanh Sơn phái từ cao đến thấp mấy ngàn người, cả mấy vị Trưởng lão ở bên trong, không sợ gì cả, mong rằng tiên tử nghĩ lại.”

Lời nói thỏa đáng, Hạm phương tiên tử trên mặt thoát đỏ thoát trắng, bỗng nhiên hừ mạnh một tiếng, hung tợn nói: “Hảo, ta sẽ xem Thẩm Thiên Lý cùng cái tên quê mùa này cùng một chỗ, có thể có kết cục tốt gì.” Nói xong cũng không để ý hoa quan trên đầu không ngay ngắn, vài mảnh cỏ cùng bụi đất dính trên y phục, tức giận rời đi.

Phương Vũ nhìn bóng lưng nàng rời đi, lạnh lùng nói: “Thật ác độc, một nữ nhân có trái tim đáng sợ.”

AAA ức chế quá, bộ này khó quá ta lay lắt cả tuần lễ mà vẫn thấy bản dịch của ta nó sao sao á hu hu hu

Dù ta sài QT nhưng vẫn có chỗ không hiểu nổi đành chém nên mọi người thấy chỗ nào không thích hợp thì bảo ta nha ...

Ta lặn tiếp đây, chìm hàng hắc đạo lão đại lâu quá ùi T^T

14. Chương 14

Vừa dứt lời, Lộ Ngọc chưa kịp hỏi rõ nguyên do, chợt nghe từ sau hoa viên truyền đến tiếng xé gió, nguyên lai Thẩm Thiên Lý đi biệt viện Tà Dương của Giang Bách Xuyên, phát hiện chỗ ngồi của Hạm Phương tiên tử không có ai, lúc ấy hẳn cũng không nghĩ nhiều, mãi đến khi tổng quản phái người cưỡi khoái mã từ đường nhỏ chạy tới báo tin, nói Hạm Phương tiên tử đến biệt viện Phương Thảo, hẳn mới giật mình cảm thấy việc này có vấn đề, bởi vậy chỉ nói vài câu với Giang Bách Xuyên, rồi liền thi triển khinh công men theo đường nhỏ vội vàng chạy về.

Phương Thảo, Tà Dương, Quan Sơn, Minh Nguyệt là bốn biệt viện cách nhau khá xa, gần như hơn trăm dặm, lúc bình thường bọn họ cũng không có lui tới, bốn người đều dùng khinh công tuyệt đỉnh khứ hồi, cũng không tốn nhiều thời gian, chỉ riêng Nghê Thường biệt viện của Hạm Phương tiên tử ở giữa đại viên, cách bọn họ rất gần, bởi vậy mới có thể vừa nhận thiệp mời của Giang Bách Xuyên, đã có thể lập tức trở về, trong bụng không ngừng nghĩ phải mau trở về biệt viện Phương Thảo.

Đương nhiên, Hạm Phương tiên tử không thể ngờ tới việc mình vừa đến đã khiến toàn bộ mọi người trong biệt viện Phương Thảo đề phòng, nhất là tổng quản, sau khi được Lý Đại Hỉ cứu, lúc nào cũng cảm động và biết ơn, liền lập tức phái người đi báo tin cho Thẩm Thiên Lý, để hắn nhanh chóng chạy về, cũng may nàng đi vội vàng, nếu lỡ hai người gặp nhau, Thẩm Thiên Lý vì lo lắng cho Lý Đại Hỉ, nhất thời xúc động, thì Hồng Y phải cùng Thanh Sơn phái chỉ sợ khó tránh được biến thành cục diện nước với lửa.

Thẩm Thiên Lý đi nhanh tới bên người Lý Đại Hỉ, nồn nóng kéo hắn đến xem có sao không, Phương Vũ ở một bên không kiên nhẫn nói: “Yên tâm đi, Đại Hỉ ca một sợi tóc cũng không bị tổn thương, có đại phu như ta ở bên cạnh, hay người cảm thấy y thuật của người cao minh hơn ta? Đại ca, người chắc không biết ta đây đã vất vả liên tục âm thầm bảo hộ Đại Hỉ ca nửa ngày nay đâu.”

Vừa nói xong tất cả mọi người cười rộ lên, Lý Đại Hỉ cũng hắc hắc cười, không biết tại sao, nhìn Thẩm Thiên Lý khẩn trương lo lắng cho mình như vậy, hẳn thế nhưng không hề bài xích, ngược lại trong lòng cảm giác uất ức lại dần như tiêu thất, chính bản thân hắn cũng không biết tại sao lại như vậy, nghĩ lại có thể do mấy ngày nay hắn uy mình ăn uống nhiều, cho nên trong lòng cũng không còn hận hắn như trước đây nữa.

Thẩm Thiên Lý chờ bọn hắn cười xong, gật đầu nói: “Đại Hỉ không có việc gì là tốt rồi, không phải ta đã nói với các ngươi rồi sao? Mọi chuyện phải lấy an nguy của hắn làm trọng, Hạm Phương tiên tử nếu có đến, ta đi vắng thì cứ nói ta đi vắng, bảo nàng trở về, lòng dạ nàng hẹp hòi, lần trước ở chỗ Niếp Thập Phương, Đại Hỉ đã làm nàng mất mặt trước mọi người, chắc chắn nàng sẽ ghi hận trong lòng, ta vốn nghĩ nàng ta vẫn còn biết rõ thân phận của mình ở nơi này, cho dù thật sự chịu không nổi, cũng nên nhượng một chút mặt mũi cho ta mà dần xếp ổn thỏa, ai biết được nữ nhân kia ngang ngược đã quen, không chịu được một chút mất mặt, nàng đến đây chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, có lẽ do các ngươi đề phòng cẩn thận, Phương Vũ lại âm thầm thăm dò nên nàng ta không có cơ hội ra tay, nếu không Đại Hỉ khó tránh khỏi độc thủ của nàng ta.”

Phương Vũ ở bên cạnh cười lạnh nói: “Đại ca, sao người lại có thể đem từ thiện lương mà nói nữ nhân đó chứ? Nàng ta nếu muốn giết người, thì làm gì còn để ý đến ta cùng Lộ Ngọc, thực ra, Đại Hỉ ca thiếu chút nữa đã đi gặp ông bà rồi! Các ngươi không biết, hôm nay nữ nhân kia đến, trên người nàng ta có một loại độc dược đặc chế, tên là Cô Hồn Hương, độc này do ong mật thu thập phấn hoa đặc biệt từ một loài hoa tên Na La, sau khi nuốt loại phấn hoa này, độc tố sẽ di chuyển khắp thân thể, đối với bản thân người nuốt thì vô hại, chỉ là sau khi mồ hôi trên thân thể đổ ra, độc tố sẽ trải đều trên da thịt, bất luận kẻ nào đụng đến làn da nàng một cái, mười hai canh giờ sau sẽ trở thành cô hồn, đại phu y thuật cao minh tới đâu cũng đều không tìm ra nguyên nhân. Trong võ lâm trước kia cũng có rất nhiều người có thân phận đặc biệt

cao quý nhưng lại chết không minh bạch, ta nghĩ có lẽ bọn họ đã đắc tội với Hạm Phương tiên tử, cũng không biết nàng ta dùng biện pháp gì, cứ trẻ mãi, ta không nghĩ tới nữ nhân kia lại có bản lĩnh như vậy, ngay cả loại Na La Hoa kia cũng có thể tìm được, đó là loại hoa cực hiếm trong thiên hạ.”

Lộng Ngọc thắc mắc hỏi: “Nếu đã như vậy, vì sao Ngũ đương gia lại biết trên người Hạm Phương tiên tử có Cô Hồn Hương?”

Phượng Vũ nói: “Loại Cô Hồn Hương này có mùi hương nhàn nhạt nhưng lại có thể làm cho người ta mất hồn phệ cốt mà chìm đắm trong đó, sau khi ngủ phải sẽ làm cho người ta nổi lên dục vọng, càng tài hoa lại càng bị mê hoặc, cho nên dùng loại Cô Hồn Hương này để giết người gần như là một kích tất trúng. Ta bởi vì ngủ được mùi thơm này nên mới biết, nhưng điều làm ta kì quái là Đại Hỉ ca tại sao lại không bị mê hoặc, rõ ràng ta nhìn thấy ánh mắt bọn người Lộng Ngọc lúc đó đều có chút mờ mịt a.”

Lý Đại Hỉ nghi ngờ nói: “Mùi hương? A, người là đang nói đến mùi hương trên người nữ nhân kia phải không? Ân, thật ra ta cũng ngủ được, nhưng ta lại không biết nó có thể giết người, khi đó ta cứ nghĩ, nàng là người cao quý nên ngay cả huân hương cũng thoa nhiều hơn người khác, thế nhưng hương thơm trên người Lộng Ngọc vẫn tốt hơn a rất dễ ngủ.”

Một câu vừa nói xong, mọi người đều sững sốt, một lúc lâu sau, Thẩm Thiên Lý mới phá lên cười ha hả, cười đến nỗi thật sự không chịu nói phải ôm bụng cố nén cười nói: “Hạm Phương tiên tử thật đáng thương, uống phí nhiều tâm cơ như vậy, thế nhưng nàng lại không biết, huân hương của nàng đối với người khác bách phát bách trúng, nhưng đối với Đại Hỉ lại chẳng có tí hữu dụng nào.”

Cả đám không hiểu được ý tứ của hần, hần liền nắm lấy tay Đại Hỉ nói: “Các người nhớ kĩ lại a, Đại Hỉ là một thổ bào tử, học đòi văn vẻ là việc hần nhất định không làm được, ngay cả một câu nói hần còn không biết, thì các người có thể mong đợi khơi lên dục vọng của hần từ cái Cô Hồn Hương kia sao? Sở dĩ Cô Hồn Hương mê hoặc được tất cả mọi người trong chốn võ lâm, có thể mê hoặc được Lộng Ngọc và Hoa Nhị là bởi vì những người đó cùng các người đều có một bụng tài hoa, khi ngủ phải đương nhiên sẽ bị mê hoặc, nhưng Đại Hỉ làm sao biết được những thứ đó, hần nói còn chưa xong nữa, thật là, chắc hần nghĩ Hoa Đào và Hoa Hạnh trong vườn này còn dễ ngủ hơn đây.” Nói xong, bọn người Lộng Ngọc liền cười ha hả tán thành.

Phượng Vũ cười xong, lại nói: “Hạm Phương tiên tử kia cũng chưa chắc dùng mùi hương này để mê hoặc Đại Hỉ ca, nàng ta ý vào khuôn mặt xinh đẹp, chắc chắn Đại Hỉ ca sẽ tránh không khỏi bị nàng ta mê hoặc. Ta lặng lẽ quan sát, nàng ta đã vươn tay ra vài lần, đại ca, người cũng biết, nếu xét về mỹ mạo, thật sự là cực đẹp, mà Đại Hỉ ca dường như đối với người rất chung tình nha, có lẽ mọi việc đều là ý trời, mặc cho Hạm Phương tiên tử toan tính mưu kế gì, đưa tay tao nhã như thế nào, thế nhưng ngay cả một sợi tóc hần cũng chẳng buồn nhìn đến, thỉnh thoảng cũng đỡ nàng ta, nhưng suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng không chạm vào tay nàng, điểm này ta thật sự không hiểu, chẳng lẽ người hạ chú ngữ gì đó với hần?”

Thẩm Thiên Lý kỳ quái nói: “Hạ chú ngữ gì? Người cho ta là khiêu đại thần a.” Nói xong nhìn về phía Lý Đại Hỉ: “Ân, người đừng nói với ta là bởi vì người lập trường kiên định, đối với ta một lòng một dạ, cho nên đối với mỹ mạo của Hạm phương tiên tử kia làm như không thấy, ngay cả tay cũng không hề chạm tới, theo lý mà nói đậu hủ đã đưa tới cửa, sao lại bỏ qua?”

Lý Đại Hỉ reo lên: “Người nghĩ ta là loại người nào a? Ta cũng từng nói qua, một nữ tử xinh đẹp không phải chỉ dựa vào cái mã bên ngoài, mà còn phải có tâm địa thiện lương cử chỉ ôn nhu mới được, nàng ta tâm địa như loài rắn rết, ta nghĩ nàng ta có chỗ nào xinh đẹp đâu. Ta chỉ là muốn đưa tay thử nàng, đơn giản là nhìn nàng khóc đến thương tâm, lúc té ngã cũng quá thảm hại, nên ta mới hảo tâm đỡ nàng, bất quá lúc tay sắp chạm tới, ta chợt nhớ tới trước đây người nói câu kia cái gì nắm tay nhau sẽ phải sống với nhau tới già, mẹ ơi, ta không muốn ở cùng nữ nhân như vậy cả đời, cho nên ta liền vội vàng thu tay về.”

Thẩm Thiên Lý, Phượng Vũ, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị nghe hần nói xong đều ngây ngẩn cả người, sau một hồi lâu, Phượng Vũ mới ngơ ngác hỏi: “Cái gì nắm tay nhau thì phải sống với nhau cả đời a, đại ca, sao người lại nói như vậy với Đại Hỉ ca? Còn nói không có hạ chú ngữ, đây không phải chú ngữ thì là cái gì?”

Mồ hôi lạnh lã tã trên trán Thẩm Thiên Lý, cuối cùng hần ngửa đầu nhìn trời, một lúc thật lâu mới nghẹn ra một câu Hmm nói: “Là nắm tay nhau cùng nhau chung sống đến già, ta không nghĩ tới hần sẽ nhớ kỹ như thế.” Hần nhìn Lý Đại Hỉ: “Ta hần là phải cảm thấy cao hứng, người như vậy nhưng lại nhớ kỹ lời

ta nói, Đại Hỉ, người thật sự muốn cùng ta sống đến bạc đầu phải không?” Trong lời nói của hắn trào ra vô số cảm động, lại không biết phải nói như thế nào.

“Ân, người nếu không có ý định thả ta trở về, thì ta cũng chỉ có thể ở đây cùng người tới già.” Lý Đại Hỉ thành thật gật đầu, chợt như nghĩ tới cái gì liền nói: “Bất quá ta nhớ lại, sáng nay ta cùng Lộng Ngọc, Hoa Nhị còn có những nha hoàn kia có nắm tay qua, như vậy ta có thể cùng các nàng sống đến già, ha ha a.”

Ánh mắt Thẩm Thiên Lý lập tức đờ đờ sát khí nhìn Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị, hai nàng hoảng quá liền tục xoa tay phủ nhận, Lộng Ngọc liền nói: “Đại Hỉ ca, người nói chuyện đừng có hại người như thế a, người nắm tay chúng ta khi nào?” Nói xong chỉ thấy Lý Đại Hỉ cười đắc ý nói: “Ha ha ha, các người vẫn chưa phát hiện sao, sáng nay lúc người giúp ta chải đầu, không phải rụng vài cọng tóc sao? Lúc đó người cầm ở trong tay, ta lại lấy ra từ trong tay người, chúng ta như vậy không phải là nắm tay nhau sao? Lúc Hoa Nhị giúp ta xem tướng, như vậy không phải là nắm tay sao? Còn có Hạnh Nhi ... “

Không đợi hắn nói xong, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị không hẹn mà cùng nhau xoay người rời đi, Phượng Vũ nhìn nhìn vị đại ca đang trợn mắt há mồm một bên, vỗ vỗ vai hắn nói: “Cái kia, ta cảm thấy, lời hứa hẹn nắm tay cùng nhau bạc đầu giai lão kia người vẫn là nên dành chút thời gian dạy lại cho Đại Hỉ ca đi, hắn không thích hợp nói mấy lời đó đâu.” Nói xong cũng cười ha ha li khai.

Lý Đại Hỉ không hiểu gì, ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Lý nhưng lại thấy hắn kéo tay mình đi vào phòng, một bên thấp giọng quát: “Nhớ kỹ cho ta, người chỉ có thể nắm tay của ta, cùng ta sống đến già, những người khác đều không được.”

Nói xong nghe Lý Đại Hỉ không phục nói: “Lộng Ngọc các nàng không phải là nha hoàn của chúng ta sao? Chẳng phải các nàng sẽ bồi chúng ta đến già sao?”

Thẩm Thiên Lý chịu không nổi lại gầm nhẹ: “Đúng vậy, các nàng sẽ hầu hạ chúng ta đến già, nhưng việc đó và việc ta sống cùng người tới già không giống nhau, không giống nhau hiểu không?”

Nhưng Lý Đại Hỉ vẫn cứ một mực không chịu hiểu nói: “Có cái gì không giống nhau, không phải đều là cùng nhau sống đến già sao?”

“Không cần hỏi nhiều như vậy, ta nói cho người biết, không giống chính là không giống, người chỉ cần nhớ kỹ là được.” Từ nơi nào đó trong biệt viện Phương Thảo truyền đến tiếng người đang rống to, sau đó lại truyền đến vài tiếng nói không chịu khuất phục, nói cái gì: “Ta không hiểu cũng không được hỏi sao, sao người lại ngang ngược như vậy?” Nói thêm vài lời nữa, sau đó thanh âm dần dần thấp xuống, cuối cùng tiêu thất, về phần tại sao lại tiêu thất, người ngoài đương nhiên sẽ không được biết rồi.

Về phần Hạm Phương tiên tử, vốn nghĩ lần này đi biệt viện Phương Thảo, thừa dịp Thẩm Thiên Lý đi vắng, nàng có thể dùng cái Cô Hồn Hương kia bắt tri bắt giác hại chết Lý Đại Hỉ, ai ngờ chẳng những người không hại được, thậm chí so với hắn còn chặt vật hơn, mặt đầy bụi đất mà quay về.

Nhục nhả như vậy nàng sao có thể nhịn xuống được, oán hận nhìn nha đầu Tiểu Hồng bên người nói: “Sư phụ ta đang ở Tô Châu, người cưỡi ngựa tới đó, nói ta bị khi dễ, Thẩm Thiên Lý kia chỉ vì một tên nam thiếp tên Lý Đại Hỉ, hết lần này đến lần khác làm ta không chịu nổi, nhưng bởi vì ta thích hắn nên đều nhẫn nhịn, nhờ sư phụ nói với các trưởng lão Thanh Sơn phái, chỉ cần bọn họ có thể làm cho tên Lý Đại Hỉ luôn bên cạnh Thẩm Thiên Lý biến mất, ta sẽ gả cho đồ đệ bảo bối của bọn hắn.”

Lại nói, mặc dù ngay từ đầu Hạm Phương tiên tử có cảm tình rất tốt đối với Lý Đại Hỉ, bọn Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương và Phượng Cửu Thiên cũng đều là nam nhân tốt. Nàng nếu có thể rộng lượng một chút, ba người bọn họ còn có thể nhịn nàng, nhưng nữ nhân này ngang ngược kiêu ngạo đã quen rồi, Thẩm Thiên Lý nếu không cưới Lý Đại Hỉ, nàng ăn trên ngồi trước kiêu ngạo đã quen, bốn người bọn họ trải qua mấy phen do dự, mới có thể chọn ra người phải gả.

Thẩm Thiên Lý cố tình thú Lý Đại Hỉ, hơn nữa Lý Đại Hỉ lại không hề động lòng với nàng, điều này làm cho người từ nhỏ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, được mọi người bưng ở trong lòng bàn tay đến nỗi bị làm hư như nàng làm sao có thể cam tâm bỏ qua.

Nàng là người làm việc ngoan độc tùy hứng, căn bản không đem mạng người bỏ vào mắt, từ ngày đó sau khi trở về, liền quyết định ám hại Lý Đại Hỉ. Phái người điều tra hai ba ngày, biết được Lý Đại Hỉ chỉ là

một thổ bao tử bình thường, hơn nữa còn là do Thảm Thiên Lý cố chấp thú lên núi, trong lòng nàng lại càng thêm căm ghét, thầm nghĩ Thảm Thiên Lý thà cố chấp thú một tên ngọc, cũng không đành một chút tâm tư cho người xinh đẹp như hoa, võ công cao cường, thể lực cường đại như nàng, nghĩ như vậy nàng liền đâm ra hận cả Thảm Thiên Lý cùng Lý Đại Hỉ.

Hạm Phương tiên tử nhớ tới Lý Đại Hỉ bị cưỡng ép thú lên núi, hẳn chưa chắc cũng không bình thường như Thảm Thiên Lý, nữ nhân mềm mại thướt tha hương diễm không muốn, lại đi thích một nam nhân, hơn phân nữa hẳn là do khiếp sợ dưới *** uy của Thảm Thiên Lý nên không dám đi tìm nữ nhân, như vậy một tên nam nhân thật sự thì làm sao chịu nổi sự dụ dỗ của nàng, mà nếu hẳn chết, Thảm Thiên Lý nhất định sẽ rất bị thương, sai lầm này, nàng muốn trả thù hai người đó đã không chú ý đến nàng. Biện pháp vừa nghĩ ra nàng liền đắc ý xoay người đi chuẩn bị, Cô Hồn Hương kia dù sao cũng là cực phẩm quý giá, nhưng vì giết Lý Đại Hỉ, nàng cũng không tiếc dùng đến.

Ai ngờ mọi chuyện lại không như nàng nghĩ, Lý Đại Hỉ – tên nam nhân chết tiết ấy, hết lần này tới lần khác cố tình phớt lờ bàn tay hoàn mỹ như ngọc của nàng, cả đời nàng cũng chưa từng chạm vật như vậy, trong lòng lại càng hận hơn, thầm nghĩ nếu chính mình không thể trừ khử Lý Đại Hỉ, thì hãy để đám lão nhân trên Thanh Sơn phái trừ bỏ hẳn.

Mấy năm gần đây bốn đại phái không ngừng xâu xé lẫn nhau, ai cũng muốn ngồi lên vị trí Minh Chủ ngũ phái, mà mấu chốt để bọn họ tranh đoạt được ngôi vị minh Chủ chính là sự ủng hộ của Hồng Y phái, vì thế truyền nhân từ xưa tới nay của Hồng Y phái luôn là đối tượng bọn họ muốn tiếp cận, hiện tại các trưởng lão Thanh Sơn phái nghe nói nàng sẽ gả cho Thảm Thiên Lý, đừng nói là một Lý Đại Hỉ, cho dù là mười tên, một trăm tên, bọn họ cũng sẽ không tiếc đại khai sát giới mà thay nàng trừ khử hẳn. Ân, dù cho bọn họ có e sợ Thảm Thiên Lý, nhưng chỉ cần bọn họ có thể bắt được Lý Đại Hỉ dời đi lực chú ý của Thảm Thiên Lý, nàng có thể kích động sự phụ đi đập chết cái tên què mùa kia.

Bên này Hạm Phương tiên tử đang bày mưu kế ác độc, bên kia Thảm Thiên Lý nữa điếm cũng không biết, cả ngày lẫn đêm ân ái liên tục, mãi đến khi vân nghỉ mưa thu, Thảm Thiên Lý mới ôm Lý Đại Hỉ vào ngực, hai người thấp giọng nói chuyện với nhau.

Lý Đại Hỉ nói: “Thảm Thiên Lý, ta vẫn có chỗ không hiểu, bắt quá sợ làm tổn thương ngươi, cho nên không dám nói, nhưng xem ra mọi chuyện không như ta nghĩ, kia ta có thể hỏi ngươi một chút được không?”

Thảm Thiên Lý nhìn hắn một cái, cười nói: “Cái gì cần làm cũng đã làm rồi. Còn có cái gì không thể nói, tò mò cái gì cứ việc hỏi, ta cả đời này không biết cái gì gọi là thương tâm sợ hãi, nhưng thật ra mấy ngày trước bởi vì ngươi, dọa ta thần hồn đứt đoạn, làm ta hối hận tự trách, còn làm ta rối tung cả lên, mùi vị hồn phi phách tán sợ hãi đến tan nát cõi lòng cuối cùng ta đã nếm được. Bây giờ ta chỉ cần ngươi bình an khỏe mạnh, còn có cái gì có thể khiến ta thương tâm hơn đây.”

Nếu nói đây là lời ngon tiếng ngọt, vậy thì lời nói này đã ngọt đến cực hạn rồi, nhưng những lời này là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng Thảm Thiên Lý, Lý Đại Hỉ làm sao có thể cự tuyệt được, có chút ngượng ngùng cúi đầu cười một trận, trong lòng lại cảm thấy có chút ngọt ngào, một lúc sau mới nhớ tới vấn đề kia, vội ngẩng đầu hỏi: “Nga, đúng rồi, ta luôn muốn hỏi ngươi, ngươi vì cái gì lại đi làm thổ phi? Vốn ta cứ nghĩ là do thân thể của ngươi không tốt, lưu lạc từ nhỏ, sau đó được sự phụ nhận lên núi, sau khi lớn lên thì tự mình chiếm núi làm vua, nhưng lần trước ta nghe Lộng Ngọc nói, mọi chuyện tựa hồ không phải như vậy, hơn nữa ta cảm thấy ngày thường cách ngươi cư xử một chút cũng không giống một tên thổ phi nên có, bộ dạng ngươi lại tốt như vậy, ta nghĩ mãi cũng không thông ngươi như thế nào lại làm thổ phi.”

Thảm Thiên Lý cười nói: “Nguyên lai là vấn đề này, Lộng Ngọc không nói cho ngươi biết sao?”

Lý Đại Hỉ nói: “Lộng Ngọc nói, ngươi xuất thân từ quý tộc, còn nói cha nương ngươi mất sớm, từ nhỏ đã được cái kia gì phái thu nhận và giúp đỡ, ân, nàng còn nói ngươi từ nhỏ tới lớn, đều là ...”

Hắn không nhớ nổi bốn chữ cảm y ngọc thực, liền dứt khoát nói: “Ân, nói chung cuộc sống quả thật rất tốt, đều là ăn trên ngồi trước, cho nên ta cảm thấy kỳ quái a, nếu đã như vậy, tại sao ngươi còn đi làm thổ phi?”

Thảm Thiên Lý vân ve mái tóc đen ở trên gối của Lý Đại Hỉ, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, hàm ý trong ánh mắt ẩn chứa tình cảm ấm áp, mỉm cười nói: “Thân thể của ta, cũng không phải là bí mật

gì, nhưng từ trước tới nay, ta chưa từng nói chuyện này cho bất cứ ai, cho dù là bốn tên kia, ta cũng chưa từng tự mình cùng ai nói qua, nhưng Đại Hỉ, người là người ta yêu nhất, là người ta không biết như thế nào lại đi yêu, cho nên nếu có người có thể làm cho ta tự mình nói ra đoạn thời gian trước đây, thì người đó không phải ai khác chỉ có người.”

Hắn nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lí Đại Hỉ, trong lòng cảm thấy tình ý tràn ngập, vội nắm tay hắn nói: “Không sao, đừng khẩn trương, kỳ thật cũng không phải là chuyện xưa thương cảm, chẳng qua ... Ta là một nội liêm, hơn nữa sớm bị danh lợi che mờ lương tri, cho nên không muốn nhắc tới thôi.” Ngón tay nhẹ nhàng hạ xuống, ánh mắt nhìn về một hướng vô định, chậm rãi nói ra quá khứ luôn luôn chôn dấu ở trong lòng gần như đã bị quên lãng.

“Mười lăm năm trước được hoàng thượng tín nhiệm chính là cha ta Binh Bộ Thượng Thư, thật sự ông ta cũng đã làm trung thần rất nhiều năm, cuối cùng bọn tham quan bên người đã làm ông ta động tâm, dần dần, vinh hoa phú quý không đủ làm thỏa mãn ông ta, ông ta cảm thấy với tài năng của mình thì có thể đạt được địa vị và của cải nhiều hơn, cho nên ngay lúc bị một Vương gia kích động, ông ta liền bí mật gia nhập một tổ chức mưu mô làm phản Tráp Hoa Trung.”

Hắn cười khổ một cái, cảm giác Lí Đại Hỉ nắm tay của mình bỗng nhiên căng thẳng, biết hắn đang lo lắng cho mình, động tác này làm hắn không khỏi kích động, ngữ khí cũng thoải mái hơn: “”Ân, có lẽ ông trời cũng không quen nhìn ông ta tham lam, ngay khi hoàng thượng đi săn bởi vì rất đặc ý mà đem kế hoạch nói cho Nhị thúc của ta biết, nguyên lai trận săn bắn đó chính là thời cơ để bọn họ làm phản. Nhị thúc ta lúc ấy vừa nghe xong liền chấn động, vội vàng dẫn binh đi cứu giá, rốt cục ở thời điểm nguy hiểm nhất, Thánh Thượng được hắn cứu đi, dập nát âm mưu mưu phản.”

“Sau khi sự tình bại lộ, cha ta tự cảm thấy đã không còn mặt mũi nào gặp mặt người thân cùng hoàng thượng, huống chi cũng biết mình chắc chắn phải chết không phải nghi ngờ, vì thế liền rút gươm tự sát, mẹ ta khi đó đang nằm trên giường bệnh, chịu không nổi sự đả kích đó, cũng theo cha ta đi. Khi đó ta vẫn còn chưa đến ba tuổi, chính là có điểm rất kỳ quái, ta vẫn nhớ rõ đoạn thời gian đó, cả phủ loạn thành bộ dạng gì nữa. Nhị thúc ta tuy rằng cứu giá có công, nhưng mưu phản là tội lớn phải chịu tru di cửu tộc a, bởi vậy mỗi ngày đều có lính canh ở trước nhà ta canh gác, cũng may hoàng thượng là người phân rõ phải trái, hạ thánh chỉ, nói Nhị thúc công lớn hơn trời, chẳng những đặc xá tha mạng cho toàn tộc, mà còn phong ông thành Vương gia.”

“Nhưng Nhị thúc ta không cần, hắn nói nguyện ý dùng toàn bộ danh hiệu và của cải được ban để đổi lấy tính mạng của ta, nói thà rằng hồi hương gieo hạt làm ruộng, chỉ thỉnh hoàng thượng buông tha ta. Đại Hỉ, người cũng biết đó, tham gia mưu phản chính là cha ta, theo lý ta chắc chắn không tránh khỏi số phận bị giết, may mắn có Nhị thúc bảo vệ, ta mới có thể tránh được tử kiếp, hoàng thượng khen ngợi Nhị thúc ta thấu tình đạt lý, cũng không thu hồi mệnh lệnh đã ban, cho nên Lộng Ngọc nói ta xuất thân quý tộc, nữa điểm cũng không có sai, thư hương thế gia, vương phủ mậu tộc, xuất thân của ta chính là ở nơi đó.”

“Vậy sau đó như thế nào, người vì cái gì lại vào cái kia gì phải? Nhị thúc người tốt như vậy, khẳng định rất thương người, như thế nào lại có thể để sự phụ của người mang người đi?” Lí Đại Hỉ nắm nắm tay Thẩm Thiên Lý, vì hắn mà đau lòng, lại vừa tức giận người phụ thân tham lam thành tánh, lại càng đối với Nhị thúc hắn bội phục sát đất, cảm thấy thân thể Thẩm Thiên Lý thật sự rất hấp dẫn.

“Ân, đúng vậy a, Nhị thúc ta khi đó tuổi còn rất trẻ, chỉ có mười tám tuổi, chức tướng quân của thúc ấy cũng là dạng cha truyền con nối, có thể năng lực của thúc ấy thật sự rất tốt, được hoàng thượng ngưỡng mộ, cho nên mới cho thúc ấy lãnh binh, trải qua sự kiện kia. Nhị thúc ta liền trở thành Vương gia trẻ tuổi nhất, nhiều Vương công đại thần, quý tộc giàu có đều muốn đem nữ nhân gả cho thúc ấy, thế nhưng thúc ấy đều kiên quyết thoái thác, thúc ấy sợ sau khi thú thê ta sẽ phải chịu ủy khuất, đáng tiếc khi đó ta còn quá nhỏ, ta đối với thúc ấy hờ hững thậm chí chán ghét đi cùng. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ tính tình lãnh huyết chính là từ đó mà dưỡng thành a, sau đó vào một ngày ta ở trên đường chơi đùa, bị một vị lão đầu, chính là sự phụ ta bây giờ, ông ấy nhận ra ta có căn cơ luyện võ, liền đưa ra yêu cầu mang ta đi luyện công.”

Hắn cười nói: “Đại Hỉ, người chưa từng trải qua cuộc sống như ta, cho nên người không biết võ công và cuộc sống của một người giang hồ đối với một đứa trẻ thì có bao nhiêu hấp dẫn, ta không nói hai lời liền đồng ý, nhưng Nhị thúc ta kiên quyết phản đối, hắn không muốn để ta ra khỏi nhà đi chịu khổ. Nhưng lúc ấy ta cứ cho rằng thúc ấy đang sợ hãi sau khi ta luyện thành võ công sẽ trở về tìm thúc ấy báo thù, cho nên càng

hạ quyết tâm muốn đi, đến cuối cùng còn không tiếc nói lời cắt đứt quan hệ. Nhị thúc bị ta làm hoảng sợ, đành ngậm đồng ý cho ta theo sư phụ lên núi. Bây giờ nhớ lại, thúc ấy không phải sợ hãi, mà là đau lòng, bất quá khi đó ta nào biết được. Còn vui vẻ lên núi, bắt đầu luyện tập võ nghệ.”

Thẩm Thiên Lý kéo Lý Đại Hỉ vào trong lòng, cười nói: “Có lẽ Nhị thúc ta không biết, Thanh Sơn phái là một đại phái hắc ám trên giang hồ, cuộc sống trên núi một chút cũng không kém so với Vương phủ, hằng năm thúc ấy đều phái người đưa đến cho ta rất nhiều thứ, nhưng đều bị ta trả về, khi đó trong lòng ta chỉ nghĩ đến một việc, chính là phải luyện thành võ công để đi giết tên hoàng đế kia báo thù cho cha mẹ, cho nên từ nhỏ ta cùng bọn Niếp Thập Phương đã bàn tính với nhau, sau này khi trưởng thành chúng ta muốn làm Đại vương bá chủ một phương ...”

Vừa nói tới đây, Lý Đại Hỉ liền “Phi” một tiếng nói: “Bá chủ một phương gì chứ, ta thấy là vi hại nhất phương mới đúng.”

Thẩm Thiên Lý cũng nhin không được mà bật cười, gật đầu nói: “Người nói không sai, chính là việc tổn hại đến dân chúng là do bọn vương bát cao tử môn mượn danh nghĩa của ta làm ra ta hoàn toàn không hay biết, mấy việc đó không phải ta đều xử lý xong rồi sau, rốt cuộc người còn muốn nghe ta nói nữa hay không?”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ liền gật đầu không ngừng nói: “Nghe a nghe a, người mau nói tiếp, hắc hắc.”

Thẩm Thiên Lý nhún vai nói: “Kỳ thật lúc đầu cũng không có gì a, sau đó ta từ từ lớn lên, rốt cuộc hiểu rõ khổ tâm của Nhị thúc. Liền không trả về mấy vật mà thúc gửi tới, chính là ta cũng không nói cho Thúc ấy biết thân phận thật sự của ta, ân, tuy rằng ta đã bỏ qua ý niệm phản nghịch trong đầu, nhưng làm thổ phỉ chính là chí nguyện từ nhỏ của ta, sao ta có thể không thực hiện được, vì thế tới lúc mười mấy tuổi ta liền rời khỏi Thanh Sơn phái, đến Bích Thanh Sơn chiếm núi làm vua, rất nhanh đã đắc tội một đám người, trong mấy năm nay, hàng rào càng ngày càng nhiều, ta làm thổ phỉ đã quen không thể bỏ được, ha ha. Bất quá, tên hoàng đế kia quản lí đất nước không tệ, đối xử với Nhị thúc ta cũng rất tốt, ta nghe nói hắn còn đặc biệt nhượng Nhị thúc ta chỉ dạy cho Thái Tử, đủ thấy hắn rất coi trọng thúc ấy, chính là nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng trở về kinh thăm Nhị thúc, mặc dù biết là không nên, nhưng ta cũng không còn mặt mũi nào trở về, lúc trước là ta nói lời đoạn tuyệt quan hệ với Thúc ấy a.” Nói tới đây, hắn chán nản thở dài.

Lý Đại Hỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Thiên Lý, đột nhiên làm một hành động mà Thẩm Thiên Lý có nghĩ cũng không dám nghĩ đến, hắn nâng ... lên khuôn mặt anh tuấn trước mặt hôn “Chụt” một cái, sau đó vui vẻ cười nói: “Nguyên lai Thẩm Thiên Lý người cũng có chuyện thương tâm bất đắc dĩ a, ha ha, như vậy có tốt hơn không a, đôi lúc cũng cần thả lỏng bản thân một chút, cả ngày chỉ vì uy nghiêm mà trưng ra cái mặt khó chịu rất mệt a, hơn nữa nhìn người như vậy ... nhìn người như vậy ...”

Hắn bỗng nhiên cúi đầu, thấp giọng hừ hừ dùng thanh âm ngay cả con muỗi cũng phải ghen tị nói: “Kỳ thật ta không ghét cũng không hận gì người, còn rất thích, ân, ta, ... Thích người có thất tình lục dục như vậy hơn.” Hắn nói xong liền tựa đầu chui vào trong chăn, mặc cho Thẩm Thiên Lý có kéo như thế nào cũng không được.

Mất mặt a, thật sự là mất mặt a, chính mình thế nhưng lại nói thích nam nhân, ô ô ô, đều là bị Thẩm Thiên Lý dạy hư, đúng vậy, đều là bị hắn dạy hư, ô ô ô.

Thẩm Thiên Lý lẳng lặng ôm cái cục chăn tròn vo kia, một lúc sau mới hả giận nói: “Đại Hỉ a, kiếp này có được người, vì phu còn có gì để đòi hỏi a.”

Ngoài cửa sổ gió nhẹ từng cơn, đưa mùi hương đậm đậm của cỏ cây vào phòng.

Chớp mắt đã đến mùa hè, Thẩm Thiên Lý nói với đám người Lộng Ngọc, Hoa Nhị: “Khí trời Giang Nam ngày càng nóng, không bằng chúng ta trở về núi nghỉ mát, ta cùng bọn Niếp Thập Phương đã cởi bỏ gúc mắt, cũng không cần có âm mưu quỷ kế gì, nên chúng ta cũng nên sớm trở về núi.”

Lộng Ngọc và Hoa Nhị gật đầu đồng ý, Lý Đại Hỉ ở một bên đã vui vẻ đến nhảy dựng lên nói: “Thật tốt quá thật tốt quá, lúc này trở về, là thời điểm thu hoạch cải trắng, đậu cô-ve chẳng hạn, cuối cùng nó cũng không bị bỏ hoang phê.”

Vì thế mọi người bắt đầu thu dọn, ngày hôm sau mở tiệc rượu ở biệt viện Phương Thảo, mời Giang Bách Xuyên, Niếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên đến, hắn đã quên mất gói thức ăn mà Lý Đại Hỉ nói, ai biết được Lý Đại Hỉ lại nhớ tới, thấy nhiều người như vậy, liền hưng phấn chạy đến hậu viện hái Bạch Thái, dọa Thẩm Thiên Lý sợ tới mức thừa dịp hắn đi vắng đem gói thức ăn đến chỗ ba hảo hữu tìm cách giải quyết, quả thật chứng kiến thân kinh bách chiến, mấy người kia thể diện gì mà chưa thấy qua nhưng cuối cùng vẫn giống như hắn mặt như màu đất.

Phượng Cửu Thiên mở miệng thấp giọng nói: “Thiên Lý, ngươi đừng hiểu lầm, không phải chúng ta không nể mặt Đại Hỉ ca, mà là, ngươi xác định cái loại rau xà lách này làm thành cái thứ đó có thể ăn được sao? Ăn vào sẽ không bị tiêu chảy chứ? Sẽ không bị chướng bụng chứ?” Bị hắn nói như thế, sắc mặt mọi người càng trắng hơn.

Thẩm Thiên Lý lắc đầu nói: “Một điểm ta cũng không dám xác định, cho nên mới cần đến các ngươi nghĩ hộ biện pháp, xem xem chúng ta làm sao để có thể tránh được cửa ải này, nếu bất động thanh sắc, Đại Hỉ hiếm khi mới cao hứng, sẽ lại làm thứ gì đó cho ta ăn, vì sĩ diện ta không thể từ chối được, nói như thế nào thì đây cũng là người ta yêu phải không?” Hắn vừa nói xong cả ba người kia không hện mà cùng nhau thổn thức, đều là bạn hữu của nhau, hảo hảo một người vô tình vô nghĩa lại sa đọa thành cái dạng này mà thậm mặc niệm thay, thương lượng cùng nhau nửa ngày, vẫn không thương lượng ra được một kế sách hay nào. Cũng may khi Lý Đại Hỉ trở về, nói Bạch Thái đều đã hái hết, mấy người mới tới không biết, đã cho gà ăn, những thứ khác đều còn rất tốt, nhưng hắn lại không muốn, cho nên ngày hôm nay không có gì để làm thức ăn. Lúc này mấy nhân tài kia mới nhẹ nhàng thở ra.

Lý Đại Hỉ cảm thấy rất có lỗi, đối Niếp Thập Phương, Phượng Cửu Thiên cùng Giang Bách Xuyên nói: ” Như thế này đi, khi các ngươi đến chỗ Thẩm Thiên Lý làm khách, ta sẽ tự mình hái Bạch Thái làm thức ăn cho các ngươi mang về.” Một câu nói xong, trong lòng ba người kia lập tức quyết định, đời này tuyệt đối không lên Bích Thanh Sơn làm khách.

Sau đó mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén, mặc sức vui vẻ suốt đêm, bởi vì ngày mai phải chia tay, bốn người lại càng không ngừng ca hát, Lý Đại Hỉ ở một bên nghe mà bội phục không ngớt, nương theo ánh sáng mà nhìn Thẩm Thiên Lý, hắn đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn mặt cũng nóng lên, thậm nghĩ cứ như vậy cũng không tệ, thậm chí đối với việc bài xích chuyện phòng the, cũng đều vì cổ tâm tình kì dị này mà có chút chờ mong.

Mãi cho đến khi trở về phòng, cũng đã gần canh bốn, Thẩm Thiên Lý vẫn còn chưa say, nhưng Lý Đại Hỉ thần trí đã có chút mơ màng, hai má bởi vì do rượu mà đỏ bừng, làm Thẩm Thiên Lý nói không nên lời rất động lòng người, nhưng đương nhiên, đây là đang trong mắt Thẩm Thiên Lý. Kỳ thật nam nhân bình thường khi uống rượu, mặt cũng sẽ đỏ, cũng không có chỗ nào đáng xem, Thẩm Thiên Lý lúc này tình cảm thâm chủng, đúng là người tình trong mắt hóa Tây Thi, thế nên làm sao có thể chịu được dáng điệu thơ ngây chân thành của hắn khi say, bởi vì đang ôm hắn, đầu tiên Thẩm Thiên Lý khê cần xuống vành tai hắn, chọc Lý Đại Hỉ “U” một tiếng, hỏa nhiệt toàn thân làm hắn vội vàng ôm Lý Đại Hỉ đến mép giường, hai người bắt đầu lăn lộn trên giường lớn tinh xảo.

Đầu lưỡi Lý Đại Hỉ bị Thẩm Thiên Lý quấn lấy, nhưng nhờ rượu mà nhiệt tình hơn, cũng không chịu thua kém, một bên tùy ý Thẩm Thiên Lý cởi bỏ y phục của hắn, một bên vuốt khuôn mặt Thẩm Thiên Lý cười hì hì nói: “Thẩm Thiên Lý, ngươi ... rất đẹp ... Người đẹp ... Như vậy ... Không biết bao nhiêu đại cô nương ... Tưởng nhớ ngươi ... Đến không ngủ yên ... Hi hi ... Lộng Ngọc nói ... Cái kia ... Tiên tử ... Nàng cũng thích ngươi ... Hắc hắc, nàng còn nói nếu ngươi ... Nếu ngươi thú nàng ... Người muốn cái gì sẽ có cái đó ... So với ... So với thú ta còn tốt ... Hơn ... Người ... Tại sao ngươi ... lại không thú nàng ... Không phải ... Không nên thú ta sao?”

Thẩm Thiên Lý nhìn khuôn mặt đang cười của hắn, trong lòng mơ hồ có chút thụ sủng nhược kinh, thậm nghĩ chẳng lẽ đây là do hôm nay Đại Hỉ uống rượu, nếu là bình thường khi hắn nói những lời này, đều làm một bộ chán nản cùng hận không thể để ta nhanh chóng thú Hạm Phương tiên tử để thả hắn về nhà, tới nay như thế nào lại có thể nói những lời này với vẻ mặt ôn hòa như vậy, bởi vì hắn cũng không quản Lý Đại Hỉ có say rượu hay không, một bên ở trên người hắn hôn khắp nơi một bên nói ra những lời thâm tình: “Ta thích ngươi, ta vốn cứ nghĩ thích là thích, lợi ích là lợi ích, có thể vừa thích ngươi vừa thú Hạm Phương tiên tử, để đạt được mục đích của bản thân, ai ngờ cuối cùng lại phát giác đã không thể chứa nổi người

khác, hưởng chi, Đại Hỉ người là người thành thật, lại có tính tình quật cường, ta làm sao có thể cười một nữ nhân như vậy về, vạn nhất người bị nàng ta khi dễ thì làm sao bây giờ?”

Hắn vừa nói, Lý Đại Hỉ ở một bên cười, cuối cùng ôm lấy cổ Thẩm Thiên Lý, ngẩng đầu hôn lên khoe môi hắn, ngây ngốc cười nói: “Ta thích nghe lời này, ta thích nghe người nói như vậy.”

Dù là Thẩm Thiên Lý từ trước tới nay gặp biến không sợ hãi, lúc này cũng thiếu chút té xuống giường, dùng động tác khiêu khích Lý Đại Hỉ, hắn vừa mừng vừa sợ nói: ” Đại Hỉ, người nói cái gì? Người nói thích nghe lời nói của ta? Có thật không? Là bởi vì người yêu thích ta phải không?”

Vừa dứt lời, Lý Đại Hỉ quay lên, một bên thở hào hển nói: “Đáng ghét, khó chịu, thật là khó chịu, người, người khiến nó ra ròi.” Về mặt bất mãn lộ ra trên khuôn mặt anh tuấn, động lòng người không nói nên lời.

Thẩm Thiên Lý vội vàng đáp ứng, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve ngọc trụ đang run rẩy, lại nghe Lý Đại Hỉ nhếch môi cười nói: “Ta không biết, ta cảm thấy buổi tối hôm nay ... Người rất tốt ... Ta rất thích ... Thậm chí còn muốn cùng người ... Cùng người làm loại chuyện này! Bình thường ta có thích người hay không ... Ta cũng không biết ... Không biết. Lộng Ngọc nói ta đây là thích ... Nàng, nàng nói nếu như ta không thích ... Cũng sẽ không ở lại đây cùng người ... Hận người như vậy ... Đúng vậy trước kia ta hận người ... Mỗi khi nhớ tới đều hận ... Ta trước đây không biết hận người khác! A a a a” Tiếng thét chói tai cuối cùng là bởi vì hắn vừa tiết ra trong tay Thẩm Thiên Lý, cả người đều bị khoái cảm bao phủ gây nên.

Thẩm Thiên Lý kích động một phen ôm người hắn yêu mền vào lòng, dán vào suối tóc đen thơm ngát nói: “Đại Hỉ, người yên tâm, yên tâm, người sẽ không bao giờ phải tiếp tục chịu ủy khuất nữa, ta thề với trời, sẽ yêu người cả đời, sủng ái người, không, cả đời không đủ, chúng ta còn có kiếp sau, kiếp sau kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp đều ước hẹn cùng nhau có được không?”

Trong lòng ý nghĩ yêu thương tràn đầy, cổ tình cảm mãnh liệt này chậm rãi di chuyển khắp cơ thể, cuối cùng hội tụ trên phân thân, hắn nhẹ nhàng giúp Lý Đại Hỉ khuếch trương tiểu huyết, tiểu huyết đã quen với tư vị tình ái rất nhanh liền chậm rãi mở ra, chuẩn bị tiếp nhận cự vật to lớn gây cho nó khoái hoạt vô thượng.

Lý Đại Hỉ rên rỉ một tiếng, chỉnh thân thể căng thẳng, chợt trầm tĩnh lại, hắn nhìn ánh mắt Thẩm Thiên Lý tràn đầy tình ý, bỗng nhiên lại cười hắc hắc: “Này, đây chính là người nói... Ta, ta sẽ đi theo người cả đời cho dù ta là một ... Người xấu xí, người cũng phải cần ta, hồi hận là tiểu cầu, phải..”

Không đợi nói xong, Thẩm Thiên Lý liền kích động hét lớn: “Hảo, tuyệt không nuốt lời.” Cùng với tiếng hô của hắn, cự vật dưới khó càng thêm hăng hái, không trở ngại mà đi vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết.

Lý Đại Hỉ đột nhiên bị tập kích xuất ra một đạo thanh âm rên rỉ, nơi hậu huyết bị nhét đầy, cảm giác đau đớn rất nhanh liền biến mất, đổi lại là từng đợt cảm giác nói không nên lời, ngứa ngứa, nhưng rất nhanh cự vật trừu sáp mạnh mang đến cảm giác khoái hoạt, hai khóa anh đào trước ngực cũng bị răng nanh và đầu lưỡi của Thẩm Thiên Lý chiếu cố, khi thì cắn nhẹ khi thì liếm, hoặc nhẹ nhàng xoay tròn, còn hai tay, ở trên rốn vạch lên vòng luẩn quẩn, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn, Lý Đại Hỉ cảm thấy toàn thân đều bị Thẩm Thiên Lý trêu chọc, nhất là dưới hạ thân, động tác đối phương vừa hung ác lại vừa dịu dàng, làm hắn ngoại trừ kêu lên “Àn a” cũng không có phương pháp khác có thể biểu hiện ra khoái hoạt trong lòng mình.

Trong màn lụa mỏng, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ cùng với tiếng yêu thì thâm đan xen cùng một chỗ, mãi cho đến hừng đông, Lý Đại Hỉ rốt cuộc không chịu nổi thế công cuồng mãnh của Thẩm Thiên Lý, liền ngồi trong lòng ngực hắn mà chìm vào giấc ngủ say.

Mãi cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt an bình khi ngủ say của hắn, Thẩm Thiên Lý mới cảm thấy tình cảm mãnh liệt trong lòng lắng xuống, tất cả đều hóa thành tình cảm ôn nhu không sao nói hết được.

15. Chương 15

Vốn nghĩ hôm nay sẽ rời đi nhưng cuối cùng vẫn là đi không được. Thẩm Thiên Lý yên lặng ngồi vận công ở một bên, khi mở mắt ra lại thần thanh khí sảng, xoay người nhìn Lý Đại Hỉ đang ngủ say. Hắn vươn người đi ra gian ngoài, căn dặn Lộng Ngọc không được vào gọi Đại Hỉ, khi nào hắn tỉnh hãy vào tiếp tục thu dọn, thu xếp xong ngày mai hắn đi cũng không sao. Lộng Ngọc nghe hắn nói xong, rồi nói: “Ba vị công tử đã dạy từ sớm, hiện tại đang ở hậu viên luyện công.” Thẩm Thiên Lý gật gật đầu, đi thẳng đến hậu viện.

Khi đến nơi nói được vài câu liền tỷ thí, cũng không biết đã qua mấy trăm mấy ngàn chiêu, hiện tại bọn họ cũng không cần che giấu, tuyệt kĩ công phu đều lấy ra sử dụng, cũng tầm tã nửa cân.

Vì vậy hẹn nhau năm sau tiếp tục tỷ thí, bốn người đi vào lương đình ngồi nghỉ, Phương Cửu Thiên cười nói: “Thiên Lý, hôm nay ngươi tỷ thí, công phu vẫn mạnh mẽ như thế, quả thực khó được, làm bọn ta nghĩ rằng ngươi còn không đứng nổi nữa? Chắc chắn, hôm qua tới gần sáng mới trở về, ta thấy Đại Hỉ ca lúc trở về dáng đi có chút không được tự nhiên, sao ngươi vẫn không kiềm nén thú tính lại một chút, cũng không lo lắng cho hắn một chút, không lo lắng thì thôi đi dù gì cũng là chuyện phu thê hai người, nhưng ngươi cũng nên nghĩ đến người khác chứ, kêu lớn tiếng như vậy, chúng ta dù gì cũng là thiếu niên tinh lực dồi dào vẫn chưa lập gia đình, ngươi đây không phải có ý định khoe khoang chứ? Sớm biết vậy ta đã đem theo hoa khôi Anh Nhi của Hạnh Hoa Lâu tới đây.

Thẩm Thiên Lý mặt không đổi sắc, cười nói: Việc này sao có thể trách ta được, ta đã rất chu đáo đem các người an bài ở trong viện, các người cố tình đi nghe lén việc sinh hoạt phu thê của ta, ta có biện pháp gì đây? Cũng đâu thể dùng lư mao (1) nhét đầy lỗ tai ba vị khách quý đây a.”

Hắn vừa nói xong, Giang Bách Xuyên và Niếp Thập Phương không hẹn mà cùng huyết sáo hung hãn chế giễu hắn một phen. Bốn người cười xong, Thẩm Thiên Lý nghiêm mặt nói: “Các người vì địa vị mà theo đuổi Hạm Phương, việc này đúng là không có gì sai, nhưng ta thật lòng khuyên các người nếu các người tìm được người mà mình thương yêu, thì nên ở bên cạnh người đó, các người không biết tối hôm qua Đại Hỉ khả ái bao nhiêu đâu, chắc chắn, ta cả đời này chỉ cần hắn thôi, có cho ta làm thần tiên ta cũng không cần. Các người hiện tại nghĩ có quyền thế là tốt, nhưng đối với ta bây giờ danh vọng quyền thế chẳng thể nào so được với lưỡng tình tương duyệt cùng ái nhân.”

Một câu nói xong, ba người kia đều cười nhạo hắn một phen.

Thẩm Thiên Lý tức giận nói: “Bây giờ các người không cần để ý đến lời nói này của ta, trừ phi các người suốt đời cũng không biết đến hương vị của tình yêu, nếu không thì lời nói này của ta sẽ không uổng phí. Các người nếu thật sự trải qua cả đời người mà không biết được hương vị của tình yêu, thì cũng chỉ có thể nói là do kiếp trước làm việc ác nên kiếp này bị trừng phạt đi.”

Hiển nhiên lời nói này của hắn ba người kia sẽ không để trong lòng, bất quá thật lâu sau này, khi bọn họ đã có ái nhân, nhớ lại lời nói lúc này của Thẩm Thiên Lý, mới cảm thấy lời lẽ thật sự rất chí lý.

Lý Đại Hỉ ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị giúp hắn ăn cơm xong vừa đúng lúc Thẩm Thiên Lý trở về nói: “Nếu đã như vậy, buổi chiều liền xuất phát, hôm nay đi đường suốt đêm đi, vừa lúc hôm nay là ngày mười lăm, sắc trời cũng tốt, ta và Đại Hỉ cùng nhau ngắm trăng dọc đường để hưởng tư vị ngắm trăng cùng nhau một lần.”

Hắn vừa nói xong không đợi mọi người đáp ứng, Lý Đại Hỉ đã cao hứng phi thường, gật đầu liên tục nói: “Đúng vậy đúng vậy, chuyện quan trọng nhất bây giờ là trở về núi.” Nguyên lai hắn còn để tâm đến mảnh đất hoang kia. Lộng Ngọc cùng Thẩm Thiên Lý nhìn nhau cười, bọn họ làm sao không biết tiểu gia hỏa kia đang nghĩ gì, chẳng qua là không nỡ nói ra thôi.

Từ biệt đám người Niếp Thập Phương, bốn người đều là nam tử hán hào khí can vãn nên cũng không cần lưu luyến nhau. Đi được nửa ngày, xe ngựa đã rời khỏi địa giới Dương Châu. Bên ngoài thành Dương Châu, là một quan đạo thẳng tắp (2), mặc dù trời dần dần tối, nhưng đi đường đường không có trở ngại gì, hướng hồ thật sự giống như lời Thẩm Thiên Lý nói, trong đêm tối ánh trăng thường ở trên cao, giống như một cái bàn tròn lớn, ánh sáng mạnh mẽ làm hiện lên cảnh vật phong tình được bao phủ trong đó, làm mọi người không khỏi nảy ra cảm giác không nói nên lời với vẻ đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng này, ngay cả Lý Đại Hỉ người không hiểu phong tình, ngồi ở ngoài xe cũng không khỏi tán thưởng khi nhìn thấy trăng tròn.

Trong lúc nhất thời Lộng Ngọc, Hoa Nhị đều chờ Thẩm Thiên Lý vịnh (3) một vài danh ngôn cổ kim về trăng, còn mình thì ở một bên ngẫu hứng sẽ làm vài bài thơ phụ xứng, Lý Đại Hỷ dù không hiểu những thứ này, chính là cảm thấy cách gieo vần trong câu rất đặc biệt làm hắn nghe rất êm tai thôi.

Đến ngày thứ hai, lúc đi được nửa đường, mọi người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, vừa lúc đi ngang qua Trấn Đại Thành, liền bao một khách *** nghỉ ngơi, khi trời tối, đột nhiên có người phái Thanh Sơn đến tìm Thẩm Thiên Lý, nói sư phụ hắn ở Lạc Dương có việc gấp muốn hắn đến đó thương lượng.

Nói xong lấy ra một mật thư đưa cho hắn, Thẩm Thiên Lý xem qua, trầm ngâm không nói, sau một lúc lâu mới nói: “Chuyện của sư phụ ta đã biết, trở về nói với hắn, lão nhân gia võ công cái thế, tiếp tục chống đỡ thêm nữa tháng một tháng cũng không có việc gì khó, dù sao cũng chỉ là chống đỡ thêm vài ngày thôi, ta đưa Đại Hỷ lên núi an toàn, sẽ lập tức cùng với sư huynh tới cứu hắn.” Nói xong liền đuổi người truyền tin đi, Phượng Vũ vội hỏi: “Đại ca, sư phụ người nếu như gặp nạn, người nên nhanh chóng đi tiếp ứng, Đại Hỷ ca ở đây đã có chúng ta chăm sóc, người còn lo lắng cái gì?”

Thẩm Thiên Lý trầm ngâm nói: “Cho dù như vậy, nhưng nơi này cách sơn trại còn rất xa, ta muốn đích thân đưa Đại Hỷ lên núi mới yên tâm, hướng chi theo như trong thư, hắn rước lấy phiền phức không nhỏ, nhưng nhất thời sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng, chẳng qua là thiếu người ta khoảng nợ lớn, không ngờ chủ nợ lại là cao nhân bất lộ tướng, mời đến không ít cao thủ vây khốn hắn mà thôi, sự tình như vậy, làm gì có người muốn mạng không cần tiền chứ, cho nên sai người gọi ta trở về gọi Thẩm Đức, mang đủ bạc xuất sơn cứu hắn.” Hắn đã nói như vậy, Phượng Vũ cũng không còn ý kiến khác.

Lý Đại Hỷ ở một bên nói: “Thẩm Thiên Lý, thì ra sư phụ người có đánh bạc a, cái thứ đó cũng chẳng tốt lành gì, trở về nhanh chóng bảo hắn bỏ đi, lỡ như ngay cả đồ đệ của mình cũng thua vào tay người ta thì làm sao bây giờ?” Lý Đại Hỷ nghĩ nghĩ lại cảm thấy tựa hồ không đúng, liền nhanh chóng bổ sung: ” Bất quá hiện tại cũng không có người cần nam nhân, cho nên Thẩm Thiên Lý, người cũng không cần quá lo lắng.”

Phượng Vũ ở một bên nghe suýt nữa té ngã, kéo kéo cánh tay Lý Đại Hỷ kêu: ” Đại ... Đại Hỷ ca, người có lầm lẫn không, người cho rằng mấy vị đương gia, lão gia tử dù cho có thật sự đem hắn bán, sẽ có người dám muốn sao? Cho dù có loại vừa ngu ngốc vừa không có mắt dám động thủ trên đầu thái tuế muốn hắn, lúc đó người nên lo lắng là tên ngu ngốc kia đi?” Hắn vừa nói xong, Lý Đại Hỷ liền nghĩ nghĩ cảm thấy đúng như vậy, không khỏi cười hắc hắc mấy tiếng, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm Thiên Lý vút cho Phượng Vũ một cái liếc mắt, như đuổi con gà con nói: “Đi đi đi, quay trở về phòng mình đi, đại nhân nói chuyện tiểu hài tử biết cái gì mà chen miệng vào.”

Vừa dứt lời, Phượng Vũ liền tức giận lườm hắn một cái xem thường, dậm chân nói:”Được lắm, nhìn chúng ta chướng mắt phải không? Ta liền đi ngay lập tức, sau này Đại Hỷ ca có bị bệnh, người có bản lĩnh thì đừng đến tìm ta mà đi tìm cái tiểu hài tử về xem bệnh cho hắn đi.”

Hắn vừa nói xong Thẩm Thiên Lý liền vỗ nhẹ nhẹ lên mặt hắn mấy cái, phun ra vài ngụm nước bọt nói:”Phi phi phi, mở quạ đen, tiểu hài tử nói chuyện không che đậy, Ngọc đế Phật tổ Chư tiên các lộ chó nên trách tội a.”

Phượng Vũ khinh thường nói: “Hừ hừ, không biết xấu hổ, chỉ lớn hơn ta có ba tuổi mà đã muốn lên làm đại nhân, nếu nói Đại Hỷ ca là đại nhân thì không sai biệt lắm, người còn làm theo đúng là nộn nguật cật lão thảo, ha ha ha.” Một bên vừa cười ha hả một bên vội lách mình lên núi, e sợ Thẩm Thiên Lý sẽ lấy roi siết cổ mình.

Thẩm Thiên Lý nhìn Phượng Vũ chạy đi, lập tức ôn nhu giữ chặt lấy tay Lý Đại Hỷ hỏi: “Sợ ta bị sư phụ bán đi sao? Đại Hỷ, người sao lại khả ái như vậy chứ, rõ ràng là hơn ta tới mấy tuổi, thế nhưng sao tính tình so với ta lại đơn thuần như vậy chứ?” Tâm sự gì cũng hiện hết ra, ta đã lún vào quá sâu, người còn cố tình muốn ta càng lún càng sâu, ngốc yêu tình a.” Vừa nói vừa mau chóng kéo Lý Đại Hỷ lại hôn thật sâu lên đôi môi kia.

Lý Đại Hỷ ngo ngoay một lúc cũng không tránh được đành khó khăn chờ hắn hôn đủ, gian nan nói: ” Ai ... ai lo lắng chứ, tốt nhất người nên để sư phụ người thua người trong tay bọn hắn đi. Còn có, ai bảo người lún sâu? Người làm sao có thể lún sâu a? Đừng có nói xấu ta.”

Thẩm Thiên Lý cười nhẹ một tiếng, ôm hấn nằm lên giường hỏi: ” Vậy sao? Đại Hỉ, chẳng lẽ ngươi không biết mình một chút cũng không biết nói dối sao? Lời nói và suy nghĩ sao lại khác nhau như vậy nga? Ngươi tự nghĩ lại đi, hiện tại nếu ngươi rời khỏi ta, ngươi bằng lòng sao? Ngươi lẽ nào không thích ta dù chỉ một điểm nào đó sao? Lần trước lúc làm được vài lần, ngươi quần lấy ta rất nhanh a, sao bây giờ lại có thể nói mấy lời vô tình đó.”

Nói xong gắt gao ôm lấy Lý Đại Hỉ, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ:”Ta thích ngươi, càng ngày càng thích, hai người chúng ta sống chung suốt đời, được không?”

Lý Đại Hỉ mặt lại đỏ thêm vài phần, ngoài miệng thì nói: ” Ai thích ngươi chứ? Ai muốn sống cùng ngươi cả đời chứ?” Nhưng trong lòng lại vì mấy câu nói đó mà nổi lên một cổ cảm giác ngọt ngào, Lý Đại Hỉ cũng không biết rốt cục mình bị làm sao, rõ ràng lúc trước mỗi khi nhắc đến tên hôn đản này, liền hận tới nghiến răng, ngày đêm chờ mong có thể trở về nhà trải qua những ngày tháng bình yên. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, lại cảm thấy hấn một chút cũng không đáng ghét?

Lý Đại Hỉ ngỡ ngàng nhớ lại, Thẩm Thiên Lý trong sơn trại luôn dung túng, lo lắng cho hấn, bóc vỏ trứng tôm kẹp thịt cho hấn, từ lúc tới Dương Châu vì ái sinh hận đối xử không tốt với hấn cuối cùng còn lộ ra bộ dạng khẫn trương, sợ hấn chết đi. Lẽ nào từng chút từng chút một, trong lúc vô tình đã làm chính mình thay đổi cách nhìn đối với hấn sao?

Thẩm Thiên Lý căn bản không có nghe hấn trả lời, cũng không để tâm lắm, hấn biết lúc đầu bởi vì chính mình cố chấp muốn thú Lý Đại Hỉ làm hấn sinh ra oán hận nhưng oán hận cũng đã từ từ biến mất, trong lòng hấn đã không còn để tâm đến việc này nữa, hấn hiện tại không trả lời đã chứng tỏ trong lòng đã có chút thích hấn, đúng vậy, thời gian còn dài, bọn họ có thể từ từ, cứ chậm rãi, hấn tin tưởng một ngày nào đó Lý Đại Hỉ chắc chắn sẽ yêu hấn.

Không cần nói cũng biết tiếp theo sẽ là một hồi triển miên suốt đêm, đến ngày hôm sau rời giường thì mặt trời cũng đã lên tới đỉnh, Thẩm Thiên Lý nắm lấy tay Lý Đại Hỉ đưa lên xe, bắt gặp ánh mắt hấn lộ ra vẻ thêm muốn với ái mã của mình, Lý Đại Hỉ nuốt từng ngụm nước bọt cười nói: “Thẩm Thiên Lý, ta muốn cưỡi ngựa có được không?Ta ở quê cũng chỉ mới cưỡi trâu, con ngựa này của ngươi thoạt nhìn thật là uy phong nga, cho ta cưỡi một chút đi, ta cũng không phải đại cô nương, cả ngày ở trong xe bộ dạng chả ra làm sao a.”

Lời này đúng như ý muốn của Thẩm Thiên Lý, hấn vỗ vỗ đầu ngựa, ôn nhu cười nói: ” Tốt, Đại Hỉ cưỡi cùng ta một con ngựa đi, ngươi không biết cưỡi ngựa, bắt qua kỹ năng của ta rất tốt, bảo vệ ngươi sẽ dễ dàng hơn.” Nói xong giúp Lý Đại Hỉ lên ngựa sau đó bản thân cũng nhanh chóng nhảy lên.

Vội vội vàng vàng suốt nửa tháng, đoàn người vì chuyện tình của sư phụ Thẩm Thiên Lý mà đi suốt ngày suốt đêm, Lý Đại Hỉ ở trên lưng ngựa liên tiếp bị Thẩm Thiên Lý ăn đậu hủ, chiếc xe ngựa kia cũng vì thế mà trực tiếp bị vứt đi, cuối cùng vào một ngày khi trời chập tối bọn họ mới về tới sơn trại.

Cảnh tượng náo nhiệt lộn xộn là không cần phải nói, Thẩm Thiên Lý chỉ cùng Lý Đại Hỉ triển miên suốt đêm, ngay hôm sau liền lưu luyến không buông cùng hấn chia tay, trước khi đi còn căn dặn Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị phải chiếu cố kỹ lưỡng việc ăn uống hằng ngày của hấn, không được để cho hấn trông trọt một nhọc, lại dặn các nàng khi nhàn rỗi có thể mang hấn tới chỗ Nhị thúc chơi để tránh hấn cảm thấy cô đơn khi ở chân núi, cứ như thế mà căn dặn hết mọi thứ, sau đó cùng đám người Thẩm Đức và Dương Thiệu hạ sơn, nói một tháng sau sẽ trở về.

Lý Đại Hỉ đứng trên vách núi tiễn hấn, nhìn bóng lưng của hấn xa dần, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cổ cảm giác khó chịu, hấn không biết loại cảm giác này chính là mất mát, chỉ cho là chính mình mắc phải bệnh gì kỳ quái, hấn cũng không để tâm, thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thiên Lý, vẫn nhìn không được mà si ngốc nhìn, Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị liếc mắt nhìn nhau một cái, nhìn không được mà bắt đầu cười trộm, thâm nghĩ công tử nếu biết Đại Hỉ ca sắp biến thành hôn vọng phu, không biết sẽ vui mừng đến cỡ nào.

Thẩm Thiên Lý chạy như tên bắn, ngay cả đầu cũng không dám quay lại một chút, sợ vừa quay lại sẽ thấy Lý Đại Hỉ vẫn còn nhìn mình mà sẽ quay đầu ngựa. Nói thật, nếu hôm nay không phải sư phụ hấn bị bắt ở sông bạc, đổi lại cho dù có là Thiên Hoàng lão tử, hấn cũng sẽ không quần tên đó sống hay chết. Đối với

Lý Đại Hỉ, hẳn một khắc cũng không muốn ly khai, chẳng sợ thiên hạ cười nhạo anh hùng khí đoản nhi nữ tình trường gì đó (4).

Cũng không có biện pháp a, dù sao tại sông bạc chờ mình đến cứu là lão sư phụ của hẳn, tốt xấu gì cũng đã dạy võ công cho hẳn nhiều năm như vậy, có chút không đành lòng a.

“Thiên Lý a việc này, ta biết việc này là sư phụ không đúng, chỉ có điều, người kiếm chế cơn tức một tí, đừng để lão nhân gia vừa ra khỏi nhà lao đã chết trong tay người.” Thẩm Đức thật cẩn thận nhìn sắc mặt sư đệ khuyên. Ân, theo như hẳn thấy về mức độ mê luyện của Thẩm Thiên Lý đối với Lý Đại Hỉ, loại sự tình này không phải là không thể phát sinh.

Thẩm Thiên Lý hung hăng trừng mắt liếc hẳn một cái: “Ta là người lòng lang dạ sói như vậy sao?” Hẳn hừ một tiếng, tựa như đã quên mất trước khi nhận thức Lý Đại Hỉ hẳn còn tàn nhẫn đến ngay cả lòng lang dạ sói cũng không bằng.

Thẩm Đức cùng Dương Thiệu cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, chợt thấy Thẩm Thiên Lý ghìm ngựa quay đầu lại, nhìn về phía sơn trại sớm đã không còn thấy bóng dáng lấm lấm nói: ” Sẽ không xa nhau lâu đâu, Đại Hỉ, lần này, cho người hảo hảo nghĩ đến ta, suy nghĩ thật cẩn thận ... Người không có ta là không được.”

Thẩm Đức cùng Dương Thiệu một cái ngã nhào xuống ngựa, Dương Thiệu đau đến nghiến răng đứng dậy nói: ” Ta van người, đương gia, lần sau nếu muốn nói mấy lời thâm tình đó thì đừng để chúng ta nghe thấy được không, ngài ... Ngài thật sự không thích hợp nói mấy lời này.”

Thẩm Thiên Lý không nói tiếng nào, chính là hai chân thúc vào bụng ngựa làm con ngựa hí dài một tiếng rồi lướt qua nhanh như gió.

Một nhóm ba người phi nước đại ba ngày ba đêm, cách Hàng Châu cũng không còn xa lắm, một ngày nọ nắng cháy da cháy thịt, ba con ngựa tuy là danh câu, cũng chạy đến một thân toàn mồ hôi, ngay cả lông bờm bóng loáng cũng ướt đẫm. Thẩm Đức thấy vậy nói: ” Thiên Lý, tiết trời quá nóng, hưởng chi ba ngày nay chúng ta đã đi liên tục không ngừng nghỉ, chúng ta là người luyện võ có thể chịu nổi, nhưng mấy con ngựa làm sao có thể chịu nổi, phía trước có một quán trà, không bằng chúng ta đi vào nghỉ ngơi một lát, để mấy con ngựa có thể ăn chút cỏ khô, chúng ta uống chén trà giải khát thế nào?”

Thẩm Thiên Lý gật đầu, ba người xuống ngựa. Quán trà kia tuy mở ở ven đường nhưng vô cùng lớn, ba người vào trong lập tức liền có một tiểu hỏa kê tươi cười chạy tới đón tiếp: “Ba vị muốn uống gì không? Trà hoa lài? Hay trà hoa cúc? Ở đây có Bích La Xuân thượng đẳng và trà Long Tĩnh của Tây Hồ, các vị có muốn uống thử một bình không?” Vừa nói vừa đem ngựa giao cho hỏa kê khác mang đi uy cỏ khô.

Thẩm Thiên Lý gọi một bình trà Long Tĩnh, một ít điểm tâm lót dạ sau đó ba người bắt đầu chậm rãi ăn. Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, chợt thấy xa xa có một đội nhân mã đang đến đây, mà phụ cận cũng có một đội người đang bảo vệ cho một chiếc mã xa hoa quý (5), Thẩm Thiên Lý vừa nhìn liền ngây người, đợi đến khi nhìn thấy người trong xe bước xuống thì ngạc nhiên không thôi, thất thanh nói: “Niếp Thập Phương, như thế nào lại là người? Sao người lại đến đây?”

Niếp Thập Phương nhìn thấy hẳn cũng rất ngạc nhiên, vội vàng mỉm cười đi tới, sau khi chào hỏi Thẩm Đức liền ngồi xuống nói: “Ta đáng lẽ muốn về sơn trại, sau đó lại nghe sư phụ đến Hàng Châu, đã hơn nửa năm chưa gặp lão nhân gia, đúng lúc ta cũng rảnh rồi, liền chạy tới đây thăm hẳn. Nhưng người không phải cùng Đại Hỉ ca trở về núi sao? Hiện tại mới có vài ngày, lại xuất hiện ở đây có một mình, thật là xuất quỷ nhập thần a: “

Thẩm Thiên Lý nhướn mày, khó hiểu hỏi: “Sao lại như vậy? Sư phụ người ở Hàng Châu sao? Kỳ quái, sao sư phụ của ta lại không gặp được hẳn? Nếu không sao tự đứng lại bị người ta bắt nhốt trong sông bạc chứ? Ngủ phái tuy rằng bất hòa, nhưng chỉ cần một bên gặp nạn, các phái khác nhất định sẽ đồng tâm hiệp lực giúp đỡ, sư phụ người nếu biết, như thế nào có thể mặc kệ người khác khi dễ sư phụ ta, hai người bọn họ liên thủ, thiên hạ có ai có thể địch lại, hừ, chẳng lẽ thật sự không có gặp nhau sao?”

Niếp Thập Phương kinh ngạc nói: “Cái gì? Ai nói cho người biết Lâm bá bá bị giam ở sông bạc? Hẳn và sư phụ ta hiện tại đang chơi cờ trong biệt viện ở Hàng Châu mà. Hôm trước khi ta nhận được thư, trên thư chỉ nói một câu, Lâm bá bá không biết tại sao cứ ở lì trong biệt viện ở Hàng Châu không chịu đi, sau đó sư phụ của ta liền chạy đến đó, hai lão nhân mỗi ngày ở trong biệt viện đấu cờ tranh cãi còn thì uống rượu

với nhau, thật sự cũng không đến nỗi cô đơn, ta còn tưởng người biết chuyện này chứ, vừa rồi khi nhìn thấy người ta còn nghĩ người có phải cũng đi Hàng Châu thăm Lâm bá bá. Bây giờ xem ra là không phải, là ai lớn mật như vậy, lại dám lừa người.

Thẩm Thiên Lý cả kinh, việc này không phải chuyện đùa, nhớ lại đệ tử truyền tin ngày ấy đích thật là đệ tử Thanh Sơn phái không cần nghi ngờ, tuy rằng chỉ mới gặp mặt vài lần, nhưng hẳn từ trước tới nay chỉ cần là người hẳn từng gặp qua chắc chắn là không quên được, nếu đã như vậy, hẳn vì sao lại lừa gạt mình, chẳng lẽ người nọ là gian tế của triều đình, cố ý dụng kế điệu hổ ly sơn tấn công sơn trại sao?

“Đúng rồi, Đại Hỉ ca đã về sơn trại rồi sao? Người để hẳn ở đó còn mình thì chạy đi à? Ân, cũng không sao, các người cũng không phải là phu thê mới cưới, huống chi người ta nói xa cách thử phu thê có đúng hay không? Ha ha ha...”

Niếp Thập Phương cười trừ gheo, không đợi hẳn cười xong, sắc mặt Thẩm Thiên Lý thành linh đại biến, đột nhiên đứng dậy hét lớn: “Không xong, trùng kế, sư phụ người lão hồn dẫn này.”

Hắn vừa mắng xong, không chào một tiếng đã nhảy ra khỏi đình, chỉ nói với Niest Thập Phương một câu: “Cho ta mượn Dật Vân của người dùng một lát, người cười tạm Đạp Tuyết của ta đi! ” Thanh âm còn vang vọng trên không trung, mà hắn đã lên ngựa, trong nháy mắt liền bật vô âm tín.

Trong quán trà Thẩm Đức cùng Dương Thiệu bị ném lại đền ngậy người, chờ bọn họ phục hồi lại tinh thần, thì hẳn cũng đã đi xa. Hai người ta nhìn người người nhìn ta, mắt to trừng mắt nhỏ, lại nghe Niest Thập Phương hỏi bọn hắn: “Có chuyện gì xảy ra với Thiên Lý vậy? Như thế nào vừa nói xong đã chạy mất, hơn nữa sao không cười ngựa của hắn, cười Dật Vân của ta làm gì?”

Thẩm Đức bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: “Niếp đương gia, người hỏi chúng ta hả? Chúng ta còn muốn hỏi người đó, người vừa nhắc đến Đại Hỉ ca, sắc mặt của đương gia liền thay đổi, kỳ quái, rõ ràng nói lão gia tử đánh bạc thua bị mấy tuyệt thế cao thủ bắt nhốt vào sông bạc không ra được, phải chờ chúng ta đến cứu hẳn sao, như thế nào vừa chớp mắt đã chạy đến biệt viện của các người ở li không đi, chúng ta ở Hàng Châu cũng có vài cái thôn trang a, chưa chắc thua kém các người đâu.”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt Niest Thập Phương cũng thay đổi, thất thanh nói: “Ta hiểu rồi, nguyên lai là như vậy, âm mưu bọn hắn làm cho Thiên Lý rời đi chính là mưu đồ ám toán Đại Hỉ ca.”

Lần này đến phiên Thẩm Đức cùng Dương Thiệu hoảng sợ, vội vàng nhớ lại từ đầu tới cuối sự việc. Niest Thập Phương phe phẩy phiến tử ngưng trọng nói: “Nếu ta đoán không lầm, sự tình hẳn là như vậy, Hạm Phương tiên tử bởi vì Đại Hỉ ca mà liên tiếp chịu nhục, nàng là người cao ngạo, như thế nào có thể nuốt xuống cơn tức này, có thể bởi vì Thiên Lý nên nàng không dám công khai đối phó Đại Hỉ ca, huống chi Thiên Lý cùng Đại Hỉ ca cứ như hình với bóng, nên nàng cũng không có cơ hội hạ thủ, nữ nhân này chắc chắn muốn mượn đao giết người, các người nghĩ thử xem a, mấy lão già Thanh Sơn phái làm sao có thể cho phép Thiên Lý vì một người như Đại Hỉ ca mà vứt bỏ Hạm Phương tiên tử, vứt đi vị trí đứng đầu ngũ phái, vì vậy chỉ cần Hạm Phương nói ra, không cần nàng ra tay, mấy lão già đó sẽ tự mình động thủ loại bỏ Đại Hỉ ca.”

Hắn vừa nói xong, mặt của Thẩm Đức cùng Dương Thiệu liền biến sắc, rung giọng nói: “Sao lại như vậy? Các trưởng lão... muốn đối phó Đại Hỉ ca? ” Thân thể của bọn họ cũng run rẩy theo, ở chung với nhau thời gian dài như vậy, từ lâu bọn họ đã tiếp nhận sự thật Lý Đại Hỉ là trại chủ phu nhân của bọn họ, hẳn thật thà phúc hậu thiện lương tính cách Thẩm Thiên Lý do sống chung với hắn cũng dần dần bị ảnh hưởng, làm cho tự đáy lòng bọn họ đều nảy sinh ra tình cảm yêu mến đối với hắn, bây giờ lại bởi vì hắn ảnh hưởng tới Thẩm Thiên Lý mà dẫn tới họa sát thân, sao không làm đau lòng người, Dương Thiệu cùng Thẩm Đức trong lúc nhất thời khó lòng tiếp thu được sự thật này.

“Không, không thể để cho bọn họ giết Đại Hỉ ca được, ta phải đi cầu cứu sư phụ.” Thẩm Đức kiên quyết xoay người đi, lại bị Niest Thập Phương giữ lại, hắn nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Vô ích thôi, địa vị của người so với Thiên Lý còn kém rất xa. Bất quá người cũng không cần quá lo lắng, võ công Thiên Lý tuy rằng cao cường, nhưng so với các lão già đó vẫn còn kém xa, chắc chắn không thể nào ngăn cản được bọn họ liên thủ tấn công, một khi đã như vậy, mấy lão già đó trực tiếp cải trang vọt vào sơn trại giết người là được, việc gì bọn họ lại phải dùng kế điệu hổ ly sơn chứ? Điều này chứng minh bọn họ đối với Thiên Lý rất kiêng dè, tứ phái chúng ta, các trưởng lão phần lớn đối với truyền nhân đều cưng chiều hết mực, thậm chí còn sinh

ra sợ sệt, cho nên Thẩm Thiên Lý phát hiện âm mưu nhanh như vậy, nếu trở về kịp lúc cũng chưa chắc là không cứu được Đại Hỉ ca.”

Thẩm Đức cùng Dương Thiệu suy nghĩ một chút, cũng hiểu được Niếp Thập Phương nói rất có lý, tạm thời đề xuống tâm tình, lại nghe hắn nói: “Đúng rồi, các người đi được mấy ngày rồi? Thẩm Thiên Lý sao không cưỡi con ngựa yêu quý của hắn mà lại cưỡi Dật Vân của ta chứ?”

Thẩm Đức cười nói: “Không dám giấu đương gia, sư đệ là không muốn để Đạp Tuyết mệt chết, chúng ta rời khỏi sơn trại, không ngủ không nghỉ đã chạy suốt ba ngày đường, vừa rồi mới đem Đạp Tuyết khiên vào cho ăn cỏ khô đó, nếu tiếp tục chạy ngày đêm không ngừng để trở về, chỉ sợ người chưa kịp về thì Đạp Tuyết đã chết rồi.”

Niếp Thập Phương vừa nghe lời này xong liền tức giận, giơ chân mắng: “Thẩm Thiên Lý, người... người... người... người tên hỗn đản này, người không muốn Đạp Tuyết mệt chết liền mượn Dật Vân của ta khai đao, ta cho người biết, bảo bối của ta mà sút mẻ gì, ta sẽ đem Đạp Tuyết của người đi hấp bánh chưng ăn.”

Hắn vừa mắng xong, lại cúi đầu trầm tư, thật lâu sau đột nhiên cười hắc hắc nói: “Chuyện này xem ra có thể rất thú vị, không bằng đưa tin cho hai tên kia, xem bọn hắn có muốn xen một chân vào không, ha ha, ha ha ha ...”

Dật Vân là giống ngựa Đại Uyển khỏe mạnh có tiếng, con cháu chính tông của hãn huyết bảo mã. Dù vậy, cũng phải mất hết ba ngày đường mới có thể chạy về sơn trại. Thẩm Thiên Lý lo lắng cho Lý Đại Hỉ, vừa xuống ngựa lập tức chạy vọt vào hậu viện, chỉ thấy bọn hộ vệ thân thủ dù không tệ nhưng lại nằm ngổn ngang đầy đất, ngay cả Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị cũng không thể may mắn thoát khỏi, tâm hắn như thất lại, biết mình đã muộn, vội vàng cởi bỏ huyết đạo cho hai nàng, trầm mặt hỏi: “Đại Hỉ bị mang đi bao lâu rồi? Mấy lão nhân khốn kiếp kia có nói sẽ mang hắn đến nơi nào không?”

Lộng Ngọc vừa được cởi bỏ huyết đạo liền khóc nức nở nói: “Đại Hỉ ca bị mang đi hơn một canh giờ, hai vị trưởng lão chỉ nói muốn mang hắn về môn phái xử trí, ô ô ô, công tử, chúng ta không quan tâm đến tôn ti trật tự ra sức phản kháng, nhưng võ công của các trưởng lão quá cao thâm, chúng ta ngay cả xuất chiêu cũng khó khăn, ô ô ô, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Đại Hỉ ca bị mang đi, công tử, là do chúng ta vô năng a, ô ô ô, các trưởng lão vì sao phải mang hắn đi? Vì sao phải xử trí hắn? Đại Hỉ ca không có làm gì sai a, ô ô ô.”

Thẩm Thiên Lý hai mắt đỏ ngầu, ngược mắt nhìn túi hạt giống rơi đầy trên đường mòn trong viện, hắn cầm mấy viên ở trong tay, nghĩ tới Lý Đại Hỉ vui mừng như thế nào khi cầm túi hạt giống này, nhưng đột nhiên lại bị tập kích mang đi, đến nỗi ngay cả mấy hạt giống hãn yêu quý nhất cũng bị thô lỗ đoạt lấy ném đi.

Tim hắn giống như bị đại chùy nện từng cái một, cắn chặt môi, nói từng thanh âm qua kẽ răng: “Các người dám động đến Đại Hỉ, dựa vào các người mà dám đụng đến hắn, ta nhất định sẽ không buông tha cho các người, nhất định không, chờ đó, hãy chờ đó cho ta.” Hắn nói xong mấy câu đó, thành linh vút hạt giống xuống xoay người bỏ đi.

Lộng Ngọc cùng Hoa Nhị đều ngây người, từ xa còn nghe được tiếng hắn truyền tới: “Hảo hảo trông coi phòng ốc, ta nhất định sẽ mang Đại Hỉ trở về, đến lúc đó, hắn chính là thê tử duy nhất của ta, đời này các người chỉ có duy nhất một chủ nhân.” Thanh âm ngừng lại cũng là lúc một người một ngựa biến mất ở cuối chân trời.

(1) Lư mao: lông con lừa

(2) Vịnh: ngâm

(3) Quan đạo: Đường lớn.

(4) Đại ý là nói nam nhi vì tư tình nam nữ mà bỏ dở sự nghiệp công danh đáng bị mọi người cười chê ấy mà

(5) Hoa quý: đẹp lộng lẫy.

16. Chương 16

Để cho hấn tận mắt chứng kiến Thiên Lý gặp nguy hiểm,
chỉ cần hấn yêu thương Thiên Lý, nhất định sẽ buông tha cho nó.

Nếu hấn thờ ơ, hiển nhiên nói rõ hấn chỉ vì quyền thế mà cùng một chỗ với Thiên Lý,
đến lúc đó chúng ta có thể thuyết phục Thiên Lý rời khỏi hấn.

Chân núi Nhất Nhất.

Thẩm Thiên Lý chạy năm ngày năm đêm, từ chỗ Niếp Thập Phương mượn tới Dật Vân đã bị hấn làm mệt đến bắt đầu sùi bọt mép, cũng may đã đến nơi này, sẽ không thiếu người chăm sóc ngựa. Thủ sơn đệ tử ở trong tối thấy hấn tới, vội vàng hiện thân nghênh đón. Thẩm Thiên Lý cũng không thèm nhìn, đem Dật Vân giao cho bọn họ, phân phó một tiếng: “Tìm người chăm sóc cho nó thật tốt.” Sau đó liền lên núi, tính khí hấn từ trước tới nay những đệ tử này đều hiểu rõ, trả lời thưa dạ liên tục, nhưng là hỏi cũng không dám hỏi một câu.

Thanh Sơn phái tổng đàn nguy nga tráng lệ được xây dựng trên đỉnh núi Vạn Cung, Thẩm Thiên Lý thi triển khinh công, lắc người một cái tựa như loài hạc nhẹ nhàng bay nhảy trong núi, sở dĩ lúc này hấn cười ngựa đến dưới chân núi mà không sử dụng khinh công tuyệt đỉnh là do muốn đoạt lại Lý Đại Hỉ, rất có thể sẽ phải đối mặt với các trưởng lão, bởi vậy chỉ có thể bảo toàn lực lượng, giữ cho bản thân luôn trong tình trạng tốt nhất để đối mặt với đám lão tạp mao đã bắt Đại Hỉ đi.

Quả nhiên, vừa đến đỉnh núi, liền có ba lão giả râu tóc bạc phơ chờ ở đó, bọn họ hoàn toàn bất đồng với những đệ tử dưới chân núi, bất luận là về thân phận, địa vị hay võ công.

Thẩm Thiên Lý hừ một tiếng, rồi đột ngột dừng lại như lưu tinh vụt bay (1), tựa như một cây tiêu thương vững vàng dừng lại trước mặt ba người, hàn quang trong mắt lướt qua mặt từng người, sau đó mới thản nhiên nói: “Đệ tử Thẩm Thiên Lý, bái kiến Hạc sư bá, Hoa sư thúc, Ngọc sư thúc.”

(1) Lưu tinh: Sao băng

Ba lão giả được hấn gọi sư thúc sư bá kia rõ ràng đều là dạng tiên phong đạo cốt, nhưng sau khi bị Thẩm Thiên Lý lạnh lùng nhìn mấy lần, lại lộ ra bộ dáng e dè. Tuy rằng một tia e dè kia chỉ lướt qua rồi biến mất, nhưng cái bộ dạng tươi cười cứng ngắc dường như làm cho bọn họ thân là sư bá sư thúc lại không còn sót lại chút khí thế gì.

Hạc sư bá kia bồi cười nói: “Nga, Thiên Lý, công phu của người tiến bộ không ít a, chắc chắn, này thật sự là linh hoạt như thỏ tinh lặng như xử nữ a, ha ha ha, món ăn dân dã ở trong sơn trại người thật sự không tệ, rất không tồi, ha ha ha!”

“Đại Hỉ ở đâu?” Thẩm Thiên Lý gần từng chữ hỏi, sắc mặt âm trầm cho thấy hấn là đang cố nén cơn giận.

Bộ dáng đó làm cho Hạc sư bá cùng Hoa sư thúc Ngọc sư thúc hoảng sợ: “Thiên Lý, người xem người kia, thật vất vả mới trở về một chuyến, nói mấy lời nói sát phong cảnh đó làm gì? Đến, mau vào nhà nào, vào nhà vào nhà, người không biết, các sư bá sư thúc biết người trở về đã chuẩn bị rất nhiều thứ!”

“Hấn đang ở đâu?” Bỗng nhiên rống to một tiếng, Thẩm Thiên Lý rốt cuộc không duy trì được bộ dạng bình tĩnh, hấn nổi giận ngay cả gân xanh trên trán đều muốn nhảy ra: “Nói cho ta biết, các người giam hấn ở nơi nào? Mẹ nó, hấn cho tới bây giờ chưa từng chịu khổ cực như vậy, các người mấy lão nhân gia này, nếu làm hấn sợ hãi ta sẽ liều mạng với các người.”

Thiên ... trời sập. Hạc sư bá Hoa sư thúc cùng Ngọc sư thúc đồng thời lui về sau mấy bước, Thiên Lý nổi bão, đứa nhỏ này từ khi nào trở nên cố chấp như vậy, hấn trước kia trong lòng tuy rằng gọi bọn họ lão tạp mao, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính a, ô ô ô, Lý Đại Hỉ kia là yêu tinh sao? Không thể nào, cho dù có là yêu tinh cũng là gấu chó tinh không phải sao? Sao lại có thể mê hoặc hấn thành cái dạng này.

Hạc sư bá nuốt nước miếng một cái, đại khái cảm thấy được bộ dạng này hình tượng quá hèn nhát, hần ưỡn ngực đi tới: “Thiên Lý, nếu sư bá nói cho người biết, tên Lý Đại Hỉ kia đã bị chưởng môn sư huynh giết chết, người ... Người sẽ làm sao?” Chưởng môn sư huynh người tên thiếu đạo đức tám đời này, người vì cái gì không đích thân đến hỏi Thiên Lý, để chúng ta hỏi vấn đề này, vạn nhất chọc trúng lông mao tiểu tổ tông khẩu trung châu tâm thượng nhục, xui xẻo còn không phải là chúng ta sao?

Thân hình Thẩm Thiên Lý lung lay một khắc, hần lập tức tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, nếu bọn lão gia hỏa hỏi như vậy, Đại Hỉ nhất định không sao, bọn họ bắt quá là muốn dò xét hần mà thôi. Hần hít sâu vài ngụm khí, sắc mặt lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu, chính là sắc mặt xuất hiện một thiết thanh, hần chậm rãi vuốt ve một khối đá lớn bên người, theo tiết tấu mà chậm rãi rơi xuống từng mảnh đá nhỏ, mồ hôi lạnh của Hạc sư bá, Hoa sư thúc cùng Ngọc sư thúc cũng từ từ chảy xuống.

“Ta biết ta đánh không lại các người.” Ngữ khí bình thản, nhưng lông tơ trên lưng ba người từng cái một dựng lên.

“Cho nên ta sẽ liều mạng cùng các người. Đánh chết từng người một, nhưng từ trước tới nay ta đều không phải là đối thủ của các người khi hợp lại. Nếu các người còn yêu thương ta, không nỡ xuống tay với ta, như vậy ta sẽ còn nghĩ tới mà ra tay nương tình.” Thanh âm lạnh lẽo không chút tình cảm nào của hần vang lên, dọa ba người kia tới mức cơ hồ muốn ôm đầu chạy trốn, ô ô ô, lão Ngô cái tên kia ngày thường tính tình không tồi, như thế nào lại dạy nên một tên Tu La Địa ngục.

“Thiên Lý, chúng ta đều là trưởng bối của người a, Lý Đại Hỉ kia cùng người nhận thức chưa được bao lâu, người sao có thể vì hần mà nói tiếng đánh tiếng giết với các sư thúc sư bá người đã nuôi người khôn lớn?” Người kia mang theo thanh âm hùng hậu pha chút nức nở vang lên, Thanh Sơn phái chưởng môn rốt cục phải ra mặt, chứng kiến đám sư đệ của mình bộ dạng như sắp chạy trốn tới nơi, hần ở trong lòng âm thầm mắng to một trận, rốt cục không thể không ra mặt.

“Đại Hỉ không hề sai, hần so với tất cả chúng ta trong sáng hơn rất nhiều, các người lại muốn giết hần, ta không thể tha thứ, nhất định phải vì hần báo thù, báo thù xong ta mới có mặt mũi xuống hoàng tuyền gặp hần.” Đại Hỉ nhất định chưa chết, đúng vậy, trưởng lão tứ phái đều là người cương chiêu đồ đệ, thế gian có nam tử sợ vợ, bọn hần thì lại e ngại đồ đệ, chắc chắn đã thăm dò được Đại Hỉ đối với mình rất quan trọng, bọn hần tuyệt không dám mạo hiểm động thủ. Thẩm Thiên Lý rất rõ suy nghĩ của bọn họ, cho nên hần liền làm ra bộ dạng không có Đại Hỉ hần cũng không sống nổi, càng như vậy, lại càng có thể bảo đảm sự an toàn cho Đại Hỉ.

Quả nhiên, chưởng môn sư bá liền thở dài, phi thường ai oán nhìn sư đệ: ” Thiên Lý a, người thế nhưng nhẫn tâm như vậy. Ai, thôi, tâm ý người đối với Lý Đại Hỉ chúng ta đã rõ. Ta thành thật nói cho người biết, hần chưa chết, bắt quá ... Tình cảm của người đối với hần đã vượt khỏi giới hạn chúng ta có thể chấp nhận, hoàn toàn không giống với những gì sư phụ người đã nói trước kia, hơn nữa người lại vì hần mà đắc tội Hạm Phương tiên tử, việc này chúng ta tuyệt đối không thể chấp nhận được, Thiên Lý, người phải hiểu rõ, chúng ta không thể để người chỉ vì một người như vậy mà từ bỏ vị trí Minh Chủ ngũ phái, nếu người vẫn chấp mê bất ngộ, như vậy chúng ta chỉ còn cách trục xuất người khỏi Thanh Sơn phái, người biết không?”

Thẩm Thiên Lý cười lạnh một tiếng: ” Trục xuất ta? Tốt, ta cầu còn không được.” Ánh mắt của hần không ... hề né tránh ánh mắt của chưởng môn sư bá, cũng không có một tia do dự không đành lòng, thấy rõ hần thật sự không hề để tâm đến việc nắm quyền lực chỉ phối võ lâm trong tay.

Nhưng điều này lại nằm ngoài dự kiến của chưởng môn, hần ngược lại cảm thấy hối hận vì đã nói ra những lời như vậy, hiện tại ngay cả đường lui cũng không có, đành phải kiên trì nói: ” Nếu ... nếu người thật sự quyết định như vậy thì dựa vào qui định của bốn môn, người phải xông vào Thập Toàn trận, sau khi xông vào trận, không được thi triển nội lực, thập đại trưởng lão sẽ đi vào phe bỏ võ công của người, Thiên Lý ... Nổi khổ phé công thường nhân khó có thể chịu nổi, người ... người có thể chịu được không? Vì tên Lý Đại Hỉ kia mà vứt bỏ võ công của mình, từ nay về sau không thể hộ phong hoá vũ, người ... người có thể sống qua những ngày như thế sao?” Ô ô ô, Thiên Lý, đừng nói có thể ngàn vạn lần đừng nói có thể a.

Thẩm Thiên Lý sắc mặt thay đổi một khắc, nhưng lập tức khôi phục lại, không chút do dự gật đầu: ” Nếu làm như vậy mà các người trả lại Đại Hỉ cho ta thì ta nguyện ý làm theo.”

Hừ hừ, đám lão nhân ngũ gốc này, các người nghĩ có thể phế bỏ võ công của ta sao, đừng quên Phương

Vũ chính là đứng về phía ta cùng Đại Hỉ, có y thuật của hắn cùng thiên phú của ta. Vô công gì không thể luyện lại, các người phế được võ công của ta, nhưng có thể phế được bí tịch khẩu quyết trong đầu ta sao?

Lúc này đến phiên Thanh Sơn phái chưởng môn lung lay muốn ngã, đau lòng nhìn sư điệt hắn yêu thương nhất: ” Nếu ... Như vậy ... Hảo, vậy người ... Người ... Liên chuẩn bị ... Xông vào trận đi ...”

Thẩm Thiên Lý nhìn hắn một cái, bỗng nhiên tiêu sái cười: ” Chưởng môn sư bá, nếu những lời tuyệt tình này người không nói cà lăm, nhất định sẽ có khí thế hơn. Ta biết các người vẫn còn yêu thương ta, cho nên ngàn vạn lần hảo hảo chăm sóc Đại Hỉ nga, dù sao ta cũng không muốn quan hệ giữa ta cùng chưởng môn và các sư thúc bá yêu thương ta tan vỡ, lỡ như đâm thủng một lỗ trên người các người, ta sẽ rất đau lòng.”

Chưởng môn tức giận đến râu đều dựng lên, trực tiếp lên giọng mắng: ” Tiểu vương bát đản, rõ ràng người biết các sư thúc bá đều thương người, người vì cái gì lại vì tên Lý Đại Hỉ kia mà đem lòng thương của chúng ta đâm nát dưới chân, a, mấy lão già chúng ta còn có thể sống bao nhiêu năm? Chúng ta thương tâm a, chúng ta ...” Thẩm Thiên Lý không muốn tiếp tục nghe bọn hắn nói lời vô nghĩa, lập tức xoay người tìm chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức.

“Tiểu vương bát đản kia, người đừng nghĩ đi dễ dàng như vậy.” Chưởng môn sư bá “hung tợn” mắng, bắt mắt nhìn về phía ba sư đệ co đầu rút cổ ở một bên: ” Nhìn đi nhìn đi, nhìn xem bộ dáng của các người kia, tốt xấu gì các người cũng là sư thúc bá của hắn, nhìn xem các người sợ hắn thành bộ dạng gì? Truyền đi ra ngoài còn không bị người khác cười rưng rưng.” Tựa hồ hắn cũng đã quên chính mình vừa rồi bộ dáng cũng chẳng thể khen nổi.

Hạc sư bá đi đến, thật tình hỏi: ” Sư huynh thật sự để Thiên Lý xông vào trận sao? Hai mươi vị trưởng lão nhất định sẽ không nương tay a, hắn sẽ một chết đó, huống chi sau đó còn muốn phế đi võ công của hắn, này ... này làm sao có thể ...”

Không đợi hắn nói xong, chưởng môn sư huynh đã hung hăng trợn mắt liếc hắn một cái, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói: ” Đồ ngu, đương nhiên không muốn, Thập Toàn trận nhất định phải xông vào, phải để cho nó chết tâm đi, hơn nữa thừa dịp này kiểm tra một chút võ công của nó đã tới đâu, nhưng tán công, đuổi khỏi môn phái, kia đều là ta lừa gạt để dọa nó.”

“Cái gì?” Ba vị trưởng lão đồng loạt kêu lên sợ hãi, gập ánh mắt chưởng môn sư huynh nhìn qua liền bịt chặt miệng, đồng thời dùng truyền âm nói: ” Sư huynh việc lớn như vậy sao có thể nói dối được? Sau này làm sao rút lại được a? Người là chưởng môn một phái, cũng không thể nói dối ý là dối ý a.”

Nói xong chưởng môn sư huynh cũng rủ đầu đi tới: ” Ta ... Ta làm sao biết được tiểu vương bát đản kia sẽ nói như vậy, con bà nó, rốt cuộc cái tên Lý Đại Hỉ kia thoát nhìn là tên thổ bào tử lại có ma lực gì cơ chứ, sao lại có thể làm cho tên sư điệt Thẩm Thiên Lý lãnh khốc vô tình của chúng ta thành cái dạng này a.”

Bốn người đồng loạt ngửa mặt lên trời rú dài, dọa bọn Điều Nhi trên Vạn Cung một cú lớn. Bỗng nhiên Hạc sư bá dừng la hét, quay đầu nhìn về phía đám đồng môn sư huynh đệ, hắn hưng phấn gãi gãi đầu: ” Chưởng môn sư huynh, người cũng cảm thấy tên Lý Đại Hỉ kia rất ngu ngốc có phải hay không? Ha ha ha, thật tốt quá, chúng ta lừa không được Thiên Lý, thì có thể đi tìm tên què mùa kia a, ta cũng không tin lấy tài trí sắp thành tinh của chúng ta, còn không lừa được một tên què mùa.”

Chưởng môn sư huynh hoài nghi nhìn hắn: ” Người muốn làm gì? Người sẽ không dẫn tới mức chạy tới chỗ cái tên Lý Đại Hỉ kia khuyên hắn tự sát đi? Heo còn biết giãy dụa vài cái lúc bị trói, tên Lý Đại Hỉ kia còn có thể ngu ngốc tiếp sao, hắn có thể ngoan ngoãn tự đi tìm cái chết sao? Nói sao ta cũng cảm thấy hắn không hề ngu ngốc, chính là có chút thật thà thành thật mà thôi, huống chi, người nghĩ thử xem nếu hắn tự sát, Thiên Lý sẽ ngoan ngoãn tha thứ cho chúng ta, tiếp tục đi làm chưởng môn bí mật, đi tranh đoạt Hạm Phương sao?

Ta cho người biết, lão thái bà Hồng Y phái tuy rằng bảo chúng ta giải quyết Lý Đại Hỉ, mới đem bảo bối của nàng gả cho Thiên Lý, nhưng dù gì đó cũng là đồ đệ của nàng, Thiên Lý lại như là sinh mệnh của chúng ta, nếu hắn cùng Lý Đại Hỉ thật sự không thành, ân, sau này thành thân với Hạm Phương nhưng lòng nó sẽ rất khổ sở.”

Hạc sư bá cười nói: ” Chưởng môn sư huynh, người nghĩ đi đâu vậy? Người yên tâm, việc này ta hiểu rất rõ, chuyện này giao cho ta, các người cứ chuẩn bị chờ tin tốt đi, ha ha ha.”

Hắn vừa cười vừa tự đắc ý, khí thế hùng hực rời đi, lưu lại ba người kia nhìn theo hắn: tên đó lại nổi điên gì vậy?

Tầng ngầm Vạn Cung sơn

Trong ánh sáng rực rỡ của ánh nến, Lý Đại Hỉ hoảng sợ nhìn lão miêu cũng đang mở to hai mắt canh gác nhìn tứ phía, trong tay hắn chỉ có một cây mộc côn bằng vật gì đó giống than mà hắn thật vất vả mới tìm được. Hanh. Nghĩ đến Lý Đại Hỉ hắn muốn tiền không có cần quyền cũng không chỉ là một tên thổ bao tử nghèo hèn, trừ bỏ ánh mắt có mao bệnh của Thẩm Thiên Lý nên xem trọng mình ra, hắn toàn thân chẳng có đến một viên đáng giá để có người tổn công tổn sức đi bắt cóc hắn a, cho nên hiển nhiên, hai lão quái vật lợi hại kia bắt cóc chính mình, nhất định là muốn lợi dụng chính mình gây bất lợi cho Thẩm Thiên Lý.

Đúng vậy, nhất định là như vậy, chắc chắn bọn họ là kẻ thù của Thẩm Thiên Lý, cố tình lên núi lúc Thẩm Thiên Lý không có mặt, bắt cóc mình đi buộc hắn ra mặt, hừ hừ, các người nghĩ không nói ra ta sẽ không biết sao? Trò đó sao có thể giấu được hắn.

Lý Đại Hỉ đang chuyên tâm suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, không tự giác rung mình một cái, vội vàng chạy vội tới cạnh cửa, giơ cao mộc côn, nghe thấy bên ngoài nói cái gì “Các người giám sát hắn thật kỹ cho ta, đừng có sợ loại du côn các kè kia, mấy lão già chúng ta chẳng lẽ không làm gì được hắn” tai nghe thanh âm kia ngày càng gần. Sau đó, “Két” một tiếng cửa phòng mở ra, Lý Đại Hỉ nhắm chặt mắt lại, dùng hết khí lực toàn thân vung cây gậy trong tay đánh xuống.

“Đông, đông” sau khi hai âm thanh vang lên, tất cả đều yên tĩnh. Không có thanh âm kêu đau, cũng không có thanh âm ngã xuống, không có tiếng kêu sợ hãi, thời gian như dừng lại, thế gian hết thấy đều bất động.

(Tiếng mộc “than” rơi xuống đất)

Lý Đại Hỉ sợ tới mức không dám mở mắt, trong lòng không ngừng tự nói với mình: hắn đã chết hắn đã chết, hắn nhất định là bị ta đánh chết, nếu không sao lại không kêu lên, đúng vậy, có thể thời gian ta đi theo Thẩm Thiên Lý đã vô tình học được cái công phu tà môn nào đó.

Không đúng không đúng. Ta đang nghĩ gì thế này, ta giết người, ta đã giết người a, ta sẽ phải ngồi tù, ô ô ô, ta không muốn ngồi tù a, a, đúng rồi, xem xem hắn có cứu được hay không.

Trong nháy mắt ý niệm lướt qua trong đầu, nghĩ đến cứu người, Lý Đại Hỉ vội vàng mở mắt.

Lý Đại Hỉ vừa mở mắt ra liền ngốc trệ, hai mắt trợn lên, một lão nhân nét mặt già nua sắc mặt hồng hào đang đứng nhìn hắn, lão nhân trên đầu không có lấy một sợi tóc bạc cùng một chòm râu trắng như tuyết từ quai hàm dài tới trước ngực.

Lý Đại Hỉ sợ tới mức “Mẹ ơi” một tiếng, một bên theo cửa phòng phóng ra ngoài, một bên hô: “Yêu quái a, lão yêu quái a, lão yêu quái chết không nhắm mắt, người người người... Không nên trách ta, ta vốn không muốn giết của người...” Không đợi hắn chạy được mười bước, phía sau bỗng truyền đến một lực hút cường đại, đem thân thể hắn túm trở về tầng hầm.

Hạc sư bá cả đời này chưa từng chịu qua uất ức như thế này, hắn đường đường là trưởng lão Thanh Sơn phái, thế nhưng lại bị một tên thấp kém đánh lén thành công. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hắn chắc chỉ còn cách nhảy xuống núi tự sát để trốn tránh cười nhạo của mấy lão gia hỏa kia. Là do hắn khinh suất, căn bản không đem loại người như Lý Đại Hỉ để vào mắt, mặc dù có hộ thể thần công thay hắn cản một côn, thân thể không có nữa điểm sức mẻ, ngược lại cái phải chịu thiệt là cái cây gậy bị gãy thành hai đoạn kia, nhưng Hạc sư bá vẫn kiên quyết cho rằng, đây là mối nhục duy nhất của cả đời hắn.

Hạc sư bá tức giận mang Lý Đại Hỉ trở về tầng ngầm, sau đó liền đóng cửa đại môn nặng chịch lại: hừ hừ, may mắn đệ tử trông coi ngoài cửa hiểu biết quy củ, nếu không bọn hắn sẽ phát huy tính tò mò mà tiến vào thăm dò, hắn thật lo lắng không biết có nên giết người diệt khẩu không, chuyện này không thể truyền ra ngoài được, tuyệt đối không thể.

“Sư bá... của Thẩm ...Thẩm Thiên Lý...?” Lý Đại Hỉ trong nháy mắt từ sợ hãi chuyển sang mừng rỡ như điên, hắn nắm chặt hai tay Hạc sư bá, kích động đến thiếu chút nữa khóc lên, lớn tiếng nói: ” Hạc bá bá, a, người ... Người tới cứu ta a? Thật tốt quá, ta biết Thẩm Thiên Lý sẽ không bỏ mặt ta mà, sư bá, người không biết hai cái lão nhân kia, bọn hắn xông qua tường rào đánh ngã mọi người, tà thuật của bọn hắn thật

lợi hại, may mắn Thẩm Thiên Lý không có trong sơn trại, nếu không hẳn nhất định cũng khó tránh khỏi độc thủ, sư bá tà thuật của người cao thâm lợi hại, thật tốt quá thật tốt quá, người nhất định phải giúp hẳn a, ta dám khẳng định, bọn người đó là do kẻ thù của Thẩm Thiên Lý phái tới giết hẳn, bởi vì không tìm được hẳn mà bắt ta tới đây để uy hiếp hẳn, may mắn Hạc bá bá thần cơ diệu toán, đã vậy còn rất nhanh tìm được tới đây, thật sự là ông trời giúp chúng ta a, ha ha ha.”

Hạc sư bá đứng ngây người tại chỗ, mấy lời nói đã chuẩn bị đến một câu cũng không nói ra được. Chết tiệt, từ khi nào mình lại trở nên mềm lòng như vậy, nội tâm hẳn không ngừng tự mắng bản thân, nhưng vô luận mắng như thế nào, đối mặt với ánh mắt nhìn hẳn như nhìn thấy thân nhân của Lý Đại Hỉ, hẳn nhưng đến một câu cũng không nói nên lời.

“Sư bá, chúng ta đi nhanh lên đi, nơi này rất nguy hiểm.” Lý Đại Hỉ lôi kéo tay Hạc sư bá đi ra ngoài, cũng kéo về tinh thần đang không ngừng giãy dụa trong mâu thuẫn của hẳn.

Một phen giữ lại cái người đang hưng phấn quá độ kia, Hạc sư bá gắng gượng cố nặn ra vẻ mặt tươi cười: ” A, Đại Hỉ, không cần gấp, hiện tại người ở trong này rất an toàn, Thiên Lý cũng rất an toàn, vì còn một số việc nan giải chưa giải quyết xong, cho nên người vẫn phải ở lại chỗ này nghỉ ngơi một thời gian, người yên tâm, sư bá cam đoan không ai có thể thương tổn người, người muốn ăn cái gì thì nói cho sư bá biết, nơi này có rất nhiều gian tề của Thanh Sơn phái chúng ta, sư bá sẽ bảo họ đem thức ăn đến cho người ăn.”

Không đúng không đúng, Hạc Linh a, người đang nói cái gì, người không nên nói với hẳn những lời này a, đáng lẽ người phải uy hiếp hẳn để hẳn rời khỏi Thiên Lý, nếu không liền giết hẳn, chết tiệt, sao người lại hỏi hẳn muốn ăn cái gì? Rốt cuộc người đang làm cái gì a? Hạc sư bá một bên mặt niệm trong lòng, một bên mỉm cười để Lý Đại Hỉ yên lòng.

“Hảo, sư bá, ta toàn bộ đều nghe theo lời người. Ta cái gì cũng có thể ăn, quan trọng là ... Người ngàn vạn lần không thể để âm mưu của bọn họ thực hiện được.” Lý Đại Hỉ thật thà phúc hậu cười, trong lòng hẳn thế gian chính là tốt đẹp như thế, trừ bỏ tên thổ phỉ Thẩm Thiên Lý, thiên hạ đều không có người xấu, hiện tại cả tên thổ phỉ đó cũng đã biến thành người tốt, như vậy không phải đã chứng minh thế gian này không hề có nhiều người xấu sao? Hẳn đơn thuần như vậy cho nên dễ dàng tin tưởng lời nói của Hạc sư bá, cũng không nên nói là tin, vì từ đầu tới cuối, hẳn không hề hoài nghi thân phận của Hạc sư bá ...

Hạc sư bá nhìn vào đôi mắt trong veo đầy tính nhiệm của Lý Đại Hỉ, đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên, hẳn gãi gãi đầu, lắp ba lắp bắp chỉ nói được một câu: ” Cái kia ... Đại Hỉ ... Người ... Cứ ... Cứ an tâm ở lại chỗ này chờ ta cùng Thiên Lý đến cứu người.” Sau đó liền lùi ra đại môn thật nhanh.

“Việc ấy ... Ta vốn muốn khuyên tiểu tử đó tự mình rời khỏi Thiên Lý.” Trong phòng chuông môn Thanh Sơn phái, mười mấy lão nhân tóc bạc sắc mặt hồng hào ngồi thành một vòng, bên ngoài nhìn vào cứ như đang ngồi thiền, kỳ thật bọn họ đang dùng tuyệt đỉnh công phu – Truyền Âm Nhập Mật nói chuyện, sở dĩ cẩn thận như vậy, đương nhiên là vì đề phòng Thẩm Thiên Lý.

“Vậy kết quả? Khuyên bảo thất bại?” Chuông môn Thanh Sơn phái tức giận nhìn sư đệ đang trưng ra vẻ mặt ủy khuất, chỉ cần nhìn bộ dạng ủ rũ của hẳn cũng biết hẳn thất bại.

“Kết quả?” Hạc sư bá khóc không ra nước mắt: ” Rốt cuộc ta còn chưa kịp dụ dỗ hẳn, chỉ vừa mới nói một câu ta là sư bá của Thẩm Thiên Lý, gốc tử kia liền làm ra bộ dạng như gặp được thân nhân, gắt gao lôi kéo tay ta không chịu buông ra, ta ... Ta lại không biết sao ta lại không có tiền đồ như vậy, sau đó liền ... liền liền ...”

“Liên chạy ra ngoài đi?” Hoa sư thúc xem thường hỏi: ” Ta thật sự không biết sư huynh lại là người mềm lòng như thế a.”

Nét mặt già nua của Hạc sư bá đỏ lên: ” Các người ... Các người không được cười nhạo ta, ta nói cho các người biết, kế hoạch của ta vốn rất hoàn mỹ, tiểu tử gốc kia cũng rất lo lắng cho Thiên Lý, đến lúc đó chỉ cần ta nói Thiên Lý đang ở bên ngoài, hẳn muốn xông vào Thập Toàn, chờ bị phé võ công, ta tin tưởng tiểu tử gốc kia sẽ nhận đau rơi lệ rời khỏi Thiên Lý, hẳn chủ động yêu cầu ly khai, Thiên Lý có nín kéo cũng vô ích, như vậy cũng không cần xông vào Thập Toàn trận, các người biết mà, hai mươi vị trưởng lão sẽ không vì tình riêng mà nhẹ tay, bằng với năng lực của Thiên Lý, coi như may mắn xông vào được, tám phần cũng chỉ còn lại một hơi thở.”

Hắn lại lo lắng nhìn hướng chưởng môn: “Sư huynh, cái kia, hay ta nói các vị trưởng lão nhẹ tay một chút a, Thảm Thiên Lý là bảo bối của chúng ta, nó bị thương thì chúng ta đều đau lòng không phải sao?”

Chưởng môn hừ một tiếng nói: “Tổ sư gia nghiêm huấn, các trưởng lão khi gặp người xông vào trận, công lực sử dụng không được dưới năm thành, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh chết, các trưởng lão cho dù có muốn, cũng trăm triệu lần không dám làm trái tổ huấn a.”

Ngọc sư thúc bỗng nhiên nói: “Theo ta thấy, biện pháp của Hạc sư huynh có thể thử một lần, sau khi Thiên Lý xông vào trận có thể mang tên tiểu tử gốc kia đến, để cho hắn tận mắt chứng kiến Thiên Lý gặp nguy hiểm, chỉ cần hắn yêu thương Thiên Lý, nhất định sẽ buông tha cho nó. Nếu hắn thờ ơ, hiển nhiên nói rõ hắn chỉ vì quyền thế mà cùng một chỗ với Thiên Lý, đến lúc đó chúng ta có thể thuyết phục Thiên Lý rời khỏi hắn.” Lời vừa nói ra, các trưởng lão khác đều vỗ tay tán thành, kế hoạch vạch ra nhanh chóng được tiến hành.

17. Chương 17

Kì trước post có nữa chương kì này rắng xong rồi tháng sau sẽ có C18 ; _ ;

Trong lương đình phía sau Vạn Cung Sơn, một mình Thảm Thiên Lý khoanh tay tựa vào lan can, nhìn vầng trăng tròn trên trời, nỗi nhớ với Lý Đại Hỉ càng dâng lên không ngừng nghỉ, tựa như thủy triều khó có thể kiềm nén được, từ từ, chỉ cảm thấy trăng tròn trên không trung, tất cả đều là gương mặt Lý Đại Hỉ mang theo nụ cười hàm hậu, hắn không nhìn được kính hỉ mà kêu lên một tiếng, đưa tay giữa không trung muốn ôm hắn vào trong ngực, nhưng tới lúc đôi tay ôm vào hư không mới phát hiện tất cả đều là ảo giác của bản thân.

“Đại Hỉ, người hiện tại như thế nào? Hắn là hoàn hảo đi, các sư thúc sư bá biết rõ tính tình của ta, lại nói bọn họ tự biết rõ thân phận của mình sẽ không làm hại đến người.” Hắn tựa vào lan can ngồi xuống, nhìn vầng trăng tròn thì thảo tự nói.

“Người có nhớ ta hay không? Hơn mười ngày rồi sao, hình như từ sau lần đầu gặp người, đây là lần đầu tiên hai người chúng ta tách ra lâu như vậy, ta rất nhớ người, ít nhất người cũng có thể nhớ tới ta một chút, ta muốn đích thực cũng không nhiều, chỉ cần ... chỉ cần trong lòng người có một ít, cho dù chỉ nhỏ bằng hạt gạo ta cũng đã thỏa mãn. Ta biết từ đầu tới cuối, người là do ta đoạt tới, là ta bắt Nhị thúc người uy hiếp tính mạng toàn bộ hương thân để lưu người ở lại bên cạnh ta, dù đó thật sự không phải điều người muốn, chính là ... Chính là trải qua mấy ngày nay, ta biết ta thật sự thích người, hận không thể móc cả trái tim giao cho người, ta cảm thấy được, người cũng bắt đầu có chút yêu thích ta, có đúng hay không? Ta có thể cảm nhận được, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng thời gian của chúng ta còn dài, vẫn còn vài chục năm dài đằng đằng, thậm chí một trăm năm qua đi, một chút thích của người sẽ chậm rãi nhiều lên. Đại Hỉ, đừng sợ, cũng đừng lo lắng, tuy rằng hiện tại hai người chúng ta không cùng một chỗ, nhưng cuối cùng ta cũng sẽ cứu người ra, ta chỉ muốn người, chỉ cần có người, ngoài người ra cái gì ta cũng có thể không cần, cái gì cũng có thể người có biết không?”

Trong mắt hắn dần dần hiện lên một tia hoang mang: “Cho nên Đại Hỉ, người đừng sợ cũng đừng buông tay, đừng chấp nhận những lời uy hiếp của bọn hắn, đừng rời khỏi ta, cũng đừng vì nhìn thấy ta bị thương liền dễ dàng nói lời buông tay, đừng làm như thế, ta sẽ cứu người ra, hai người chúng ta sẽ không buông tay, sẽ không ...”

Hắn cúi đầu chôn vào trong đầu gối, qua khe hở theo hai gối bật ra thanh âm nghẹn ngào nặng nề: “Không buông ra, hai chúng ta đừng buông ra, đừng buông ra ...”

Hưng Võ Bình phía sau Vạn Cung Sơn.

Thảm Thiên Lý một bộ bạch y, sắc mặt ngưng trọng, mắt phượng lóe ra tia sắc bén, chậm rãi lướt qua trước mắt hai mươi vị trưởng lão.

Gió nổi lên thổi bay y mê bạch sắc. Tháo kiếm xuống, đặt ngang trước ngực. Y mê: tay áo.

Trong nháy mắt, cả người Thảm Thiên Lý như hóa thành một thanh lợi kiếm, kiếm chưa ra khỏi vỏ, khí thế đã muốn áp đảo người khác, hai mươi vị trưởng lão không khỏi thảm đưng thẳng ngón cái, nghĩ thầm không hổ là chưởng môn tương lai của Thanh Sơn phái.

“Thiên Lý, người đã nghĩ kỹ chưa? Người phải biết rõ cái giá phải trả khi xông vào trận.” Chưởng môn Thanh Sơn phái đi tới trước mặt Thảm Thiên Lý, nghiêm túc hỏi lại hần một lần nữa.

“Chuyện này, cần bản không cần nghĩ.” Thảm Thiên Lý xuy cười một tiếng: “Chưởng môn sư bá người thật đúng là dong dài.” Hần ngừng đầu đi qua người chưởng môn, bộ pháp càng lúc càng nhanh, cùng với thanh âm rống to vang vọng cả một vùng: “Ta tới!” Trong gió thoáng hiện một thân ảnh bạch sắc rồi nhanh chóng vọt vào giữa trận pháp đầu tiên.

Cái gọi là thập toàn trận cũng không phải là trận pháp gì, nói trắng ra chính là chiến thuật xa luân, do hai vị trưởng lão tạo thành một tổ phân thành mười tổ, người xông vào trận chính là phải liên tục xông qua mười cửa ải, đến lúc đó chỉ cần còn sống, cho dù là xông vào trận thành công, nhưng là phải hiểu, đây chính là trận pháp do hai mươi vị trưởng lão Thanh Sơn phái tạo nên a, tuổi đều hơn trăm tuổi rồi, coi như Thảm Thiên Lý là kỳ tài luyện võ, nhưng chỉ cần chọn ra bất kỳ ai trong số bọn họ thì công lực cũng chẳng thấp hơn Thảm Thiên Lý, thậm chí chỉ có rất cao, huống chi đây là muốn phá thập toàn trận, đây tuyệt đối không có khả năng.

Xa luân chiến: đánh luân phiên; nhiều người đánh một người gọi tắt 1Đ đánh 1Đ.

Cho nên đến khi Lý Đại Hỉ bị Ngọc sư thúc Hoa sư thúc một tả một hữu mang lên phía sau một khối đá cao trên Hưng Võ Bình, hần nhìn qua thấy cả người Thảm Thiên Lý đấm máu. Đúng vậy, là cả người đấm máu, dù cho các trưởng lão không sử dụng hết toàn lực, dù cho bọn họ thủ hạ lưu tình, nhưng dù gì cũng đang trong trận, bị thương là không thể tránh được, Thảm Thiên Lý cho tới bây giờ chưa bị trọng thương đã là phi thường may mắn phi thường xuất sắc rồi.

“Thảm Thiên Lý.” Lý Đại Hỉ đột nhiên rống to, nhìn thấy bạch y đã bị máu nhuộm đỏ của Thảm Thiên Lý, lửa giận bùng bùng làm một hán tử thành thật như hần có xúc động muốn giết người, hần lớn tiếng kêu, cả người bỏ nhào về phía trước, chuyện xảy ra bất ngờ làm Hoa sư thúc Ngọc sư thúc suýt nữa không giữ chặt được hần, dọa hai người một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ ai ya tổ tông của tôi ơi, may mắn không té xuống, nếu không Thiên Lý sẽ thật sự trở thành tiểu ác ma. Hần rất có thể sẽ san bằng Thanh Sơn phái chúng ta a.

“Thảm Thiên Lý, người đừng quản ta, người chạy mau, chạy mau đi, ai bảo người đến đây chứ?”

Bị Hoa sư thúc Ngọc sư thúc dùng nội công đè lại, Lý Đại Hỉ không thể động đậy, chỉ có thể đỏ mắt liều mạng rống, nhìn về phía các trưởng lão kết trận, hần tức giận oa oa kêu loạn: “Các người đám lão tạp mao này, đánh không lại Thảm Thiên Lý, lại dùng thủ đoạn vô sỉ hèn hạ, phi, lão thiên gia mà biết sẽ cho các người không được chết tử tế.”

Hần kêu loạn chửi loạn làm các trưởng lão Thanh Sơn phái cùng đám đệ tử xung quanh nghe đến trợn trắng mắt. Thảm nghĩ khó trách nói cái gì Thảm Thiên Lý cũng không chịu buông tay, từ loại trình độ này mà nói, người này cứ như một tên thổ bao tử, cũng không quan tâm có các tiền bối ở xung quanh, hơn nữa càng lúc càng dưng mãnh.

“Xuy” một tiếng, trên người Thảm Thiên Lý bị ba đạo kiếm thương đối lấy kết quả bức lui hai vị trưởng lão, khi xông vào trận đã quy định, một khi trưởng lão kết trận bị bức lui liền tính vượt qua một trận, mà khi hai vị trưởng lão vui mừng gặt đầu lui lại, Thảm Thiên Lý cũng ngồi xuống đất, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán hần chảy xuống, cùng máu tươi trên người, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, hần thở hổn hển mấy hơi mạnh, sau đó cố hết sức đứng dậy, nhìn về phía Lý Đại Hỉ đang điên cuồng hét.

Người ... là đang lo lắng cho ta sao? Người là không muốn ta xảy ra chuyện có đúng hay không? Một tay hần chậm rãi nắm lấy ngực, giống như chỉ có vậy cũng có thể cảm nhận được tâm ý của Lý Đại Hỉ đối với chính mình, mà cả người hần vì điều này mà mừng rỡ như điên lên, xúc động nói: Đại Hỉ, người sẽ không rời xa ta, người, ... Nhất định đừng tiếp tục ly khai ta.

Hắn dùng ánh mắt ý tứ như vậy nhìn ái nhân phía xa xa, sau đó đột nhiên quay đầu lại, nhìn hai trưởng lão phía dưới, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười: “Đã vượt qua năm trận rồi phải không? Tốt lắm, trận thứ sáu.” Hắn lại chậm rãi nâng lên trường kiếm bích thanh: “Đến đây đi, nhanh lên một chút, ta còn muốn bồi Đại Hỉ ăn cơm đây.”

Bích thanh: xanh biếc.

Một vị trưởng lão trong đó nhìn thoáng qua Lý Đại Hỉ, lắc đầu cười khổ nói: “Hảo tiểu tử, không yêu thì thôi, một khi đã yêu, thế nhưng cũng đã đủ kinh thiên địa khiến quỷ thần khiếp sợ, thật sự khâm phục người.” Nói xong long đầu quảỉ trong tay vung lên, cũng hét lớn một tiếng nói: “Hảo, đến đây đi.”

Muốn chém thành kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu ghê a

~ Lý Đại Hỉ mắt thấy Thẩm Thiên Lý toàn thân mang theo thương tích lại xông vào giữa trận của hai lão tạp mao huy vũ ra vạn đạo thân ảnh, hẳn một chút công phu cũng không biết, chỉ có thể lơ mờ phân rõ hai cái bóng đen tả hữu và bóng dáng mơ hồ của một đạo bạch sắc, hẳn nhớ tới vết thương trên người Thẩm Thiên Lý, nghĩ hai lão tạp mao này giống như yêu ma quỷ quái, làm tim của hắn muốn lao ra khỏi cổ họng, tựa hồ chỉ cần Thẩm Thiên Lý ngã xuống, tim hắn cũng sẽ không kiềm chế được mà bay ra ngoài. Giờ phút này Lý Đại Hỉ mới phát giác, bản thân thế nhưng không hề hi vọng Thẩm Thiên Lý xảy ra chuyện.

“Người biết không? Thiên Lý cũng là vì người, nếu không phải vì người, nó cũng sẽ không xông vào trận, Thiên Lý là người biết quý trọng bản thân, biết lợi dụng tất cả cơ hội có lợi cho mình, tránh đi mọi bất lợi đối với bản thân, nhưng chính là vì người, Thiên Lý đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn, nó thế nhưng lại ngu ngốc xông vào trận, tình nguyện bị phế đi võ công, tình nguyện mất đi mọi thứ trong tay nó, chỉ để đổi lấy người.”

Hoa sư thúc có chút cảm khái nói với Lý Đại Hỉ, hẳn cũng không còn muốn thực hiện chủ ý trước đó của mình, không biết tại sao, sau khi thấy sự quan tâm lo lắng của Lý Đại Hỉ đối với sư đệ, ý định trong lòng hắn liền biến mất, nói như vậy, hoàn toàn là bởi vì thấy cách đánh không muốn sống của sư đệ bảo bối, cho nên đau lòng mà nói ra thôi.

Nhưng mà người nói vô tâm người nghe hữu ý, lòng Lý Đại Hỉ lộp bộp một cái, khiếp sợ nhìn Hoa sư thúc: “Người... Người nói cái gì? Không phải là các người muốn hại Thẩm Thiên Lý nên mới bắt ta tới đây sao?”

Hoa sư thúc cười: “Tiểu tử ngốc, vẫn còn nhìn không ra, muốn giết hắn, trận một trận hai đã có thể giết được rồi, sao lại để hắn vượt qua tới trận thứ sáu chứ.”

Hắn lắc lắc đầu, đối với ánh mắt kinh ngạc của Lý Đại Hỉ chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích: “Sự tình là như thế này, trước khi thú người, thậm chí sau khi thú người, Thiên Lý đều tính cùng Hạm Phương tiên tử thành hôn, một khi Thiên Lý cùng Hạm Phương thành hôn thì cả võ lâm đều trở thành vật trong lòng bàn tay nó, ân này, ý tứ chính là thế lực của nó sẽ rất lớn giống như thế lực của đương kim hoàng thượng vậy, người đã hiểu chưa? Nhưng mà không biết tại sao, nó bỗng nhiên không theo đuổi Hạm Phương nữa, thậm chí còn đắc tội nàng, đây là điều Thanh Sơn phái ta không cho phép, đáng lý nếu nó tiếp tục theo đuổi Hạm Phương, chúng ta cũng sẽ không tuyệt tình như vậy, nhưng tiểu tử này lại hoàn toàn không quan tâm đến sự mệnh của bản thân, thậm chí vì người mà không tiếc xông vào trận, không tiếc bị trục xuất khỏi môn phái, bị phế bỏ võ công. Người biết không? Đến lúc đó bên cạnh nó chỉ còn lại người, mà người có thể cho nó cái gì? Tình cảm của người đối với nó cũng không bằng một phần mười tình cảm nó dành cho người, người sẽ vì nó mà không quan tâm đến tánh mạng nhị thúc người và toàn thể hương thân sao? Người sẽ không, tình cảm của người đối với nó, có thể chỉ mới bắt đầu có điểm không chán ghét mà thôi. Ai, tiểu tử này hết hi vọng rồi, vì sao lại thua trong tay người chứ?”

“Người sẽ vì Thiên Lý mà không màng đến tánh mạng nhị thúc người và toàn thể hương thân sao? Người sẽ không, tình cảm của người đối với nó, có thể chỉ mới bắt đầu có điểm không chán ghét mà thôi.” Những lời Hoa sư thúc nói quanh quẩn trong đầu Lý Đại Hỉ, hẳn cho tới bây giờ không hề biết Thẩm Thiên Lý vì chính mình mà buông tha nhiều thứ như vậy, trong mắt hắn hoàng đế chính là trời, mà Thẩm Thiên Lý thế nhưng vì hắn mà không làm trời. Mà chính hắn thì sao? Giống như lời Hoa sư thúc nói, mình có thể làm cái gì cho hắn? Không, nếu để cho hắn lựa chọn giữa Thẩm Thiên Lý và nhị thúc, hẳn cũng sẽ không vứt bỏ tánh mạng của toàn bộ hương thân, như thế đã nói lên hẳn không thích Thẩm Thiên Lý sao? Không,

không đúng, không phải như thế, mặc dù không biết nói như thế nào, nhưng hẳn biết rõ, không phải như thế.

“Thẩm Thiên Lý, ta thích ngươi, ta ngay từ đầu rất hận ngươi, nhưng mà không biết sao lại thế này, bây giờ ta cẩn thận nghĩ lại, ta phát hiện ta cũng rất thích ngươi. Tuy rằng ta sẽ không vì ngươi mà không màng đến nhị thức cùng tánh mạng toàn thể hương thân, nhưng tánh mạng của ta có thể cho ngươi, Thẩm Thiên Lý ...”

Hắn lớn tiếng kêu, trong mắt hàm chứa hơi nước: “Thẩm Thiên Lý, ngươi đi làm ông trời của ngươi đi, ngươi đừng quản ta, cũng đừng nghĩ tới ta nữa, nữ nhân đó bộ dạng kỳ thật nhìn rất tốt, chính là ngươi sau khi thú nàng thì đừng cho nàng tùy tiện giết người là được rồi, ngươi chỉ cần vì ta làm được điều này thì ta đã thỏa mãn rồi, ngươi ... Ngươi đừng lại đi, để ta nhìn ngươi một cái.”

Hắn lớn tiếng kêu lên, từng câu từng chữ càng ngày càng lớn, nhưng lại làm Hoa sư thúc Ngọc sư thúc không cười nổi, chẳng những cười không nổi, trong lòng bọn họ thậm chí nổi lên một tia đau đớn, thổ bao tử thật thà chất phác góc nghếch này a.

Ngốc nhân có ngốc phúc ko sao

~ “Ngươi... Không phải là muốn tự sát đi?” Hoa sư thúc gương gào cười cười, cố gắng làm ra bộ dáng ung dung hỏi. Hẳn là người không tin tưởng việc làm ra chuyện tự sát, sao lại có người nào ngốc như vậy, lại lấy tính mạng của mình để chôn theo cái cảm tình đáng bỏ đi này, nhưng khi hắn nhìn Lý Đại Hỉ, ý nghĩ kiên định trước sau như một trong lòng hắn bắt đầu dao động, bất quá không sao, hắn có lòng tin với võ công của bản thân, tuyệt đối có thể ngăn cản cái ý nghĩ nông cạn muốn tự sát của Lý Đại Hỉ.

Thẩm Thiên Lý bỗng nhiên ngừng tay, hành động bất thành linh làm trên người hắn lại thêm hai đạo vết thương, hắn đột nhiên xoay người, nhìn về phía Lý Đại Hỉ lộ khí trùng trùng rống: “Ngươi đang nói ngốc cái gì thế? Ngươi thử tự sát xem xem, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, ngươi ở đâu ta cũng theo tới đó, hảo hảo chờ ta.”

Kết trận hai vị trưởng lão dở khóc dở cười nhìn sự diệt bảo bối của mình, lần đầu tiên nghe nói, xông vào trận còn có thời gian nghỉ ngơi giữa chừng, hảo nha, hai đứa này, thật đúng là hoa gì đều muốn trở hết rồi, một tên trong đó lại là sự diệt bảo bối đang si ngốc nhìn xa xa, thật sự nhìn không được, khụ một tiếng nhắc nhở nói: “Ta nói Thiên Lý a, ngươi còn muốn tiếp tục hay không đây?”

Lưu luyện thu hồi ánh mắt, ánh mắt thâm tình của Thẩm Thiên Lý trong nháy mắt sát khí lại đại thịnh, thập phần bất mãn nhìn hai vị sư thúc, tâm nói nhìn xem nhìn xem, thật là không biết kính già yêu trẻ, đối với cái tên thổ bao tử kia thâm tình chân thành, đối với chúng ta lại là bộ dạng thâm thù khổ đại, chợt thấy Thẩm Thiên Lý một kiếm bình bình đưa đến, miệng lẩm bẩm nói: “Kiếm vi quân huy, đoạn quân bị thương, vô luận ái hận, sinh tử tương tùy.”

Trong lòng hai vị trưởng lão đều chấn động, âm thầm lắc đầu nói: Thật không nghĩ tới một đám lão giả thanh tâm quả dục, vì danh lợi tính toán một đời, lại dạy dỗ nên một đồ nhi tình thâm nghĩa trọng như vậy. Hiện tại thật có chút không đành lòng xuống tay, nhưng kiếm thế của Thẩm Thiên Lý lại sắc bén điên cuồng trước nay chưa từng có, làm cho bọn hắn không thể không sử xuất bảy thành công lực đến đáp trả, ngậm đưa ra chủ ý tốt nhất, đợi qua mấy chục chiêu sẽ giả vờ bị bức lui, dù sao hai người cũng đã đáp trả hơn năm thành công lực, tổng cũng không tính làm trái di huấn tổ sư.

Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe vài đạo phong thanh trên không trung, sau đó có người hô lớn: “Thiên Lý, để chúng ta đến, ngươi nhanh đi bảo hộ Đại Hỉ ca, có thể sẽ có người gây bất lợi cho hắn.”

Sợ hãi xuất ra một thân mồ hôi lạnh, hai vị trưởng lão kia cũng ngây ngẩn cả người, ba bóng đen đáp xuống như điện quang hỏa thạch từng người một đều tự rút kiếm trong tay, Thẩm Thiên Lý nhận ra là đám người Niếp Thập Phương Phương Cửu Thiên Giang Bách Xuyên, trong lòng dù cảm kích nhưng trong tình cảnh này cũng không nói ra được lời cảm kích gì, chỉ có thể ôm quyền nói: “Cám ơn.” Liền xoay người chạy vội về phía Lý Đại Hỉ.

Bên này Hoa sư thúc Ngọc sư thúc đều bị biến cố kinh đến ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra, không phát giác một luồng chưởng phong âm nhu chí cực bỗng nhiên đánh tới, nhị lão cuồng hô không tốt, vội vàng buông Lý Đại Hỉ xoay người đỡ lấy, nhưng không ngờ mục đích của đối phương căn bản không phải

bọn họ, đợi đến lúc bọn họ thấy rõ diện mục người kia, không khỏi sửng sốt không thôi, sau đó chỉ nghe một tiếng hét thảm bên cạnh, quay đầu nhìn sang, Lý Đại Hỉ đã bị đánh rơi thẳng từ trên tầng đá xuống.

Đị biến đột nhiên xảy ra, đừng nói Hoa sư thúc Ngọc sư thúc kinh hãi đến ngậy người, mà ngay cả trưởng lão Thanh Sơn phái cùng toàn bộ chúng đệ tử cũng không khỏi đại kinh thất sắc. Chợt nghe một tiếng rống to cực độ bi thống, Thẩm Thiên Lý từ giữa không trung thẳng tắp té xuống, hẳn bị thương thân thể vốn mệt mỏi, lại miễn cưỡng sử xuất khinh công, lúc này lại thấy Lý Đại Hỉ bị người ám toán ngã xuống từ tầng đá to, thật sự là thập tử nhất sinh, tinh thần bị chấn động mãnh liệt, rốt cuộc duy trì không được thân mình, chờ đợi ngã xuống mặt đất, thấy cách đó không xa ái nhân đang yên lặng nằm ở nơi đó, chỉ cảm thấy từng trận kịch thống trừu tâm, cổ họng một trận ngai ngái mà phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

* Bi thống: bi thương thống khổ. * Đại kinh thất sắc: nói ngắn gọn là sợ tái mặt.

* Kịch thống trừu tâm: đau đớn như bị chùy khoan tim. * Ngai ngái: vị tanh

Một màn này nhưng lại làm cho chưởng môn cùng các trưởng lão và chúng đệ tử bị dọa hỏng, ngay lập tức liền có người vây quanh quan tâm hỏi han hẳn. Thẩm Thiên Lý thở ra một ngụm khí mạnh rồi lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không đáp một lời, hai tay đẩy ra người đang chắn trước mặt hẳn, cắn chặt môi đi đến bên người Lý Đại Hỉ, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn bộ dạng hẳn như muốn lay chuyển thân thể của đối phương để kiểm tra nhưng chẳng biết tại sao, hai tay lại run rẩy tựa như từng trận lạc điệp trong gió thu, lay chuyển vài cái nhưng đối phương vẫn không có phản ứng. Lạc điệp: lá rụng

“Đại Hỉ, ngươi không có việc gì đúng hay không?” Miệng khe khẽ tự nói để dả khí cho bản thân, nếu hẳn không nói như vậy hẳn sẽ không có đủ dũng khí đi kiểm tra ái nhân: “Ta nên nhanh chóng nhìn xem để kịp thời cứu chữa có phải hay không?” Bởi vì lý do như vậy, cuối cùng hẳn lật Lý Đại Hỉ lại.

Đập vào mắt là một khuôn mặt đẫm máu, gương mặt anh tuấn thuần phác vốn luôn hiện ra biểu tình hàm hậu giờ đây đã nhuộm đầy máu, thoạt nhìn so với thương tích toàn thân của Thẩm Thiên Lý còn kinh người hơn. Thân hình hẳn lay động một cái, cảm giác trước mắt một mảng đen, suýt nữa cứ như vậy mà ngất đi, nếu không phải ý niệm báo thù vẫn còn hẳn nhất định sẽ không kiên trì nổi.

Lập tức chưa từ bỏ ý định thăm dò hơi thở nhưng một tia cũng không có. Các trưởng lão đứng bên cạnh nhìn biểu tình của sư diệt bảo bối, liền không biết nên nói như thế nào, bọn Phượng Cửu Thiên và các trưởng lão kết trận cũng chạy tới, thấy cảnh tượng này trong lòng đều cảm thấy đau lòng, muốn an ủi Thẩm Thiên Lý vài câu nhưng lại hiểu ra lúc này dù có nói gì cũng đều là vô nghĩa.

“Thiên Lý, này... Cũng là cái ngoài ý muốn, người... nên bị thương đi.”

Chưởng môn thở dài một cái, đôi mắt bưng bưng lửa giận ngẩng đầu nhìn phụ nhân tuyệt mỹ đang đứng trên đài cao, phần nộ quát lên: “Tôn A Kiêu, ngươi hôm nay rất quá phạm, dù thế nào đi nữa thì đây cũng là sự vụ nội bộ của Thanh Sơn phái, ngươi dựa vào cái gì mà nhúng tay vào? Một cao thủ thành danh lại đi đối phó một hài tử ngay cả nội công cơ bản nhất đều không có, nói ra ngươi không sợ cái gương mặt già nua của ngươi không biết để ở đâu sao? Ta nói cho ngươi biết, chuyện này chưa xong đâu, ta bắt Hồng Y phái các ngươi phải giải thích rõ ràng việc này.” Hạc sư bá tiếp lời giậm chân mắng to lên.

Hắn ở bên cạnh quát, Thẩm Thiên Lý dường như lại không nghe thấy, hẳn xé xuống một mảnh vạt áo nhuộm máu rồi nhẹ nhàng lau đi vết máu cùng bùn đất trên mặt Lý Đại Hỉ, một bên ôn nhu nói: ” Đại Hỉ, ngươi xem, máu của ngươi cùng máu của ta đã dung hòa cùng một chỗ, như vậy chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Ngươi còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Ngươi có biết hay không khi đó ta đã bị người mê hoặc, cho đến tận bây giờ, ta cũng không biết nên yêu người như thế nào cho phải, hận không thể đem toàn bộ những gì có thể cho người đều cho người, cho nên ngươi xem, ta là của ngươi, ngươi cũng là của ta, ai cũng đừng nghĩ tách rời chúng ta, bây giờ ngay cả máu của chúng ta cũng dung cùng một chỗ, ha ha, khúc lệ tương hòa, ngươi làm sao có thể vứt bỏ ta đây? Ta biết ngươi sợ quỷ nhất, cũng sợ tà thuật, cho nên khi ngươi qua cầu Nại Hà hãy đứng lại chờ ta một đoạn, để ta giết mục già kia xong, chúng ta cùng tiếp tục xuống hoàng tuyền lộ, đến lúc đó ta mang ngươi xông qua, lật đổ chén canh Mạnh Bà, như vậy chúng ta có thể không cần quên đối phương, có thể suốt đời cùng một chỗ, Đại Hỉ, ngươi ngàn vạn lần chờ ta, chờ ta.”

Ngược có một chương mà thím lê dày đọa tội nó chi cho tội =.,=

Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ nỉ non vừa xong, cả người Thẩm Thiên Lý liền thay đổi, hần vũng vàng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt đỏ lên, đúng là lãnh đến ngay cả tơ tằm cũng không bằng, đặt kiếm ngang ngực, tay trái chậm rãi lau đi vết máu trên thân kiếm, dùng thanh âm kiên định lạnh như băng từng chữ từng chữ nói: “Hoàn kiếm dĩ tuyệt trần, thế bất lưỡng phân ly, bất tổ cách thế nhân. Đại Hỉ, người hãy nhìn đi, nhìn ta từng chút một làm thịt cụ già kia, báo thù cho người.”

Chưởng môn Thanh Sơn phái nhìn thấy sư diệt bộ dạng như Địa Ngục Tu La, môi mấp mấp hai cái, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, thở dài một tiếng: “Quên đi, ai cũng không được nhúng tay vào, để ... để Thiên Lý tự mình giải quyết chuyện này đi, nếu không cho dù nhúng tay vào ngăn cản hần, miễn cưỡng hần rời đi, cũng không trừ được tâm ma trong lòng nó, Tôn A Kiều cụ già chết tiết này, cư nhiên không thêm bận tâm quy củ, chuyện này không thể để yên, không để yên.”

Tuyệt sắc phụ nhân đối diện thấy bộ dạng Thẩm Thiên Lý, cười lạnh một tiếng nói: ” Quả nhiên là bị cái kia gấu chó mê hoặc, hừ hừ, hần khi dễ Hạm Phương, người đối với hần lại cứng chiều yêu thương, sao không thấy người thay Hạm Phương làm chủ, người đã không chịu làm chủ, bà già này đành phải tự mình đến, Hạm Phương của chúng ta từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu ủy khuất như vậy, các người không để yên cho Hồng Y phái, ta phi, Hồng Y phái mới không muốn bỏ qua cho các người đâu.”

Nói xong cầm lấy long đầu quả trứng vung lên lạnh giọng nói: “Xú tiểu tử đến đây đi, xem lão thân đập chết người cái tên không biết quy củ vai vế gì cả, cũng coi như ta thay Thanh Sơn phái thanh lý môn hộ.”

Niếp Thập Phương ở bên cạnh âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ lão thái bà này trừ bỏ võ công cao ra, cũng quá ngu xuẩn, bị đệ tử mình nói vài câu liền châm ngòi, bà ta cũng không nghĩ lại, Lý Đại Hỉ nữa điểm võ công cũng không có thì làm thế nào khi dễ Hạm Phương tiên tử, rõ ràng chính là do nàng tự rước lấy nhục.

Phương Cửu Thiên lặng lẽ nói: “Ta dám ca lão thái bà này nhất định là lén chạy tới, nếu chưởng môn Hồng Y phái biết, nhất định sẽ không để cho bà ấy làm ẩu như vậy, còn chạy tới cửa lớn nhà người ta kêu gào ầm ĩ, hừ hừ, để ta nhìn xem Hồng Y phái cứ tiếp tục tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng nát bét, thật là, vì cái gì ta đã biết Hạm phương có bao nhiêu xấu xa, này không muốn sống sao? Vốn cũng không muốn thành hôn với nàng, bây giờ nhắc tới liền phiền hoảng, thật sự là...” Hần không nói thêm gì nữa, bất quá bọn người Niếp Thập Phương đều hiểu, bởi vì bọn họ cũng có loại cảm giác này.

Bên kia Thẩm Thiên Lý cùng Tôn A Kiều đã bắt đầu đánh, tuy rằng Thẩm Thiên Lý cũng có một cái roi, nhưng lúc quyết chiến, hần vẫn có thói quen sử dụng kiếm, biết rõ công lực của mình mặc dù rất tốt nhưng so ra vẫn kém rất nhiều so với lão thái bà này, hướng chi hiện tại thân thể bị thương lại kiệt sức. Cho nên hần lựa chọn cách hoàn toàn là không muốn sống, ôm ý niệm đồng quy vu tận trong đầu, dù sao Đại Hỉ đã chết, hần cũng không muốn sống một mình, đừng hòng lấy cái gì gánh vác sứ mệnh tới dọa hần, so với Đại Hỉ, những thứ khác đều là đồ bỏ đi.

Đồng quy vu tận: Ý chỉ trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình, theo thuật ngữ game thì là trạng thái cuồng bạo khi máu boss còn 10% dạo này chơi thiên long hơi nhiều đã bị nhiễm thông cảm =))))

Không nói tới chứ cái cách đánh điên cuồng như thế, tục ngữ nói chỉ sợ không muốn sống, Thẩm Thiên Lý kiên định ôm oán niệm báo thù cho Lý Đại Hỉ, đem tiềm lực trong thân thể đều kích phát ra. Kiếm khí sắc bén làm cỏ khô trong phạm vi một dặm đều bị cuốn lên không trung, vạn cái đập nát, một ít đệ tử công lực yếu đều bị bức lui tới ngoại vi một dặm. Không nói đến các trưởng lão Thanh Sơn phái, ngay cả Tôn A Kiều cũng bị cổ kiếm khí làm cho kinh hãi không thôi.

Niếp Thập Phương cũng thì thào lẩm bẩm: ” Tiểu tử này tại sao bỗng nhiên biến thành như vậy, nếu cứ như thế này thì hai năm sau, địa vị minh chủ chắc chắn là của hần.” Vừa nói, bỗng nhiên nhìn thấy kiếm quang chợt lóe, búi tóc Tôn A Kiều bị tước rụng một nửa, châu ngọc đầy đầu đều rớt xuống, tóc rối bay ôm lấy gương mặt, cứ như mấy nữ quỷ dọa người thông thường.

Bất quá Thẩm Thiên Lý cũng phải trả giá không nhỏ, vai trái bị long đầu quả trứng chạm vào, nội lực mạnh mẽ làm hần bị nội thương không nhẹ, cổ huyết khí dâng lên trong ngực, đều được hần dựa vào một cổ tín niệm gát gao chống đỡ, rốt cuộc nuốt xuống, mắt thấy Tôn A Kiều bên kia cứ như sắp bị chọc điên rồi, đây là cơ hội duy nhất để giết chết bà ta, lập tức không quản thương thế của mình, tay gơ cao kiếm muốn bay qua giết.

Chợt nghe một trận rên rĩ nhỏ vang lên, ngay sau đó một thanh âm khác vang lên nói: “Ôi mẹ của ta a, muốn lấy cái mạng già này của ta. Ai? Rốt cuộc là ai? Là tên vương bát đản nào ném mấy tạp vật này xuống đây? Mẹ nó, chạy đến luyện võ trường ném mấy thứ linh tinh này, không biết Thiên Lý nhà chúng ta đang xông vào trận sao?” Theo một trận thanh âm rầm rì, chỉ thấy bên dưới người Lý Đại trong đất bùn không biết từ khi nào lại xuất hiện một cái đầu người, tóc bạc mặt hồng hào, hai mắt híp a híp, không phải sư phụ Thẩm Thiên Lý thì còn ai vào đây.

Sau đó tiếng rên rĩ lớn dần lên, sư phó giờ mới phát hiện thứ bị hấn gọi là “Tạp vật” gì đó không ngờ lại là người, vội vàng bò lên đi ra, nhìn kỹ, không khỏi kinh hãi nói: “Đại Hỉ? Tại sao lại là đứa nhí này?” Nói xong quay đầu giờ chân quắt: “A? Các người ai to gan như vậy? Ta và các người đã nói qua tuy rằng muốn hỏi ý kiến Thiên Lý, mặc dù là dùng kế diệu hổ ly sơn mang Đại Hỉ đến đây, nhưng các người tuyệt đối, tuyệt đối đã cam đoan an toàn của hắn, chẳng lẽ các người đem lời hứa với ta làm gió thoảng bên tai sao? “

Người lúc nào thì nói với chúng ta như vậy? Chính là trong lòng chưởng môn cùng mọi người dưới mặt đất đều hạ một loạt mưa hắc tuyến, Ngô sư phó ba phải đứng ở trước mặt Thẩm Thiên Lý bị mọi người tập thể khinh thường.

Thẩm Thiên Lý nhìn cũng không nhìn cái người đang hướng hắn cười, liếc mắt một cái nhìn sư phó mà một tí bộ dáng sư phó cũng không có, vài tiếng rên rĩ kia, cảm giác ngay cả trái tim đều nhanh ngừng nhảy, liền mạng sử dụng một tia khí lực cuối cùng, mạnh mẽ đè nén xuống chân khí đang cuộn cuộn trong cơ thể, chạy vội đến bên người Lý Đại Hỉ, quả nhiên, tiếng rên rĩ chính là từ trong miệng hắn vọng ra.

“Đại Hỉ, Đại Hỉ... Người... Thật tốt quá... Người... Người thế nhưng không chết.” Ở lúc Thẩm Thiên Lý nghĩ Lý Đại Hỉ đã chết đều không có rơi một giọt nước mắt, thế nhưng lúc này lại nhịn không được lệ nóng doanh trùng, nắm chặt lấy cánh tay ái nhân, nghẹn ngào nói không nên lời, trên mặt lại hé ra nụ cười, cùng nước mắt hòa cùng một chỗ, thật sự là phi thường quái dị.

Đám người chưởng môn cũng đều vui sướng không thôi, cùng tiến lại gần, Hạc sư bá nói: “Thiên Lý, lúc này chỉ lo ngây ngô cười được ích gì? Còn không mau nhìn xem Đại Hỉ bị thương như thế nào, mang đến nội thất trị liệu đi, nhắc đến thì cả người người đều bị thương, cũng cần phải xử lý một chút a.”

Nói xong Thẩm Thiên Lý mới kịp phản ứng, vừa muốn ôm lấy Lý Đại Hỉ, lại bị hấn một phát bắt được, chỉ thấy hấn đau đến nhũu mày, nhưng trong ánh mắt lại thoáng hiện lên thần thái kiên định trước nay chưa từng có, nắm chặt lấy ống tay Thẩm Thiên Lý nói: “Thẩm Thiên Lý, người... Người đi làm ông trời của người đi, người đừng quản ta, ta... Ta không muốn liên lụy người... Ta...”

Hạc sư bá cùng đám người chưởng môn và sư phụ Thẩm Thiên Lý tâm như bị hung hấn néo một cái, đứa nhỏ này... Đứa nhỏ này sao lại... Thật lâu sau, chưởng môn nhìn sư huynh và các sư đệ của hắn liếc mắt một cái, lắc đầu mỉm cười nói: “Quên đi, cứ như vậy đi, vì danh vì lợi đã quen rồi, ngẫu nhiên cũng nên buông xuống, không nghĩ tới kết quả, lại để hai đứa nó dạy chúng ta cái gọi là chân tình.”

Nói xong, đột nhiên nghe Thẩm Thiên Lý hét lớn một tiếng nói: “Thiên cái gì? Ta làm thiên làm cái gì? Người chính là ông trời của ta, người tên ngu ngốc này, đến bây giờ còn không biết sao?” Hắn một phen ôm lấy Lý Đại Hỉ, lại bởi bì lực tấn mà lung lay một cái, Hoa sư thúc muốn đến tiếp lấy, lại bị hấn hung hăng trừng mắt liếc, gắt gao ôm lấy ái nhân, lão đảo hướng phòng trong mà đi.

Chỉ thấy cái kia Tôn A Kiêu như tử lão đầu cổ rỗng lên: “Tiểu tử không được đi, tiếp lão thân một trượng.” Rống xong lại giương nanh múa vuốt lao đến, bỗng nhiên bên người xuất hiện ba người ngăn cản, Hoa sư thúc Ngọc sư thúc tức tức giận nói: “Lão yêu bà không hiểu quy cũ, lại ở sau lưng ám toán, hãm chúng ta vào nơi bất nghĩa, thật muốn nhìn nhười có bao nhiêu đạo hạnh, lại dám chạy đến Thanh Sơn phá điều vô dương oai.”

Nói xong, bên kia sư phó Thẩm Thiên Lý biết rõ tình hình về mặt đảng đảng sát khí nói: “Đây là việc của ta, các người không được nhúng tay vào, hừ hừ, dám ám toán vợ của ái đồ ta, còn dám làm bị thương đồ đệ ta, có chỗ nào giống một tiên bối, một chút tác phong công bằng cũng chẳng có, ta cùng người đánh một chút, sư phó đối sư phó, như vậy mới công bằng.” Hắn vừa nói xong, Hoa sư thúc cùng Ngọc sư thúc đều lui xuống, võ công của vị sư huynh này, ngay cả chưởng môn cũng không sánh bằng, có hấn ra tay, còn có cái gì để lo lắng.

Không nói đến luyện võ trường đã loạn thành một đoàn, Thẩm Thiên Lý dưới sự trợ giúp của đám người Niếp Thập Phương ôm Lý Đại Hỉ vào phòng, trong các vị kết trận trường lão có một vị là sư phụ của Phương Vũ, y thuật của ông tuy rằng bị đồ đệ vượt qua, nhưng đã được coi là không tệ, lập tức đi đến xem xét Lý Đại Hỉ, không khỏi cười nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, căn bản không bị nặng lắm. Thật sự là kỳ tích, từ nơi cao như vậy ngã xuống, lại không có thương tích gì, chắc là do Ngô sư huynh, để ta hỏi lại hần chút.”

Thẩm Thiên Lý chỉ nghe được ba chữ Lý Đại Hỉ “Không có chuyện gì”, thân thể cứng ngắc cũng trầm tĩnh lại, lúc này nội thương của hần rốt cuộc không đè nén nổi nữa, phun mạnh ra một ngụm máu, người cũng mềm yếu té xuống. Dọa các trường lão tới mức vội vàng lao đến, một phen bắt mạch, không khỏi biến sắc, vội la lên: “Đứa nhỏ này, không biết thương thế của mình so với Đại Hỉ nặng gấp bao nhiêu lần, sao còn cố nén...” Một câu chưa nói xong, đôi mắt liền đỏ lên, vội vàng điểm huyết xoa bóp bầy châm, vội đến bắt diệp nhạc hồ.

18. Chương 18

Ngô sư phó ở luyện võ tràng đem cái kia Tôn A Kiều đánh đến không thể đánh trả nổi, vẫn là chưởng môn lo lắng đến quan hệ hai phái mới dám ra tay can thiệp, nói ngày sau sẽ đến Hồng Y phái đòi lại công đạo, lúc này mới trấn an được lão đầu nhi, hần vốn sợ đồ đệ hần, nếu người này chết sẽ không biết ăn nói sao với Thẩm Thiên Lý, bởi vậy ra tay không chút lưu tình, quyết tâm đem Tôn A Kiều đánh chết để lấy lòng đồ nhi.

Bất quá bây giờ cũng có thể coi như có thể ăn nói ở trước mặt đồ đệ, gọi người đem Tôn A Kiều đuổi ra khỏi phái sau đó liền chạy tới tiền thính, chỉ thấy Lý Đại Hỉ ngồi ở bên người Thẩm Thiên Lý, đôi môi hồng hồng quật cường khép chặt không mở miệng, một tay nắm chặt tay Thẩm Thiên Lý nhất quyết không buông ra, lão đầu nhi còn cho là đồ đệ mình đã treo, trong lòng đau đớn, suýt nữa ngất đi, hô thiên thường địa rồi xông vào trong.

Treo = thăng = bán trứng muối = die

Hô thiên hoán địa: Dậm chân kêu trời; kêu khóc om sòm; kêu trời kêu đất.

Chỉ thấy đồ nhi tuy rằng mặt như giấy vàng, nhưng ánh mắt vẫn đang mở to, thở gấp nói: “Ta còn chưa có chết đâu, người khác quá sớm đi.”

Lập tức lại lộn xộn một trận, nhưng Thẩm Thiên Lý cùng Lý Đại Hỉ nói cái gì cũng không chịu buông đối phương ra, đành phải an bài bọn chúng nằm chung một cái giường cùng dưỡng thương, tuy rằng Lý Đại Hỉ bị quăng ngã, dù không có chuyện gì, nhưng thân thể hần bị tràng bệnh ở Dương Châu hư tổn, còn chưa nghỉ ngơi tốt lại gặp phải chuyện này, bởi vậy cũng phải tĩnh dưỡng.

Đội lộn xộn xong rồi, mọi người liền hỏi rõ ngô sư phó sự tình, nguyên lai hần ở thành Hàng Châu không gặp được Thẩm Thiên Lý, lại nhận được bồ câu đưa thư mật của Thanh Sơn phái nói Thẩm Thiên Lý bỗng nhiên lại trở về Bích Thanh Sơn, lão gia tử chỉ biết sự tình đã bại lộ, cũng vội vàng chạy về Vạn Cung Sơn, từ xa đã thấy đồ nhi đang ở trong trận, trong lòng hần có tật, cũng không dám gặp đồ đệ, trong lòng đã nghĩ âm thầm giúp hần một phen, bởi vậy sử dụng thuật độn thổ thật vất vả mới luyện ra hướng thập toàn trận mà đi, ai ngờ thuật độn thổ này thật là quá khó khăn, hần ở trên mặt đất đi xuống sai hướng, lại nghẹn thở không được, nghĩ thầm, rằng vẫn là đi ra ngoài đã, mới vừa vẽ một chưởng nghiêng cổ thò cái đầu ra thở, lại đúng lúc Lý Đại Hỉ bị Tôn A Kiều đánh rơi xuống đây, như vậy tuy rằng lại đem ngô sư phó đẩy vào trong lòng đất, nhưng cũng bởi vậy mà cứu về một mạng của Lý Đại Hỉ.

Chính là này cũng làm khí nghẹn lại, cho nên Thẩm Thiên Lý mới không phát hiện hơi thở, thời điểm ngô sư phó chui được lên trên, lại đẩy hần một cái mới đem dòng khí thuận lại, lúc này mới xem như sống lại.

Mọi người nghe xong một chuyện kỳ kỳ như vậy đều chỉ biết gật đầu, chưởng môn Thanh Sơn nhân tiện nói: “Xem ra là thiên ý đã an bài, ai, chúng ta cũng liền thuận theo tự nhiên đi, Thiên Lý dưỡng thương cho thật tốt, bên Hồng Y phái không cần lo lắng, chúng ta nhất định sẽ đòi lại công đạo, chả thể trông cậy vào đám

liên minh, việc này nói sao cũng không thể nuốt trôi, hừ hừ, dám ám toán lão bà của truyền nhân ưu tú nhất Thanh Sơn phái, lão thái bà người nhất định phải chết, còn có Hạm Phương nữ nhân kia, nhất định là nàng giết dây tên sư phụ ngu ngốc, hừ hừ một người cũng không được buông tha.”

Thẩm Thiên Lý nhìn về phía chưởng môn sư bá còn có sư phụ các sư thúc bá đang hùng hổ khí thế phát lời thệ son sắt, cười lạnh một tiếng nói: “Như thế nào? Các vị tiền bối Thanh Sơn phái lẽ nào đã quên? Ta chính là đệ tử bị trục xuất khỏi phái, hơn nữa sau khi vết thương tốt lên còn phải bị phế bỏ võ công, ân, danh hiệu truyền nhân ưu tú nhất Thanh Sơn phái này, về sau hẳn là nên chuyển cho người khác.”

Lời vừa thốt ra, đều làm các trưởng lão hoảng sợ, chưởng môn cười cười còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Thiên Lý đã lẩm bẩm: “Này rất tốt, ta cũng chưa từng nguyện ý làm cái truyền nhân bỏ đi này? Trong sơn trại đều có sẵn thức ăn dân dã, các người phải đi húp gió thu, hàng năm còn phải cống nạp bạc vật tư, ha ha, như vậy rất tốt, tất cả đều là của ta. Đại Hỉ, vừa lúc vài ngày trước tên Vạn Nhận Sơn kia tặng ta hai cây nhân sâm đại tuyệt ngàn năm, chờ lúc trở về đôn canh gà cho người uống, a, thứ này rất bổ dưỡng đó.”

Đôn: hằm, chừng cách thủy.

Hắn vừa nói đến cây nhân sâm đại tuyệt ngàn năm xong, chỉ thấy sư bá sư thúc kể cả sư phụ hẳn đều giương lên ánh mắt lấp lánh đầy sao, Ngô sư phó vội vàng lôi kéo tay đồ đệ giận dữ hét: “Ai? Là ai dám đem đồ đệ bảo bối của ta trục xuất khỏi môn phái a? Còn muốn phế võ công hắn? Hừ hừ, không muốn sống có phải hay không? Chỉ cần là ta còn sống một ngày, các người đừng nghĩ khi dễ đồ nhi bảo bối của ta.”

Lão gia tử nói xong lại khiêu rống lên nữa ngày, hoàn toàn quên mất là chính mình dùng kế điệu hổ ly sơn đem đồ đệ cấp lừa xuống núi, mới đưa đến hậu quả như vậy.

Điệu hổ ly sơn: nhử hổ xa rừng, nhử địch ra xa căn cứ (tách kẻ mạnh ra khỏi hoàn cảnh có lợi của hắn để dễ bề tiêu diệt)

Câu này quen quá rồi hen coi phim kiếm hiệp nghe hoài.

Mặt các trưởng lão bị hắn mắng lúc đỏ lúc trắng, cũng không có ai dám mở miệng chỉ trích, đùa sao, chuyện này xảy ra đột ngột, nếu không lung lạc cho tốt Thẩm Thiên Lý để cho hắn hồi tâm chuyển ý, như vậy càng không xong. Ai bảo đây là cái kỳ tài của Thanh Sơn phái trăm năm mới có một, vô luận thương trường hay quan trường đều phải dựa vào hắn, nếu đổi người khác lên thay thế, đám lão bất tử bọn họ nhất định phải đi húp gió phong qua ngày, hưởng chi còn có mấy món ăn dân dã, còn cả cây nhân sâm đại tuyệt ngàn năm kia, lấy một gốc về đôn canh, già trẻ đều được ích lợi không nhỏ đâu.

Nhờ cái lý do này, tất cả mọi người mới tùy ý Ngô sư phụ giơ chân ở đây, chưởng môn còn ở một bên bồi cười hắc hắc nói: “Không có, tuyệt đối không có ai nói lời như thế, Thiên Lý người nhất định là nghe nhầm, chúng ta chính là muốn gia tăng võ công của người, cho nên mới cho người xông vào trận, tuyệt đối không có ý tứ nào muốn đuổi người khỏi môn phái, hưởng chi còn phế bỏ võ công? Đây không phải là thiên phương dạ đàm sao? Tuyệt đối không có khả năng a.”

Thiên phương dạ đàm: Đại ý là có ngày mà không có đêm. Chém đó =)))

Thẩm Thiên Lý lâm vào chán nản, nhìn xem nhìn xem, đây chính là sư phụ cùng các sư thúc sư bá của hắn, lời đã nói qua lại có thể lập tức đá rụng, so với phóng thích còn không bằng, hơn nữa này còn đều là chưởng môn trưởng lão chứ, không hề có chút ý thức về thân phận nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Nhìn về phía ba tên bạn tốt đang ngồi ở một góc thành thơi uống trà, sắc mặt mấy tên đó xem ra cũng không tốt lắm, Thẩm Thiên Lý liền biết mấy tên đó chắc cũng đang nhớ tới đám trưởng bối của mình, đúng vậy, hiện tại năm phái hắc ám ngoại trừ Hồng Y phái bọn họ không nắm rõ ra, còn lại đám lão già của ba phái kia cũng đều cùng là cái đức hạnh này, thật không biết sư phụ của sư phụ bọn họ thu đồ đệ như thế nào.

“Trời còn chưa có tối, như thế nào ở đây lại nhiều sao như vậy.” Thẩm Thiên Lý hừ một tiếng, nhìn mấy ánh mắt tham lam phát ra lục quang, cố ý hỏi Lý Đại Hỉ, bất quá Lý Đại Hỉ làm sao biết được hắn nói cái gì, tò mò đi ra ngoài nhìn nhìn, xoay người nói với hắn: “Thẩm Thiên Lý, người có phải hay không hồ đồ rồi? Này giữa ban ngày ban mặt như thế nào có sao? “

Ở đây Thẩm Thiên Lý troll mấy ông kia mà em Hỉ hông hiểu =)))

Thẩm Thiên Lý thở dài, biết ái nhân rất thành thật, nghĩ muốn trông cậy vào hắn phối hợp với mình hảo hảo nói móc một chút với đám lão giả này là không có khả năng, nói không chừng hắn còn có thể chỉ trích chính mình, hắn cũng không quên ái nhân có bao nhiêu tôn kính kính yêu nhị thúc hắn.

Quên đi quên đi, cuối cùng sự tình cũng đã giải quyết ổn thỏa, chính mình không chết, Đại Hỉ cũng không có việc gì, con đường sau này còn rất dài, nghĩ đến đây, Thẩm Thiên Lý đã cảm thấy luồng oán khí kỳ dị trong lòng đã tiêu thất hơn phân nửa, một chút ngọt ngào hạnh phúc dần dần nảy nở, lan dần tràn đầy lồng ngực hắn.

Ngô sư phó cùng chưởng môn với phần đông các trưởng lão còn muốn nói chút lời thề để cường điệu sự trân trọng (nhấn mạnh sự yêu quý, quý trọng) của bọn họ đối với Thẩm Thiên Lý, đã thấy hắn lắc lắc đầu nói: “Được rồi được rồi, ta biết các người muốn nói cái gì, các người yên tâm, Thanh Sơn phái là nơi ta lớn lên từ nhỏ, làm sao có thể nói buông xuống là buông a, lúc trước cũng là các người muốn đuổi ta phái, ta cũng chưa từng nghĩ như vậy, huống chi các người...”

Thanh âm của hắn bỗng nhiên trầm xuống: “Huống chi các người không có hại Đại Hỉ, ta biết kỳ thật các người là vì sợ ta thương tâm, ta... thực cảm kích các sư thúc sư bá.”

Trong trường hợp này ta thấy từ “cảm kích” sẽ hợp hơn từ “cảm tạ / cảm ơn” vì từ “cảm kích” nó bao hàm luôn cả “cảm tạ” trong đó, hơn nữa từ này có thể diễn tả đúng nhất tâm tư Thẩm Thiên Lý lúc này.

Lời hắn vừa nói ra, các vị trưởng lão đều thở phào một cái, trong lòng càng có thêm chút hổ thẹn, tuy rằng bọn họ không nghĩ tới việc giết Lý Đại Hỉ, cũng không có nghĩ tới muốn trục xuất Thẩm Thiên Lý phế bỏ võ công của hắn, nhưng bây giờ sự việc đã nháo đến nông nỗi này, bọn họ cũng là bụng làm dạ chịu.

Bụng làm dạ chịu: không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

“Thiên Lý, người đúng là cái hảo hài tử, sư bá không có nhìn nhầm người a.” Chưởng môn vỗ vỗ bả vai sư đệ diệt bảo bối cảm khái, nhìn sắc mặt hắn nói: “Tốt lắm, người cùng Đại Hỉ đều cần phải nghỉ ngơi thật khỏe, chúng ta không quấy rầy các người. Ân, tìm chút thời gian để Đại Hỉ lên làm chính đi, lấy danh nghĩa Thanh Sơn phái mời nhiều võ lâm đồng đạo, tuyệt không để hắn chịu ủy khuất.”

Hắn dùng một bộ dáng “Thương yêu” vô cùng hiền từ nhìn cháu dâu, dọa Lý Đại Hỉ sợ tới mức tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên.

Này thì thế lực đám lão giả này. Thẩm Thiên Lý trong lòng âm thầm phỉ nhổ, biết Đại Hỉ là chính mình bắt về. Ngoài miệng lại cười nói: “Ân, mặc dù trong tâm Đại Hỉ là thê tử duy nhất của ta, nhưng nghĩ thức này nhất định phải cử hành, bất quá Đại Hỉ thẹn thùng, người lại chân thật, chỉ sợ không ứng phó nổi đám người trong võ lâm, cho nên cũng không cần quá long trọng, đến lúc đó ta thiết đãi yến tiệc ở sơn trại, thỉnh sư phụ cùng chưởng môn và các sư thúc sư bá nể mặt tới dự là được.”

Vừa dứt lời thì các trưởng lão khác đều chạy lại như vịt chết liên tục kêu cô táo: “Còn chúng ta đâu chúng ta đâu? Chẳng lẽ không mời chúng ta đi?”

Chỗ này ta cũng ko hiểu lắm, cái từ “cô táo” nó dịch là tiếng kêu của chim cô, cơ mà phía trước lại là áp tử (con vịt) QT dịch hơi loạn nên chém luôn dừng hỏi ta tại sao nó thế, ta cũng không biết đâu.

“Đều đi đều đi, trưởng lão các sư thúc sư bá còn có đệ tử Thanh Sơn phái và người hầu đều đi.” Thẩm Thiên Lý vội vàng trấn an đám người như bị ong vò vẽ đốt, sau đó lại nghe có người cao giọng hỏi: “Vây còn nhân sâm tuyết đầu? Cây nhân sâm đại tuyết kia đâu?” Hắn vội vàng nói: “Tất nhiên là đồn thành một tô thang (canh), để chia cho tất cả mọi người. “

Các trưởng lão nghe được đáp án vừa lòng, ánh mắt lập tức nheo lại gật đầu mỉm cười, tiếp theo như thủy triều rút đi sạch sẽ, bọn Niếp Thập Phương trợn mắt há mồm trong giây lát nhìn khoảng không trong phòng, cũng đều nhin không được võ ót rên rĩ nói: “Ông trời a, chúng ta rốt cuộc nhận một đám người làm sư phụ hay là một đám lang làm sư phụ a? Hơn nữa đám lang sư phụ này nhất định có vấn đề, tuyệt đối. “

Thẩm Thiên Lý nhin không được cười ra tiếng, ngay cả Lý Đại Hỉ đều bị những lời này chọc cười. Đang cười, chợt thấy Thẩm Thiên Lý tựa hồ muốn hoạt động thân mình, hắn vội vàng nói: “Người đừng động, để ta tới. “

Nói xong thật cẩn thận giúp hấn ngồi dậy, lại cầm một cái gối đầu mềm mại để hấn dựa vào. Thẩm Thiên Lý thở hổn hển mấy hơi, đám bằng hữu bên cạnh đã bắt đầu ngửa miệng, Giang Bách Xuyên đánh cái cười ha ha nói: “Không nghĩ tới bộ dạng Đại Hỉ ca ôn nhu là như vậy, Đại Hỉ ca, ta cũng muốn có cái gối đầu mềm mềm ngồi, chúng ta giúp Thiên Lý xông vào trận cũng đều bị thương, chặc chặc, người đừng động, ta tới đây, Đại Hỉ ca, người nói với chúng ta một câu đi, người xem ta bây giờ động còn lợi hại hơn a.” Hấn một bên vừa nói một bên uốn éo thân.

Khúc này ta hơi bản =)))

Lý Đại Hỉ lộ ra gương mặt giống như bị một mảnh vải đỏ lớn bịt kín, oán hận nhìn ba tên vô lại kia liếc mắt một cái, liền cúi đầu chẳng nói lời nào.

Đột nhiên chỉ nghe một tiếng “Rắc” giòn vang, ghé dựa của Giang Bách Xuyên tựa như lên tiếng trả lời mà nứt ra, may là hấn ứng biến kịp thời, nhưng cũng lão đảo suýt chút nữa bị quăng ngã, vì thế lớn tiếng rống lên: “Nhìn đi nhìn đi, này là người bị trọng thương sao? Như thế nào, thay lão bà ra mặt a, cũng không nhìn lại tình cảnh hiện tại, chặc chặc, ta chỉ cần động một đầu ngón tay cũng có thể đưa người vào chỗ chết đó.” Hấn nhìn thân sắc bỗng nhiên khấn trương lên của Lý Đại Hỉ cùng với động tác vội vàng hộ ở trước người Thẩm Thiên Lý, nhin không được mà cười to.

“Người có thể thử xem.” Thẩm Thiên Lý lạnh lùng nhìn Giang Bách Xuyên, bắt quá người này căn bản không thèm để ý, đi qua đi lại cười lên như điên nói: “Đại Hỉ ca, muốn cứu phu quân người sao? Tốt lắm a, đi theo ta được không? Chỉ cần người ôn nhu với ta như thế, ta sẽ bỏ qua cho phu quân người, ha ha ha ha...”

Phu quân là bản raw nói editor không liên quan trọng vụ này nha =3

Phượng Vũ qua khám cho tên này đi hấn điên rồi này =.,=

Lý Đại Hỉ tức giận đến đỏ mặt, vừa hận vừa liếc hấn một cái, lẩm bẩm nói: “Lão thiên gia, hấn muốn thổ bao tử ta đối hấn ôn nhu này, vậy người liền phù hộ tương lai hấn thua trong tay một cái thổ bao tử đi, đến lúc đó làm cho hấn bị một cái thổ bao tử áp lên đầu tác ụ tác phúc, mới để ta vừa mất được.”

Tác ụ tác phúc: làm mưa làm gió. Nghĩa khác: làm hùm làm hổ, làm trời làm đất.

Nói xong Niếp Thập Phương, Phượng Cửu Thiên còn có Thẩm Thiên Lý đều nở nụ cười, chỉ có Giang Bách Xuyên ngây ngẩn cả người, thật lâu sau mới tao nhã ngồi xuống, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: “Đó là không có khả năng, Đại Hỉ ca, nguyên rửa của người không có chỗ dùng rồi, ha hả.”

Có đó cứng =3 cơ mà ta chưa đọc mấy bộ khác trong hệ liệt này nên hông spoil được.

Ta nhớ hệ liệt này nói về tình yêu của 4 anh thổ phỉ với 4 thổ bao tử, anh hoàng đế thì lại trung khuyến với thúc của Thẩm Thiên Lý (Trong phiên ngoại mấy ngày nữa ta up ấy =))) Mọi người tự tìm hiểu nha >_

Quên đi, Thiên Lý người cũng cần nghỉ ngơi, hấn dù sao cũng bị thương nặng, nên điều trị thật tốt. Chúng ta cũng nên trở về nghỉ ngơi thôi.” Hấn cũng nhin không được mà nhìn Lý Đại Hỉ cười nói: “Huống chi Đại Hỉ ca cùng phu quân vừa mới trải qua một hồi sinh ly tử biệt, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, chúng ta làm gì còn ở đây cho chướng mắt a.”

Hấn vừa nói xong, cùng hai người khác đều cười như điên, Lý Đại Hỉ hận đến hàm răng đều ngứa: “Các người đều chờ xem, lão thiên gia có mắt, sớm hay muộn các người đều bị thua trong tay thổ cho tử cho xem, hừ hừ.”

Cười cười, đám người Giang Bách Xuyên đích thật đang muốn đi ra ngoài, chợt nghe Thẩm Thiên Lý nói: “Từ từ, nói cho ta biết, các người như thế nào lại cùng nhau chạy tới nơi này? Còn biết có người muốn hại Đại Hỉ?” Không đem vấn đề này hỏi rõ ràng, Thẩm Thiên Lý biết mình không thể nào hảo hảo nghỉ ngơi được.

Đám người Giang Bách Xuyên còn chưa kịp trả lời, chỉ có Niếp Thập Phương vừa nghe nói như thế, liền vội vàng chạy trở vào, chỉ vào mũi Thẩm Thiên Lý nói: “Phi, người còn dám hỏi, người sợ làm Đạp Tuyết của người mệt chết, liền cướp Dật Vân của ta đem đi tra tấn, nói, người nói cho ta, Dật Vân của ta rốt cuộc sao rồi?”

Hắn tức giận hung hăng dậm chân khóc thét cả nửa ngày: “Ta rất nhớ Dật Vân a, cũng không biết hiện tại còn sống hay chết, người yên tâm, người nếu như để nó xảy ra chuyện gì, chủ tử như ta nhất định sẽ làm thịt Đạp Tuyết, đưa nó đi làm bạn cùng Dật Vân của ta a. “

Chết chưa tự nhiên nhắc cho nó nhớ chi =)))

Trần Thẩm Thiên Lý tụ thành một giọt mồ hôi chảy xuống, ấp úng nói: “Đừng... Đừng nói như vậy, Dật Vân nó... Chắc là còn sống mà? Dù sao lúc tới dưới chân núi, nó bắt quá cũng chỉ sùi bọt mép mà thôi...”

Không đợi hắn nói xong Niếp Ngàn Phương đã muốn nhảy dựng lên: “A? Sùi bọt mép? Chắc là? Thẩm Thiên Lý người tên hồn đản này, ta không để yên cho người, không để yên, Dật Vân nếu chết, ta mượn Đạp Tuyết đi chôn cùng, người có nghe hay không?”

Giang Bách Xuyên cười muốn rớt hàm nhìn Niếp Thập Phương: “Bất quả chỉ là một con ngựa mà thôi, làm gì nghiêm trọng vậy? Thiên Lý bị thương nặng, giải thích cho nhanh nghi ngờ của hắn để hắn còn hảo hảo nghĩ ngơi.” Hắn vừa nói xong Niếp Thập Phương liền nhảy dựng lên nói: “Phi, người có cảm tình với Truy Nguyệt của người hay không? Hừ hừ.” Nói là nói như vậy, hắn vẫn là ngồi xuống, tiếp theo liền nói cho Thẩm Thiên Lý nghe đầy đủ sự tình.

Nguyên lai Niếp Thập Phương từ sau ngày gặp Thẩm Thiên Lý, liền dùng bồ câu đưa thư cho Phương Cửu Thiên cùng Giang Bách Xuyên, hỏi bọn họ có muốn nhúng tay vào không, bốn người lúc này đã can đảm tương chiếu, vì vậy Phương Cửu Thiên cùng Giang Bách Xuyên sau khi nhận được thư, liền ngay lúc đêm tối chạy tới Vạn Cung Sơn, ba người hội hợp ở trên đường đi, một đường chạy đến, cũng vừa khéo, gần tới chân núi Vạn Cung, bọn họ lại nhìn thấy Tôn A Kiều cùng Hạm Phương tiên tử.

Nếu đã chạm mặt, không có lý nào không báo kiến trưởng bối, Giang Bách Xuyên liền thuận tiện hỏi hai người đi đâu, này vốn là một lời nói rất bình thường, ai ngờ vừa hỏi xong, Hạm Phương tiên tử lập tức ấp úng không nói, ngay cả sắc mặt Tôn A Kiều cũng đều thay đổi, tuy rằng lập tức khôi phục như thường, nhưng sao có thể thoát được ánh mắt của ba người.

Để hai người lại phía sau, Niếp Thập Phương cùng Phương Cửu Thiên liền tụ lại thương lượng, bọn họ đều là người thông minh tuyệt đỉnh, suy nghĩ một chút liền biết đại khái hết thảy mọi chuyện đều là do Hạm Phương tiên tử dựng lên, bọn họ trước đây đều ở trên Vạn Cung Sơn ngoạn qua, đối với đường đi trên núi thập phần quen thuộc, liền chọn một cái đường nhỏ vừa gần lại dễ đi, đúng lúc đi qua luyện võ trường thấy Thẩm Thiên Lý đang ở trong trận, Lý Đại Hỉ thì ở trên một tảng đá to, vì thế ba người liền hiện thân, cũng là để cảnh báo cho Thẩm Thiên Lý, ai ngờ võ công của cái Tôn A Kiều kia thật sự không tầm thường, nhưng lại đồng thời cùng bọn họ đuổi tới, rất cuộc suýt nữa gây ra hậu quả không thể挽回.

Thẩm Thiên Lý hiểu được toàn bộ sự tình, hắn đương nhiên biết việc này tuyệt đối Hạm Phương tiên tử không thể thoát khỏi liên quan, vì thế nhìn về phía đám người Niếp Thập Phương nói: “Thù này không báo, không phải đại trưởng phu, nhưng các người giúp ta như vậy, làm ta thật sự không thể xuống tay với nương tử của các người, như vậy đi, nếu Hạm Phương gả cho một người trong số các người, bị các người quản thúc hảo, cơn tức này ta sẽ nhịn xuống, nếu sau này các người đều không thú nàng, hừ hừ...”

Hắn không có nói tiếp, nhưng lãnh ý toát lên trong mắt lại làm cho đáy lòng Giang Bách Xuyên phát lạnh.

Phương Cửu Thiên nhún nhún vai, than thở nói: “Nói thật, bây giờ ta nhìn thấy nữ nhân này đã phát ngán cực kỳ, cưới nàng chẳng khác nào cưới toàn bộ Hồng Y phái, ai, ta là tên vàng đỏ nhọ lòng son, chuyện này... Đến lúc đó sẽ... Như thế đấy.” Hắn nói xong, hai người khác cũng đều gật đầu đồng ý, ba người liền đồng loạt cáo từ đi ra ngoài.

Vàng đỏ nhọ lòng son: hám lợi đen lòng, vì bị tiền bạc, lợi ích mà mê muội tâm can.

Về mặt Thẩm Thiên Lý lập tức hiện lên vẻ mệt mỏi, hắn là người cao ngạo, lúc này bắt quá là không muốn hiện ra vẻ yếu thế trước ba vị bạn tốt mà thôi, hiện giờ bên người chỉ còn lại có Lý Đại Hỉ, đó chính là tri kỷ của mình, ở trước mặt hắn không cần giả vờ kiên cường thâm trầm gì cả, có thể hoàn toàn thả lỏng, bởi vậy Thẩm Thiên Lý rất cuộc không giữ nổi nữa, lại thở dốc “Hồng học” trượt xuống, dọa Lý Đại Hỉ vội càng đứng dậy muốn đi gọi người, còn tưởng rằng thương thế của hắn chuyển biến xấu đi.

Thẩm Thiên Lý bắt lấy hắn, miễn cưỡng cười nói: “Đại Hỉ, không có việc gì đâu, ta không sao a, bắt quá

chính là nội tức bất ổn mà thôi, người giúp ta nằm ở trong này một chút là được.” Hắn ôm Lý Đại Hỉ ngồi bên người nằm xuống, thỏa mãn thở dài, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, người cứ cùng ta nằm ở trong này, cả đời này ta đã không còn cầu gì nữa.” Thanh âm càng lúc càng thấp, cuối cùng không thể nghe thấy nữa, Lý Đại Hỉ ngẩng đầu thì thấy, nguyên lai hắn đã muốn ngủ rồi.

Dư quang buổi chiều tà theo màn cửa sổ bằng lụa mỏng rơi vào, đắm chìm trong dư quang hoa lệ ấy khuôn mặt tuấn mỹ của Thẩm Thiên Lý làm cho người ta không dám nhìn gần. Lý Đại Hỉ si ngốc nhìn, nhìn đến thất hồn lạc phách rồi thì thào lẩm bẩm nói: “Thẩm Thiên Lý, người sao lại có bộ dạng đẹp như vậy? Con người người tốt như vậy, đúng ra một cô gái xinh đẹp thiên lương mới xứng với người, nhưng người... Sao người lại coi trọng ta a? Như thế nào đối xử với ta tốt như vậy? Còn vì ta mà đi liều mạng?” Gương mặt thuần phát không khỏi nổi lên một rặng mây đỏ, khoe miệng vẫn là che dấu không được cười thầm vui sướng: “Người có biết hay không người như vậy, làm cho ta... Làm cho ta cũng thích người, thích đến... tình nguyện vì người liều mạng.”

Thanh âm những lời này cơ hồ nghe không được, nói xong, biết rõ là không có ai nghe thấy, nhưng Lý Đại Hỉ vẫn là xấu hổ đến đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, hắn cũng a cũng a, cuối cùng cũng vào trong lòng ngực Thẩm Thiên Lý, chỉ chốc lát sau cũng yên tâm ngủ.

Cũng: Đấy, đùn, ừ.

Để cũng dễ thương hơn =)))

Cảm giác ôm nhau ngủ này thật sự là hương vị ngọt ngào vô cùng, đợi đến lúc lại mở mắt ra, đã là sáng sớm hôm sau. Thẩm Thiên Lý điều chỉnh nội tức một chút, đã tự ổn định không ít, chính là miệng vết thương trên vai vẫn còn đau nhức dữ dội, động đậy một chút liền đau đến nhe răng trợn mắt. Hắn giật giật thân mình, nghĩ muốn ngồi dậy, lại phát hiện trong lòng ngực nhô lên một cái đầu, cúi đầu liền thấy, Lý Đại Hỉ hai mắt nhắm nghiền, hô hấp vững vàng, đang ngủ say sưa.

Thẩm Thiên Lý hoạt động thân thể, vài tia sáng mặt trời chiếu lên mắt Lý Đại Hỉ, làm cho lông mi thật dài của hắn động động vài cái. Trong lòng Thẩm Thiên Lý rung động, đau đớn từ miệng vết thương trên vai tựa hồ tiêu thất, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ái nhân, nhịn không được ở trên môi trên mũi hắn nhẹ nhàng trác (vuốt ve) vài cái. Không đợi hắn tiến công đến chiếc cổ thon dài, chợt nghe một tiếng ho khan từ phía sau, tiếp theo thân ảnh y trưởng lão liền xuất hiện ở trước giường.

Thẩm Thiên Lý trở mình xem thường, thầm nghĩ lão gia hỏa này thật biết chọn thời điểm a, lại nghe y trưởng lão cười nói: “Thiên Lý a, này kim lòng không được hôn nhẹ trác nhẹ có thể, chỉ sợ người huyết khí phương cương (tinh lực dồi dào, ngắn gọn: máu dê dồn lên não), nháo đến nổi củi khô lửa bốc lên không thể vãn hồi, tình hình hiện tại của hai người các người, đều là không nên làm chuyện phòng the.”

May là cái da mặt dày của Thẩm Thiên Lý đã muốn luyện đến phi thường, lúc này nghe y trưởng lão nói như vậy, cũng không thềm đỏ mặt, lẩm bẩm một câu, hắn tức giận nói: “Ai nói ta muốn cùng hắn làm cái việc kia, người không nên nói bậy.”

Lời còn chưa dứt, trên đầu vai bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, y trưởng lão một bên vận khí một bên làm như không có chuyện gì cười nói: “Người đứa nhỏ này dám nói chuyện với trưởng bối như vậy, ha ha, chẳng lẽ quên bây giờ người đang là miếng thịt trên thớt của ta sao?”

Thẩm Thiên Lý cắn chặt răng, hừ cũng không hừ một tiếng, thở hổn hển nói: “Hừ hừ, như thế nào quên, bất quá hai cây nhân sâm đại tuyết kia a, một cây ta dùng để đôn canh, nửa cây cấp cho phương vũ luyện linh đan, ân, còn lại nửa cây làm sao bây giờ a? Vẫn là đôn cho Đại Hỉ hảo hảo bồi bổ thân thể đi...”

Lời vừa nói xong y trưởng lão liền nhảy dựng lên, lớn tiếng hét: “Cái gì cái gì? Dùng cho ngọc tiểu tử kia bồi bổ thân thể, ân, cho dù muốn bổ, dùng nhân sâm là đủ rồi, thể nhưng lại muốn đem nhân sâm đại tuyết ngàn năm cho hắn ăn, đây không phải là bạo diễn thiên vật (phung phí của trời) sao?”

Rống xong rồi, chợt nghe thanh âm Lý Đại Hỉ phát ra nói: “Thẩm Thiên Lý, ta không ăn, người đem nửa cây kia cho lão nhân gia đi, để hắn hảo hảo chữa bệnh cho người.”

Nguyên lai ngay khi y trưởng lão ho khan Lý Đại Hỉ liền tỉnh, chính là chính mình cũng ở trong lòng ngực Thẩm Thiên Lý, tư thế này thật sự quá dọa người, bởi vậy hắn chỉ có thể giả vờ ngủ tiếp, lúc này sợ y

trưởng lạo bởi vì nữa khóa tuyết tham kia mà không hảo hảo chữa bệnh cho Thẩm Thiên Lý, mới bắt đắ dĩ nói ra tiếng.

Vậy là vẫn còn củng ở trong lòng ai kia mà nói à *cười râm*

Sau đó nhìn y trưởng lão dùng nội công chữa thương cho Thẩm Thiên Lý, lại thi kim lại xoa bóp lại rút kim lại xoa bóp. Hắn ở một bên nhìn khí sắc Thẩm Thiên Lý dần dần tốt lên, trong lòng không khỏi vui mừng hết sức.

Phút chốc y trưởng lão trị liệu xong, đối Thẩm Thiên Lý cười nói: “Tốt lắm, không có gì đáng ngại, Vũ nhi hai ngày nữa mới có thể chạy tới, đến lúc đó kêu hắn cho người ăn vài viên bổ đan, công lực có thể tiến xa hơn nữa. Hừ hừ, bổ đan kia cũng chỉ có người hắn mới chịu lấy ra, con bà nó, lão tử đây dạy y thuật cho hắn nhiều năm như vậy.” Lão nhân càng nói về sau, oán khí tận trời, lời nói thô tục lúc lưu lạc giang hồ nhin không được đều mắ ra.

Sau khi y trưởng lão đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Thẩm Thiên Lý chuyên chú nhìn bộ dáng vừa tỉnh ngủ của Lý Đại Hỉ, nhìn đến Lý Đại Hỉ lòng ngực thình thình liên tục, nửa ngày mới buồn bực gầm nhẹ nói: “Được rồi, đừng nhìn, trên mặt ta cũng không có hoa cỏ, có gì đẹp mà nhìn?” Tên hỗn đản này thật sự thiếu đánh, trên người còn bị thương, mà đã bắt đầu dùng loại ánh mắt sắc lang đó nhìn mình.

Thẩm Thiên Lý cười cười, bỗng nhiên giữ chặt tay Lý Đại Hỉ chân thành nói: “Người lặp lại những lời ngày hôm qua người nói ở trên tầng đá kia lần nữa được không?”

“Cái? Nói cái gì?” Lý Đại Hỉ khó hiểu hỏi, sau đó hắn đột nhiên nhớ ra mấy lời mình nói khi Thẩm Thiên Lý xông vào trận, hé ra khuôn mặt không khỏi “Đùng” một chút lại đỏ lên: “Quên... Ta đều quên ta có nói qua cái gì a.”

Không được, không thể thừa nhận, lời nói xấu hổ xấu hổ như vậy sao có thể nào nói ra, lúc đó là do tình huống nguy cấp, chính mình lại ôm quyết định muốn chết, cùng hiện tại không giống như vậy.

“Đã quên? Không quan hệ, ta chính là nhớ kỹ toàn bộ a.” Thẩm Thiên Lý cười tà, đem Lý Đại Hỉ kéo lại gần mình: “Àn, kỳ thật cũng không cần người nói lại toàn bộ, chỉ cần nói thật rõ ràng hai câu máu chốt cho ta nghe một lần là được.”

Hắn giả vờ ngược mắt nhìn trời: “A, để ta nghĩ nghĩ xem, người hình như là nói như vậy, Thẩm Thiên Lý, ta thích người, lúc đầu ta rất hận người, chính là không biết tại sao lại như thế này, bây giờ ta cẩn thận nghĩ lại, ta phát hiện ta cũng thích người. Tuy rằng ta sẽ không vì người mà không màng đến nhị thức cùng tánh mạng toàn thể hương thân, nhưng tánh mạng của ta có thể cho người. Àn, đúng vậy, chính là nói như vậy, ta chắc chắn không có nhớ lầm chữ nào.” Hắn chỉ chỉ một đạo vết thương trên người mình: “Vì có thể nghe rõ mấy câu nói đó của người, ta phải trả đại giới a. A, người cuối cùng còn giống như bảo ta dừng lại, để người nhìn một cái...”

“Người, người đừng nói nữa.” Đầu Lý Đại Hỉ cơ hồ muốn chôn vào trong chân: “Người... Người đều nhớ rõ, làm gì... Còn muốn ta nói ra?”

Hắn tức giận lấp bắp hỏi, trí nhớ tên hỗn đản này như thế nào tốt như vậy? Những lời đó ngay cả mình cũng không có biện pháp nhớ chuẩn như vậy a, đúng vậy, đại khái là một chữ cũng không sai, chính mình ngay lúc đó thật là có nói như vậy.

“Đương nhiên là không giống, ta muốn nghe chính miệng người nói ra a, tình hình lúc đó hỗn loạn, ta căn bản không có thời gian cẩn thận thưởng thức, cùng bây giờ không giống, phong cảnh bên ngoài không tồi, không khí trong phòng cũng không tồi, chỉ có hai người chúng ta, là lúc thích hợp để ta nông người nông, ta đương nhiên muốn nghe, người có biết ta chờ mấy câu nói đó bao lâu rồi không?”

Thẩm Thiên Lý túm Lý Đại Hỉ trốn ở dưới chân ra, mặc dù là trong lúc bị thương, bất quá khí lực của hắn so với đối phương vẫn lớn hơn nhiều.

“Ta chưa nói, ta cái gì cũng chưa nói, người... Người nghe lầm.” Dưới tình thế cấp bách Lý Đại Hỉ bắt đầu xấu hổ: “Người buông ta ra, ta cái gì cũng chưa nói, ta mới sẽ không nói mấy lời xấu hổ xấu hổ như vậy.”

Có 2 lần lặp lại hai từ “xấu hổ” không phải ta buồn ngủ mà wánh thêm đầu nguyên văn bản raw đó, ý tác giả là muốn nhấn mạnh cái sự xấu hổ của em.

“Ta rõ ràng nghe được, Đại Hỉ, lặp lại lần nữa, lặp lại lần nữa thôi!” Thẩm Thiên Lý phát huy tinh thần tiểu cường chết không buông tay, không nghe được ái ngữ làm tâm hoa hấn nộ phóng quyết không cam lòng.

Tâm hoa nộ phóng: mở cờ trong bụng, nở gan nở ruột. Vui mừng đến nở hoa trong bụng =))))

“Buông tay, ta chưa nói, ta đã nói ta chưa hề nói qua, buông tay, a, người này tên sắc lang, đừng...”

“Hắc hắc, người cho là chơi xấu có thể cho qua sao? Lời đã nói qua sao có thể nói là chưa từng nói, huống chi ta đều nghe thấy được, thế nào, người rốt cuộc có nói hay không? Không nói hay dùng phương thức khác bồi thường ta, dù sao miệng không muốn nói, còn có tác dụng khác. Không thể làm yêu, ta vẫn không thể thân người sao?”

“Đừng... Đừng đừng... Đừng đừng ngộ...”

Tên sắc lang này =v

Một chỗ xa xa cách cửa mười trượng, ba tên thanh niên mỗi người một vẻ nhưng đều thuộc loại suất đến thương thiên hại lý đang đứng dưới gốc đại thụ tiêu sái phe phẩy quạt giấy, lắc lư nữa ngày, Phượng Cửu Thiên đã không kiên nhẫn nổi, bĩu môi hét lên: “Không phải chứ, bắt quá chỉ hôn môi thôi, đến bây giờ cũng chưa xong, quên đi, chúng ta đi uống trà trước, để lát nữa hấn quay lại.” Đối với ý kiến của hấn, mấy người khác cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trượng: đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dãn, 1 trượng = 4,7 mét. Wiki

Mới vừa vừa lỵ khai gốc cây, bỗng nhiên một con chim hỉ thước phe phẩy đuôi riu ra riu rít bay xuống, chính xác dừng ở trên đầu vai Giang Bách Xuyên.

Người xưa cho rằng chim khách hay còn gọi là chim hỉ thước xuất hiện sẽ báo tin vui.

Cái này nhưng lại làm ba người trợn mắt há hốc mồm, chim hỉ thước chủ động tiếp cận người, đây là những điều đã từng nghe qua nhưng chưa từng thấy qua, cũng không phải điều đã trải qua huấn luyện có thể nhận chủ. Phượng Cửu Thiên cùng Niếp Thập Phương sững sốt nửa ngày, con mắt chim hỉ thước tròn tròn chuyển động một cái, tựa hồ đối với bộ dạng ngốc nghếch của bọn họ có chút kinh thường, tiếp theo liền vỗ cánh bay đi.

“Không phải đâu? Chim hỉ thước? Chim hỉ thước, đêm thất tịch...” Niếp Thập Phương nhìn về phía Giang Bách Xuyên vẫn còn đang ngốc lảng, bỗng nhiên cất tiếng cười như điên: “Ha ha ha, Bách Xuyên, bạn tốt của ta, xem ra ái nhân của người sắp xuất hiện, nhưng ngàn vạn lần đừng ứng với lời Đại Hỉ ca nói, lại thua trong tay một cái thổ bao tử a.” Nói xong Phượng Cửu Thiên cũng theo hấn cùng nhau cất tiếng cười to.

Tiếng cười truyền ra rất xa rất xa, khoảng không xanh biếc trải dài vạn lý, lại một tình yêu truyền kỳ giữa thổ phỉ cùng thổ bao tử tại tinh không vạn lý hoan hỉ sắp tiếp diễn.

< hoàn=“”>

Đêm thất tịch: Mồng bảy tháng bảy hàng năm, ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau.

Tinh không vạn lý: Bầu trời quang đãng, trong xanh trải dài vạn dặm.

Cuối cùng cũng xong chính văn hu hu

Phiên ngoại chưa làm xong nên mọi người cần đỡ cái này đi =((

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-phi-he-liet-cuong-nuu-dich-qua-da-diem>